

ÁPRILIS 22., SZERDA

ELNÖKÖL: ROURE ASSZONY

alelnök

1. Az ülés megnyitása

(Az ülést 9.00-kor megnyitják.)

2. Dokumentumok benyújtása: lásd a jegyzőkönyvet

3. Viták az emberi jogok, a demokrácia és a jogállamiság megsértésének eseteiről (benyújtott állásfoglalásra irányuló indítványok bejelentése): lásd a jegyzőkönyvet

4. Hitelminősítő intézetek - A jelentésekre és a dokumentációra vonatkozó kötelezettségek vállalatok egyesülése és szétválása esetén - Az életbiztosítás a biztosítási és viszontbiztosítási üzleti tevékenység megkezdése és gyakorlása (átdolgozás) (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a következők együttes tárgyalása:

- Gauzès úr jelentése (A6-0191/2009) a Gazdasági és Monetáris Bizottság nevében, a hitelminősítő intézetekről szóló európai parlamenti és tanácsi rendeletre irányuló javaslatról (COM(2008)0704 – C6-0397/2008 – 2008/0217(COD)),

- Weber asszony jelentése (A6-0247/2009) a Jogi Bizottság nevében, a 77/91/EGK, 78/855/EGK és 82/891/EGK tanácsi irányelv, valamint a 2005/56/EK irányelv módosításáról szóló európai parlamenti és tanácsi irányelvre irányuló javaslatról, az egyesülések és szétválások esetében alkalmazandó jelentési és dokumentációs kötelezettségek tekintetében (COM(2008)0576 – C6-0330/2008 – 2008/0182(COD)), és

- Skinner úr jelentése (A6-0413/2008) a Gazdasági és Monetáris Bizottság nevében, az életbiztosításról, a biztosítási és viszontbiztosítási üzleti tevékenység megkezdéséről és gyakorlásáról szóló európai parlamenti és tanácsi irányelvre irányuló módosított javaslatról (átdolgozás) (COM(2008)0119 – C6-0231/2007 – 2007/0143(COD)).

Jean-Paul Gauzès, előadó. – (FR) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim! A hitelminősítő intézetekről szóló jelentés megszövegezése, amelynek elkészítésével megbíztak, rendkívül érdekes volt, és különösen örülök annak, hogy sikerült megállapodásra jutnunk a Tanáccsal és a Bizottsággal, ezért van esély arra, hogy ezt a jelentést már az első olvasatban elfogadják.

A pénzügyi válság különféle okainak elemzése kimutatta, hogy sürgősen szükség van a hitelminősítő intézetek működését szabályozó jogszabály elfogadására. A Parlament gondosan megvizsgálta a Bizottság által benyújtott rendeletjavaslatot annak érdekében, hogy az európai jogalkotás egyszerre mintaszerű, hatékony és pragmatikus legyen.

A G20 közelmúltban hozott döntései még jobban megerősítették ezt az elhatározást. A Bizottság, az EU Elnöksége és a Parlament között elért kompromisszum ragaszkodik a Parlament által követendőnek tartott iránymutatások betartásához a rendelet lényegi pontjaival, azaz a rendelet hatályával, a harmadik országok minősítésével, valamint az összeférhetetlenség megelőzésével kapcsolatban.

Számomra azonban az jelenti a legnagyobb örömet, hogy ez a szöveg alkalmas volt arra, hogy lefektesse az európai felügyelet alapjait a de Larosiére-csoport jelentésének szellemében. A Parlament valójában megőrizte azt a gondolatot, hogy a CCSR-nek kell lennie a kizárólagos belépési pontnak az intézetek regisztrálásához. Tudtuk, hogy a jelenlegi jogi helyzet figyelembevételével ennél sokkal többet nem lehet tenni, de ezzel a fellépéssel lerakhatjuk az alapokat ehhez a jövőbeni európai felügyelethez.

A következő hónapok során a Bizottság javaslatot tesz egy jogalkotási kezdeményezésre, amely lehetővé teszi a de Larosière-jelentésben szereplő iránymutatások végrehajtását egy hatékony és koordinált európai felügyelet létrehozása érdekében.

Hiánypótló kezdeményezésként, és a Bizottság jogalkotási kezdeményezését megelőlegezve a rendeletet a CESR koordinációja alatt felül fogja vizsgálni a tagállamok illetékes hatóságainak képviselőiből álló testület, és a döntések jogi hatályát annak a helynek az illetékes hatósága szavatolja, ahol a szervezetet regisztrálják.

Ma szeretnék rámutatni arra, hogy a Parlament a tárgyalások második szakaszában milyen nagyra értékelte a cseh elnökség rendkívül konstruktív és együttműködő hozzáállását. Ennek eredményeként intelligens viták útján képesek voltunk kidolgozni számos olyan szabályt, amelyeknek lehetővé kell tenniük ennek a szükséges átláthatóságnak a garantálását, valamint azoknak a problémáknak és hiányosságoknak az orvoslását, amelyek a hitelminősítő intézetek működésére vonatkozó jogszabályok hiányából fakadtak.

Ezért az elért eredmény rendkívül kielégítő, és így holnap a Parlament elé terjeszthetjük azt az átfogó módosítást, amely létrehozta azt a szöveget, amelyről megállapodásra jutott a Bizottság, a Parlament és a cseh elnökség – vagyis a tagállamok.

Meggyőződésem, hogy az Európai Parlament, a Bizottság és az Elnökség ilyen módon be fogja bizonyítani, hogy egy ilyen példátlan méretű válsággal szembenézve az európai intézmények rendkívül találékonyak. Remélem, hogy ugyanebben a szellemben képesek leszünk elfogadni ennek a pénzügyi csomagnak a további rendelkezéseit is, és különösen abban reménykedem, hogy át tudjuk dolgozni a bankok tőkekövetelményeiről szóló irányelvet, amelyre Bázeli II elnevezéssel is szoktunk hivatkozni.

Ma, amikor az európaiak megkérdőjelezzik Európa hatékonyságát, számomra létfontosságúnak tűnik, hogy képesek legyünk bebizonyítani azt, hogy Európa képes megbirkózni a válsággal.

Renate Weber, előadó. – (RO) Meggyőződésem szerint olyan időkét élünk, amikor minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk az európai kereskedelmi társaságok életben tartása érdekében, és ami még ennél is fontosabb, meg kell találnunk az ösztönzőket ahhoz, hogy a sikeres vállalkozások képesek legyenek a lehető legtöbb munkahelyet felkínálni. Egy ilyen kezdeményezés most, a jelenlegi válság során különösen fontos. Üdvözlöm a Bizottság irányelvjavaslatát az egyesülések és szétválások esetében alkalmazandó jelentéstételi eljárások egyszerűsítéséről, mivel ennek az a célkitűzése, hogy 2012-re 25%-kal csökkentse az európai társaságok adminisztrációs költségeit, aminek célja egészen pontosan a versenyképesség javítása.

Az a jelentés, amelyet megszövegeztünk, és amelyről holnap szavazni fogunk, a Bizottság gondolkodásmódját tükrözi, és elsősorban a következő néhány tényező vezérelte. Először: az egyesülések és szétválások esetében alkalmazandó jelentési kötelezettségeket csökkenteni kell, hogy a társaságok és a tagállamok eseti alapon rugalmasabban dönthessenek arról, hogy valójában milyen típusú jelentésre van szükségük. Ugyanakkor meg kell szüntetnünk azokat a rendelkezéseket, amelyek jelenleg kétszeres jelentéstételt, és ezáltal szükségtelen költségeket idéznek elő. Harmadszor: az információk közzétételére és közlésére vonatkozó szabályokat hozzá kell igazítanunk az új realitásokhoz, és ki kell terjesztenünk az internet használatára, hogy teljes mértékben kihasználhassuk ezeknek az új kommunikációs eszközöknek az előnyeit, miközben ennek a környezet védelmével kapcsolatban is jelentősége van. Arról sem szabad megfeledkezünk, hogy a jelenleg hatályban lévő irányelvekben előírt intézkedéseket, amelyek a részvényesek tájékoztatását szabályozzák, 30 évvel ezelőtt találták ki, és azóta sem igazították hozzá ezeket a jelenleg rendelkezésre álló technológiai lehetőségekhez. Szeretnék őszinte köszönetet mondani az árnyékelőadónak a közöttünk létrejött szoros együttműködésért és támogatásukért, amelyet a jelentés megszövegezése során végig megtapasztalhattunk. Szeretnék továbbá köszönetet mondani a Tanács és a Bizottság képviselőinek, amiért az elmúlt hónapok során elérhetőek és megközelíthetőek voltak.

A COREPER április 7-én első olvasatra egyetértésre jutott a Parlament által megtárgyalt teljes kompromisszumcsomagról, amelynek célja egy irányelv elfogadása az egyesülésekről és a szétválásokról. Szeretnénk, ha ez megtörténne, mert pontosan ezért nyújtottunk be olyan sok módosítást a holnapi plenáris ülésre beütemezett szavazáshoz, az informális háromoldalú egyeztetésen elért kompromisszum elfogadásával. Sikeresen megoldani súlyos kérdéseket, amelyek komoly aggodalmakat okoztak egyes tagállamoknak, ilyen volt például a helyi újságokban történő közzététel vagy a papír alapú dokumentumok biztosítása és az internet használata, és a képviselőcsoportok képviselői bejegyzésüket adták ezekhez a módosításokhoz. Ami az információk helyi újságokban történő közzétételét illeti, ez a gyakorlat továbbra is lehetséges marad azokban a tagállamokban, amelyek ezt szükségesnek tartják. Ami a papír alapú dokumentumokat illeti, a szabály szerint ezek a továbbiakban nem lesznek szükségesek, amennyiben a részvényesek lehetőséget kapnak a dokumentumok letöltésére és kinyomtatására, de a tagállamok úgy is intézkedhetnek, hogy a

kereskedelmi társaságok kötelesek tanulmányozás céljából az irodájukban rendelkezésre bocsátani ezeket a dokumentumokat.

Egy további fontos kompromisszum az irányelv végrehajtásának dátumára vonatkozik, ez 2011. június 30. lesz, a Bizottság javaslatának meghatározása szerint. A tagállamok arról is dönthetnek, milyen következményekkel jár majd az, ha az internetelés műszaki problémák miatt ideiglenesen megszakad. Az egyik fontos módosítás az egyszerűsített egyesületekre és szétválásokra vonatkozik, amikor nincs szükség a közgyűlés jóváhagyására. Önmagában ezeknek az egyszerűsített eljárásoknak az alkalmazására épülő becslések alapján körülbelül 154 millió EUR megtakarítás várható minden évben, ami miatt érdemes első olvasatra elfogadnunk ezt az irányelvet.

Peter Skinner, előadó. – Elnök asszony! Kicsit váratlanul ért engem ez a helyzet, mivel ma nem láttam a teljes időrendi változást, de nagyon hálás vagyok a lehetőségért, hogy szólhatok a Tisztelt Házhoz a pénzügyi szolgáltatások iparágával kapcsolatos egyik fontos kérdésről, vagyis a biztosítások és a viszontbiztosítások területéről, amellyel a Szolvencia II jelentés keretében foglalkoztunk, és arról, ahogyan ezt végül a Parlament elé terjesztettük annak érdekében, hogy képesek legyünk létrehozni azt, amit én a rendelet rendkívül szilárd alapjának tekintek az egész Európai Unióban.

Magától értetődik, hogy most visszatérünk valamihez. Volt egy Szolvencia I, és nagyon hálás vagyok Ettl úrnak, amiért korábban meglehetősen hosszasan megvitattuk ezt a kérdést és sikerült is bizonyos közös alapokkal előállnunk. De ezt a dokumentumot most a jelenlegi körülményekhez kell igazítanunk, és a biztosítási ágazat azok között a pénzügyi szolgáltatások között van, amelyeknek a változások előterébe kell kerülniük. A pénzügyi válság és velejárói alapján egyértelmű, hogy a biztosítási ágazat nem szabad magára hagynunk.

Van több olyan, a Szolvencia II-ből fakadó intézkedés, amelyről úgy vélem, hogy hozzájárult ahhoz, hogy ez az egyik legfontosabb jelentés legyen, amely globális szinten irányadó lesz ezen a területen. Ezen intézkedések között szerepel a kockázatkezelés kérdése. Szerintem ma már nem elegendő az, ha a szabályozó hatóságok egyszerűen kipipálják a mezőket annak megállapítására, hogy az az iparág, amelynek az a rendeltetése, hogy óvja és védje a fogyasztók érdekeit, helyesen cselekszik-e vagy sem. Elengedhetetlen, hogy a szabályozó hatóságok ténylegesen megfigyeljék, kezeljék és figyelemmel kövessék a biztosítás és a viszontbiztosítás mindennapi gyakorlatát egy meghatározott időszakban.

Ezzel és csakis ezzel az eljárással leszünk képesek létrehozni a rendelet megfelelő és helyénvaló formáját. Ez pedig a társaságok jelentéstétele: igen, ők sokat tesznek azért, hogy közöljék a szabályozó hatóságokkal, mit tesznek, de ebben a folyamatban a szabályozó hatóságoknak is részt kell venniük. Mégpedig mind a 27 tagállamra kiterjedően: nem külön-külön az egyes tagállamokban, a saját elkülönült szabályaik szerint, amelyek azt mérlegelik, hogy mit is alkalmazhatnak a rendelet szempontjából, hanem a rendelet irányadó előírását kell alkalmazniuk az egész Európai Unióban, ami ténylegesen el fog vezetni az általunk elvárt jobb fogyasztóvédelmi platformhoz.

Ezenkívül a társaságok e rendelet révén gazdaságosabban tudnak működni, mivel így egyféleképpen fognak jelentést tenni mindegyik szabályozó hatóságnak. Amit előállítanak, amit mondaniuk kell, amit tesznek, és ahogyan jelentéseiket elkészítik, az nemcsak egyetlen szabályozó hatóságnak szól, hanem a szabályozó hatóságok testületének, különösen cégcsoportok esetén, és mivel a biztosítótársaságok határokon átnyúló tevékenységeket folytatnak, nagyon fontos, hogy a szabályozó hatóságok munkacsoportokat alkossanak és együttműködjenek annak biztosítása érdekében, hogy a megfelelő szintű jelentések, a megfelelő szintű számadatok és a közölt információk a piacok leghatékonyabb védelmét idézzék elő.

A Tanáccsal és a Parlamenttel folytatott viták során felmerült néhány érdekes és néha talán szándékos trükk a nemzeti iparágak valamilyen irányba történő elterelése érdekében, ezért nem tudok úgy tenni, mintha ennek a dokumentációnak a megtárgyalása a Tanáccsal nem lett volna nagyon bonyolult: de igen, bonyolult volt. A Parlament hosszú út megtételére készítette a Tanácsot. Ez az út szerintem hosszabb volt, mint ahogyan azt a Tanács meghatározta, és amelyet valójában meg akart tenni az utolsó két elnökség alatt, ezért nagyon büszke és elégedett vagyok, amiért együttműködhettem a munkacsoportommal annak érdekében, hogy előrelépésre késztessek a Tanácsot.

Sajnálatos módon nem rendelkezünk majd a kezdetben előre jelzett szükséges csoporttámogatással, de mivel sikerült beillesztenünk az irányelvbe egy felülvizsgálati záradékot, később még visszatérhetünk a csoporttámogatás kérdésére, és abban reménykedem – és arra számítok, hogy a biztos úr azt mondja majd nekem, hogy ő is erre számít –, hogy három évvel ennek a konkrét irányelvnek a bevezetése után, valamilyen

módon visszahozhatjuk majd a csoporttámogatást, különösen azért, hogy kiigazíthassuk ennek a megközelítési módnak a gazdasági vonatkozásait.

Olyan rendeletet akarunk, amely kockázatokra és alapelvekre épül, de amely az ipar képességeit is támogatja, és amely előmozdítja a szabályozó hatóságok legjobb adottságait az egész Európai Unióban és külföldön. Egy megjegyzéssel szeretném befejezni. A világ más részein működő szabályozó hatóságokat is kihívás elé kell állítanunk és csak a több országra kiterjedő rendszereket szabad elismernünk. Remélem, hogy a biztos úr egyetért velem ebben a kérdésben.

Charlie McCreevy, a Bizottság tagja. – Elnök asszony! A mai vitára olyan időben kerül sor, amikor a modern kor európai gazdaságának legnagyobb kihívásával nézünk szembe. Sürgős cselekvésre van szükség: nyomatékos, célzott és átfogó cselekvésre, a bizalom helyreállítása, a növekedés és a munkahelyek érdekében, a pénzügyi rendszer megjavításaért, a stabilitás helyreállításaért a jövő számára, a kereskedelem és a beruházások előmozdításaért és polgáraink erőteljesebb védelméért – röviden egy hatékony és stabil pénzügyi rendszer felépítéséért.

A Bizottság márciusi közleménye alapján a tavaszi Európai Tanács kidolgozott egy erőteljes európai uniós cselekvési tervet a jövőre nézve – a pénzügyi szektor szabályozási hiányosságainak kezelésére vonatkozó stratégiát, amely helyreállítja az ösztönzőket és megreformálja a felügyeletet, hogy illeszkedjen az egységes európai uniós pénzügyi piachoz. A Bizottság néhány héten belül ismerteti véleményét a korszerű európai szabályozási keretrendszer felépítéséhez vezető útról. Ezt a véleményt júniusban megtárgyalják az állam- és kormányfők. A Bizottság készen áll arra, hogy ősszel konkrét intézkedéseket tegyen le az asztalra.

Egyértelmű, hogy a globális problémák globális megoldásokat igényelnek. Az EU arra irányuló kezdeményezése, hogy megállapodásra jusson a pénzügyi válságra vonatkozó koordinált globális kezdeményezésről, rendkívül sikeresnek bizonyult. A londoni ülésen a G20 vezetői széles körű elkötelezettségeket vállaltak arra nézve, hogy egyeztetett módon megoldják a pénzügyi rendszer gyenge pontjait és közösen felépítenek egy új pénzügyi rendszert, miközben megóvják a nyitott, globális gazdaságot.

Az EU pénzügyi szektorának helyzete nagyon súlyos. De már eddig is nagyon sokat tettünk, és nagy örömmel jegyzem meg, hogy a Bizottság, az Európai Parlament és a Tanács gyorsan reagált és szorosan együttműködött a válságra adandó válasz érdekében. Közel állunk három kulcsfontosságú intézkedés sikeres elfogadásához: az első a hitelminősítő intézetekről szóló rendelet; a második a Szolvencia II átdolgozása, a harmadik pedig a harmadik és hatodik irányelvben foglalt belföldi egyesülési és szétválási szabályok átdolgozása.

Először: a hitelminősítő intézetekről szóló rendelet területén elért megállapodás elősegíti az egyik olyan probléma megoldását, amely hozzájárult ehhez a válsághoz és így némi reménnyel kecsegtet a piaci bizalom helyreállítása tekintetében. A Bizottság által tavaly novemberben elfogadott javaslat meghatároz néhány egyértelmű célkitűzést a hitelminősítő intézetek integritásának, felelősségének és felelősségteljes irányításának javítása területén. Ez a rendelet megőrzi az eredeti javaslat irányát, amely különös hangsúllyal biztosítja a hitelminősítő intézetek elemzési függetlenségét, a minősítési folyamat integritását és az összeférhetetlenség megfelelő kezelését, amely a minősítési folyamat előtt fennállt. Ezenkívül létrehoz egy átfogó felügyeleti rendszert. Az európai szabályozó hatóságok felügyelik a hitelminősítő intézetek magatartását és megteszik a szükséges kényszerítő lépéseket.

Ami a felügyelet kérdését illeti, hangot adtam annak a véleményemnek, hogy meg kell erősíteni az együttműködést a felügyelet területén. Ezért feltétel nélkül egyetérték azzal, hogy egyetértésre kell jutnunk az ezen a rendkívül fontos területen szükséges lépések kérdésében. Ezért a pénzügyi szektor összes vonatkozó rendelete következetességének és koherenciájának biztosítása érdekében a Bizottság a de Larosière-jelentés ajánlásai alapján egyetért azzal, hogy meg kell vizsgálni e rendelet rendelkezései megerősítésének szükségességét a felügyeleti rendszer szempontjából.

A harmadik országokban kibocsátott hitelminősítések kezelésének kérdésében a G20-csúcs eredménye megváltoztatta a globális helyzetet. A G20 összes tagja egyetértett abban a kérdésben, hogy kötelező regisztráció és felügyeleti rendszer bevezetésével szabályozni kell a hitelminősítő intézeteket. Ezért egyetérték azzal a megoldással, amely a Tanács és a Parlament között a harmadik országokban kibocsátott minősítések kezelésének kérdéséről megszületett.

Elégedetten jegyzem meg, hogy sikerült megőriznünk a Bizottság javaslatában megfogalmazott ambiciózus célokat. A Bizottság nagyon elégedett az együttdöntési eljárás eredményével.

Hadd térjek most rá a Szolvencia II kérdéskörére. Szeretnék köszönetet mondani az előadónak, Skinner úrnak és a Parlamentnek az elvégzett munkáért és a kompromisszumkészségért, hogy egyetlen olvasatban

sikerüljön egyetértésre jutni ebben a fontos kérdésben. Ezt a végeredményt széles körben üdvözölni fogják a biztosítótársaságok, a felügyelők és általában az érintettek.

Be kell azonban vallanom, hogy a kompromisszum bizonyos vonatkozásai miatt csalódott vagyok. A csoporttámogatási rendszer törlése, amelyet a bizottsági javaslat egyik leginnovatívabb vonatkozásának tekintek, azt jelenti, hogy nem tudjuk a kívánt mértékben modernizálni a határokon átnyúló tevékenységeket folytató biztosítók és viszontbiztosítók felügyeleti szabályait.

Továbbra is aggaszt az is, hogy a részvénykockázatok kezelésére vonatkozó egyes módosítások meggondolatlan rendszer bevezetését idézhetik elő a kockázati alapú tőkebefektetések területén. Különösen vonatkozik ez azokra a módosításokra, amelyek bevezetik az úgynevezett időtartam alapú megközelítési módot a tagállamok számára. A Bizottság nagyon oda fog figyelni arra, hogy az ezen a területen megvalósított végrehajtási intézkedések kellően megalapozottak legyenek.

Mindazonáltal a Bizottság támogatja a Parlament és a Tanács közötti megállapodást, ha ezt szavazatukkal megerősítik. A jelenlegi szolvenciarendszer több mint harminc éves. A Szolvencia II bevezet egy gazdasági kockázat alapú rendszert, amely elmélyíti az EU biztosítási piacának integrációját, javítja a biztosítottak védelmét és fokozza az európai uniós biztosítók versenyképességét.

Amint ezt a CEIOPS a pénzügyi válság tapasztalataival foglalkozó jelentésében korábban megerősítette, a Szolvencia II-re sokkal nagyobb szükségünk van, mint valaha, a jelenlegi pénzügyi válságra való első reagálásként. Olyan rendeletre van szükségünk, amely megköveteli a társaságoktól kockázataik megfelelő kezelését, javítja az átláthatóságot és gondoskodik arról, hogy a felügyeleti hatóságok együttműködjenek és hatékonyabban koordinálják tevékenységeiket. A Szolvencia II létre fog hozni egy olyan rendszert a biztosítási ágazat területén, amely mintául szolgálhat majd a hasonló nemzetközi reformokhoz.

A felülvizsgálati záradék bevezetése, amely kifejezetten megemlíti a csoporttámogatási rendszert, lehetővé teszi, hogy a Bizottság visszatérjen erre a kérdésre. Arra számítok, hogy a de Larosière-jelentés ajánlásaihoz kapcsolódó számos különféle területen elért előrehaladás kedvezőbb környezetet teremtsen majd a határokon átnyúló együttműködéssel kapcsolatos reformokhoz a származási és a befogadó országok felügyelői között.

Most lássuk a Weber-jelentést. Az előadó, Weber asszony hatékony munkájának köszönhetően sikerült a részvénytársaságok egyesülése és szétválása esetében az egyszerűsített jelentéssel és a dokumentálási követelményekkel kapcsolatban kompromisszumot találni, amely megőrzi a Bizottság eredeti javaslatában szereplő megtakarítási lehetőségeket igen jelentős részét, ez évi 172 millió eurót tesz ki.

Az adminisztratív terhek csökkentése kapcsán elvégzett mérések és tanulmányok azt mutatják, hogy a társasági jog az európai uniós vívmányok egyik legnagyobb tehertételt jelentő része. Különféle okok miatt az adminisztratív terhek súlyosabban érintik a kis- és középvállalkozásokat, mint a nagyobb társaságokat. Egy 2007. évi szakértői jelentés becslése szerint a kisvállalkozások tízszer annyit költenek, mint amennyit a nagy vállalkozásoknak kell költeniük a jogszabályokban előírt tájékoztatási kötelezettségeik teljesítésére. Megismétlem: tízszer annyit. Ugyanakkor a kisvállalkozások alkotják az európai gazdaság gerincét, és ők jelenleg nagyon nehéz gazdasági helyzettel néznek szembe.

A jelenlegi bonyolult és nagy kihívásokat támasztó gazdasági helyzetben nem engedhetünk meg magunknak ilyen akadályokat. Inkább meg kell erősítenünk a társaságok terheinek könnyítésére irányuló erőfeszítéseinket. 2007. december 12-i állásfoglalásában az Európai Parlament üdvözölte a Bizottság arra irányuló eltökéltségét, hogy 2012-ig elérje az adminisztratív terhek 25%-os csökkentésének célját az EU és a nemzetek szintjén, és kihangsúlyozta, hogy ennek fényében fogja megvizsgálni a jogalkotási javaslatokat. Ma, alig hét hónappal azután, hogy a Bizottság előterjesztette a javaslatot, nagyon elégedett vagyok ezzel a kompromisszummal, bár a Bizottság még túl is lépett az eredeti javaslaton. Arra számítok, hogy a Parlament jóváhagyja ezt a kompromisszumot, amely nagyon gyorsan jelentős előnyöket biztosít majd a társaságok, és különösen a kis- és középvállalkozások számára. És itt sem kell megállnunk. Az egyszerűsítés és a bürokrácia csökkentése továbbra is fontos pont marad a Bizottság napirendjén.

Gay Mitchell, a Gazdasági és Monetáris Bizottság véleményének előadója. – Elnök asszony! Mondanivalómat senkire sem irányítom kifejezetten. Úgy vélem, hogy a Szolvencia II, a rendelet és a hitelminősítő intézetek mind nagyon időszerű és nagyon fontos kérdések, de egyszerre kell tűzoltóállomást építenünk és tüzet oltanunk. Szerintem túlságosan részletesen elmondtuk a következőt: ó, majd valamikor a jövőben felépítjük ezt a tűzoltóállomást.

Nem tudom elhinni, hogy ha továbbra is Sárközy elnök úr lenne az Európai Tanács elnöke, akkor is a jelenlegi csigatempóban kellene előrehaladnunk. A cseh elnökség nagy csalódás a számomra, és a Cseh Köztársaság elnöke különösen nagy csalódást okozott nekem.

Azt mondanám, hogy ha a cseh elnökség vagy annak utódai nem képesek elvégezni a munkát, akkor ez azt mutatja, hogy valóban szükségünk van Lisszabonra: szükségünk van valakire, aki nagyobb állandóságot biztosítana az Európai Unió vezetésében.

Az emberek reménységet keresnek; információkat szeretnének hallani a helyreállásról. Van valaki ebben a Parlamentben, aki valóban azt hiszi, hogy ha Jacques Delors lenne a Bizottság elnöke, akkor is ilyen csigatempóban haladnánk? Itt van a cselekvés és a vezetés ideje, de hiányzik a cselekvés és a vezetés, és ezt a kérdést feltétlenül fel kell vetnünk ma délelőtt.

Az Európai Beruházási Bank sokkal többet is tehetne. Az Európai Unió és annak intézményei, az olyan országokkal együtt, mint Kína, sokkal többet tehetne. Nem 1937-et írunk. Akkor nem voltak olyan intézményeink és olyan képességeink a problémák elhárítására, mint amilyenekkel ma rendelkezünk. Ma léteznek ilyen intézmények az Európai Unión belül és kívül egyaránt – kevés számú intézmény, amely képes egymással együttműködni. A vezetést hiányoljuk. Hozzuk vissza Sárközy elnököt vagy valaki hozzá hasonlót, gondoskodjunk a Bizottság megfelelő vezetéséről, hogy reményt adhassunk az embereknek és kezdjünk el beszélni erről a helyreállásról. Nem látom, hogy az Európai Tanács biztosítaná ezt, pedig itt lenne az ideje.

Sharon Bowles, a Jogi Bizottság véleményének előadója. – Elnök asszony! Üdvözlöm a Szolvencia II-re vonatkozó megállapodást, és másokhoz hasonlóan én is sajnálom, hogy a jövőbeni felülvizsgálatokba számúztuk a csoporttámogatást és ezzel végeredményben lehetetlenné tettük, hogy a Tanács velünk együtt feltárja a rendelet működőképessé tételének lehetőségeit, néhány jól megalapozott aggály figyelembevételével. A Jogi Bizottságban és a Gazdasági és Monetáris Bizottságban egyaránt megvizsgáltam, mi történik a tőkemozgások területén a csoportos stressz időszakában, amilyen például a fizetésképtelenséghez közeli állapot, és ez egészen biztosan nem annyira egyértelmű, mint ahogyan ezt a Bizottság tervezete vagy a biztosítási ágazat képviselői felvázolták.

Rendelkezésünkre állnak azonban eszközök, amelyekkel elérhetjük ezt a célkitűzést, és mi javasoltunk is 2. szintű intézkedéseket, de most azt kell megvizsgálnunk, hogyan lehet a jövőben maximalizálni a tőke biztonságos és gazdaságos felhasználását egy csoportban. Remélem, hogy a tagállamok felnőnek a kihíváshoz, amikor jobb megoldásokat kell keresniük a felszámolásra.

Ami a csomagban szereplő egyéb kérdéseket illeti, a 27. cikken végrehajtott változtatások előírják, hogy a felügyeleti hatóságoknak rendelkezniük kell a megfelelő szakértelemmel és képességekkel. Részben figyelembe vettem az Equitable Life társasára vonatkozó jelentés eredeti módosítását, de a pénzügyi válság összefüggésében ennek erősebb a visszhangja, és hasonló kitételek beillesztését sikerült elérnem a tőkekövetelményekkel és a hitelminősítésekkel kapcsolatos javaslatokban.

Teljesen egyértelművé kell tennünk, hogy a kockázat alapú megközelítési mód elfogadása nem elegendő. A modellek és az alapul vett feltételezések megfelelő megértésének sokkal intenzívebb felügyeleti módszernek kell lennie, mint a különféle négyzetek megjelölésének. A stressztesztek kihívásainak meg kell haladniuk a feltételezések kényelmi zónáját, és a korrelációs tényezőket folyamatosan felül kell vizsgálni.

A csoportfelügyelet most egy mindenkire kiterjedő folyamattá válik, ellentétben azzal, amikor a győztes mindent visz a csoportfelügyeleti hatóság szempontjából, bár végül is a felelősség tekintetében egyetlen végpontnak kell lennie. A CEIOPS szerepköre kiterjed, és érdemes kihangsúlyozni, hogy a Szolvencia II-ről folytatott vita vezetett el a 3. szintű bizottságok kiemelt szerepével kapcsolatos fő irányvonalbeli gondolkodáshoz. Azt a fontos kérdést is tisztáztuk, hogy nem lehetnek ellentmondások a nemzeti felügyelő hatóság mandátuma és a CEIOPS-nál betöltött szerepköre között.

Ezek a módosítások bizonyos értelemben idő előttek voltak, amikor korábban megvalósították őket, de megmutatták értéküket, amikor a pénzügyi válság kialakult. Amint az előadó is mondta, a parlamenti munkacsoport jó munkát végzett a Szolvencia II kapcsán; és a cseh elnökség is.

Karsten Friedrich Hoppenstedt, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim! Az előadó már rámutatott a Szolvencia II kapcsán elért eredmények bírálható és pozitív aspektusaira. Véleményem szerint elmondhatjuk, hogy jelentős előrehaladást képvisel abba az irányba, hogy az európai biztosítási ágazat a jövőben működőképes legyen, még válságok során is. Ezenkívül úgy gondolom, amint korábban már el is mondtam, hogy egyértelművé tettük, mi az, ami kritizálható, nevezetesen a

csoportfelügyelet kérdésében. Természetesen még sok munka vár elvégzésre a csoportfelügyelet és a csoporttámogatás egyesített területén. Válságok során azonban, amikor a tőkeáramlás eltér a normális helyzetekben elvárhatótól, egészen természetes, hogy be kell hoznunk a lemaradásunkat ezen a területen, emellett tekintettel kell lennünk azokra az országokra, amelyek nehézségeket élnek át.

Még egy döntő fontosságú kérdést megvitattunk, mivel 500 millió fogyasztó él az Európai Unióban „részvénykockázattal”, akik egyben valamennyien biztosítottak. Az iparnak, a gazdaságnak és a tagállamoknak is egyértelmű véleménye van erről a kérdéstről. Kompromisszumra kellett jutnunk ebben a tárgyban, amely a felülvizsgálati záradék rendszere alapján végrehajtott elemzés valamely szakaszában is tükröződhet. Az a fontos, hogy elmondhatjuk: az Európai Unió jelzést adott arról, hogy Európa előrelép, vagyis képes cselekedni. Hiszem, hogy az Egyesült Államok, Kína és más országok, amelyek szintén dolgoznak ezeken a prudenciális kérdéseken és jobb rendszereket készítenek a jövő számára a jelenlegi körülmények között, szintén felismerik ezt a jelzést. Ez az egyik fontos szempont.

Szeretném továbbá nagyon egyértelműen megismételni a következőket a múltra nézve. A jelenlegivel együtt négy elnökség vett részt ebben az ügyben. A tárgyalások sok kérdésre kiterjedtek, természetesen az érintett tagállamoktól származó nyomás is érezte a hatását, de végül sikerült eredményre jutnunk. Ez az egyik szempont.

A második az, hogy az európai biztosítási ágazattal együttműködtünk, és hogy az egyes területeken elvégzett hatástanulmányok nagyon fontosak voltak ebből a szempontból. Miért is alakult ez így? Azért, mert be kellett vonnunk a biztosítási ágazatot az e megoldáshoz vezető út megkeresésébe a rendkívül bonyolult rendszer és a tárgy figyelembevételével. Ha arra gondolunk, hogy a legutolsó hatástanulmány 1400 vállalkozásra terjedt ki – ezek között voltak nagyok és kicsik, mivel nem a piac szűkítése volt a cél, hanem az összes szereplő bevonása a fogyasztók érdekében – ez tehát hatalmas siker volt. A Szolvencia II tárgyalócsoportjával együtt nem hagytuk magunkat megfélemlíteni semmilyen nyomástól, hanem céltudatosan haladtunk előre a fogyasztók, a biztosítási ágazat, és természetesen parlamenti kötelességeink teljesítése érdekében.

Gianni Pittella, a PSE képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Szerintem mindenki számára egyértelmű, hogy lezárult egy fejlődési ciklus, amely az elmúlt években felszínre hozta a globalizáció egyes felfogásaiban rejlő kiegyensúlyozatlanságokat és ellentmondásokat: ez egy ultraliberális globalizáció, amely túl sok esetben kihasználta az intézmények gyengeségeit, és amely a politikát csak akadálynak, bosszúságnak tekintette, amelyet le akart rázni magáról.

A jelenleg tapasztalható súlyos gazdasági válság fényében pontosan a politika hatáskörébe tartozik a polgárok bizalmának helyreállítása. Ennek érdekében a politikának át kell vennie a vezetést, és jeleznie kell a jövőbeni kilátásokat és a leküzdésre váró akadályokat. Meg kell szüntetnünk a világpiac gyors növekedése és az intézmények gyengesége közötti ellentmondást, hogy ellensúlyozhassuk és ellenőrizhessük a pénzgazdaság túlzott hatalmát.

A hitelminősítő intézetek működését szabályozó rendelet fontos lépést jelent ezen az úton. Az Európai Parlament Szocialista Képviselőcsoportjának árnyékelőadójaként dolgoztam ezen az ügyön, teljes együttműködésben JeanPaul Gauzès úrral, a jelentés szerzőjével, akinek szívből gratulálok.

A rendelet legfontosabb pontjai a Parlament elkötelezettségének termékeiként születtek meg a Tanáccsal folytatott bonyolult tárgyalások során. Gondolok itt az olyan szilárd eredményekre, mint például az ügynökségekkel szemben támasztott követelmény, amely szerint európai területen nyilvántartásba kell vésztetniük magukat, az előrejelzés és a polgári jogi felelősség, a harmadik országokból származó váltók jóváhagyására vonatkozó kettős biztonsági rendszer, és mindennekfelett az a lehetőség, hogy ez a rendelet gyorsan hatályba léphet, és erre nem kell két évet várnunk, amint ezt eredetileg a nemzeti kormányok kérték.

A rendeletnek emellett azonban hatalmas szimbolikus jelentősége is van. Valójában egy olyan ágazatot szabályozunk, amely más szektorokhoz hasonlóan – gondolok itt például a spekulációs alapokra – az elmúlt években kihasználta a teljes szabályozási űrt. Mindenki számára nyilvánvaló, hogy ennek a fajta önszabályozásnak a végeredménye szörnyű. Eljött az idő, hogy bátorságunkat összeszedve felépítsünk egy új struktúrát a pénzügyi piacokon. Biztos úr, tisztában kell lennünk azzal, hogy ebben a szektorban, sokkal inkább, mint más szektorokban, nem elegendő, ha a nemzeti kormányok önállóan cselekednek!

Ezért az elért kitűnő eredmények ellenére is nagy fájdalmat jelent nekem az, hogy elszalasztottunk egy lehetőséget; a tagállamok ellenállása miatt – és a Tanácsot ezért súlyos felelősség terheli – nem volt meg az akarat arra, hogy a szövegbe belefoglaljunk egy rendelkezést a hitelminősítési szektor egységes európai

felügyeleti szervének létrehozásáról. A Parlament hivatalos felkérést kapott erre nézve, de a politikai akarat és a realizmus hiánya mindeddig megakadályozta ennek a támogatását. Ebben a kérdésben a Parlament továbbra is szemlélteti előrelátását, és remélem, hogy a nemzeti kormányok is ugyanezt teszik majd.

Wolf Klinz, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony! A hitelminősítő intézetek kudarca, amely a válságot megelőzte, elkerülhetetlenné tette a hitelminősítő intézetek működését szabályozó rendelet megalkotását. Megismétlem, hogy a hitelminősítő intézetek regisztrációját szabályozó rendelet célkitűzései a következők: átláthatóság, garantált magas színvonal, a verseny fokozása, az összeférhetetlenség leküzdése és ennek eredményeként a befektetők hatékonyabb védelme. Nem volt könnyű megállapodásra jutnunk. A Bizottság, a Parlament és a Tanács álláspontja kezdetben igen távol állt egymástól, de egészében véve jelentős részben sikerült elérnünk ezeket a célkitűzéseket. Pozitívum, hogy csak egyetlen minősítési kategória létezhet. Az 1. és a 2. kategória, amely szabályozási és egyéb célokat szolgál, már a múlté. Az összeférhetetlenséget leküzdöttük: a hitelminősítési tevékenységek mellett nem lesznek tanácsadó szolgáltatások. Az Európai Unió kívüli országokból származó hitelminősítő intézetek lehetőséget kapnak arra, hogy belépjenek az európai piacra és itt tevékenységet folytassanak, az egyenértékűségi rendszer útján, tanúsítással – ez a kicsi ügynökségek számára fontos –, vagy a jóváhagyási eljárás útján – ezt a nagy ügynökségek tudják igénybe venni.

Az Európai Értékpapír-piaci Szabályozók Bizottsága (CESR) döntő szerepet játszik majd a hitelminősítő intézetek nyilvántartásba vételében és felügyeletében. Mindezen okok miatt számos hiányosságot is látok a jelenlegi anyagban és a rendeletben. Attól tartok, hogy a gyakorlatban az európai piacra történő belépés lehetőségeit akadályozni fogják a szabályok és a követelmények. Ezek a követelmények talán túlságosan korlátozóak, és végeredményben elszigetelhetik az európai piacot, és ilyen módon – a hátsó ajtón keresztül – protekcionizmushoz vezethetnek, ami nagyon nem lenne kívánatos. Remélem, hogy félelmeim alaptalannak bizonyulnak majd.

A belső irányításra vonatkozó szabályaink nagyon messzire elmennek, valójában túl messzire. Majdnem túllépik a szükséges mértéket. Nincsenek hasonló szabályok egyetlen más európai uniós rendeletben sem. Jobban tettük volna, ha meghatározunk egyértelmű alapelveket, aztán magukra a vállalkozásokra bízuk ezen alapelvek kidolgozásának és végrehajtásának felelősségét.

Végül véleményem szerint semmiféle előrehaladást nem értünk el az oligopóliumok megszüntetésének területén. Sok éven keresztül el kell tűrnünk a verseny csaknem teljes hiányát.

Cristiana Muscardini, az UEN képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! A gazdasági válság még távolról sem ért véget, bár az euróövezet tagsága bizonyos stabilitást biztosított Európa számára. A Nemzetközi Valutaalap 4000 milliárd amerikai dollárra teszi a pénzügyi válság költségeit, amelynek kétharmada a bankoknak tulajdonítható.

Sok célt kell elérnünk: helyre kell állítanunk a bizalmat, lehetővé kell tennünk a növekedést és a meg kell védenünk a munkahelyeket. Ez csak olyan gazdaságpolitika segítségével érhető el, amely képes helyreállítani a pénzügyi rendszert, de Európa egyelőre nem rendelkezik ilyen gazdaságpolitikával! A londoni G20-ülés arra irányuló javaslatai ellenére, hogy adjunk új lendületet a hitelnyújtási rendszernek, továbbra is súlyosan érint bennünket a pénzügyi piac, a pénzügyi piaci szereplők, a felkínált termékek és a származtatott termékek szabályozására vonatkozó egyértelmű szabályok hiányát, amint ezt már évek óta mondjuk.

A piacokat szabályozásnak és felügyeletnek kell alávetni, és kiemelten vonatkozik ez a pénzügyi szektorra, amely – miután ellenőrzés nélkül maradt – utat nyitott a példátlan mértékű eladósodás eszkalálódása előtt. Mit kell most tennünk azzal a roppant adósságtömeggel, amely a fedezet nélküli hitelek kibocsátásával felhalmozódott? Talán írjuk le? Illesszük be egy tisztító mechanizmusba, amelyet a bankok állítanak fel? Vagy talán a jövőben korlátozzuk a származtatott ügyletek tőzsdén kívüli piacán a tranzakciókat és kérjük meg a bankokat, hogy egyszer s mindenkorra vessenek véget a származtatott termékekkel történő kereskedésnek?

Szükségünk van egyértelmű válaszokra, új hitelezési irányelvekre a kis- és középvállalkozások és a betétesek vonatkozásában, hogy megakadályozhassuk az ellenőrizetlen áthelyezéseket és a valós helyzethez igazíthassuk az OMC-szabályokat. Ha nem beszélünk a világkereskedelmi szabályokról, akkor semmit sem tudunk megoldani: ez azt jelenti, hogy a jelenlegi általános válságban meg kell reformálnunk a rendszert, helyre kell állítanunk a politikának azt az irányító szerepét, amely túl gyakran hiányzik, a reálgazdaságra kell irányítanunk a figyelmünket és le kell mondanunk a virtuális pénzügyek ópiumáról!

Alain Lipietz, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim! Először is szeretném leszögezni, hogy teljes mértékben egyetértek mindazzal, amit Mitchell úr a felszólalásában elmondott. Elmaradásban vagyunk; nem a kellő sebességgel haladunk. Ennek ellenére szeretném felhívni a figyelmét arra, hogy semmiképpen sem szabad elkövetnünk ugyanazt a hibát a francia elnökség kapcsán, mint amit a franciák Brown úr tekintetében időnként elkövetnek. A cselekvésről szóló beszédek nem garantálják a cselekvés eredményességét.

Ami magát a válságot illeti, egyértelmű, hogy számunkra a válság nem a pénzügyeknél kezdődött. Gyökerei a szociális és környezetvédelmi szférába nyúlnak. Ezzel azt is mondom, hogy összefonódik a pénzügyi ciklussal, ez pedig azt jelenti, hogy ha a ciklus jól megy, akkor kockázatokat vállalunk, de ha már nem megy jól, akkor azt mondjuk magunknak, hogy bölcsőbb lett volna, ha kissé szabályozzuk a folyamatokat.

Most éppen olyan szakaszban vagyunk, amikor szükség van ezen a téren szabályozásra, erőteljes szabályozásra. Szabályozásra van szükség az egységes piac szintjén, vagyis sokkal centralizáltabb szabályozásra van szükség európai szinten. Ez határozza meg, hogyan szavazunk. Teljes mértékben támogatjuk a Gauzès-jelentést és az általa elért előrehaladást. Már évek óta követeljük az erősebben centralizált, európai szintű szabályozást és felügyeletet, és az első szakasz, amelyet az Európai Értékpapír-piaci Szabályozók Bizottságával (CESR) elértünk, nézetünk szerint teljes mértékben helyénvaló.

Ám Skinner úr erőfeszítései ellenére – és ebből a szempontból bíráló megjegyzéseink teljesen megegyeznek Mitchell úr kritikáival – nagyon sajnáljuk, hogy a kormányok ezt nem értették meg. Nem értünk egyet a javasolt kompromisszummal, amely elutasítja a csoportfelügyeleti rendszert. Meggyőződésem, hogy ez a módszer további katasztrófákhoz fog vezetni.

Ezért a Skinner-jelentés ellen fogunk szavazni – nem Skinner úr munkája ellen, hanem a kormányok által kikényszerített kompromisszum ellen.

Sahra Wagenknecht, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! A közbiztonsághoz, az igazságszolgáltatáshoz vagy a környezetvédelemhez hasonlóan a pénzügyi piacok stabilitása is a köz érdekét szolgálja, és ezért nyilvános ellenőrzés alá kell tartoznia. Elvégre valamennyien láttuk, mi történik: ha valaki kilép a pénzügyi piaci szabályozás hatálya alól, legyenek azok akár nagy bankok, biztosítótársaságok, fedezeti alapok és hitelminősítő intézetek, a magánszektorban, az azt kockáztatja, hogy gigantikus összegekkel spekulálnak a maximális hozamokra törekedve, és ezzel végeredményben a lakosságra hárítja a veszteségek költségeit.

A válság túlságosan egyértelműen megmutatta, hogy az önkéntes önszabályozás kudarcot vallott, a Bizottság mégsem volt hajlandó elismerni ezzel kapcsolatos felelősségét. A kockázatos pénzügyi termékek betiltása és a pénzügyi szektorra vonatkozó egyértelmű szabályok előírása helyett továbbra is megengedi, hogy a magánszektor szereplői maguk döntsék el, milyen kockázatokat vállalnak, és hogyan értékeli ezeket. Ezt a magatartást mi felelőtlennek tartjuk.

Mára egyértelművé vált, hogy a hitelminősítő intézetek a profit érdekében rendszeresen alábecsülték a strukturált pénzügyi termékek kockázatait és így valójában ők hozták mozgásba a behajthatatlan hitelekkel történő kereskedést. Ezért az lenne a megfelelő cselekvési terv, ha teljesen leállítanák a kockázatkezelés kihelyezését a piac profitorientált magánszereplőire és létrehoznának egy európai hitelminősítő közintézetet, amely független véleményt alkothatna a különféle értékpapírok minőségéről. A Bizottság még csak nem is mérlegelte ezt a megoldást.

A Gauzès-jelentés nagyon helyesen azt követelte, hogy az államadósság minősítését a köz érdekében történő tevékenységnek kell tekinteni, és ezért ezt a feladatot állami szereplőknek kell ellátniuk. De miért kell ezt az alapvető államadósságra korlátozni?

A tervezett Szolvencia II irányelv esetében is az történt, hogy a Bizottság és az előadó támogatta az önszabályozás végül kudarcot vallott elgondolását. Például a biztosítási csoportoknak megengedi, hogy a kockázatértékelés belső modelljéhez folyamodjanak a tőke- és a fizetőképesség-követelmények kiszámítása során. Az idő majd eldönti, hogy a tagállamok felügyeleti hatóságai rendelkeznek-e a szükséges képességekkel ezeknek a modelleknek a megértéséhez. Jómagam kételkedem ebben.

Ezenkívül a minimális tőkekövetelmény és a fizetőképességi tőkekövetelmény egyaránt túl alacsony, és ezeket az összegeket lényegesen meg kell emelni. Mivel ez problémákat okozhat egyes bankoknak vagy biztosítótársaságoknak, azt javasoljuk, hogy ezt a tőkeemelést kormányzati holdingok formájában valósítsák meg, ami maga után vonja a társasági politikára gyakorolt megfelelő befolyást. Ez a részleges államosítás lenne az első bátor lépés a pénzügyi szektor közjó felé történő irányítása területén.

Hosszabb távon mindenképpen a teljes pénzügyi szektort az állami szektor felé kellene terelni, mivel csak az államosítás biztosíthatja azt, hogy a teljes szektor teljesítse közfeladatait, ahelyett hogy szerencsejátékot játszana a globális pénzügyi piacokon a még nagyobb hozamok érdekében. Legfőbb ideje, hogy levonjuk a konzekvenciákat az okozott katasztrófából.

Godfrey Bloom, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony! Negyven évet töltöttem el a pénzügyi szolgáltatások területén, ezért úgy gondolom, van némi fogalmam arról, amiről most beszélek.

Hadd mondjak valamit az Egyesült Királyság Pénzügyi Szolgáltatások Felügyeletéről (FSA), ami elvezet minket annak megértéséhez, hogyan követik el a hibákat. Az FSA-nak az Egyesült Királyságban van egy szabálykönyve, amely félmillió szót tartalmaz. Senki sem érti – legkevésbé maga az FSA. Az FSA titokban értelmezi a saját szabálykönyvét; titokban tartják a bírságokat, amelyeket a saját fizetésük és nyugdíjuk „felturbózása” érdekében kivetnek; nincs fellebbviteli bíróság. Írtam erről a kérdéssel McCreevy biztosnak, aki megkeresi a saját Emberi Jogi Törvénye 6. és 7. cikkének a leggyengébb pontjait. Nincs fellebbviteli bíróság. Nincs jogorvoslati lehetőség, ha tévednek. A lakosságnak az a benyomása, hogy ha egy rendeleten ott van az FSA pecsétje, akkor az nem lehet rossz. Itt nem érvényesül a *caveat emptor* elve.

Most úgy tűnik, hogy ezt a feladatot átveszi valamiféle európai uniós felügyelő hatóság, amely minden kétséget kizáróan tudatlan bürokratákból, skandináv háziasszonyokból, a bolgár maffiából és romániai fadarágókból fog állni. Őszintén szólva úgy gondolom, hogy Önök nagyon jól kijönnek egymással.

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Elnök asszony! Gauzès úr jelentése a hitelminősítő intézetekről, Weber asszony jelentése az egyesülések és szétválások esetében alkalmazandó jelentési és dokumentációs kötelezettségekről, és Skinner úr jelentése a biztosítási és viszontbiztosítási üzleti tevékenység megkezdéséről és gyakorlásáról tartalmaz olyan rendelkezéseket, amelyek kétségtelenül hasznosak, de ezeket semmiképpen sem lehet a pénzügyi válság elleni küzdelem intézkedéseinek nevezni. Az a válság, amelyet jelenleg átélünk, egyértelműen más nagyságrendű, és nem lehet kizárólag ezekkel a technikai és egyszeri intézkedésekkel megoldani.

Milyen cselekvésre van szükség a jelenlegi szörnyű válság megoldásához? Először is szakítanunk kell azokkal a dogmákkal, amelyekre a munkájukat egészen mostanáig építették, azaz a jó szándékú nemzetközi munkamegosztásba, a személyek, az áruk és a tőke szabad mozgásába vetett hittel.

Szakítani kell az áruk szabad mozgásával, ami nehéz helyzetbe hozta az európai munkavállalókat az olyan országok munkavállalóival szemben, amelyek – mint például a kommunista Kína – a kapitalizmus legcinikusabb formájának paradicsomai, ahol a dolgozók nem sztrájkolhatnak, nem alakíthatnak szervezeteket, nem részesülnek megfelelő nyugdíjban vagy szociális védelemben, és ahol nevetségesen alacsony bért kapnak. Ám nem Kína az egyetlen ilyen ország.

Szakítani kell a személyek szabad mozgásával, amely elvezetett bennünket, amely elvezette Önöket oda, hogy a jövőbeni generációk pótlásának egyetlen módjaként elfogadjanak, sőt ajánljanak egy tömeges bevándorlási politikát, amelynek katasztrófális következményeit ma már egyértelműen láthatjuk.

És végül szakítanunk kell a tőke szabad mozgásával, amely a válság kiváltó tényezője volt, mivel lehetővé tette, hogy az Egyesült Államok lakáshitel-piacának válsága – ezt a válságot teljes mértékben a körülmények váltották ki, és az Egyesült Államok piacára kellett volna korlátozódnia – fokozatosan megfertőzze gazdaságainkat és tönkretegyje betéteseinket, munkavállalóinkat és munkaadóinkat.

Ebből az következik, hogy a kis- és középvállalkozásokat mentesíteni kell az adózási beavatkozások béklyóitól és a bürokráciától; egyszerű szabályokra van szükség, hogy a pénzügyi értékek ténylegesen megfeleljenek annak, ami az ipari vagy szolgáltatási eszközök szempontjából valóban létezik; és el kell indítani egy befektetési politikát, de ennek életképesnek kell lennie. Ez csak néhány nélkülözhetetlen intézkedés azok közül, amelyeket szeretnénk, ha a tagállamok kormányai végre megvalósítanának azoknak a nemzeti politikáknak a kapcsán, amelyekről már bebizonyosodott, hogy kiválóan alkalmasak a válaszlépések megtételére.

John Purvis (PPE-DE). – Elnök asszony! Nagyon elégedett vagyok, amiért a Szolvencia II végre eljutott a döntéshozatalig. Skinner úr és árnyékelőadói kivételes rugalmasságot és türelmet tanúsítottak ennek elérése során. Másokhoz hasonlóan én is nagyon sajnálom, hogy a csoporttámogatás végül kimaradt, de őszintén szólva a jelenlegi lázas körülmények között ez nem meglepő. Kemény munka vár még ránk, amíg sikerül megvalósítanunk egy működőképes csoportrendszer és egy valóban egységes európai biztosítási piacot, amely a harmadik országokkal szemben is hatékonyan működik – nem engedhetünk meg magunknak még egy AIG-fiaszkót.

Szeretnék továbbá gratulálni az előadónak, Gauzès úrnak és a Tanácsnak, amiért sikerült ésszerű megoldást találniuk a hitelminősítő intézetekről szóló rendelet kérdésében. Egyértelmű, hogy ezek az intézetek súlyos hibákat követtek el, és a fokozott szabályozás valamilyen formája elkerülhetetlenné vált. De ki az, aki nem követett el hibákat, ide számítva magukat a szabályozókat is, és mi a garancia arra, hogy a jövőben nem fognak újból hibázni?

Aggódtam amiatt, hogy a hitelminősítő intézetekkel szemben megnyilvánuló, vadul ellenséges bűnbakkeresés túlzottan beavatkozó jellegű és a várttal ellentétes hatású rendelethez fog vezetni, nyomasztó Európa-centrikus, protekcionista vonatkozásokkal és a területen kívüli alkalmazás dimenziójával. Örömmel látom, hogy a kompromisszum bizonyos mértékben tompította ezeket a tendenciákat, de nem annyira, mint szerettem volna.

A hitelminősítés mindig vélemény – hasznos vélemény, szakértői vélemény, de kizárólag vélemény, tehát a befektetőknek teljes felelősséget kell vállalniuk befektetési döntéseikért. Nem kétséges, hogy levonták ezeket a tanulságokat, bár ez elég kemény és költséges lecke volt.

Örülök annak, hogy a rendelet hatálya a szabályozási célú minősítésekre korlátozódik. Örülök annak, hogy a harmadik országok minősítésével kapcsolatban az egyenértékűség és a jóváhagyás elképzeléséről áttértünk az egyenértékűség vagy a jóváhagyás koncepciójára. De a biztos úr meg tudja-e erősíteni, hogy ez azt jelenti, hogy a befektetők továbbra is szabadon befektethetnek olyan részvényekbe és kötvényekbe harmadik országokban, amelyeket Európában nem minősítettek, vagy amelyek nem rendelkeznek egyenértékű státusszal?

Oda kell figyelniük a nem kívánt következményekre. Előzetes hatásvizsgálat nélkül ezek csaknem biztosan ki fognak alakulni, ezért a 34. cikkben szereplő felülvizsgálati követelmény létfontosságú.

Pervenche Berès (PSE). – (FR) Elnök asszony! Ami a Szolvencia II irányelvet illeti, ezt a reformot még jóval a válság előtt indítottuk el, ami új megvilágításba helyezte ezt az irányelvet. Jogalkotóként tetováztunk: vajon e kell-e fogadnunk ezt a megállapodást első olvasatra?

Végül a tárgyalók eltökéltsége lehetővé tette a kompromisszum elérését, amelynek véleményem szerint legalább két érdeme van: először is rákényszeríti a biztosítási szektort a megfelelőbb kockázatértékelésre, ezt a műveletet egészen mostanáig viszonylag régi mechanizmusokkal végezték el, amelyek már kétségtelenül nem alkalmasak a biztosítási szektorban a jelenlegi viszonyok között történő használatra; másodszor pedig kihangsúlyozza, hogy a felügyeleti mechanizmusokat hozzá kell igazítani a biztosítótársaságok mai állapotához, mind a fogyasztóközpontú termékek és ajánlatok sokaságának, mind pedig a transznacionális felállásnak a szempontjából.

Jogalkotóként szenvedélyesen figyelembe vettük ennek a piacnak a realitását, ahol például bizonyos országokban léteznek olyan életbiztosítási mechanizmusok, amelyek a szektorban jelentős részesedéssel bírnak, és ahol a válság fényében figyelembe kell vennünk a prociklikusságnak a biztosítási szektorra gyakorolt hatásait.

Arról is gondoskodnunk kell, hogy ennek a jogszabálynak az elfogadása ne bontsa meg a biztosítási piac szerkezetét, és ami még fontosabb: tegye lehetővé, hogy a kölcsönös biztosítási egyesületek is helyet kapjanak ebben a jogszabályban. Ám teljesen nyilvánvaló, hogy ez csak egy állomás, és szeretnék megemlíteni a szektorral kapcsolatban hat olyan szempontot, amellyel kapcsolatban a közeljövőben folytatnunk kell a munkát.

Az első nyilvánvaló, ha figyelembe vesszük a de Larosière-jelentés következtetéseit és azt, hogy gondoskodnunk kell egyenlőségről és összehangolt feltételekről a különféle felügyeleti testületek között, és ebből a célból meg kell erősítenünk az európai hatóságok felelősségét a biztosítótársaságok megfigyelése területén.

A második pont – ezt sok képviselőtársam megemlítette – a hírhedt csoporttámogatási mechanizmus végrehajtása, és ebben a kérdésben nem osztom Lipietz úr nézeteit. Természetesen el kellett volna fogadnunk a csoporttámogatást, de nem világos, hogy ha valamely országban a biztosítótársaságok 80 vagy 100%-a külföldi társaságok kezében van, akkor szilárd jogi alapok nélkül hogyan lehet elfogadni ezt a mechanizmust? Előrelépést kell elérnünk ezen a területen.

A harmadik jövőbeni szakasz annak összehangolása, amit mi itt teszünk és ami a nyugdíjalapokkal történik. Hogyan képzelhetjük azt, hogy javítjuk a fizetőképességet a biztosítási feltételekben, ugyanakkor nem tesszük fel magunknak ugyanezt a kérdést a nyugdíjalapok kapcsán? Ez valóban nagy kihívás.

A negyedik jövőbeni feladat egy betétbiztosítási rendszer megvalósításával, létrehozásával, felállításával kapcsolatos, ami a bankszektorban már ma is működik, de a biztosítási szektorban továbbra is hiányzik.

Az ötödik pont a biztosítási termékek marketingjével és annak garantálásával kapcsolatos, hogy az a mód, ahogyan a biztosítási közvetítők a termékeket felkínálják a biztosítottaknak, lehetővé tegye az érdekekkel és a védelmi igényeikkel történő összehangolást.

Végül az utolsó pont annak átültetésével kapcsolatos, amit a bankszektorban meg akarunk valósítani, nevezetesen az értékpapírosítással kapcsolatos retenciós mechanizmusokról beszélek.

Ezen az alapon azt remélem, hogy a jövőben képesek leszünk tanulni ennek a válságnak a tapasztalataiból, hogy az európai polgárok számára olyan biztosítási szektort garantálhassunk, amely valós garanciát képvisel a számukra arra nézve...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Marielle De Sarnez (ALDE). – (FR) Elnök asszony! Előadóink nem hibáztathatók, de úgy gondolom, hogy a Bizottság javaslatai meglehetősen elkéstek és nem illeszkednek a történetekhez. Nyilvánvaló, hogy a további válságok megelőzése érdekében sokkal ambiciózusabbnak és tevékenyebbnek kell lennünk.

Először is ambiciózusabbnak és tevékenyebbnek kell lennünk a szabályozás területén. Össze kell hangolnunk jogszabályainkat, és a legerőteljesebb jelzés kétségkívül az lenne, ha gondoskodnánk egy európai szabályozó hatóságról. Ez a legjobb módja egy nyilatkozat megtételének.

Ami a hitelminősítő intézeteket illeti, létre kell hoznunk európai ügynökségeket, amelyeknek függetlenségét garantálnánk és véget kell vetnünk ennek a botrányos gyakorlatnak, hogy a vállalkozások fizetnek az őket értékelő ügynökségeknek.

Ami a fedezeti alapokat illeti, szabályoznunk kell a működésüket és ki kell dolgoznunk egy olyan adózási formát, amely bünteti az összes rövid távú pénzügyi tranzakciót.

Végül ami az adóparadicsomokat illeti, meg kell tennünk néhány nagyon egyszerű intézkedést. Azoknak a bankoknak, amelyek tranzakciókat hajtanak végre adóparadicsomokkal vagy megtagadják az együttműködést, meg kell tiltanunk, hogy Európában tevékenységeket folytassanak.

Egyelőre ez minden. De meggyőződése, hogy tovább kell lépni, és szeretnék javaslatot tenni két cselekvési tervre. Az első az, hogy véleményem szerint meg kell gondolnunk az euróövezet kibővítését és új tagok integrálását. Ez a politikai gesztus valószínűleg ugyanolyan erőteljes lenne, mint Németország újraegyesítése volt annak idején, bizonyítaná az európai szolidaritást és növelné Uniónk befolyását.

Végül a második az, hogy tovább kell lépni a gazdasági, költségvetési és monetáris integráció, valamint az adóharmonizáció felé, mert ez az adódömping elleni küzdelem egyetlen módja Európában.

Mindez szükséges, de amit polgártársaink a leginkább elvárnak tőlünk – és remélem, hogy a Bizottság most figyel –, az az, hogy tegyünk lépéseket a válság ellen. Polgártársaink továbbra is várnak egy valódi európai fellendülési tervet, például egy jelentős hitelt. Továbbra is arra várnak, hogy Európa megfelelő támogatást kínáljon fel kis- és középvállalkozásainknak, hogy valóban megtervezhessék a jövőt szolgáló beruházásait, és mindenekelőtt arra várnak, hogy támogassunk mindenkit Európában, akit a válság hatása sújt. Gondolok itt a munkanélküliekre, a részmunkaidőben foglalkoztatottakra és azokra a háztartásokra, amelyek jelenleg hatalmas nehézségeket élnek át.

Nézetem szerint ezek a sürgős tennivalók, és ez az, aminek alapján Európa vezetőit a jövőben meg fogják ítélni.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Elnök asszony! A Szolvencia II, valamint a biztosítási tevékenységek folytatása és felügyelete rendszerében végrehajtandó változtatások bevezetése, amelyet az elmúlt években előkészítettünk, nagyon fontos lépés, különösen pénzügyi válság idején. Éveken keresztül részt vettem a nyugdíjrendszerekkel kapcsolatos munkában, és tisztában vagyok a nyugdíjalapok pénzügyi felügyeletének jelentőségével a munkavállalók mobilitásával és a határokon átnyúló felügyelet szükségességével kapcsolatban.

Amikor mobilitásra bátorítjuk az embereket, gondoskodnunk kell arról, hogy azok, akik más országban vállalnak munkát és átlépnek egy másik nyugdíjrendszerbe, biztosak lehessenek afelől, hogy társadalombiztosítási hozzájárulásukat megfelelő módon levonják és a megfelelő számlákon jóváírják, és

hogy jövőbeni nyugdíjuk biztonsága növekszik a beruházási és a nyugdíjalapok alapelveinek területén megvalósított közösségi megoldások eredményeként.

Gratulálok a biztosítás és a foglalkoztatói nyugdíjak európai felügyeleti bizottságának és a bizottság konzultációs testületének, amelynek munkájában részt vehettem 2007 szeptemberéig, és gratulálok az előadónak, Skinner úrnak.

Mary Lou McDonald (GUE/NGL). - Elnök asszony! A Nemzetközi Valutaalap Globális Pénzügyi Stabilitási Jelentésében úgy becsüli, hogy a pénzügyi válság költségei elérték a 4000 milliárd amerikai dollárt. Ez csak becslés, az összeg még növekedhet. Amint ezt valamennyien tudjuk, a válságot egyfajta kaszinó-kapitalizmus, egy cimborá kapitalizmus és egy olyan pénzügyi szolgáltatási szektor idézte elő, amelyre semmiféle szabályozás nem vonatkozott – vagy legfeljebb valami enyhe szabályozás létezett, ahogyan erre néha udvariasan hivatkozni szoktak.

Mindennek Európa-szerte a munkavállalókra és a családokra gyakorolt hatása több mint katasztrofális. Megdöbbenem azon, hogy az ezzel a botrányral foglalkozó vitán és a jelentésekben milyen udvariasan fogalmazunk. Meg vagyok döbbenve, amiért a liberális és kereszténydemokrata csoportok azért aggódnak, nehogy túlszabályozást vezessünk be, vagy nehogy a protekcionizmus besurranjon a hátsó ajtón keresztül.

A helyzet az, hogy az EU-nak a pénzügyi válságra adott reagálása nehézkes és minimalista volt. A helyzet az, hogy protekcionizmusra van szükségünk, mert munkavállalóink és reálgazdaságunk védelemre szorul. Még előttünk áll egy vita a munkahelyek kérdéséről – bár polgáraink számára ez a legfontosabb –, és ez az intézmény hűségesen kitart egy kudarcot vallott rendszer mellett. Ismerjük ezt fel, lépünk radikálisan és bátran.

ELNÖKÖL: KRATSA-TSAGAROPOULOU ASSZONY

alelnök

Nils Lundgren (IND/DEM). – (SV) Elnök asszony! Globális pénzügyi válság rázza a világgazdaságot, és most egymást érik az azzal kapcsolatos javaslatok, hogyan lehetne megakadályozni ennek megismétlődését. Több szabályozás és nagyobb mértékű felügyelet alkotja a javaslatok lényegét. Magától értetődően annak a kérdésnek a feltevésétől kell elindulnunk, hogy mi romolhatott el. Engedjék meg nekem, hogy 50 másodpercben összefoglaljam az okokat.

Egy tulajdonos nélküli kapitalizmusban élünk. A pénzügyi társaságokat vezető tisztviselők képesek megtervezni olyan rendszereket, amelyek gigantikus jutalékokat és nyugdíjakat fizetnek, ha a profit emelkedik. A profitokat a vezetőség rövid távon növelheti, ha a törzstőke csökkentésével megemeli a társaságok kockázati szintjét. Ha a kockázatok valósággá válnak, a vezetőség megkapja a pénzét, a veszteségeket pedig mások viselik.

Nem léteznek olyan ösztönzők, amelyek rá tudnák venni ezeknek a politikáknak a megváltoztatására azokat, akik ezt megtehetnék. Azok, akik betétként elhelyezik pénzüket a bankban, tudják, hogy léteznek betétbiztosítások. Mindenki tudja, hogy a legtöbb bank túlságosan nagy ahhoz, hogy hagyják csődbe menni. Meg fogják menteni őket az adófizetők pénzéből. A hitelminősítő intézetek tudják, hogy nem fogják megkapni a munkát, ha megkérdőjelezzük ügyfeleik fizetőképességét. A központi bankok és a pénzügyminisztériumok által követett politika arra a gondolatra épül, hogy a buborékoknak nem kell feltétlenül kipukkadniuk. Ezért ezek a buborékok ésszerűtlenül nagyra növekednek.

Most talán ezeknek a problémáknak a megoldásáról beszélgetünk? Nem, nem ezt tesszük!

Othmar Karas (PPE-DE). – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! A jelenlegi, a második világháború óta legsúlyosabb gazdasági és pénzügyi válság hatása globális. A bizonytalanság, a türelmetlenség, a tehetetlenség és a bizalom elvesztése szinte tapintható, mivel hiányosságok vannak a pénzügyi piacok szabályozásában. Sürget bennünket az, hogy közös európai válaszokat kell elfogadnunk és át kell vennünk a globális vezetést. A „több Európa” létrehozása szükségességének megvalósítása lehetővé tesz olyan célokat, amelyeket alig néhány hónappal ezelőtt elutasítottak és megakadályoztak a Bizottság és a Tanács tagjai, amikor felkérést kaptak a Parlamenttől.

Modellünk, a szociális piacgazdaság modellje – minél nagyobb legyen a piac szerepe, és szükséges mértékű legyen a szabályozás – nemcsak az európai szabályozáshoz, hanem a teljes globális szabályozáshoz is biztosítja a kereteket. Az Európai Unió lépései sikereseknek bizonyultak, de még nagyon távol vagyunk a befejezéstől és távol vagyunk céljaink elérésétől. Teljesítettünk egy újabb szakaszt, de haladéktalanul meg

kell oldanunk vagy teljesítenünk kell további fejezeteket. Csak eltökéltség és bátorság kell egy olyan európai szintű szabályozási lépés megtételéhez, amely felépítheti a bizalmat.

Ma is – túl későn – döntést hozunk a hitelminősítő intézetek tevékenységének szabályozásáról. Szükségünk van nyilvántartásba vételre, szükségünk van alapos ellenőrzésekre, foglalkoznunk kell az összeférhetetlenségekkel. Elfogadjuk a Szolvencia II irányelvet – ezt a pénzügyi válság nélkül is meg kellene tennünk. A banki irányelv elfogadása májusban várható. Egyszer s mindenkorra ki kell küszöbölnünk a prociklikusság hatásait a jelenlegi szabályozási rendszerből. Nemcsak a fedezeti alapokat, hanem a magántőke-befektetéseket is szabályoznunk kell. Minden olyan igazgatói fizetésnek, amely tartalmaz jutalék-elemet, veszteség-elemet is kell tartalmaznia.

Európában kevesebbet beszélünk a felelősség kérdéséről, mint az Egyesült Államokban, és az európai felügyeleti rendszer még nem készült el. Meg kell ezt szerveznünk a Központi Bankok Európai Rendszere szerint, és minél több döntés meghozatalát előre kell hoznunk, lehetőség szerint nyárra. Felszólítom Önöket ennek megtételére.

Robert Goebbels (PSE). – (FR) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! A Parlament a nemzetközi pénzügyekre vonatkozó szabályok elfogadására készül. Ezek a szabályok nem lesznek elégségesek, mivel nyilvánvalóan nincs meg a politikai akarat sem Európában, sem pedig az Egyesült Államokban a szintiszta spekuláció túlzásainak megszüntetésére, amilyen például a nyilvánvaló shortolás, vagyis olyan áruk eladása, amelyek nem is állnak az eladó birtokában.

A nemzetközi pénzügyi válság nem a szigeteken kezdődött. Az Egyesült Államokból indult, és a Cityn keresztül áterjedt más nagy pénzügyi központokra. Az összes ilyen központról azt feltételezték, hogy megfelelő szabályozás alatt áll. A G20 mégis megtalálta az ideális bűnösöket: az adóparadicsomokat, akár igaz ez, akár nem.

A Parlamenthez benyújtott jelentésemben én már 2000-ben javaslatot tettem a nemzetközi struktúra reformjára, amely megszüntette volna a nemzetközi pénzügyekben elrejtett összes fekete lyukat, a fedezeti alapokkal és a többi tisztán spekulációs alappal kezdve.

A G20-nak az a szándéka, hogy csak a spekulatív alapokat szabályozza, amelyek rendszerszintű kockázatot jelentenek. A rendszerszintű kockázat csak utólag, a válság kirobbanása után vált nyilvánvalóvá. A G20 vezető hatalmai azonban a valóságban megkímélték saját offshore-központjaikat, a Csatorna-szigeteket, a Virgin-szigeteket, Hongkongot és Makaót, nem is említve az olyan onshore-központokat mint Delaware.

Amint Jacques Attali mondta, a jövőben London és New York kezében lesz a spekuláció monopóliuma. Az üzenet félreérthetetlen: a nemzetközi pénzügyvilágot csak a fontosabb országok érdekei szerint szabályozzák. Minden disznó egyenlő, de egyes disznók egyenlőbbek a többinél.

Andrea Losco (ALDE). – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Helyénvaló a kritika és a késlekedésekre történő rámutatás, de az is helyes és időszerű, ha elmondjuk, hogy ma megteszünk egy lépést előre, és hogy ezzel a félelmetes válsággal szembenézve, amely megrázta a világ gazdaságait, az európai intézmények bevezetnek speciális jogalkotási intézkedéseket kulcsfontosságú szektorokban, például a hitelminősítő intézetekkel és a biztosítókkal kapcsolatban.

Meggyőződésem, legalábbis annak alapján, ahogyan az eseményeket szorosan figyelemmel követtem, hogy a biztosítási és viszontbiztosítási üzleti tevékenység megkezdéséről és gyakorlásáról szóló irányelv rendkívül fontos. A Tanáccsal az utolsó pillanatban elért megállapodás lényegét tekintve új, hatékonyabb szabályokat ír elő ezekben a szektorokban, amely szabályok figyelembe veszik a valós piac dinamikáját, a felállított képleten kívül.

A gazdasági értékelés alapelvei és a tőkekövetelmények, amelyek megfelelnek a társaságok által ténylegesen vállalt kockázatoknak, valamint kockázatkezelési ösztönzők, harmonizáció, a jelentések felügyelete, közönségtájékoztatás és átláthatóság alkotja azokat a lényegi aspektusokat, amelyek versenyképesebbé teszik a biztosítási szektort és megerősítik a biztosítottak védelmét.

A végső kompromisszum lehetővé tette ésszerű megoldások megtalálását az új szabályok és a befektetések kezelésére vonatkozó szabályok lehetséges prociklikusságának hatásaira. Természetesen többet is tehettünk volna, de véleményem szerint elértünk egy olyan pontot, ahonnan további lépéseket tehetünk majd előre.

Adamos Adamou (GUE/NGL). – (EL) Elnök asszony! A jelenlegi gazdasági válság újból ráirányította a figyelmet szilárd álláspontunkra a multinacionális társaságok és más társaságok egyesülésére és létrehozására

vonatkozó szabályozás, nem pedig a dereguláció szükségességével kapcsolatban, a trösztellenes jogszabályok módosításának szükségességére és a beavatkozás szükségességére, hogy a monopóliumok és a kartellek, amelyeket kizárólag a profit motivál, ne manipulálhassák a piacot, ne egyeztethessék áraikat és ne építhessék le a munkavállalókat.

A polgárok láthatják, hová vezet a szociális érzékenység nélküli növekedés, amely ahelyett, hogy tartós munkahelyeket hozna létre, a gazdagságnak és a hatalomnak egy kis csoport kezében történő további összpontosításra törekszik. A pénzügyi piacok liberalizációja, amely a jobboldal és mások állandó politikai törekvésévé vált, mély gazdasági sebet okozott, amely közvetlenül érinti az embereket.

Figyelembe véve azt, hogy a dereguláció hívei és a kormányzati szabályozás ellenzői alig egy éve még a gazdaság állapotával dicsekedtek, hadd emlékeztessem Önöket arra, hogy pontosan ez a politika váltotta ki a szegénység és az egyenlőtlenség hullámain, a gazdaság negatív növekedését és az élelmiszergyártók üzérkedését, amelyek 2008-ban 40 milliárdos nagyságrendű profitra tettek szert.

A polgárok azonban üzennek azoknak, akik a válságot és ezzel együtt az egyenlőtlenségeket előidéztek.

Johannes Blokland (IND/DEM). - (NL) Ma, amikor Európa és az Egyesült Államok központi bankjai már látják a gazdasági fellendülés első jeleit, nem szabad haboznunk az iránymutatások végrehajtásában, nehogy ugyanez a forgatókönyv újból megismétlődjön.

A hitelminősítő intézetek fontos szerepet játszottak a hitelválságban, mivel a befektetők harmadik felekkel történő konzultáció nélkül vakon megbíztak ezeknek az ügynökségeknek a tanácsaiban. Több oka is van annak, amiért a minősítéseket nem igazították hozzá megfelelő módon a piacok változásaihoz – ezeket az okokat nem lehetett volna mind megelőzni új szabályok bevezetésével. Kezdetnek jó, ha meghatározzuk a minősítő tevékenységgel foglalkozó intézetek alapítási követelményeit az Európai Unióban, de a piac globális jellegének figyelembevételével ez csupán kezdetnek tekinthető.

Az Európai Bizottságnak sürgősen össze kell hangolnia iránymutatásait a harmadik országokkal, ezért ajánlatos lenne centralizált megközelítési módot elfogadni ezen a területen az Európai Unión belül. Nyilvánvaló, hogy ennél többre van szükség a pénzügyi piacokba vetett bizalom visszaszerzéséhez. Ezért kezdjük azzal, hogy új pénzügyi morált alakítunk ki.

Werner Langen (PPE-DE). – (DE) Elnök asszony! Ma látjuk az első jogalkotási javaslatok kialakulását a pénzügyi piaci csomagból. A Szolvencia II már régen esedékessé vált: szeretném azzal kezdeni, hogy ettől eltekintek. Az ezzel kapcsolatos tárgyalások nagyon jól sikerültek, az eredmények hasznosak, és támogatni fogjuk.

A hitelminősítő intézetek esetében felmerült egy olyan probléma, amelyet a piac és a politika kudarcaként jellemezhetünk. A Parlament éveken keresztül kérte, hogy a Bizottság terjesszen elő javaslatokat a pénzügyi piaci válság okainak különféle aspektusairól, amelyek már nagyon hosszú ideje fennálltak. Amit Gauzès úr a tárgyalásaival elért, az hasznos. Meghatároz független kritériumokat és új felügyeleti struktúrákat, és valóban rendelkezik a tanácsadói és értékelési érdekek közötti konfliktus megoldásának és az átláthatóság növelésének képességével. Ez egy jól megalapozott javaslat.

De nem elegendő. Emlékszem arra a vitára, amit ebben a Parlamentben Tony Blair brit miniszterelnökkel folytattunk, aki úgy viselkedett, mintha már a londoni G20 csúcstalálkozó előtt a kezében lett volna a megoldás. A helyzet az, hogy az elmúlt tíz év során még az Európai Unión belülről is sokan, és különösen az Egyesült Királyság, de az Európai Bizottság is rendre visszaütötte bizonyos kérdések olyan módon történő szabályozását, aminek egyébként nyilvánvalónak kellett volna lennie. Nem új jelenségekről van szó; a buborék valóban túl nagyra nőtt. Most az a feladatunk, hogy előrehaladást érjünk el a számviteli szabályok területén – amint a biztos úr is említette a végrehajtási értékelés és a jutalékrendszerek kapcsán. Elfogadhatatlan, hogy ezen a területen nem létezik szabályozás. Emellett meg kell oldanunk a tőke – például az értékpapírosítás – kérdését május végéig, és gyors megoldást kell találnunk az európai felügyeleti struktúrák és általában a de Larosièrre-jelentés tekintetében.

Nem várhatunk az Egyesült Államokra minden kérdésben. Lépjünk előre, amint ezt az éghajlat-változási cselekvési terv és a megújuló energiával kapcsolatos intézkedéscsomag esetében is tettük: mi, európaiak vegyük át a vezetést és mutassunk fel a világ előtt egy hasznavehető mintát. Akkor elmondhatjuk, hogy hozzájárultunk a válság leküzdéséhez.

Ieke van den Burg (PSE). - (NL) Ha megengednek nekem egy előzetes megjegyzést, akkor azt mondanám, hogy elképedve hallgattam azt a sok felszólalást, amelyet a parlamenti képviselők elmondtak a vezetésről

és a kapitalizmus problémáinak megoldásáról. Ezeket a képviselőket soha nem láttuk, amikor a tényleges alapozási munkákat elvégeztük annak érdekében, hogy a helyes irányba tereljük a tőkét.

Árnyékelőadóként vettem részt Weber asszony jelentésének elkészítésében, és ő valóban elvégezte az alapozást abban a dokumentációban, amely a modernizációról, az egyszerűsítésről és a vállalkozások terheinek könnyítéséről szól az európai szabályok és rendeletek szempontjából. A dokumentáció a magasabb szintű jogszabályok nagy csomagjának részét alkotja, és szeretném kihangsúlyozni, hogy ez a magasabb szintű jogalkotás nem egyszerűen a dereguláció és a terhek könnyítése kérdéseivel foglalkozik, hanem azzal is, hogyan lehet megfelelőbben, rugalmasabban és dinamikusabban reagálni a fejleményekre, egyértelmű jogkörökkel, különös tekintettel az érintett felügyeleti hatóságokra.

Ezzel kapcsolatban szeretnék elmondani két olyan tényt, amelyek valójában ahhoz a másik két üggyhez is kapcsolódnak, amelyeket ma meg fogunk vitatni. Először is nincs értelme a tegnapi problémáinak megoldásával próbálkozni. Inkább a jövőbeni eseményeket kell előre látnunk, és létre kell hoznunk egy olyan eljárást, amely lehetővé teszi, hogy megfelelő módon reagáljunk a dinamikus fejleményekre és az innovációkra. Pontosan ezért vezettünk be egy ilyen folyamatot a Lámfalussy-eljárásban, amelyet a közelmúltban dolgoztunk ki.

Másodszor: mérlegelnünk kell a vizsgálendő szintet. A piaci szereplők átlépnek határokat és nemzetközivé válnak. Ezért nincs értelme becsapni magunkat azzal a gondolkodással, hogy ezeket a szereplőket kicsi nemzeti felügyeleti hatóságok képesek ellenőrizni. Ezekkel a nagy jelentőségű szereplőkkel, amelyek alapvetően uralják a piacot, valójában európai és globális szinten kell foglalkozni. Szerintem ez azt jelenti, hogy a jogköröket ezen a szinten kell megállapítani, hogy lehetővé váljon a közvetlen felügyelet.

Amint ez megtörténik, a hitelminősítő intézetek lehetőséget kapnak erre. A Parlamentnek eredetileg az volt a szándéka, hogy az Európai Értékpapír-piaci Szabályozók Bizottságára (CESR) ruházza a regisztráció kezelésének jogkörét, de ez sajnálatos módon nem működött a miatt a kötélhúzás miatt, amely elkerülhetetlenül bekövetkezett a nagy országok és a nagy pénzügyi központok között, amelyek magukhoz akarták vonzani ezeket a székhelyeket, hogy ők lehessenek az első hegedűsök, és a szárnyaik alá vonhassák a nagy minősítő irodákat. Szerintem ez nagyon sajnálatos. Értékeltem volna, ha erre már a kezdetektől fogva európai szinten kerül sor.

Ugyanez a forgatókönyv bontakozott ki a Szolvencia II esetében is. A határozott cselekvés is hiányzott, amikor pályázat útján adtuk meg a jogköröket kötelező erejű európai szintű nyilatkozatok megtételére abban az esetben, ha a felügyeleti hatóságoknak nem sikerül megállapodásra jutniuk. Ez azt is jelenti, hogy ezek a vendég felügyelők nem hajlandók átadni jogköreiket az első hegedűs szerepét betöltő felügyeleti hatóságoknak. Bár ez sajnálatos, például a 25. preambulumbekzdésben ránk, a Parlamentre vonatkozó rendelkezés született, amely egyértelműen közli, hogy a következő évben meg kell próbálnunk továbbfejleszteni és megerősíteni ezt az aspektust a Larosiére-javaslatok alapján.

Olle Schmidt (ALDE). - (SV) Elnök asszony, biztos úr! A pénzügyi és gazdasági válság megmutatta, hogy mi, európaiak képesek vagyunk közösen fellépni. Elégedetteknek kell lennünk azzal, hogy Európában bevezettük az eurót és jelenleg is ezt használjuk 16 különféle pénznem helyett. Ez megkönnyítette a számunkra ezeknek a nehéz időknek az átvészelését. A válságot csak akkor lehetett stabilizálni és a fellendülés csak akkor kezdődhetett meg, amikor az euróövezet országai tavaly ősszel Párizsban találkoztak. Ezt követően folytatódta a globális erőfeszítések a G20-csúcstalálkozón, ami valami újnak a kezdete volt – létrejött egy új világ, amelyben a világ vezető országai azonos feltételek mellett találkoztak.

Most gondoskodnunk kell arról, hogy felkészültebbek legyünk, amikor a válság a következő alkalommal lesújt ránk. A ma megvitatott irányelvek nagyon fontosak és véleményem szerint kiegyensúlyozottak. Nagyobb nyitottságra és átláthatóságra van szükségünk a piacon, több lehetőség kell a határokon átnyúló tevékenységekre és a jobb felügyeletre. Ezenkívül küzdenünk kell a protekcionizmus ellen, és szerintem támogatnunk kell a szabad kereskedelmet. Korlátoznunk kell továbbá a kockázatvállalást és véget kell vetnünk a túlzásoknak. A szabad piacon is szükség van korlátokra és szabályokra. Természetesen liberálisaként is egyetértek ezzel. Ám őrizkednünk kell a túlszabályozástól, ami a jelenlegi hangulatban valós kockázatot jelent. Ne feledkezzünk meg arról, hogy a piacgazdaságból fakad a jólét.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM). - (PL) Elnök asszony, biztos úr! A hónap elején azt mondták nekünk, hogy már megtettünk minden korrekciós intézkedést a pénzügyi válság ellen. A Nemzetközi Valutaalap költségvetését 500 milliárd amerikai dollárral megemelték, vagyis megháromszorozták. A Világbank 100 milliárd amerikai dollárral lesz gazdagabb, és 250 milliárd amerikai dollárt különítettek el a nemzetközi kereskedelem támogatására. Állítólag szigorúbb felügyeletnek vetik alá a pénzügyi piacot, emellett ellenőrzik

az adóparadicsomokat és a bankárok fizetését. Obama elnök azt mondta, hogy a közelmúltban megrendezett G20-csúcstalálkozó fordulópont lesz a globális gazdasági fellendülésre irányuló törekvésekben.

Egészében véve valószínűleg nincs miért aggódnunk, bár talán van egy kivétel. Miért vártak a világ vezetői ilyen sokáig alaposan kidolgozott vészhelyzeti támogatási tervük előterjesztésével, és miért nem voltak hajlandók hamarabb előidézni globális gazdasági fellendülést? Talán nem álltak a rendelkezésükre ezek a trilliók? Ezért az alapvető kérdés az, hogy honnan kerültek elő ezek a trilliók? 400 tonna arany eladásából? Úgy tűnik, hogy a hivatalos közlemények egyetlen szót sem ejtenek erről a témáról. Talán egy banktól vették kölcsön ezt a pénzt? Mivel most fellendülés következik – és ezt a kérdést Barroso úrnak és Topolánek úrnak címezem –, talán a vezetők újabb ülést tartanak és kiegészítik ezt az összeget további trilliókkal, hogy egyfajta „turbó-fellendülést” élhessünk át?

Margaritis Schinas (PPE-DE). - (EL) Elnök asszony! Nem lehet kétséges, hogy Európában ma a pénzügyi piacok megszervezésének anarchikus, szeszélyes, amerikai-angolszász modelljének következményeit kell elszenvednünk, amely megtanulta, hogyan lehet működni szabályok nélkül, felügyelet nélkül és demokratikus elszámoltathatóság nélkül, és amely természetesen megfertőzte a globális és az európai gazdaságot is.

Azokkal a szövegekkel, amelyeket ma megvitatunk, és amelyekről holnap szavazunk, védőpajzsot építünk Európában a polgárok köré. Olyan védőpajzsot, amely megvédi őket ettől a paradox helyzettől, amelyben jelenleg élünk, ahol a pénz az országok felett áramlik, a felügyelet és az elszámoltathatóság szabályai viszont, ha egyáltalán léteznek ilyen szabályok, az egyes országok hatáskörébe tartoznak.

Európa tehát reagál, ha lassan is, de jobb későn, mint soha. Ez természetesen nyitva hagy két fontos kérdést, amelyeket meg kell válaszolnunk. Az első kérdés ez: miért kellett átélnünk válságot ahhoz, hogy reagáljunk? Miért kellett megvárnunk a szabályok bevezetésével azt, hogy mindez megtörténjen? A válasz a polgárok fogják megadni azoknak a megjutalmazásával, akik követelték a jogszabályokat, és azoknak a megbüntetésével, akik meg akartak minket győzni arról, hogy az önszabályozás jelenti a gyógyírt minden rosszra, amit ma el kell szenvednünk.

A második kérdés ezeknek a szövegeknek a kapcsán az, hogy csak azok lépnek érvénybe, amit ma megvitatunk, vagy lesz valami átfogó felügyelet és a jogszabályi és szabályozási kereteknek valami átfogó felülvizsgálata? Erre a második kérdésre nekünk kell megadnunk a választ, mivel társjogalkotóként nyomást kell gyakorolnunk annak érdekében, hogy ne ragadjunk le a hitelminősítő intézetekkel foglalkozó Gauzès-jelentésnél, amely nem vette észre a Titanic felé közeledő jéghegyet, amiért aztán az események bekövetkeztek, hanem gyorsan úgy ítélte meg a dolgokat, hogy egyes tagállamokat azért kell leminősíteni, mert „állítólag” nem rendelkeznek megfelelő hitelminősítéssel.

Meg kell vizsgálnunk és ki kell igazítanunk ezeket a problémákat már a kezdetektől fogva: a jelenlegi válság után semmi sem lesz ugyanaz az Európai Unióban.

Manuel Medina Ortega (PSE). – (ES) Elnök asszony! Kizárólag Weber asszony jelentésére hivatkozom, amelynek tárgya a 77/91/EGK, 78/855/EGK és 82/891/EGK tanácsi irányelv, valamint a 2005/56/EK irányelv módosításáról szóló európai parlamenti és tanácsi irányelvjavaslat, az egyesülések és szétválások esetében alkalmazandó jelentési és dokumentációs kötelezettségek tekintetében.

Az adminisztrációs eljárások egyszerűsítésén fáradozunk. Támogatjuk a Bizottság bizonyos változtatások bevezetésére irányuló javaslatait, ugyanakkor végrehajtottunk néhány módosítást, amelyeket csaknem az összes képviselőcsoport előterjesztett, és amelyeket természetesen én is támogattam, mivel ezek a módosítások lehetővé teszik az ügyek egyszerűsítését.

Természetesen nagyon fontos változtatásról beszélünk, a dokumentálás megszüntetéséről, weboldalak és weboldalakra történő hivatkozások bevezetéséről, szakértők igénybevételére vonatkozó és egyéb követelmények eltörléséről, amelyek mindeddig kötelezőek voltak, és amelyeknek megszüntetése meglehetősen jelentős költség- és időmegtakarítást eredményezhet, ugyanakkor továbbra is garanciákat nyújt mind a hitelezőknek, mind pedig például a vállalkozás munkavállalóinak és másoknak, akik az adatokhoz hozzáférnek.

Meggyőződésem, hogy a Bizottság javaslatai igen pozitívak és hogy a szöveg módosítása céljából benyújtott javaslatok megközelítési módja ugyanaz, garantálja a függetlenséget, mindenekfelett a weboldalak használata esetén, és a más, szintén igénybe vett weboldalakra történő hivatkozások szükségességét, amelyek az ott található információkra mutatnak, hogy a weboldalak használata ne legyen bonyolult, és elegendő kiegészítő információ álljon rendelkezésre.

Röviden, elnök asszony, hiszem, hogy a Parlament képes lesz jelentős többséggel elfogadni ezt az irányelvjavaslatot, és hogy az ilyen módon létrejövő szöveg jobb lesz, mint az, amit a Bizottság eredetileg benyújtott.

Margarita Starkevičiūtė (ALDE). – (LT) A jelenlegi eseményekből láthatjuk, hogy a nagy pénzügyi csoportok befolyása és az általuk elkövetett hibák milyen hatást gyakorolnak a reálgazdaságra, különösen a kicsi országok gazdaságára. Ezért a benyújtott dokumentumoknak létre kell hozniuk egy jogi keretrendszert két fő folyamat kezeléséhez: először a tőke szabad prociklikus mozgásának összehangolására adott pénzügyi csoporton belül, a reálgazdaság likviditása és a makrogazdasági stabilitás biztosításának szükségességével gazdasági recessziók során; másodszor a származási és a befogadó felügyeleti intézmények közötti felelősség-megosztás elősegítéséért, annak érdekében, hogy a pénzügyi csoport tevékenységei helyénvalóak legyenek, és annak tisztázására, hogy ki fizeti a veszteségeket a hibák elkövetése esetén.

Ki kell mondanunk, hogy a benyújtott dokumentum csak az ebbe az irányba megtett első lépésnek tekinthető, és szeretném kihangsúlyozni, hogy ezeket a problémákat csak akkor tudjuk megoldani, ha felmérjük a versenyjognak a pénzügyi csoportok tevékenységeire gyakorolt hatását. Mindig megelégedünk erről az aspektusról, de ennek elsőbbséget kell élveznie az új parlamenti ciklus során.

Sirpa Pietikäinen (PPE-DE). – Elnök asszony! Úgy gondolom, hogy ez az intézkedéscsomag, amely a pénzügyi válság megoldására irányuló intézkedések részét alkotja, elég jó, ami a Szolvencia II irányelvet és a hitelminősítő intézeteket illeti, és megfelelő kompromisszumokhoz és végeredményekhez fog vezetni.

Ha azonban a jövőbe tekintünk, szeretnék felvetni három kérdést. Először is azt szeretném, ha az Európai Unió ambiciózusabb és tevékenyebb lenne globális szinten. Bár a G20 végeredményei a megfelelő irányba tett lépések, ezek még mindig túl szerények, és távol állnak a megfelelő, globális, egyezményekre épülő szabályozástól, mind a pénzalapok és a különféle pénzügyi eszközök, mind pedig a szabályozás tekintetében.

Másodszor a de Larosièrre-jelentésről és a saját tevékenységeinkről úgy gondolom, hogy a de Larosièrre végeredménye elég jól sikerült, különösen a felügyelet és a rendszerszintű kockázatok európai szintű elemzése szempontjából. De ezzel kapcsolatban szeretnék rámutatni két kelecére. Először is, ami a mikrofelügyeletet illeti: úgy látom, hogy az itt javasolt morál, amely továbbra is jelentős mértékben az együttműködésre épül egy centralizált európai aspektus helyett, rendkívül súlyos problémákkal terhelt. Másodszor: annak alapján, amit eddig hallottunk a Bizottságnak a kockázati tőkével és a fedezeti alapokkal kapcsolatos előkészületeiről, sok mindenben reménykedhetünk és sokat várhatunk.

Ha tehát valóban hatékonyak akarunk lenni ezen a szinten globálisan, akkor megfelelő módon el kell végeznünk a házi feladatunkat, és azt szeretném, ha a Bizottság jobb és ambiciózusabb megközelítési módot fogadna el ezen a területen.

Antolín Sánchez Presedo (PSE). – (ES) Elnök asszony! A hitelminősítő intézetek, biztosítók és társaságok egyesülésével és szétválásával foglalkozó intézkedéscsomag a pénzügyi piacok megbízhatóságának és hatékonyságának javítása felé tett első lépés. Összhangban áll az Európai Unió és a G20 által jóváhagyott, az átláthatóság, a felelősség és az integritás megerősítésével kapcsolatos alapelvekkel, és nemzetközi vezető helyre emeli az Európai Uniót. Ezért támogatom az intézkedéseket, bár úgy gondolom, hogy tovább kell majd lépnünk.

A hitelminősítő intézetek kudarca volt a pénzügyi válság egyik oka: az önszabályozás nem elegendő. A rendelet úttörő szerepet játszik az ügynökségek regisztrációjának, felelősségének és megfigyelésének bevezetésében, az összeférhetlenségek kezelésében, a munkamódszerek és a különféle típusú kvalifikációk minőségének fejlesztésében, az Európai Uniót kívüli országokat is ide számítva. A fizetési rendszer jövőbeni felülvizsgálatával és egy európai állami ügynökség létrehozásával viszont még foglalkoznunk kell.

A fizetőképességgel foglalkozó irányelv egységes szerkezetbe foglalja a magánbiztosítókra vonatkozó összes meglévő vívmányt, és technikai jellegű javaslatokat is tartalmaz a jobb kockázatkezelésről, amely lendületet ad majd az innovációnak, javítja a források felhasználását és fokozza a biztosítottak védelmét és a szektoron belüli pénzügyi stabilitást. A biztosítótársaságok felügyeletének új keretei megfontolt irányvonalat követnek, és továbbfejleszthetők. A felügyelő testületek létrehozása további lépés az európai pénzügyi felügyeletek integrációjának és megerősítésének folyamatában, amelynek tovább kell folytatódnia és olyan modellnek kell lennie, amelyből az egész világra érvényes szabvány válhat. A Parlament figyelemmel fogja kísérni és elő fogja mozdítani ennek fejlődését.

Végül, az egyesülések és szétválások esetében alkalmazandó jelentési és dokumentációs kötelezettségekre vonatkozó különféle irányelvek módosítása a jogszabályok egyszerűsítésének egy formája, és rámutat arra a tényre, hogy az üzleti vállalkozások terheinek 25%-os csökkentésére irányuló célkitűzés tökéletesen ötvözhető a lakosság és a részvényesek jogainak megerősítésével, az információk és a kommunikációs technológiák használata esetén.

Daniel Dăianu (ALDE). - Elnök asszony! Boldog vagyok, amiért végül felülkerekedett a józan ész a Parlamentben és a Bizottságban a pénzügyi válság okainak elemzésével kapcsolatban. Az emberek felismerték, hogy ez a válság nem ciklikus természetű, és hogy égető szükség van a rendelet alapos átdolgozására és a pénzügyi piacok felügyeletére. Ezt a de Larosiére-csoport jelentése és a Turner-csoport jelentése egyaránt teljesen egyértelművé tette. Ezek a jelentések elemzik a Parlament Lámfalussy-féle nyomon követő jelentését.

A ma megvitatott dokumentumokat ugyanebben a cselekvési logikában kell szemlélni. Gazdaságaink sajnálatos módon még jó ideig szenvedni fognak, nem utolsósorban az állami költségvetések és feltehetőleg a jövőbeni inflációgerjesztő tényezők miatt, amelyeket a hatalmas zűrzavar eltakarítása érdekében vállalt erőfeszítések idéznek elő. Reménykedjünk abban, hogy ebből az esetből többet tanulunk, mint a válság korábbi epizódjaiból.

Klaus-Heiner Lehne (PPE-DE). – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Ez a vita valóban nagyon érdekes és hasznos – azon egyszerű ok miatt, hogy a jelentéseket megvizsgálva egyesítünk két olyan szempontot, amelyek első pillantásra nem kapcsolódnak közvetlenül ide, de amelyek kapcsolódnak a válság leküzdésének és a gazdaság felélénkítésének módjaihoz.

A Weber-jelentés árnyékelőadója voltam a Jogi Bizottságban, és először is szeretnék őszintén gratulálni Weber asszonynak a jelentésért. A Weber-jelentés hagyományos értelemben nem a válságkezeléssel foglalkozik, hanem a társasági jog egyszerűsítésével, a bürokrácia csökkentésével és a társaságokra nehezedő terhek csökkentésével. Ez a jelentés, amely egy különleges időpontban, a parlamenti ciklus végén készült el, egyértelműen bizonyítja és szemlélteti, hogy az Európai Parlament foglalkozik ezzel a konkrét kérdéssel és megkísérli továbbfejleszteni a társasági jogot a társaságok érdekében – ezt én nagy örömmel fogadom.

Mivel ez a vita arra is lehetőséget kínál, hogy általánosságban beszéljünk a pénzügyi piacok jogi szabályozásáról, meg kell jegyezni, hogy az a tény, hogy sikerült eredményeket elérnünk a Parlamentben és első olvasatra elfogadjuk jegyzőkönyvünket az első pénzügyi intézkedéscsomagról, jelzésértékű most, a parlamenti ciklus végéhez közeledve. Meggyőződésem szerint ez is nagyon fontos.

Ennek ellenére szeretnék arra is rámutatni, hogy a második intézkedéscsomag – amelyen a Bizottság természetesen jelenleg is dolgozik – sajnálatos módon túl későn fog elkészülni ehhez a parlamenti ciklushoz. Ennek több oka is van. Amint Önök is emlékeznek, a pénzügyi piacok bizonyos területeivel foglalkozó rendeletet valójában már régebben megtárgyaltunk, nevezetesen ennek a Parlamentnek a bizottságaiban és több alkalommal a plenáris ülésen, de mindig masszív ellenállásba ütköztünk. Ellenállást tapasztaltunk a Tanács részéről. Az Egyesült Királyság miniszterelnöke, a szocialista Gordon Brown hosszú időn keresztül nem volt hajlandó tudomásul venni bizonyos realitásokat.

A Bizottság is ellenállt – hosszú időn keresztül ellenállást tanúsított a fedezeti alapokkal és más szektorokkal kapcsolatban –, de a Parlament is. Amikor saját kezdeményezésű jelentéseket akartunk elindítani, a Gazdasági és Monetáris Bizottság elnöke ezt hosszú időn keresztül elutasította a hatáskörökről folytatott sürgős vitákra hivatkozva. Nagyon örülök annak, hogy most már mindenki meglátta a világosságot. McCreevy biztos úr a fedezeti alapok szabályozásán dolgozik, Berès asszony engedélyezi a saját kezdeményezésű jelentéseket és Gordon Brown is megváltoztatta a hozzáállását. Ez pozitív fejlemény, amelynek képviselőcsoportommal együtt én is nagyon örülök.

Jean-Pierre Audy (PPE-DE). – (FR) Elnök asszony! A hitelminősítő intézetekkel foglalkozó jelentéshez szeretnék hozzászólni, és első szavaimmal szeretném kifejezni hálámat barátom, Gauzès úr felé, aki hozzáértő módon, kristálytisztá elmével és pragmatikusan cselekedett.

Ám kockáztatva, hogy kissé eltérek a tárgytól, elnök asszony, szeretnék beszélni az országok minősítésének problémájáról. A jelenlegi válságban az egyes országok fontos pénzügyi szereplőkké váltak a pénzügyi szektor potenciális összeomlása miatt.

Biztosítékokat szereztek, vannak adósságaik, rendelkeznek részesedésekkel, és ezért szeretném tudni, hogy az Európai Uniónak – a kapitalizmussal foglalkozó új globális rendeletének részeként – nem kellene-e javasolnia egy globális állami hitelminősítő intézet, egy független testület létrehozását, amely a Nemzetközi

Valutaalap felügyelete alatt működne és ezeken a minősítéseken keresztül képet adhatna a polgároknak az államok finanszírozásának színvonaláról, amelyek – megismétlem – kulcsfontosságú pénzügyi szereplőkké váltak.

Kurt Joachim Lauk (PPE-DE). – (DE) Elnök asszony! Három rövid szempontot tartok nagyon fontosnak. Először: megalapozott konszenzusra jutottunk arról, hogy a jövőben kivétel nélkül minden pénzügyi szabályozásnak kell alávetnünk. A Bizottság most képes apránként előállni az összes szereplőre kiterjedő javaslatokkal – és ez elengedhetetlenül fontos.

Másodszor: mérlegelnünk kell, hogyan fejleszthetnénk tovább az ilyen módon szükségessé vált európai pénzügyi felügyeleti hatóságokat, hogyan vonhatnánk azokat az ellenőrzésünk alá, és hogyan tudnánk jelentősen csökkenteni – hivatalos vagy nem hivatalos – függésünket az Egyesült Államok szabályozó intézményeitől, mivel tudjuk, hogy ezek látványosan kudarcot vallottak.

Harmadik szempontom pedig az, hogy nagyon aggódom az euroövezet egészében tapasztalható pénzügyi fejlemények miatt, mivel az euroövezet egyes országai körében tapasztalható hitelpiaci felárak és eladósodottság, valamint ezeknek az országoknak a hitelminősítő tevékenységei inkább külön-külön, nem pedig együttesen fejlődnek. Minden lehetséges intézkedést meg kell tennünk ezen a területen, és meg kell követelnünk az egyes országoktól a fegyelem kikényszerítését.

Utolsó szempontom pedig az, hogy gondoskodnunk kell arról, nehogy az EU végül eladósodjon. Az EU tagállamai már amúgy is nyakig benne vannak az adósságokban. Nincs szükségünk további eladósodott intézményekre.

Pervenche Berès (PSE). – (FR) Elnök asszony! Szeretnék rámutatni Lehne úrnak arra, hogy ebben a Parlamentben a szocialisták akartak jogszabályt alkotni a spekulációs alapokról, és mindenkifelett az ő eltökéltségük miatt lehet itt előttünk ez a jogszabály a spekulációs alapokról, valamint a Gauzès úr jelentésében szereplő, a Bizottsághoz címzett felszólítás arra nézve, hogy dolgozzák ki az állami hitelminősítő intézet ötletét.

Továbbá szeretném megragadni a lehetőséget, hogy elmondjam a biztos úrnak, hogy teljesen el vagyok képedve ettől a helyzettől, amelyben kettős mércét alkalmaznak a Bizottság jogalkotási kezdeményezéseivel kapcsolatos monopólium vonatkozásában. Amikor a Tanács felkéri a Bizottságot, hogy nyújtson be javaslatot a banki betétgarancia harmonizálásáról, a javaslat három hét alatt elkészül. Amikor az Európai Parlament Rasmussen úr által benyújt egy javaslatot egy jogalkotási kezdeményezésre nézve, amelyet a plenáris ülés nagy többséggel megszavazott, akkor Ön úgy végezte a munkáját, hogy a szóban forgó javaslatot csak akkor terjesztette elő, amikor az Európai Parlament már nem tudja azt megvitatni.

Mi kértük fel Önöket egy jogalkotási kezdeményezés előterjesztésére ezen a területen tavaly szeptemberben. Mit tett Ön azóta, biztos úr?

Charlie McCreevy, a Bizottság tagja. – Elnök asszony! Szeretném kifejezni elismerésemet és csodálatomat azért a hatékonyságért, ahogyan a Parlament, és különösen a három előadó ezt a három ügyet kezeli. Ennek eredménye lett a gyors konszenzus, amely határozottan javítani fogja pénzügyi piacaink működését. Az EU hitelminősítő intézetekről szóló rendelete javítani fogja az integritást, az átláthatóságot, a felelősséget és a felelősségteljes irányítást a hitelminősítési tevékenységek területén.

Purvis úr feltett néhány kérdést konkrétan ezzel kapcsolatban, az adott termékbe történő befektetés szabadságáról. A befektetés természetesen szabad minden termékbe, származzon az akár az Európai Unióból, akár nem. A minősítések nem kötelezőek, tehát az európai uniós cégek nem kötelesek minősített termékekbe befektetni. De hadd hangsúlyozzam ki, hogy szabályozási célokból – vagyis a tőkekövetelmények kiszámításához – azok a minősítések használhatók fel, amelyeket vagy az Európai Unióban bocsátottak ki európai uniós és harmadik országok termékeiről, vagy pedig amelyet egyenértékűnek igazoltak vagy ismertek el az Európai Unióban.

Bár csalódott vagyok a Szolvencia II irányelvről született megállapodás egyes aspektusai miatt, amint ezt korábban már felvázoltam, az EU olyan keretekkel fog rendelkezni a biztosítási ágazatra nézve, amely modellként szolgálhat a hasonló nemzetközi reformokhoz. A történet itt természetesen nem ér véget. Még sok elvégzendő feladatunk van: végrehajtási intézkedéseket kell életbe léptetnünk 2012 októbere előtt azért, hogy időt adjunk a tagállamoknak és az iparnak a Szolvencia II bevezetésére történő felkészüléshez. Biztosíthatom önöket afelől, hogy a Bizottság betölti szerepét ennek a folyamatnak az előmozdításában és

abban, hogy a lehető leghamarabb át tudjuk ültetni a gyakorlatba ezeket a hosszadalmas, már régen esedékessé vált reformokat az érintett szereplők érdekében.

Bár korábbi bevezető megjegyzéseimben hivatkoztam erre, szeretném újból kihangsúlyozni, hogy a csoportfelügyelet továbbra is szerepelni fog a javasolt Szolvencia II irányelvben, jóllehet a csoporttámogatás kimaradt – szerintem nagyon fontos, hogy ne keverjük össze teljesen ezt a két fogalmat.

És végül, ami a részvénytársaságok egyesülése és szétválása esetében alkalmazható egyszerűsített jelentéseket és a dokumentálási követelményeket illeti, az adminisztratív terhek csökkentésével kapcsolatos program jól halad, és ez is hozzá fog járulni a növekedés lehetőségeihez és segíteni fogja Európát a gazdasági fellendülés felé vezető úton.

Jean-Paul Gauzès, előadó. – (FR) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Két-három rövid megjegyzésre korlátozom magam. Az első az, hogy a Parlamentben meglehetősen széles körű egyetértés született a hitelminősítő intézetekről szóló jelentésről, és az európai jogalkotás természetesen változik az idők folyamán, de meggyőződésem, hogy jelenleg modellként szolgálhat egy nemzetközi megállapodáshoz.

Végül engedjék meg, hogy köszönetet mondjak az árnyékelőadónak, Pittella úrnak és Klinz úrnak, akik kemény munkát végeztek mellettem, a Bizottság munkacsoportjainak, az Elnökségnek és természetesen a Gazdasági és Monetáris Bizottság titkárságának és szakértőinek, akik nélkül ez a munka nem lett volna ilyen sikeresen elvégezhető.

Renate Weber, előadó. – Elnök asszony! Nagyon érdekes volt végighallgatni a ma délelőtt a Parlamentben elhangzott felszólalásokat olyan időszakban, amikor nemcsak a legkeményebb pénzügyi és gazdasági válságot éljük át, hanem az európai választások is közelednek. A ma megvitatott jelentések, amelyekről holnap szavazni fogunk, nem a pénzügyi válság megoldására szolgálnak, hanem abban reménykedünk, hogy segítenek elkerülni, hogy a jövőben elkövessük ugyanezeket a hibákat, vagy legalább a legsúlyosabb hibákat, és remélhetőleg támogatják majd az európai gazdaság újbóli beindítását.

Amikor azt halljuk, hogy a kisvállalkozások ma a nagy társaságokhoz képest tízszer többet költenek az EU joganyagában előírt beszámolási kötelezettségeik teljesítésére, akkor helyénvaló eltűnődni azon, hogy mi ennek az oka és hogyan alakulhattak ki azok a szabályok, amelyek a hatásaikkal lényegében megfojtják ezeket a kisvállalkozásokat és miért kellett ilyen sokat várni ennek megváltoztatásával. Nagyon örülök annak, hogy McCreevy biztos úr megemlítette azt, hogy a társasági jog valószínűleg a legnehezebb téma az EU közösségi vívmányain belül. Talán eljött a változtatás ideje, biztosan nem enyhítésre, hanem arra van szükség, hogy jobban összehangoljuk az aktuális realitásokkal, amelyeket átélünk.

Ha hatékonyabbak akarunk lenni, akkor jól tesszük, ha nagyobb konstruktivitásra törekszünk, és szerintem helyénvaló azt mondani, hogy ami a ma megvitatott intézkedéscsomaggal történt, az ennek bizonyítéka. Annak bizonyítéka, hogy felelősen cselekedtünk és azért fogadtuk el ezt a kompromisszumot a Tanáccsal és a Bizottsággal, hogy első olvasatra elfogadhattuk ezt az intézkedéscsomagot. Vajon tehetünk-e többet? Minden bizonnyal igen, de most szavazzuk meg ezt az intézkedéscsomagot és haladjunk tovább a helyes irányban.

Peter Skinner, előadó. – Elnök asszony! Azzal szeretném kezdeni, amit talán mindenekelőtt el kellett volna mondanom, hogy köszönetet mondok a Bizottság, a Tanács és különösen a Parlament összes szolgálatának az elvégzett munkáért. El kell mondanom, hogy az ő munkájuk és segítségük nélkül nem sikerült volna elérnünk ezt az eredményt.

Sok jelenlévőhöz hasonlóan minket is meglepett ezeknek a jelentéseknek a technikai részletessége, de el kell mondanunk a Szolvencia II irányelvről, hogy egy válságon kívül dolgoztuk ki, egy válság leküzdésére. Szerepel benne kockázatkezelés, és – amint ezt sok jelenlévő már hallotta –, ez az első jogszabály a pénzügyi szolgáltatásokra vonatkozó jogszabályok hosszú sorában. Ezenkívül – és egyetérték a biztos úrral – tartalmazza a csoportfelügyeletet. A csoporttámogatás sajnálatos módon kimaradt az anyagból, de erről már hallottunk. Bízunk benne, hogy később sikerül majd beépíteni. A tőke fogalmát is sikerült meghatároznunk. A jelentés több aspektusa miatt világviszonylatban is kiemelkedő.

Második megjegyzésem az ilyen jellegű jogszabályok alkalmazásának stratégiai hatására vonatkozik. Hiába van egy olyan rendeletünk, amely mind a 27 tagállamban érvényben van, ez sok szempontból nem elegendő, ha nem rendelkezünk a rendelethez szorosan kapcsolódó európai szintű stratégiai szabályozó hatósággal, amely szintén mind a 27 tagállamban működik. Le kell küzdenünk a szabályozó hatóságok között fennálló különbségeket, és biztosítanunk kell, hogy egységes álláspontot képviseljünk. Ez különösen fontos a

világ más részeiben működő rendszerek elismerése szempontjából. Pont most, a hétvégén találkoztam Paul Kanjorski úrral, az Egyesült Államok Kongresszusa Pénzügyi Albizottságának elnökével és másokkal, akik most arról beszélnek, hogy fel kell gyorsítani egy egységes, a szövetségi állam szintjén működő szabályozó hatóság létrehozását az Egyesült Államokban. Ha ezt megteszik, mielőtt mi itt, Európában megtennénk, akkor nagyon kínos helyzetbe kerülnénk, ha mi nem rendelkezünk azzal az európai szintű szabályozó hatósággal, amelyre szükségünk van.

Ez a jelentés globális szintű és egy globális intézkedés, olyan folyamat, amelyre valamennyien büszkék lehetünk, de arra is oda kell figyelnünk, hogy folytassuk a változtatások keresztülvitelét a de Larosière-jelentés által felvetett kérdésekben és a csoporttámogatás kérdésében is, amely gazdasági hatékonyságot fog eredményezni. Remélem, hogy mindenki tudja majd támogatni ezeket az intézkedéseket.

Elnök. – A közös vitát lezárom.

JeanPaul Gauzès úr jelentéséről (A6-0191/2009) a szavazásra 2009. április 23-án, csütörtökön kerül sor.

Renate Weber asszony jelentéséről (A6-0247/2009) és Peter Skinner úr jelentéséről (A6-0413/2008) a szavazásra ma kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Sebastian Valentin Bodu (PPE-DE), írásban. – (RO) Nem szeretném itt megtárgyalni a hitelminősítő intézetek jelentőségének kérdését. Mindenki tudja, hogy rendkívül fontos szerepet játszanak a befektetési döntések szilárd alapjának biztosításában, akár a pénzügyi termékek, akár a kibocsátók szempontjából (ami tehát azt jelenti, hogy amit kijelentenek, az több egyszerű véleménynél). Szeretném azonban kihangsúlyozni az európai ügynökség létrehozásának jelentőségét.

Az olyan mély gazdasági válság időszaka alatt, mint amit jelenleg átélünk, a hitelminősítő intézeteknek – a gazdasági helyzettől függetlenül – átlátható és hiteles eszközöknek kell maradniuk, és támogatást kell nyújtaniuk, miközben Európa keresi az utat ezekben a nehéz időkben. Nem takargathatjuk azt a tényt, hogy a jelenlegi válságot a hitelminősítő intézetek is felelősek, mivel elmondhatatlanul zavarosan elemezték a hagyományos eszközöket más hibrid eszközök mellett, és tették mindezt úgy, hogy jogosan vádolhatók az átláthatóság hiányával és összeférhetetlenséggel.

Új szervezetekre van szükségünk ebben a szektorban, amelyek versenyt teremtenek objektív minősítések megfogalmazásával. Gondolnunk kell a befektetők védelmére és a hitelminősítő intézetekbe vetett bizalmukra. Az EU-nak garantálnia kell azt, hogy a hitelminősítő intézetek egyértelmű szabályozások szerint tevékenykedjenek. A fenti feltételek teljesítésének legjobb módja egy európai hitelminősítő intézet felállítása, amely a közösségi szabályozások szerint működik.

Călin Căţălin Chiriţă (PPE-DE), írásban. – (RO) Szeretném elmondani, hogy üdvözlöm és támogatom az Európai Parlament és a Tanács irányelvjavaslatát az egyesülések és szétválások esetében alkalmazandó jelentési és dokumentációs kötelezettségeket szabályozó korábbi irányelvek módosításáról. Különösen üdvözlöm az adminisztratív terhek csökkentésére javasolt konkrét intézkedéseket, amely terhek szükségtelenül megnehezítik az európai üzleti szektorban folytatott gazdasági tevékenységeket.

Támogatom ennek a kezdeményezésnek azt a célkitűzését, amely elősegíti a társaságok versenyképességének javítását az Európai Unión belül az európai irányelvek által előírt adminisztratív terhek csökkentésével a kereskedelmi társasági jog területén, mivel ez a csökkentés elérhető a többi érintett félre gyakorolt súlyos kedvezőtlen hatások nélkül.

Erősen támogatom a 2007 márciusában megrendezett Tavasz Európai Tanács által jóváhagyott cselekvési program hatékony alkalmazását, amelynek célja az adminisztratív terhek 25%-os csökkentése 2012-ig.

Meggyőződésem, hogy az európai cégeknek és polgároknak nagy szükségük van a közösségi vívmányok és egyes nemzeti törvények által megkövetelt bürokrácia csökkentésére.

5. Középtávú pénzügyi támogatási mechanizmus a tagállamok fizetési mérlegéhez - Középtávú pénzügyi támogatási mechanizmus a tagállamok fizetési mérlegéhez (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a következők együttes tárgyalása:

- Pervenche Berès asszony jelentése (A6-0268/2009), a Gazdasági és Pénzügyi Bizottság nevében, nyújtott (COM(2009)0169 – C6-0134/2009 – 2009/0053(CNS)) és

- a Tanács és a Bizottság nyilatkozata nyújtott .

Pervenche Berès, előadó. – (FR) Elnök asszony! Az Európai Tanács úgy döntött, hogy megkétszerezi az euroövezeten kívüli országok fizetési mérlegéhez nyújtott támogatásokat, és a Bizottság április 8-án konkrét rendelkezéseket vezetett be, amelyeknek célja a javaslat átültetése a gyakorlatba.

Mi az Európai Parlamentben szeretnénk kivenni részünket a feladatokból, és lehetővé kívánjuk tenni, hogy az Ecofin Tanács haladéktalanul cselekedhessen, mivel látjuk, hogy ez a javaslat szolidaritást tanúsít az euroövezeten kívüli országokkal szemben, ami alapvető jelentőségű a válság gyökereinek megragadásához.

Mi már novemberben megkétszereztük a fizetési mérleghez nyújtott támogatásokat, ugyanis ez az összeg 12 milliárd euróról 25 milliárd euróra emelkedett, és ma, ha nemcsak a realitást, tehát a jelenlegi válság súlyosságát vesszük figyelembe, amely különösen nagy hatást gyakorol az euroövezeten kívüli országokra, hanem kétség nélkül az Európai Parlament munkaprogramját is, javasoljuk Önöknek ennek a támogatásnak a megkétszerezését, vagyis 50 milliárd euróra történő emelését. Tesszük ezt annak figyelembevételével, hogy a mi novemberi döntésünk már lehetővé tette a Magyarországnak, Lettországnak, tegnap pedig a Romániának nyújtott támogatás megkétszerezését.

Úgy véljük, hogy ez szükséges, és magunk között vitát rendeztünk, amit nem fogok Önök előtt eltitkolni, hogy kiderítsük, vajon euroövezeten kívüli országoknak ezt az értékelését kizárólag esetenkénti alapon kell-e megtennünk, vagy valójában létezik-e egy alapvetően globálisabb jellegű helyzet, amellyel az euroövezeten kívüli országok jellemezhetők.

Ez az oka annak, hogy állásfoglalásunkban azt javasoljuk, hogy a bővítési feltételek kérdését vegyük figyelembe, és azt ellenőrizzük, hogy az euroövezeti tagság milyen mértékű védelmet jelenthet.

Felhívásunkban határozottan ragaszkodunk továbbá az Európai Parlament tájékoztatásához az ezekben az országokban tapasztalható válsághelyzetek elemzésének lényeges kérdéseiről. Ennek az az oka, hogy amikor a Bizottság hiteleket nyújt az euroövezeten kívüli országoknak, akkor is van bizonyos átláthatóság és valamennyi fontos információ a magánbankok magatartásáról és a piaci szereplők magatartásáról, amely a válsághoz vezetett, és amelyről az Európai Parlamentet tájékoztatni kell.

Végül: meggyőződésünk, hogy a Bizottságnak a válság leküzdéséhez minden lehetséges mechanizmust igénybe kell vennie és végre kell hajtania. Ez különösen igaz a Szerződés 100. cikke tekintetében, amely az euroövezeten belüli országok esetében is engedélyezi különleges mechanizmusok végrehajtását. A válság súlyosságát figyelembe véve meggyőződésünk, hogy feltétlenül ki kell használnunk ezeket a lehetőségeket.

Van még két utolsó szempont. Először is, mi úgy látjuk, hogy ezeknek a hiteleknek a feltételei vita tárgyát képezhetik; ezt megértjük. Általánosságban szólva a Bizottság a Nemzetközi Valutaalappal összehangolva végzi ezt a munkát. Szeretnénk létrehozni egy munkacsoportot, amely megvizsgálná ezeknek a nyilatkozatoknak a megszövegezését és azt, hogy mennyire veszik figyelembe a kérdéses ország tényleges helyzetét, de az Európai Unió általános stratégiáját is, különös tekintettel a befektetések közötti arbitrázsra, a vásárlóerő támogatására, valamint a környezetvédelem és a fenntartható fejlődés stratégiájával kapcsolatos feltételekre.

Végül: ebben a mechanizmusban felismerjük az Európai Unió és a Bizottság hitelnyújtási képességeit a nemzetközi piacokon, ezért meggyőződésünk, hogy ez egy jól használható alap a vita lefolytatására az európai hitelnyújtásról és az Európai Unió képességeiről jövőbeni stratégiák és befektetések ilyen jellegű hitelnyújtáson keresztül történő finanszírozására.

Összegezve: a Bizottság végrehajtott egy új mechanizmust annak biztosítására, hogy a visszafizetések lehetővé tegyék, hogy az Európai Unió költségvetése elviselje ezeket az igényeket. Támogatjuk a rendeletnek ezt a módosítását, és reméljük, hogy a Parlament teljes támogatását adja ehhez az értékes javaslatához.

Charlie McCreevy, a Bizottság tagja. – Munkatársam, Almunia úr helyett veszek részt ebben a vitában.

A napirendre tűzött javaslat az Unió egyik alapvető értékével, nevezetesen a szolidaritással kapcsolatos. A nemzetközi pénzügyi válság hátterében a Bizottság megerősített szolidaritást javasol azokkal a tagállamokkal, amelyek még nem élvezik az euró védőernyőjének előnyeit. A nyújtott támogatás a meghatározás szerint

kivételes körülmények között alkalmazható, és mindeddig alig néhány alkalommal került erre sor. Ma azonban kivételes körülmények között élünk.

Amint Önök is tudják, a Bizottság tavaly javaslatot tett a kintlevőségek felső határának megemelésére, hogy a Közösség támogatást nyújthasson a tagállamok fizetési mérlegéhez. A felső határt 12 milliárd euróról 25 milliárd euróra emeltük, de ennek az összegnek a jelentős része már elő van irányozva. Az érintett országok kérésére az ECOFIN Tanács novemberben úgy döntött, 6,5 milliárd euró támogatást nyújt Magyarországnak fizetési mérlegéhez. Január 20-án úgy döntött, hogy 3,1 milliárd eurót nyújt Lettországnak, és folyamatban van a Romániának nyújtandó 5 milliárd euró összegéről szóló döntés.

A rendelet alapján már előirányzott pénzügyi támogatás végösszege tehát 15 milliárd euró körül van. Viszont egyelőre nem úgy tűnik, hogy hamar vége lenne a pénzügyi válságnak vagy a tőkekihelyezések globális leépítésének, és a többi tagállamban fennálló tartós pénzügyi feszültségek miatt további pénzügyi támogatás iránti igények is jelentkezhetnek.

Ezért az Európai Tanács a március 19-20-i ülésén üdvözölte Barroso elnök bejelentését, amely szerint a Bizottságnak szándékában áll javaslatot tenni a fizetési mérleghez nyújtott közösségi támogatás felső határának 50 milliárd euróra történő emelésére nézve. A felső határ megkétszerezése fontos jelzés a pénzügyi piacok felé az Európai Uniónak a nehéz pénzügyi helyzetbe került tagállamok megsegítése melletti erős elkötelezettségéről. A teljes engedélyezhető hitelkeret 50 milliárd euróra történő kibővítése hatalmas ütközőzónát biztosít a további pénzügyi támogatások iránti lehetséges igények kielégítéséhez.

A tagállamok közötti szolidaritás ilyen erős jeleinek elő kell segíteniük a pénzügyi befektetők azzal kapcsolatos félelmeinek lecsendesítését is, hogy az euroövezeten kívüli tagállamokban még jobban eltorzul a pénzügyi piac. A tőke kivonásra ösztönző tényezők csökkentésével a fizetési mérleggel kapcsolatos problémák valószínűsége is csökken az érintett országokban.

Ezzel kapcsolatban szeretném kifejezni hálámat és elismerésemet a kiváló együttműködés légköréért, amely az Európai Parlamentben és különösen a Gazdasági és Monetáris Bizottságban uralkodik. A Bizottság április 8-án, közvetlenül a húsvéti ünnepek előtt fogadta el ezt a javaslatot, és alig két héttel később a plenáris ülés elé került a szavazás a jogalkotási állásfoglalásról és az állásfoglalási indítványról.

Az Önök gyors és hatékony munkájának köszönhetően az ECOFIN Tanács képes esz május 5-én elfogadni a módosított rendeletet. Az Európai Unió ilyen módon jó eszközökkel rendelkezik majd a gyors reagáláshoz, amennyiben felmerülnek további fizetésimérleg-támogatási igények. Ez erőteljes jelzés a tagállamok felé arra nézve, hogy az Európai Unió hajlandó és készen áll segítséget nyújtani, és azonnal hozzá kell fordulni a fizetési mérleggel kapcsolatos problémák felmerülése esetén.

Ez nyilvánvalóan nem zárja ki azt, hogy a tagállamok segítséget kérjenek más nemzetközi szervezetektől, például a Nemzetközi Valutaalaptól is, amelyekkel a Bizottság szorosan együttműködött a legutolsó pénzügyi támogatási csomagok kérdésében.

Azzal szeretném befejezni, hogy egyetértek az Önök állásfoglalási indítvány tervezetében szereplő nyilatkozattal, amely szerint a jelenlegi nemzetközi helyzet bizonyítja az euró jelentőségét, és hogy az euroövezeten kívüli összes tagállamot bátorítani kell a maastrichti kritériumok teljesítésére a csatlakozás érdekében.

Elnök. – A Tanács bejelentette, hogy nem kíván nyilatkozatot tenni. A vita ezért a képviselőcsoportok képviselőinek felszólalásaival folytatódik.

Zsolt László Becsey, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (HU) Elöljáróban hadd gratuláljak a jelentéstevőnek azért, hogy ilyen gyorsan megtette a jelentést és érzékeny is volt arra – hogyha Berès asszony figyelne rám – erre a témára, amely mindenféleképp pozitívum. Bár ez egyébként nem pótolhatja azt a problémát, hogy nem értem, hogy miért kéne ilyen pánikszerűen az átlagképviselek helyzetét is figyelmen kívül hagyva ezzel foglalkozni, hiszen az eddig 25 milliárd euróba még a román hirtelen segítségnyújtás is beleérne.

Rövid időn belül másodszor kerül e téma terítékre, és magam már a novemberi felszólalásomban is szóvá tettem, hogy az akkor emelt összeg kevés lesz, és igazam is lett. Nem csak azért, mert új tagállamok jelentkeztek új igényekkel, hanem azért is, mert fenntartva akkori véleményemet, továbbra is úgy gondolom, politikai probléma, sőt szűgyen, hogy a megszorult, eurozónán kívüli tagállamok fizetésimérleg-hiteleit nem az Unió oldja meg, hanem ezt koprodukcióban az IMF-fel tesszük, valahol a török és a pakisztáni hitelek között. Tagállamok esetében ez szűgyen.

Eddig azt gondoltuk a belépéskor, hogy egy Istent fogunk szolgálni, most több istent kell szolgálnunk. Másrészt azt is meg kellene vizsgálni – ezt novemberben már kértük, eredménytelenül, a Bizottságtól –, hogy mi vezetett ehhez a helyzethez. Akkor kiderült volna, hogy az érintett tagállami kormányok felelőtlen gazdaságpolitikája – mint a magyar esetében – idézte ezt elsősorban elő, melyhez a közös gazdaságpolitikai felelősség miatt, illetve annak hiánya miatt a Bizottság is hozzájárult. De az is kiderült volna, hogy a szolidaritás – mint uniós alapérték – mondott csődöt ebben a megelőzési kérdésben. Hiszen ezen tagállamok fizetési nehézségei és leértékelődő valutái mögött eurolikviditási hiány is meghúzódik. Részben a gyarmati szinten kiszolgáltatott leányvállalati rendszer mögött az anyavállalatok óvatossága miatt, részben azért, mert az eurozónától, főleg a Központi Banktól nem kaptak konkrét, használható segítséget, eltérően az eurozónában lévő társaiktól, akiket likviditásban töltöttek föl, ahogy bírtak. De a versenysemlegességet nehezíti az is, hogy a sérülékeny valuták miatt nem élhetnek a válság alatt a többiek által eszközölt költségvetési ösztönzőkkel sem ezek az országok.

Örülök, hogy jelentésünkben megjelent az Európai Parlament bevonásának kérdése. Főleg a bajba került eurozónán kívüli országokkal kötött konkrét részletnyújtási feltételek kelthetnék fel kollégáim figyelmét. Hogyan fordulhatott az elő, hogy a magyar kormánnyal kötött szerződés értelmében – az európai demográfiai folyamatokra, mint alapproblémára fittyet hányva – a gyerek gondozási díjak radikális csökkentését írták elő? Különösen felháborítónak tartom, hogy az ez év márciusi kiegészítő megállapodásban Magyarországot arra kényszerítik, hogy csökkentse a mezőgazdasági közvetlen támogatások nemzeti kiegészítését. Ez ugyanis nem szociális kérdés, hanem az amúgy is meglévő nagy versenyhátrányunk enyhítése miatt született a csatlakozási szerződésben. Hogyan jutott ilyen erkölcstelenség az Önök eszébe, az egyébként gerinc nélküli magyar kormánnyal együtt? Van-e arról fogalmuk, hogy ez milyen károkat okoz a magyar gazdáknak és az Unió presztízsének? Természetesen a javaslatot megszavazzuk, hiszen ez előrelépés, de csak a fél-szolidaritás jele. El kell jutni a teljes szolidaritásig.

Elisa Ferreira, a PSE képviselőcsoport nevében. – (PT) Elnök asszony! A válság más aspektusok mellett nemcsak az euroövezet országai közötti óriási különbségeket leplezte le, ami az EMU@10 jelentésnek talán a legfontosabb következtetése volt, hanem elsősorban azoknak az országoknak a rendkívüli sebezhetőségét mutatta meg, amelyek noha az Európai Unió tagjai, de nem tartoznak az euroövezetbe.

Ez az oka annak, hogy feltétlenül meg kell emelnünk az EU erőforrásait, amelyek a fizetésimérleg-válságokban nyújtott támogatásokhoz rendelkezésre állnak. Ezért üdvözlöztük azt is, hogy a pénzügyi támogatás felső határát, amelyet korábban 12 milliárd euróról 25 milliárd euróra emeltünk, most 50 milliárd euróra emeljük.

Ám feltétlenül meg kell oldanunk a problémák alapvető okait, nem elegendő csak a szemmel átható megnyilvánulásokkal foglalkozni.

A kibővített Európának és az euroövezetnek most át kell értelmeznie az európai szolidaritás jelentését, valamint a kohézió és a valós konvergencia célkitűzéseit. Ebben a tekintetben nemcsak Európa ágazatközi szakpolitikáinak kapacitását kell megértenünk, hanem új finanszírozási eszközök – például eurokötvények – bevezetését is meg kell fontolnunk.

A fizetési mérleghez nyújtott pénzügyi támogatás elengedhetetlen, de semmiképpen sem elegendő az európai ügy és az egységes európai pénznem fenntarthatóságának garantálásához.

Guntars Krasts (UEN). – (LV) Köszönöm, elnök asszony. A középtávú pénzügyi segítségnyújtási mechanizmus 50 milliárd euróra történő emelése az Európai Unióban a jelenlegi helyzetben szükséges válasz. Fontos jelzés az Európai Unió tagállamai felé, amelyek nem tartoznak az euroövezetbe, és különösen azok felé a tagállamok felé, amelyek csak viszonylag a közelmúltban csatlakoztak az Európai Unióhoz. A pénzügyi világválságnak az említett csoporthoz tartozó országok pénzügyi és gazdasági helyzetére gyakorolt hatása nem volt azonos, de mindegyik országban jelentősen meggyengült a helyi és a nemzetközi pénzügyi rendszerbe vetett bizalom. Ezért a közösségi segítségnyújtási mechanizmus megerősítése a tagállamok közötti szolidaritás szemléltetése; stabilizáló szerepet tölt be a pénzügyi piacokon és csökkenti az instabilitás kockázatát az Európai Unió gazdaságának egészében. A középtávú pénzügyi segítségnyújtási mechanizmus megerősítése emellett megkönnyíti a tagállamok számára a szükséges finanszírozás megszerzését a nemzetközi pénzintézetektől. Támogatom a releváns bizottság arra vonatkozó javaslatát, hogy utasítsuk a Bizottságot az Európai Parlament tájékoztatására az azokkal a tagállamokkal megkötött egyetértési nyilatkozatokról, amely tagállamok segítségnyújtásban részesültek, valamint arról, hogy két év múlva felül kell vizsgálni a segítségnyújtás alapját képező feltételeket. Köszönöm.

ELNÖKÖL: MAURO ÚR*alelnök*

Alain Lipietz, *a Verts/ALE képviselőcsoport nevében.* – (FR) Elnök úr, biztos úr! Ez most a második alkalom, amikor fel kell emelnünk az Európai Unió által nyújtott garanciát az euroövezeten belüli és kívüli országok nehézségeinek leküzdésére. Ez most a második alkalom: decemberben már felemeltük a keretet.

McCreevy úr gratulált nekünk az azonnali cselekvésért. Decemberben is azonnal cselekedtünk, és azt szeretnénk mondani McCreevy úrnak, amit Berès asszony mondott az előbb, hogy a felemel...

Igen, McCreevy úr, kérem? Kérem? Biztos úr...

... Szeretnénk, ha alkalmaznánk a viszonyosság elvét, ezen azt értem, hogy ha a Parlament felkéri Önt a fedezeti alapokkal kapcsolatos rendeltervezet benyújtására, akkor Ön is azonnal reagáljon, ugyanannyi időn belül, mint amit mi alkalmazunk, amikor Ön felkér minket a fizetési mérleget védő támogatás összegének emelésére.

Valóban válságot élünk át; nem ülésezhetünk minden nap, de legalább ne kelljen hat hónapot várnunk arra, hogy a Bizottság teljesítse az Európai Parlamentnek a fedezeti alapokról szóló irányelvre vonatkozó kérését!

Ami ezt a támogatást illeti, egyértelmű, hogy teljes mértékben egyetértünk a hitelkeret emelésének szükségességével, és kissé meglepődtem Becsey úr megjegyzései miatt. Decemberben lefolytattuk pontosan ugyanezt a megbeszélést. Almunia biztos úr kifejtette Becsey úrnak, hogy maga a magyar kormány volt az, amely a Nemzetközi Valutalaptól kért segítséget, nem pedig az Európai Uniótól, és az Európai Unió volt az, amely ezt mondta: „de hát mi is tudunk segíteni Önöknek”.

Teljesen világos, hogy az Európai Uniónak kötelessége, hogy szolidaritást tanúsítson az euroövezeten kívüli országokkal szemben, de annak sem lett volna semmi oka, hogy az a Nemzetközi Valutaalap, amelyhez valamennyien – többek között Magyarország és Románia is – hozzájárulunk, visszautasítsa a segítségkérést.

Így tehát a Berès-jelentésben – amelyet mindenképpen meg fogunk szavazni – két pont zavar bennünket. Először is, mi értelme van azt mondani a 4. bekezdésben, hogy elkötelezettséget kell vállalnunk az országok közötti szolidaritás mellett, hogy aztán a 11. bekezdésben azt mondja, hogy semmilyen körülmények között nem kötnék bennünket valamely ország kötelezettségvállalásai? Az igaz, hogy nem kötnék bennünket valamely ország kötelezettségvállalásai, de értelmetlen erre rámutatni, miközben azt mondjuk, hogy szolidaritást fogunk tanúsítani egymás iránt.

A második probléma azzal a kijelentéssel kapcsolatos, hogy nincs jogi alap ennek a szolidaritásnak a növeléséhez, miközben pontosan a Bizottság feladata ennek a jogi alapnak a megteremtése. Válság van, és legfőbb ideje megtalálni a jogi alapokat.

Werner Langen (PPE-DE). – (DE) Elnök úr! Azzal szeretném kezdeni, hogy köszönetet mondok Berès asszonynak azért a gyorsaságért, ahogyan a jelentéstervezetet elkészítette. Amint önök is tudják, az eljárás két szakaszból áll. Az első a konzultáció; a vélemény a Tanács rendeletéről. Ez nem együttdöntési eljárás. Ebben a szakaszban a bizottság egyhangúan azon a véleményen volt, hogy a keretösszeg 12 milliárdról 25, majd 50 milliárd euróra történő emelése a helyes lépés. Három tagállam már igénybe is vette a pénzalapot: Magyarország – amelynek helyzetét Becsey úr éppen most elemezte nemzeti felelősségével együtt –, Lettország és Románia. Ezek az európai alapok lehetővé teszik, hogy hatékony segítséget nyújtsunk és ilyen módon tevékenyen támogassuk azokat az országokat, amelyeknek fizetési nehézségei adódtak.

Ugyanakkor nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy a nemzetközi intézmények úgy döntöttek, hogy 1100 milliárd amerikai dollárral megemelik a nemzetközi pénzüzetek – a Nemzetközi Valutaalap (IMF), a világbank és a fejlesztési bankok – finanszírozását. Ez azt jelenti, hogy két eszköz áll a rendelkezésünkre. Európa hozzájárult ennek a finanszírozásnak a felemeléséhez, ugyanakkor önállóan is vállalt felelősséget. Mindennek háttérben az az állásfoglalás-tervezet, amelyről a Gazdasági és Monetáris Bizottságban tegnap este kompromisszumos javaslatok alapján szavaztunk, ebből a szempontból a Parlament igényeinek, a Bizottság és az illetékes Tanács követelményeinek és kívánalmainak elfogadására is alkalmas a jövőbeni jogalkotáshoz.

Ezzel kapcsolatban felmerült egy jogi kérdés az eurokötvények és a 100. cikk tekintetében, amely csak az euroövezetben kötelező. Ha úgy tekintjük, hogy az eurokötvényeknek jelenleg nincs jogi alapjuk a Szerződésben, akkor jó nyomon vagyunk. Ugyanakkor azonban a Bizottság számára feladatul kell szabni azoknak a feltételeknek a megvizsgálását, amelyek elsősorban lehetővé teszik az ilyen intézkedéseket. Ezt tekintem felelős cselekvésnek.

Ezért képviselőcsoportunk egészében véve támogatja a javaslatot – a rendeletjavaslatot és az állásfoglalási indítványt is. Reményeink szerint ez nem azt jelenti, hogy Európa ezzel magára vállal valamiféle további finanszírozási felelősséget, amely aztán szilánkokra zúz minden költségvetést. Ezért az 50 milliárd eurós határ jelenleg teljes mértékben indokolható. Új kihívások jelentkezése esetén nem csukhatjuk be ezek előtt a szemünket.

Dariusz Rosati (PSE). – (PL) Elnök úr! Szeretnék hangot adni annak, hogy határozottan támogatom a Bizottság javaslatát az euroövezeten kívüli tagállamok számára engedélyezhető pénzügyi támogatás megkészenéséről. Szeretnék gratulálni a Bizottságnak a gyors reagálásért, és köszönetet mondok az előadónak, Berès asszonynak.

A jelenlegi válság minden kétséget kizáróan megmutatta, hogy azok az új tagállamok, amelyek nem tartoznak az euroövezethez, mennyire sebezhetőek lehetnek a pénzügyi piacok fluktuációira, gyakran önhibájukon kívül. Elhangzott itt, hogy az Európai Unió által adott támogatásnak a szolidaritás alapelvéből kell fakadnia. Ezzel teljes mértékben egyetértek, de szeretném azt is hozzátenni, hogy a támogatást az a tény is szükségessé teszi, hogy a válság nem az új tagállamokban pattant ki, és ők nem felelősek a pénzügyi piacok turbulenciáiért, így a nekik adott támogatás teljes mértékben indokolt.

Ugyanakkor azt is szeretném hozzátenni, hogy függetlenül attól, hogy értékeljük és támogatjuk-e a javaslatot, vagy sem, a hasonló jövőbeni fenyegetések kiküszöbölésének leghatékonyabb módja az, ha lehetővé tesszük, hogy ezek az országok a lehető leggyorsabban csatlakozhassanak az euroövezethez. Ez kevésbé költséges és nagyobb stabilitást biztosítana az Európai Uniónak.

Edit Herczog (PSE). – (HU) Elnök úr! Biztos úr! Berès képviselő asszony! A válság hosszát és nagyságát nem tudjuk előre jelezni, mindig követjük. Ha nem is tudunk ex ante a válság elé menni, törekednünk kell, hogy minimálisra szorítsuk a reaklási időt, és maximalizáljuk a transzparenciát, a demokratikus folyamatot és a hatékonyságot. Ha már az időről beszélünk, úgy vagyunk a válságkezeléssel, mint Kronosz: a válságkezelési idő felfalja a saját gyermekeit, a válság áldozataivá válunk, ha nem tudunk hatékonyan, gyorsan lépni. Az európai intézményrendszernek Rheia, Kronosz felesége szerepe kell hogy jusson, nekünk kell becsapnunk Kronoszt, az időt a válságkezelés kapcsán. Ha már Becsey úr belpolitikai ügyeket hozott ide, akkor miközben megköszönném az Európai Parlament, az Európai Bizottság és az Európai Tanács közös elhatározását a szolidaritás és a hatékonyság növelése mellett, engedjék meg, hogy felhívjam a figyelmet, hogy válságkezelés idején a nemzeti parlamentekben kötelessége a képviselőknek együttműködni, nem kormánypárt-ellenzék, hanem a krízis menedzselő minden párt segítségére szükség van. Nálunk, Magyarországon és minden más országban is.

Theodor Dumitru Stolojan (PPE-DE). – (RO) Szeretnék köszönetet mondani az Európai Bizottságnak, a Tanácsnak és az Európai Parlamentnek azért, hogy ennyire hatékonyan tervezték meg ezt az intézkedést. Sok euroövezeten kívüli tagállam élvezi majd a fizetési mérleggel kapcsolatos követelmények intervenció alapja feltöltésének előnyeit, köztük Románia is. E nélkül az intézkedés nélkül a gazdasági és pénzügyi válság által előidézett helyzet sokkal rosszabb lett volna az euroövezeten kívüli tagállamokban. Azt is figyelembe véve, hogy újból bebizonyosodott, hogy az eurót használó tagállamok könnyebben átvészelték a pénzügyi válságot, azt javasolnám, hogy abban az egyetértési nyilatkozatban, amelyet a Bizottság és a tagállamok aláírnak az említett pénzalapok igénybeviteléről, emlékeztessük a tagállamokat, és kifejezetten az új tagállamokat arra, hogy kötelességük minden tőlük telhetőt megtenni az euroövezeti csatlakozás érdekében.

Andrzej Wielowieyski (ALDE). – (FR) Elnök úr, biztos úr! Teljes szívből támogatom Berès asszony jelentését, és jelentős előrelépésnek tekintem azt, hogy a G8 helyett már a G20 szervezettel rendelkezünk.

Meggyőződésem, hogy a Londonban elfogadott álláspontok, különösen az európai álláspontok ésszerűek, de itt nem szabad megállnunk. Nemcsak arról van szó, hogy képesek vagyunk-e jobban figyelemmel kísérni a piacokat és a fedezeti alapokat, vagy hogy támogatjuk-e fizetési mérlegünket és gazdaságunkat sok milliárd dolláros készpénz-injekciókkal.

A nemzetközi pénzügyi rendszer azért nem működik megfelelően, mert nem tudjuk pontosan, hogy az áruk és szolgáltatások mennyibe kerülnek az egyes országokban. Ezért tovább kell lépünk és át kell gondolnunk egy nemzetközi pénznem bevezetését vagy legalább egy közös politikai rendszer létrehozását, amely egyesítené a legfontosabb pénznemeket.

Kínának, Oroszországnak, sok fejlődő országnak, de az Unió új tagállamainak is – mindnyájunknak stabilitásra és alapvető szabályokra van szükségünk.

Ez azonban, biztos úr, rajtunk, az Unió is múlik.

Margarita Starkevičiūtė (ALDE). – (LT) Szeretném felhívni a figyelmet egy kellemetlen tényre, amely elrejtőzik szép szavak mögött. Európa a valóságban két részre szakadt: az euróövezetre és az euróövezeten kívüli térségre. Egy órával ezelőtt beszéltünk a pénzügyi piacok ellenőrzéséről; nyilvánvaló, hogy a cél a pénzügyi csoportok tőkéje és tevékenységei szabad mozgásának biztosítása, egységes módon, egész Európában. Ez azt jelenti, hogy a makrogazdasági irányítás a nemzetek kezében marad, ha viszont felmerül valami probléma, akkor az egyes országoknak önmaguknak kell megoldaniuk ezeket a problémákat. Ez a fajta magatartás nem segít nekünk a közös piac megerősítésében. Közös makrogazdasági irányításra van szükségünk, és ezt a de Larosière-csoport javaslatának támogatása útján érhetjük el. Erre a makrogazdasági irányításra azonban európai léptékben van szükségünk, nemcsak az euróövezeten belül, és most van erre szükségünk. Úgy vélem, hogy az Európai Parlament által javasolt valamelyik ECOFIN-ülésen meg kell vitatni a makrogazdasági irányítás kérdését, nemcsak az euróövezet alapján, hanem az Európai Unió szintjén.

Charlie McCreevy, a Bizottság tagja. – Elnök úr! Becsey úr felvetette a hitelekhez kapcsolódó feltételek kérdését. Csak annyit szeretnék erről mondani, hogy a feltételeket megvitattuk a kormányokkal és az összes tagállammal a Tanácsban, tehát ezeket a feltételeket nem egyoldalúan határoztuk meg.

Több felszólaló felvetette azt a kérdést, hogy mi az a jogi alap, amelynek alapján ezt a konkrét intézkedést meghoztuk. A Bizottság mérlegelte a 100. cikk használatát az EU fizetésimérleg-támogatására vonatkozó új eszközének alapjaként. Ám az ügy sürgőssége miatt és a folytonosság biztosítása érdekében méltányosnak tűnt, hogy a jelenlegi jogi eszközökhöz ragaszkodjunk és a minimumra korlátozzuk a 332/2002/EK Rendelet felülvizsgálatát úgy, hogy létrehozunk egy középtávú pénzügyi támogatási mechanizmust az euróövezeten kívüli országok számára, vagyis az Európai Tanács beleegyezésével felemeljük a felső határt és végrehajtunk néhány szükséges technikai fejlesztést, amely a fizetésimérleg-mechanizmus tavaly őszi végrehajtása óta megszerzett tapasztalatok alapján szükségesnek tűnik. Több felszólaló is felvetette ezt a szempontot.

Hadd mondjak még egyszer köszönetet az Európai Parlamentnek, amiért ennyire hatékonyan kezelte ezt az ügyet.

Pervenche Berès, előadó. – (FR) Elnök úr! Való igaz, hogy alkalmanként mi az Európai Parlamentben szintén szeretnénk ugyanolyan felelősségtudatot és hatékonyságot felmutatni, mint a Bizottság.

Azt szeretném mondani Becsey úrnak, hogy véleményem szerint az az állásfoglalás, amelyről ebben a Parlamentben holnap szavazni fogunk, egyértelműen kihangsúlyozza az euróövezeti tagsággal kapcsolatos kérdéseket, valamint a szolidaritás elgondolásának életre keltését az Európai Unión belül, és ez az egyik oka annak, amiért erősen támogatjuk ezt a javaslatot.

Biztos úr, ami a 100. cikket illeti, a problémát nem az jelenti, hogy tudjuk-e, hogy vajon a 100. cikket kell-e itt alkalmazni, hanem az, hogy mi itt, az Európai Unióban végre biztosítjuk-e a magunk számára az összes eszközt a válság realitásainak és lehetséges jövőbeni fejleményeinek megoldásához.

Meggyőződésünk, hogy a Bizottságnak végre kell hajtania a másodlagos jogszabályt, hogy a jövőben felhasználhassuk a 100. cikket az euróövezeten belüli problémák kezelésére, amelyre azt az 50 milliárd eurót, amelyről ma szavazni fogunk, nem használhattuk fel.

Ez az Európai Parlament álláspontjának lényege, és remélem, hogy a Bizottság meghallja ezt az üzenetet, függetlenül attól, hogy a válság megoldásához szükséges teljes eszközkészletre, vagy pedig a nyilatkozatok megszövegezésének feltételeire és ezeknek a hiteleknek a feltételeire vonatkozik-e, amelyeket az érintett tagállamokkal lefolytatott tárgyalások során alkalmaznak.

Elnök. – Az eljárási szabályzat 103. cikkének (2) bekezdésének megfelelően egy, állásfoglalásra irányuló indítványt kaptam kézhez⁽¹⁾.

A vitát lezárom.

A szavazásra április 24-én, pénteken kerül sor.

(Az ülést 11.20-kor felfüggesztik és 12-kor folytatják.)

⁽¹⁾ Lásd a jegyzőkönyvet.

ELNÖKÖL: PÖTTERING ÚR*elnök***6. Szavazások órája**

Elnök. – Hölgyeim és uraim! Szívből köszöntök mindenkit. Különös örömet jelent a számomra, hogy csatlakozott hozzánk a cseh külügyminiszter, Karel Schwarzenberg úr. Schwarzenberg úr, kérem, fogadja az Európai Parlament legmelegebb üdvözlését.

(Taps)

A következő napirendi pont a szavazás.

(A szavazás eredményéről és további részleteiről lásd a jegyzőkönyvet)

6.1. A Parlament 2010-es üléseinek naptára**6.2. Megállapodás az EK és Pakisztán között a légi szolgáltatások bizonyos kérdéseiről (A6-0188/2009, Paolo Costa)****6.3. Csatlakozás az Egyesült Nemzetek Európai Gazdasági Bizottságának 61. számú előírásához (A6-0243/2009, Helmuth Markov)****6.4. A lófélék mozgására és harmadik országból történő behozatalára irányadó állat-egészségügyi feltételek (kodifikált változat) (A6-0248/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg)****6.5. A mezőgazdasági termékek feldolgozásával előállított egyes árucikkekre alkalmazandó kereskedelmi szabályok (kodifikált szöveg) (A6-0249/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg)****6.6. a szociális biztonsági rendszerek koordinálása (A6-0207/2009, Jan Cremers)**

– A szavazás előtt:

Jan Cremers, előadó. – (NL) Nagyon rövid leszek. Nincs még egy éve, hogy első olvasatban megvitattuk ezt az ügyet. Akkor mi, a Parlament, jobb tájékoztatást kértünk az érintett alkalmazottak vagy európai polgárok számára, akik szabadon mozognak. Az Európai Parlament ösztönzésére, miután a Miniszterek Tanácsa megfogalmazta álláspontját, megindultak a tárgyalások, amelyeket sikeresen lezártunk.

Mindenekfelett szeretnék köszönetet mondani képviselőtársaimnak, és különösen Jean Lambert asszonynak. Sikeres munkát végeztünk az Európai Bizottsággal. A cseh elnökség is elismerte ennek az ügynek a jelentőségét, és szerintem megfelelő eredményeket értünk el, nem utolsósorban azoknak a számára, akik szabadon akarnak mozogni Európában. Ezzel be is fejezem.

6.7. A szociális biztonsági rendszerek koordinálása: a végrehajtásra vonatkozó eljárások (A6-0204/2009, Jean Lambert)

– A szavazás előtt:

Jean Lambert, előadó. – Elnök úr! Azzal szeretném kezdeni, hogy köszönetet mondok minden munkatársamnak, akik az elmúlt öt év során részt vettek ebben a munkában, valamint a Bizottságnak és a Tanácsnak az e végrehajtási rendelettel kapcsolatban végzett munkájukért.

A szociális biztonsági rendszerek koordinálása már 1971 óta érvényben van – ez nem új jelenség, ellentétben azzal, ahogyan néhányan gondolták a múltkori vita során – és ez az a rendelet, amelyet a határokon átnyúló

egészségügyi ellátásról folytatott vita kapcsán fogunk megtárgyalni csütörtök délelőtt. Ez az *a* rendelet, amelyre ez a dokumentum vonatkozik, és ez annak végrehajtása.

Véleményünk szerint jelentős előrehaladást sikerült elérnünk, nem utolsósorban az elektronikus kommunikáció feltételei szempontjából, amely remélhetőleg fel fogja gyorsítani az eljárást minden polgár számára, de mi itt a Parlamentben hisszük, hogy ebben az eljárásban hozzáadtunk valamit a polgárok jogaihoz, mivel így sokkal több információhoz hozzáférhetnek, nem utolsósorban azok, akiket munkavégzés céljából kiküldenek. Arról is meg vagyunk győződve, hogy sikerült egy minimális előrehaladást elérnünk a határidők szempontjából – bár ez a tagállamok hatáskörébe tartozik.

Ez nagyon fontos: ez most azt jelenti, hogy bevezethetjük ezt a korszerűsített rendeletet, és remélhetőleg gyorsabban fog működni, az összes polgár érdekében. Még egyszer szeretnék köszönetet mondani minden munkatársamnak, aki részt vett ebben a hosszadalmas, bonyolult, de remélhetőleg nagyon gyümölcsöző végeredménynek az elérésében.

(Taps)

6.8. Európai mérésügyi kutatási program (A6-0221/2009, Erika Mann)

– A szavazás előtt:

Erika Mann, előadó. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Azért tudtuk első olvasatra lezárni ezt az eljárást, mert kiváló együttműködést sikerült kialakítanunk a csoporton belül és más intézményekkel. Ezért szeretnék külön köszönetet mondani képviselőtársaimnak, a Tanácsnak, a Bizottságnak, az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság Titkárságának, az Európai Gazdasági és Szociális Bizottságnak, és természetesen a mögöttük álló hatalmas kutatói testületnek.

Elérhető távolságra kerültünk az összehangolt európai kutatáshoz, a 22 nemzeti mérésügyi intézet közötti teljes együttműködés kapcsán. Ez bevezet egy lényeges európaizálódást a mérések fontos területén. Emellett a jövőben fokozódik az együttműködés annak az öt tagállamnak a bekapcsolódásával, amelyek jelenleg még nem vesznek részt ebben az integrációban. Mindezt a 169. cikk útján értük el, amelyet a nemzeti és az európai kutatási keretösszegek koordinációja során alkalmazunk. Ezeknek összege külön-külön 200 millió euró, és ez lehetővé teszi a számunkra a nemzetállamok közötti együttműködés elérését.

A mérések területén végzett kutatások a területek széles körét fedik le, a cukorbetegségtől a nanotechnológiáig vagy az űrkutatásig, és a jövőben nagyon fontos lesz a szén-dioxid-kibocsátással kapcsolatos előírások meghatározásában. Ezért tehát szeretnék még egyszer nagy köszönetet mondani minden résztvevőnek. Remélem, hogy ez a jövőben fokozott európai együttműködéshez fog vezetni ezen a nagyon fontos kutatási területen.

6.9. A fát és fatermékeket forgalmazó piaci szereplők kötelezettségei (A6-0115/2009, Caroline Lucas)

6.10. A minimális kőolaj- és/vagy kőolajtermék-készletezés (A6-0214/2009, Miloslav Ransdorf)

6.11. A létfontosságú infrastruktúrák figyelmeztető információs hálózata (CIWIN) (A6-0228/2009, Luca Romagnoli)

6.12. A közéleti személyiségek védelmére szolgáló európai hálózat (A6-0193/2009, Gérard Deprez)

6.13. A gyapotágazatra vonatkozó nemzeti szerkezetátalakítási programok (A6-0200/2009, María Isabel Salinas García)

– A szavazás előtt:

Charlie McCreevy, a Bizottság tagja. – Elnök úr! Amióta a Tanács 2008 júniusában elfogadta az új gyapotágazati reformot, a legfontosabb gyapottermelő tagállamok sok munkát fektettek szerkezetátalakítási programok kialakításába.

Ez a javaslat a Bizottság válasza a Tanács felkérésére, hogy tegyünk javaslatot az említett szerkezetátalakítási programok kereteinek kiigazítására nézve. A legfontosabb módosítás egy nyolcéves program bevezetésének lehetősége a négyéves program helyett, amely sokkal alaposabb szerkezetátalakítási műveleteket tenne lehetővé.

A Bizottság köszönetet mond az előadónak a Bizottság javaslatának támogatásáért.

Elnök. – Nagy örömet okoz nekünk az, ha a Bizottság megdicséri a munkánkat; ennek mindig így kellene történnie.

6.14. Az Alpesi Egyezmény közlekedés területén történő végrehajtásáról szóló jegyzőkönyv (Közlekedési jegyzőkönyv) (A6-0219/2009, Reinhard Rack)

– A szavazás előtt:

Reinhard Rack, előadó. – (DE) Elnök úr! Az a tény, hogy az EU csatlakozott az Alpesi Egyezmény Közlekedési Jegyzőkönyvéhez, kicsi, de tökéletesen kialakított elem Európa új közlekedési politikájának kirakós játékában. Hátravan még a közlekedés hatékonysága, gördülékenysége és biztonsága kérdéskörének megoldása, és ezeket mi még kiegészítjük az útvonalak közelében élő emberekkel és a környezettel kapcsolatos aggályokkal. Ennek fontos üzenete van. Különösen mi, osztrákok érezzük 15 évnyi európai uniós tagság után megnyugtatónak azt a tényt, hogy mi vezettük be az európai közösségben ezeknek az aggályoknak a nagy részét, és ez vezetett oda, hogy Európa figyelembe veszi ezeket az aggályokat.

Sok köszönet illeti mindazokat a képviselőket, akik ehhez hozzájárultak.

6.15. 2/2009. sz. költségvetés-módosítás (A6-0192/2009, Jutta Haug)

6.16. 3/2009. sz. költségvetés-módosítás (A6-0194/2009, Jutta Haug)

6.17. Aldo Patriciello parlamenti mentelmi jogának fenntartása iránti kérelem (A6-0196/2009, Aloyzas Sakalas)

6.18. Renato Brunetta képviselői mentelmi jogának fenntartására irányuló kérelem (A6-0195/2009, Aloyzas Sakalas)

6.19. Antonio Di Pietro képviselői mentelmi jogának felfüggesztésére irányuló kérelem (A6-0197/2009, Aloyzas Sakalas)

6.20. Hannes Swoboda mentelmi jogának felfüggesztésére irányuló kérelem (A6-0190/2009, Klaus-Heiner Lehne)

– A szavazás előtt:

Hannes Swoboda (PSE). – (DE) Elnök úr! Szeretném bejelenteni, hogy én nem fogok részt venni ebben a szavazásban.

6.21. Az előcsatlakozási eszköz költségvetési végrehajtásának ellenőrzése (A6-0181/2009, Rodi Kratsa-Tsagaropoulou)

6.22. A bírósági határozatok hatékony végrehajtása az Európai Unióban: az adósók vagyonának átláthatósága (A6-0252/2009, Neena Gill)

6.23. 2008. évi jelentés a Petíciós Bizottság tevékenységéről (A6-0232/2009, Mairead McGuinness)

6.24. A férfiak és a nők közötti egyenlőség integrált megközelítése a bizottságok és küldöttségek munkája keretében (A6-0198/2009, Anna Záborská)

6.25. A villamos energia belső piaca (A6-0216/2009, Eluned Morgan)

– A szavazás előtt:

Eluned Morgan, előadó. – Elnök úr! A Parlament megváltoztatta a villamos energiáról és a gázzal szoló irányelvvel kapcsolatban első olvasatra kialakított álláspontját. Szeretném ezt röviden megindokolni.

A jelentés a mostani állapotában távolról sem tökéletes, de véleményünk szerint jelentős előnyöket biztosít az Európai Unió energiafogyasztói számára. Első alkalommal vettük fel az energiaínség kérdését az európai programok közé, biztosítottuk a nemzeti szabályozó hatóságok függetlenségét és kibővített szerepkört kaptak az új rendszer felügyeletében.

Arra szeretnénk azonban bátorítani a Bizottságot és különösen a versenyfelügyeleti hatóságokat, hogy folytassák annak biztosítására irányuló munkájukat, hogy az előállító és az átviteli rendszereket egyaránt birtokló társaságok tartsák be a szabályokat és ne éljenek vissza helyzetükkel.

Szeretnék köszönetet mondani munkatársaimnak az elmúlt évek során nyújtott segítségükért.

6.26. A nemzeti energiapiaci szabályozó hatóságok együttműködését elősegítő ügynökség (A6-0235/2009, Giles Chichester)

6.27. A hálózathoz való hozzáférés feltételei a villamos energia országhatárokon keresztül történő szállításához (A6-0213/2009, Alejo Vidal-Quadras)

6.28. A földgáz belső piaca (A6-0238/2009, Antonio Mussa)

6.29. A földgázszállító hálózatokhoz való hozzáférés feltételei (A6-0237/2009, Atanas Paparizov)

6.30. Az európai közigazgatások közötti átjárhatóság (ISA) (A6-0136/2009, Dragoș Florin David)

6.31. A peszticidek kijuttatására szolgáló gépek (A6-0137/2009, Leopold Józef Rutowicz)

– A 39. módosításra vonatkozó szavazás előtt

Leopold Józef Rutowicz, előadó. – (PL) 2006 júliusában a Bizottság előterjesztett egy stratégiát, amelynek célja a peszticidek emberi egészségre és a környezetre gyakorolt általános kockázatának és káros hatásainak csökkentése volt. Ennek a stratégiának az utolsó eleme a peszticidek kijuttatására szolgáló gépekre vonatkozó irányelvjavaslat, amely módosítja a gépekről szóló 2006/42/EK irányelvet. Az irányelv meghatározza azokat a követelményeket, amelyeknek a kijuttatásra szolgáló gépeknek meg kell felelniük a peszticidek környezetre, a kezelőre és a környékre gyakorolt káros hatásainak korlátozása érdekében. Ezeknek a követelményeknek a meghatározása csökkenti a Közösség egyes országaiban követett, a peszticidek alkalmazását szabályozó rendeletek és eljárások közötti különbségeket, gondoskodnak a környezetvédelem egységes szintjéről a Közösségen belül, és lehetővé teszik ezeknek a gépeknek a szabad mozgását az EU piacán, ami különösen fontos a kis- és középvállalkozások számára, mert leggyakrabban ezek állítják elő az ilyen típusú gépeket.

A rendelettervezetet és annak módosításait megvitatták munkaértekezleteken, a Tanács és a Bizottság képviselőinek, az árnyékelőadók és az érdekelt felek részvételével megrendezett üléseken, valamint

háromoldalú megbeszéléseken. A különféle típusú – az egyszerű, kézzel működtetett gépektől a kizárólag szakképzett személyek által működtethető – gépek közötti hatalmas műszaki eltérések figyelembevételével néhány módosítást nem fogadtak el és a Bizottság kérésére úgy döntöttek, hogy ezeket az Európai Szabványügyi Bizottság által kidolgozott szabványokba foglalják. Ennek köszönhetően sikerült konszenzusra jutni, elfogadták a 39. módosítást, és ezt az álláspontot a Tanács is megerősítette.

Szeretnék külön köszönetet mondani az árnyékelőadónak, a Bizottság és a Tanács képviselőinek, a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság adminisztratív munkatársainak és az érdekelt feleknek segítségükért és együttműködésükért. Elfogadásra javaslom az irányelvet, amely hozzájárul a környezet, a kezelőszemélyzet és a környék fokozott védelméhez a peszticidek alkalmazása során.

Charlie McCreevy, a Bizottság tagja. – Elnök úr! A Bizottság szeretne köszönetet mondani az előadónak, Rutowicz úrnak ezért a munkáért és a javaslat feldolgozása során tanúsított erőfeszítéseit.

A Bizottság üdvözlözi a 39. módosítással kapcsolatos kompromisszumot és várakozással tekint a javaslat ilyen irányvonalak szerint történő gyors elfogadása elé.

A Bizottság a következő nyilatkozatot teszi: „Az I. melléklet 2.4 szakaszában szereplő elengedhetetlen követelmények támogatása érdekében a Bizottság megbízza az Európai Szabványügyi Bizottságot (CEN) a peszticidek kijuttatására szolgáló gépek egyes kategóriáira vonatkozó harmonizált szabványok kidolgozásával, a rendelkezésre álló legjobb technológia alapján, a környezet peszticideknek történő akaratlan kitétségének megakadályozása érdekében. A megbízatás különösen megköveteli, hogy a szabványok határozzanak meg kritériumokat és műszaki előírásokat mechanikus védőelemek, irányítottan permetező és levegős rásegítési rendszerek felszerelésére nézve, annak megakadályozása érdekében, hogy a vízforrás beszennyeződjön töltés és ürítés közben, valamint a gyártói utasításokra vonatkozó pontos előírásokat a peszticidek elsodródásának megakadályozására, az összes vonatkozó paraméter figyelembevételével, ilyen például a fúvókanyomás, a kihordókar magassága, a szélesebbesség, a levegő hőmérséklete és páratartalma, valamint a haladási sebesség.”

6.32. A gumiabroncsok címkézése az üzemanyag-hatékonysággal összefüggésben (A6-0218/2009, Ivo Belet)

6.33. A 717/2007/EK rendelet (mobiltelefonok) és a 2002/21/EK irányelv (elektronikus hírközlés) módosítása (A6-0138/2009, Adina-Ioana Vălean)

– A szavazás előtt:

Adina-Ioana Vălean (ALDE). – Elnök úr! Ez egy kisebb módosítás, amelyet a Tanács kért az SMS-tarifákra és a megszakítási limitre vonatkozó átváltási árfolyamok közötti összeegyeztethetlenség megszüntetése érdekében. Ezért a Tanáccsal történt megállapodás alapján a következő szöveget be kell illeszteni az eredeti rendelet 1. cikk (4) bekezdésének végére, ami a módosító rendelet 1. cikkének 2(b) pontja: „Ugyanezeket a referencia átváltási árfolyamokat kell alkalmazni a 4a, 4b és 6a(3) cikk hatálya alá tartozó díjak értékének évenkénti felülvizsgálata során, ha ezeket a díjakat nem euróban denominálják.”

(A szóbeli módosítást elfogadják)

6.34. A jelentésekre és a dokumentációra vonatkozó kötelezettségek vállalatok egyesülése és szétválása esetén (A6-0247/2009, Renate Weber)

– A módosított állásfoglalásra vonatkozó szavazás előtt:

Charlie McCreevy, a Bizottság tagja. – Elnök úr! A Bizottság üdvözlözi a Weber-jelentés elfogadását, amelyet a részvénytársaságok egyesülése és szétválása esetében alkalmazandó egyszerűsített jelentési és dokumentációs kötelezettségekről szóló kompromisszumos szöveg jóváhagyott. Bár a Bizottság az eredeti javaslatában még tovább ment, ez a szöveg megőrzi a Bizottság eredeti javaslatában szereplő megtakarítási lehetőségek igen jelentős részét, ami évi 172 millió euróra rúg.

Az adminisztratív terhek csökkentésére irányuló program halad előre, és ez hozzájárul a növekedéshez, és segítséget nyújt Európának a fellendüléshez vezető úton.

6.35. Az életbiztosítás a biztosítási és viszontbiztosítási üzleti tevékenység megkezdése és gyakorlása (átdolgozás) (A6-0413/2008, Peter Skinner)

– A szavazás előtt:

Charlie McCreevy, a Bizottság tagja. – Elnök úr! Szeretném kifejezni elismerésemet és csodálatomat azért a hatékonyságért, amellyel az Európai Parlament a Szolvencia II ügyét kezelte, valamint kompromisszumkészségükért.

A Szolvencia II irányelvvel az EU modern keretrendszerrel fog rendelkezni a biztosítások felügyeletéhez, amely a továbbiakban a biztosítási ágazat és a biztosítottak hivatalos dokumentuma lesz.

Én, személyesen, nagyon sajnálom a csoporttámogatási rendszer törlését, mivel így elvesztettük annak lehetőségét, hogy továbblépjünk a csoportfelügyelet területén. A Bizottság azonban támogatja a Parlament és a Tanács közötti megállapodást, ha azt szavazatukkal megerősítik.

Természetesen itt nincs vége a történetnek. Még nagyon sok tennivalónk van: végrehajtási intézkedéseket kell életbe léptetnünk valamikor 2012 októbere előtt, hogy a tagállamok és az ipar elegendő időt kapjon a Szolvencia II bevezetésére történő felkészüléshez.

Biztosíthatom Önöket afelől, hogy a Bizottság továbbra fellép majd ennek a folyamatnak az előmozdítása érdekében és azért, hogy ezeket a régóta esedékes reformokat a lehető leggyorsabban át lehessen ültetni a gyakorlatba, az összes érintett fél érdekében.

6.36. Átmeneti kereskedelmi megállapodás Türkmenisztánnal

– A szavazás előtt:

Karel Schwarzenberg, a Tanács soros elnöke. – Elnök úr! Hadd emlékeztessen Önöket arra, hogy a Tanács mindig nagy érdeklődéssel és figyelemmel vizsgálta a Parlament minden véleményét és állásfoglalását. Ugyanakkor a Tanács mindig nagyon komolyan vette az emberi jogok kérdését, amit az Európai Unió és a világ egyes részein fekvő országok közötti szerződéses viszony is bizonyít.

A Cotonoui Megállapodás, vagyis az Európai Unió és az afrikai, karibi és csendes-óceáni államok csoportjával megkötött szerződés alapján a Közösség 1995 óta több mint 15 alkalommal részben vagy teljes egészében felfüggesztette a megállapodások alkalmazását egyes országokkal az emberi jogi záradékkal kapcsolatos kötelezettségeik végrehajtásának elmulasztása miatt.

Önök bizonyára azokról a szankciókról is tudnak, amelyeket a Tanács Üzbegisztán ellen meghozott a 2005. évi andizsáni események után. Természetesen még nagyon sok a tennivaló az emberi jogok, valamint a jogállamiság elvének és a demokráciának a tisztelete területén Türkmenisztánban.

Folytatjuk erőfeszítéseinket, különösen az összes politikai fogoly kiszabadulásáért, azért, hogy a Nemzetközi Vöröskereszt szabadon bejuthasson a börtönökbe, valamint a külföldi utazások korlátozásainak megszüntetéseért és a média szabadságáért a civil társadalomban. Elkötelezettséget vállaltunk a megállapodással összhangban álló megfelelő intézkedések meghozatalára, ide számítva szükség esetén a Türkmenisztánnal kötött megállapodás felfüggesztését, amennyiben megsértenék az emberi jogokat, a megállapodásban meghatározottak szerint.

Charlie McCreevy, a Bizottság tagja. – Elnök úr! A Bizottság gondosan figyelembe vette a Parlamentnek a demokrácia és az emberi jogok türkmenisztáni helyzetével kapcsolatos aggályait. Üdvözljük azt a nyilatkozatot a közös állásfoglalás-tervezetben, hogy az átmeneti kereskedelmi megállapodás megkötése megfelelő első lépés, amely lehetővé teszi, hogy többet foglalkozzunk Türkmenisztánnal a további pozitív fejlemények és az együttműködés előmozdítása érdekében.

A Bizottság tisztában van a Parlamentnek a megállapodások felfüggesztésének lehetőségével kapcsolatos aggályával. Visszaemlékszem munkatársam, Ferrero-Waldner asszony nyilatkozatára, amelyet a múlt havi vita során tett, és amely szerint mind az átmeneti kereskedelmi megállapodás (1. cikk), mind pedig a PCA (2. cikk) tartalmaz emberi jogokra vonatkozó záradékokat, amelyek nélkülözhetetlen elemeket alkotnak ezekben a megállapodásokban. Ezek mellett a rendelkezések mellett az ITA 28. cikke és a PCA 94. cikke is lehetővé teszi mindkét fél számára a megfelelő intézkedések megtételét a megállapodások súlyos megsértése esetén. A Bizottság véleménye szerint ezek az intézkedések a megállapodások felfüggesztését is tartalmazzák.

A Bizottság vállalja, hogy a tagállamokkal együtt szorosan figyelemmel követi az emberi jogok helyzetét Türkmenisztánban, és rendszeresen beszámol a Parlament megfelelő szerveinek. Amennyiben a Parlament intézkedések megtételét javasolja az átmeneti kereskedelmi megállapodás lényeges elemei bejelentett súlyos megsértéseinek fényében, különös tekintettel az emberi jogokra, a Bizottság komolyan mérlegeli a Parlament ajánlásainak megfelelő visszatükrözését a Tanács felé megtett javaslatában.

Harlem Désir (PSE). – (FR) Elnök úr! A Tanács soros elnökének és a biztos úrnak a nyilatkozatai rendkívül érdekesek, mivel azt bizonyítják, hogy az Európai Parlament helyesen cselekszik, amikor arra szólít fel, hogy a Türkmenisztánnal megkötendő új kereskedelmi megállapodás aláírását kapcsolják össze az emberi jogok tiszteletben tartásával. Ez utóbbi szempont az Európai Unió által megkötött kereskedelmi megállapodások egyik legfontosabb alapelve.

Ám figyelembe véve azt, hogy az említett országban még most is milyen sokszor megsértik az emberi jogokat, szerintem az a legjobb mód arra, hogy elkezdjük megalapozni ezt a filozófiát, ha elhalasztjuk ezt az új kereskedelmi kötelezettségvállalást, amelyre nézve Ön most javaslatot tett nekünk, ezért nem adjuk meg hozzájárulásunkat, amelyet ma kér tőlünk.

Helmuth Markov (GUE/NGL). – (DE) Elnök úr! Szeretném elmondani, hogy a Parlament a viták során és dokumentumaiban felszólította mind a Bizottságot, mind pedig a Tanácsot annak kijelentésére, hogy ha a Parlament ennek a megállapodásnak a felfüggesztésére vagy visszavonására szólít fel, akkor ezt megteszik.

A nyilatkozatok rendkívüli mértékben eltérőek. A Tanács soros elnöke egyáltalán nem fogalmazott meg véleményt arra nézve, hogyan reagáljon a Tanács, ha erre nézve felszólítást kap a Parlamenttől. A biztos úr csak annyit válaszolt, hogy a Bizottság meg fogja ezt gondolni, ha ilyen felkérést kap a Parlamenttől. Véleményem szerint sem a Bizottság, sem pedig a Tanács nem teljesítette a Parlament kérését, ezért csak azt tudom javasolni, hogy tartsuk vissza támogatásunkat.

(Taps)

Daniel Caspary (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Most már három és fél éve vitatkozunk Türkmenisztánról a Parlament különféle bizottságaiban. Érvényben vannak olyan európai szerződések, amelyek a Parlamentet is kötik, még akkor is, ha ez nem mindig tetszik nekünk.

Ma a Tanács és a Bizottság nyilatkozataiban sikerült megszereznünk azokat a biztosítékokat, amelyek az európai szerződések keretein belül lehetségesek. A Bizottság és a Tanács egyetértett abban, hogy komolyan figyelembe kell venni a következő Parlamentet, amikor véleményt mond, vagy esetleg felszólít a megállapodás felfüggesztésére.

Amint sajnos valamennyien tudjuk, a Parlament csak ennyiben reménykedhet az európai szerződések keretein belül. Van egy hiba, amelyet nem szabad elkövetnünk: nem szabad ellenséges kapcsolatokat fenntartanunk valamely országgal azért, hogy több hatalmat csikarjunk ki az Európai Parlament számára. Arra kérem Önöket, hogy ismerjék el a Tanács és a Bizottság nyilatkozatait. Csak ennyiben reménykedhetünk. Mindennek hátterében és ilyen körülmények között arra kérem Önöket, hogy támogassák a megállapodás aláírását.

Daniel Cohn-Bendit, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr! Ha ez nem a képviselőcsoport nevében hangzott el, akkor indítványozom az elnapolást a Zöldek/ az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportja nevében.

(A bizottságnak történő visszautalásra vonatkozó kérést elutasítják)

6.37. Ideiglenes kereskedelmi megállapodás Türkmenisztánnal (A6-0085/2006, Daniel Caspary)

6.38. Közösségi nukleáris biztonsági keret (A6-0236/2009, Gunnar Hökmark)

6.39. A közös halászati politika szabályainak betartását biztosító közösségi ellenőrző rendszer (A6-0253/2009, Raül Romeva i Rueda)

6.40. A halászati erőforrások technikai intézkedések révén történő megóvása (A6-0206/2009, Cornelis Visser)

6.41. Közös bevándorláspolitikai Európa számára: elvek, fellépések és eszközök (A6-0251/2009, Simon Busuttil)

6.42. A TEN-T politika jövőjéről szóló zöld könyv (A6-0224/2009, Eva Lichtenberger)

7. A szavazáshoz fűzött indokolások

A szavazáshoz fűzött szóbeli indokolások

- A Parlament ülésterve - 2010

David Sumberg (PPE-DE). - Elnök úr! Ön talán azt gondolhatja, hogy mivel júliusban távozom ebből a Parlamentből, egyáltalán nem lehet véleményem a Parlament 2010. évi programjáról. De én cserbenhagynám azokat, akik az elmúlt tíz évre ide küldtek engem, ha nem használnám ki ezt a lehetőséget arra, hogy tiltakozzam a Parlament üléseinek Strasbourgban történő megtartása ellen. Ez az adófizetők pénzének botrányos elpazarlása. Ennek nincs semmi ésszerű oka: van megfelelő parlamenti épület Brüsszelben. Amikor megemlítem ezt az embereknek az Egyesült Királyságban – a költségeket és azt a veszélyt, hogy mindenkinek ide kell jönnie –, akkor elmondhatatlanul megdöbbennek, különösen a gazdasági pénzügyi időszakában, hogy ilyen szokásokat követünk. Eljött az idő, hogy véget vessünk a strasbourgi bohózatnak, gondoskodnunk kell arról, hogy a Parlament csak Brüsszelben működjön, és ezzel valóban hozzájáruljon a közpénzek megtakarításához, az ésszerűbb felhasználás érdekében.

ELNÖKÖL: COCILOVO ÚR

alelnök

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). - Elnök úr! Az Elnökök Értekezlete minden évben napirendre tűz különféle módosításokat annak érdekében, hogy a kelleténél több időt töltsünk Strasbourgban. A helyzet az, hogy sokkal több időt töltünk Strasbourgban annál, mint amit bárki is értékelni tudna, mivel önmagában az, hogy idejussunk, a legtöbb embernek csaknem egy napi utazást jelent. Úgy kellene döntenünk, hogy egyáltalán nem jövünk Strasbourgba.

Azt szeretném, ha a Parlament egyetlen külön joggal rendelkezne: ha joga lenne úgy dönteni, hogy ott marad, ahol van. Munkatársam, Posselt úr elismeri, hogy vannak ennek bizonyos helyi előnyei azoknak a politikusoknak a számára, akik itt laknak a közelben. A többiek számára azonban közel sem ennyire egyszerű Németország határain keresztül ingázni. Ha a választópolgárok – olyan emberek, akik szeretnék ide ellátogatni, hogy lássák, hogy működik a Parlament – szeretnék ideutazni, az több mint egy napjukba kerül. Tökéletesen megfelelő létesítményeink vannak Brüsszelben. Nem szabad megszavaznunk azt, hogy több időt töltsünk Strasbourgban: arra kell szavaznunk, hogy megszabaduljunk ettől a teheről.

- Jelentés: Mairead McGuinness (A6-0232/2009)

Daniel Hannan (NI). - Elnök úr! Szeretnék felvetni egy kérdést, a botrányos spanyolországi földfoglalási törvény kérdését, amely az elmúlt hat év folyamán már többször is a Petíciós Bizottság elé került ilyen vagy olyan formában. A Parlamentben valamennyiünknek vannak olyan választópolgáraink, bármilyen nemzetiségűek vagyunk is, akik a spanyol polgárok ezreihez hasonlóan megszenvedik a spanyol partokra vonatkozó urbanizációs törvény túlkapásait.

Az arra irányuló kísérleteket, hogy ez a Parlament döntsön ebben az ügyben, szégyenletes módon megakadályozták a spanyol képviselők, mindkét párt részéről, és arra szeretném kérni elsősorban a Spanyol Néppárthoz tartozó munkatársaimat, hogy gondoljanak a magántulajdon szentségének fontosságára. Mindnyájuknak érteniük kell – ismervé történelmüket és tudva, mi történt a Második Köztársaság ideje alatt, amikor senki sem lehetett biztos a tulajdonjoga felől –, mennyire fontos, hogy az emberek érezzék, hogy jogcímüket nem fogják megsérteni az állam visszaélései.

- Jelentés: Anna Záborská (A6-0198/2009)

Hannu Takkula (ALDE). - (FI) Elnök úr! Először is azt szeretném mondani, hogy Záborská asszony jelentésének megközelítési módja helyes. Nagyon fontos, hogy az egyenlőség végrehajtható legyen a Parlament különféle szerepkörében, legyenek azok akár bizottságok, akár delegációk.

Az is nagyon fontos, hogy amikor a jelöltlistákat összeállítják az európai választásokhoz, akkor azonos számban tartalmazzanak női és férfi jelölteket.

Szükségünk van egymásra, és remélem, hogy olyan irányban alakulnak majd az események, hogy egy napon a nemeknek már nem lesz olyan nagy jelentőségük, mint a készségeknek és a szakértelemnek. Amikor a Parlament meghozza döntéseit, az a legfontosabb, hogy készségekkel és szakértelemmel rendelkező emberek – férfiak és nők egyaránt – üljenek a bizottságokban. Ilyen módon mindenkinek egységes, tiszta látása lesz arról, hogyan építhetünk fel egy jobb jövőt és egy jobb Európát a tudás és a készségek igénybevételével.

- Jelentés: Eluned Morgan (A6-0216/2009)

Daniel Hannan (NI). - Elnök úr! Roppant megtakarításokat lehetne elérni egy közös európai hálózat létrehozásával. Valahol Európában, bármely adott pillanatban van többlet villamos energia, és a nemzeti határok lebontása jelentős mértékben csökkentené az importált energiaforrásoktól való függőségünket. Sajnálatos módon azonban nem az ilyen jellegű integrációs modellekre – egységes, decentralizált, organikus szabadpiac – szavaztunk a mai jelentéssorozatban. Inkább végigjárjuk a harmonizáció, a rögzített árak, a protekcionizmus, a közös tárgyalási pozíció felé vezető utat Oroszországgal és más harmadik felekkel. Ez egy alapvető ideológiai különbség az Európai Unióban, a termékek kölcsönös elismerésére épülő szabadpiac, valamint a fogyasztói érdekek csökkentésére, a gyártók védelmére és a hatósági szabályozásra épülő harmonizált piac között.

Úgy gondolom, hogy különleges veszélyek fenyegetik az olyan országokat, mint például Nagy-Britannia. Még két évvel ezelőtt is mi voltunk az EU egyetlen nettó energiatermelője. Még most is nagyjából egyensúlyi helyzetben vagyunk. A közös energiapolitika könnyen olyan helyzetet teremthet a számunkra, mint a közös halászati politika, ahol mi vagyunk az egyetlen olyan ország, amely jelentős összeget tesz be a közösbe, amelyből mindenki más egyenlő alapon vehet ki.

Syed Kamall (PPE-DE). - Elnök úr! Mielőtt továbblépnék, szeretnék elismeréssel adózni az előadó, Morgan asszony előtt. Tudom, hogy távozni készül a Parlamentből, és jóllehet nem minden kérdésben értettünk egyet, úgy vélem, mindenki egyetért azzal, hogy rengeteget dolgozott ezen a jelentésen.

Valamennyien tudjuk, hogy ha megvizsgáljuk a liberalizáció történetét az EU-ban, akkor láthatjuk, hogy a távközlés liberalizációja hatalmas siker volt, mert választási lehetőséget, alacsonyabb árakat és jobb szolgáltatásokat eredményezett a fogyasztók számára az egész EU-ban. Szégyen, hogy a postai piac és különösen az energiapiac lemaradásban van ebben a tekintetben. Ez a jelentés minden bizonnyal néhány lépést jelent a megfelelő irányban, de még megoldásra vár a hálózatok szétválasztásának és az egyéb piacok elérhetőségének problémája.

Nem helyénvaló, hogy bizonyos piacok, ilyen például az Egyesült Királyság piaca, nyitva állnak a verseny előtt, és míg a németországi és franciaországi társaságok hozzáférhetnek az Egyesült Királyság piacához, közben megakadályozzák, hogy az Egyesült Királyság és más országok társaságai hozzáférjenek a saját piacaikhoz. A protekcionizmus ideje lejárt. Annak van itt az ideje, hogy erősebben higgyünk a piacban.

- Jelentés: Ivo Belet (A6-0218/2009)

Hannu Takkula (ALDE). - (FI) Elnök úr! Először is azt szeretném mondani, hogy Belet úr jelentése kiváló. Nagyon fontos, hogy „energiabarátok” legyünk, takarékoskodjunk az energiával és minden szempontból hatékonyan cselekedjünk – a közlekedésben és más területeken is.

Ezt kell megcéloznunk a gumiabroncsok esetében is. Ez a konkrét jelentés a közlekedésről és a gumiabroncsokról szól, de nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy a biztonság a legfontosabb kérdés, amiről soha nem szabad lemondanunk.

Ebben a kérdésben meg kell találnunk a megfelelő egyensúlyt. Az energiahatékonyság a gumiabroncsgyártásban nem bírálhatja felül a biztonságot. Más szavakkal: ha garantálni és növelni akarjuk az energiahatékonyságot, akkor ezzel egy időben arról is gondoskodnunk kell, hogy a legcsekélyebb mértékben

se engedjük a biztonságból, mert az autópályákon, a kisebb utakon és mindenhol a biztonságnak kell lennie a prioritásnak és a legfontosabb célkitűzésnek, amikor fejlesztjük az európai közlekedést.

- Jelentés: Adina-Ioana Vălean (A6-0138/2009)

Hannu Takkula (ALDE). - (FI) Elnök úr! Először is szeretnék köszönetet mondani az előadónak, Vălean asszonynak ezért a kiváló jelentésért. A jövőben feltétlenül el kell érünk egy olyan helyzetet Európában, amelyben a mobiltelefon-hívások költségei egész Európában csökkenthetők és egységes szintre hozhatók az egész belső piacon.

Jelenleg természetesen az a probléma, hogy amikor elutazunk az egyik országból egy másikba, akkor gyakran másik előfizetést kell vásárolnunk, vagy pedig nagyon magas díjakat kell fizetnünk.

Miközben az emberek és a munkaerő szabad mozgásán és egy közös gazdasági térség elépítésén fáradozunk – ennek valóban működnie kell az Unió szintjén –, akkor nagyon fontos, hogy a mobiltelefon-díjak területén is létrehozzunk egy koherens rendszert. Ez a lakosság érdeke.

Az Európai Uniónak olyan módon kell fellépnie, hogy közben elsőbbséget kell biztosítani a lakosság érdekeinek, és ha akarjuk, akkor elérhetjük, hogy a beszédhívások díjai csökkenjenek.

Syed Kamall (PPE-DE). - Elnök úr! Mivel a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság előadója voltam a jelentés elkészítése során, nagyon büszke vagyok a nagyobb átláthatóság bevezetése érdekében elvégzett munkánkra. Az egyik legnagyobb probléma sok éven keresztül az a megdöbbentő számla volt, amelyet sok fogyasztó kézhez vett hazaérkezése után, mert a vártnál sokkal nagyobb összegről szólt.

Ha azonban a jelentés többi részét nézzük, és különösen a tarifákra gondolok, akkor szerintem fel kell ismernünk, hogy e nélkül a rendelet nélkül is csökkennek az árak. A Bizottság maga is elismeri a saját számadatai alapján, hogy a legtöbb fogyasztó nem barangol: a fogyasztók 70%-a egyáltalán nem barangol az év folyamán. A rendszeresen barangolók száma sokkal alacsonyabb. Tehát most valószínűleg néhány kivételezett helyzetben lévő parlamenti képviselő, bizottsági tisztviselő, európai újságíró és európai üzletember hívási és adatátviteli díjait csökkentjük.

Reménykedjünk abban, hogy a társaságok, amikor valahol máshol megpróbálják visszaszerezni az itt elveszített bevételeiket, akkor nem kezdik el emelni a hazai felhasználók – és különösen a szegények – hívási díjait. Reménykedjünk abban, hogy nem raboljuk ki a szegényeket csak azért, hogy a gazdagok kevesebbet fizessenek a hívásaikért.

Bruno Gollnisch (NI). - (FR) Elnök úr! Üdvözlöm Vălean asszony jelentését, amely egy olyan tárgyban készült, ahol az Európai Unió hatalma végre teljes mértékben megnyilvánul.

Azt kell mondanom, hogy a távközlésnek ezen a területén a helyzet alkalmanként teljes mértékben tűrhetetlen. Megtévesztik a fogyasztókat, akik miután használták mobiltelefonjukat, amilyen például ez itt, amelyről szerződésük alapján úgy tudják, hogy nemzetközi hívásokra is használható, megdöbbenne látják hívásaik költségeit. Hogy egy példát is mondjak, ez történt velem alig a közelmúltban, amikor egy nap kétszer vagy háromszor használtam az internetkapcsolatot Olaszországban, 1 200 eurós számlát kaptam a gyakorlatilag államosított francia Orange társaságtól, amikor pedig egyetlen napot eltöltöttem közvetlenül a francia határnál, Evian és Genf között, 3 000 eurós számát kaptam!

Ezek a teljes mértékben elfogadhatatlan gyakorlatok a fényes nappal végrehajtott rablás határát súrolják, és ezek a gazdasági szereplők ezért felelősséggel tartoznak, mert nem biztosítják az átláthatóságot a fogyasztók számára. Ezért szabványosítani kell az Európai Unióban a mobiltelefon-szerződések átláthatóságára vonatkozó szabályokat.

Daniel Hannan (NI). - Elnök úr! Magától értetődik, hogy valamennyien támogatjuk az alacsonyabb díjakat, amikor mobiltelefonunkkal külföldre utazunk – örült az, aki ezzel nem ért egyet, de ez csak az egyenlet egyik oldala. Amikor ez a Parlament a barangolási díjak csökkentésére kötelezi a gazdasági szereplőket, akkor nekik valahol máshol meg kell találniuk a kieső bevételt, és általában azoknak a díjait emelik meg, akik nem szoktak utazni.

Más szavakkal: ezzel megadóztatjuk a nem utazókat az utazók kedvéért. Lesznek olyan tinédzserek a választókerületemben, akik önkormányzati bérletben élnek, és akiknek most magasabb díjakkal kell számolniuk csak azért, hogy néhány üzletember, európai parlamenti képviselő és biztos olcsóbban telefonálhasson, ha külföldre utazik.

Azt kell mondanom, hogy érdekelt felek voltunk ebben az ügyben. Valamennyien, akik részt vettünk ebben a szavazásban, azért álltunk ki, hogy jelentős anyagi előnyökre tegyünk szert azokon a rendeleteken keresztül, amelyeket az elmúlt év során ezen a területen keresztülvittünk. Ha valaki szeretné megérteni, milyen módon tolódott el a hatalom Európában, akkor csak el kell olvasnia ezt a jelentést. „Ki, kinek?” – kérdezte Lenin minden idők talán legszánalmasabb politikai filozófiai nyilatkozatában. Kié a hatalom, és ki felett gyakorolja? Nos, most már senkinek sem lehet kétsége afelől, hogy kié a hatalom: a mienk – eurokratáké.

Inese Vaidere (UEN). - (LV) Elnök úr! Nagyon köszönöm, hogy megkaptam a szót. Megszavaztam a jelentést, mivel azt gondolom, hogy amit az Európai Parlament a mobil kommunikáció területén tett, az rendkívül fontos. Amikor visszagondolok a Brüsszelben eltöltött első munkanapjaimra, egy egyperces telefonbeszélgetés több mint három euróba került; most, ezeknek a rendeleteknek köszönhetően ezeket a korlátozott összegeket fizetjük, és ennek az egész európai lakosság is élvezheti az előnyeit. Arra is szeretnék rámutatni, hogy ezek a barangolási tarifák nagyon nehezen követhetőek. Különösen vonatkozik ez a szöveges üzenetekre. Miközben hatalmas megtakarításokat értünk el a beszédhívásokon, a cégek alkalmanként túl nagy profitra tesznek szert a szöveges üzeneteken, és ez sem a polgárok érdekeit szolgálta. Úgy gondolom, hogy ezen az irányelven és rendeleten keresztül hatalmas előrelépést értünk el a fogyasztói érdekek védelme területén, és manapság, amikor az adatátvitel annyira fontos, hogy az emberek adatokat kapnak a mobiltelefonjukon, az a tény, hogy ezek a tarifák csökkentek, az Európai Parlament fontos vívmánya.

- Jelentés: Peter Skinner (A6-0413/2008)

Eoin Ryan (UEN). - Elnök úr! Szeretnék gratulálni Skinner úrnak ezért a jelentésért. Kiváló munkát végzett. Hatalmas vállalkozás volt, de valóban elkészítette ezt a rendkívül bonyolult jogszabályt. Szeretnék továbbá gratulálni az európai intézményeknek és a tagállamoknak, amelyek sikerre vitték a Szolvencia II irányelvet.

Ez jó példa arra, hogy Európának hogyan kell közösen tennie a pénzügyi fellendülésért. A megoldásokkal együtt a terheket is meg kell osztani. Ez a jóváhagyott európai válasz jó példa a pénzügyi együttműködéssel kapcsolatos szorosabb kapcsolatokra. Tennünk kell azért, hogy soha ne ismétlődessen meg az a banki válság, amelyet jelenleg átélünk.

Nagy érdeklődéssel figyeltem, hogy a Bizottság jóváhagyta az Egyesült Királyság lakástulajdonosainak jelzáloghitel-támogatási rendszerét. Ez a rendszer lehetővé teszi, hogy azok a háztartások, amelyek képtelenek visszafizetni jelzáloghiteleiket, két évre elhalasszák teljes tőketartozásuk és kamattartozásuk legfeljebb 70%-ának visszafizetését. Gondosan figyelemmel kell követnünk ennek a rendszernek a működését, meg kell tanulnunk és végre kell hajtanunk minden olyan hatékony intézkedést, amely megkönnyíti azokat a terheket, amelyeket hordozunk.

Szerintem minden tagállamnak meg kell vizsgálnia ezt a megoldási lehetőséget, ugyanakkor úgy gondolom, hogy a tagállamokban működő pénzintézetek maguk is megkönnyíthetik az emberek számára, hogy ha nehézségeik támadnak, olyan jelzáloghitelekre térjenek át, amelyek esetében a törlesztőrészlet az első években csak a kamatot fedezi. A pénzintézetek, a tagállamok kormányaitól kapott támogatások figyelembevételével, sokat tehetnének a recesszió miatt bajba került emberek megsegítéséért.

- Jelentés:Gunnar Hökmark (A6-0236/2009)

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). - Elnök úr! Mielőtt belekezdenék szavazatom magyarázatába, szeretnék gratulálni munkatársamnak, Kamall úrnak, aki éppen most mondta el századik beszédét a plenáris ülésen. Talán néhányan meglepődnek, amiért ez ilyen sokáig tartott! De köszöntjük őt a százasok klubjában.

Több különféle ok miatt szavaztam meg a Hökmark-jelentést. Alapvetően azért, mert ki lenne a nukleáris biztonság ellensége? És gyanítom, hogy ha Önök beszélnének a nukleáris biztonságról és arról, hogy a jövőben hogyan fogjuk megoldani az energiaellátást, akkor ezt a lehető legbiztonságosabb módon akarnánk megtenni és a lehető legbiztonságosabb módon gondoskodnánk a hulladékok elhelyezéséről. De az is ugyanilyen sokat nyomott a latban, hogy azt akarom, hogy több nukleáris energiát használjunk a jövőben – és különösen az Egyesült Királyságban –, mert halálosan befáradtam a szélmalomok és szélturbinák látványába, amelyek az európai vidék legszebb részein újra meg újra felbukkannak, amelyek semmit sem tesznek hozzá országos hálózatainkhoz – valójában csak még több kárt okoznak az országos hálózatokban – és amelyek nem termelnek megújuló energiát: csak kissé alternatív energiát termelnek egy rövid időszakban. Én a nukleáris biztonság és a nukleáris energia híve vagyok.

- Jelentés:Raül Romeva i Rueda (A6-0253/2009)

Jim Allister (NI). - Elnök úr! A Bizottság szörnyű javaslata az eredeti formájában, vagyis hogy szabályozni kell a hobbihorgászatot, és hogy előírnak hozamokat, engedélyeztetést és minden mást, ami ebből a bürokráciából fakad, az egyik olyan javaslat volt, ami – helyénvaló módon – hatalmas ellenállást váltott ki, nemcsak az érintett szektorban, hanem azoknak a körében is, akiknek az érdekei a halászathoz és az EU bürokráciájához kapcsolódnak.

Ezért nagyon örülök annak, hogy ma jóváhagytuk a 48. módosítást. Ez legalább valamilyen mértékben helyreállítja a tagállamok megfelelő saját megítélési jogát arra nézve, hogy szükséges-e bármilyen lépést tenni a hobbihorgászat engedélyezése és nyilvántartása területén, és a tagállamra bízta annak megítélését, hogy gyakorol-e ez bármilyen hatást – a legtöbb tagállamban nem gyakorol – a hobbihorgászból származó haltermelésre. Tehát nagyon örülök, hogy a Bizottság javaslata ilyen durva visszautasításban részesült, és hogy bizonyos mértékben sikerült helyreigazítanunk ezt a rossz kezdeményezést.

Daniel Hannan (NI). - Elnök úr! A Parlamentben eltöltött tíz év után azt hittem, már semmi sem okozhat nekem meglepetést, de nagyon megdöbbsenem a közös halászati politikának a tengerparti hobbihorgászokra történő kiterjesztésére vonatkozó javaslat ostobasága miatt, amely megkövetelte volna tőlük minden egyes fogás naplózását és a nemzeti kvótába történő beszámítást.

A javaslatot nem vonták vissza, bár jelentős mértékben javítottak rajta, annak a hosszú és kimerítő küzdelemnek köszönhetően, amelyet a bizottságban az ország négy legnagyobb pártját képviselő négy határozott és hazafias érzelmektől fűtött skót megvívott: Attwooll és Stihler úrhölgy, valamint Stevenson és Hudghton úr. Ezenkívül szeretnék elismeréssel adózni Jim Allisternek, aki Észak-Írország legjobb barátja az Európai Parlamentben, és aki a közösségek és a hagyományok érdekeinek nagy bajnoka a saját tartományában.

Ebben a kérdésben a végrehajtás jelenti a nagy problémát. Az volt a probléma, hogy az emberekkel nem tartatták be az érvényben lévő törvényeket. Mi itt, a Parlamentben hajlamosak vagyunk állandóan csak szabályozni ahelyett, hogy a már amúgy is rendelkezésünkre álló jogi arzenált használnánk. Szeretném, ha alkalmazni tudnánk – a halászat területénél szélesebb körben – azt az alapelvet, hogy nem feltétlenül új törvény elfogadása a legjobb megoldás mindaddig, amíg teljes mértékben ki nem merítettük a már amúgy is rendelkezésünkre álló jogi eszközöket.

Catherine Stihler (PSE). - Elnök úr! A Romeva-jelentéssel kapcsolatos mai szavazás reményeim szerint megerősíti az európai pecázókat abban, hogy aggályaikat figyelembe vették. A 7. és a 11. módosítás ellenszavazat nélkül ment át; a 48. módosítást 608-an elfogadták 37 ellenszavazat ellenében; a 49. módosítást 580-an szavazták meg 54 ellenszavazattal; az 50. módosítást széles körben támogatták; a 2. módosítást azért fogadták el, mert egy csomagban szavaztunk róla a 7. és a 11. módosítással; a 92. és a 93. módosítás elbukott, a horgászok közössége pontosan ezt kérte.

A következő lépés valójában az lesz, ahogyan a Tanács a 47. cikk átfogalmazását megoldja. Elfogadják-e a Parlament által átírt szöveget, vagy másfajta megközelítést fogadnak el? Szégyen, hogy senki sincs itt a Tanács részéről, hogy megválaszolja ezt a kérdést. De a közös halászati politika reformjával foglalkozó zöld könyv mai elindítása lehetőséget kínál mindnyájunk számára a közös halászati politika megváltoztatására, és remélem, hogy a képviselők megragadják a lehetőséget arra, hogy a lehető legtöbb választópolgárhoz eljuttassák a zöld könyvet, hogy hallassák a hangjukat.

- Jelentés: Cornelis Visser (A6-0206/2009)

Syed Kamall (PPE-DE). - Elnök úr! Nagyon köszönöm. Mérföldkőnek érzem – bocsánat, malomkövet vagy mérföldkövet mondtam? –, ahova eljutottunk.

A jelentés érdekes címet visel: „A halászati erőforrások technikai intézkedések révén történő megóvása”. De el kell mondanom, ha valóban a legjobb technikai intézkedést akarjuk a halállomány megóvására, akkor azt nem a közös halászati politikában kell keresni. Jól láthatóak az eredmények: a közös halászati politika kudarcot vallott a halállomány megóvása szempontjából. Ideje – és már régen esedékesé vált –, hogy megnézzük az eredményeket, milyen eredmények születtek szerte a világon.

Nézzük meg Izland példáját, ahol tulajdon-alapú megoldásokkal és jogokkal álltak elő, amelyek továbbadhatók. Nézzük meg Új-Zéland példáját, ahol a halászati területekhez fűződő jogokat generációról generációra adják tovább. Mindkét esetben látszik, hogy ha megbízunk a piacban, akkor a jogállamiság elvében is megbízunk

és a tulajdonhoz fűződő jogokban is megbízunk, és könnyen találhatunk jobb megoldás valamiféle szovjet típusú, központosított megtervezett rendszerénél, amelyen a közös halászati politika is volt, ami katasztrófának bizonyult. Eljött az ideje, hogy megbízunk a piacban.

- Jelentés: Simon Busuttil (A6-0251/2009)

Simon Busuttil (PPE-DE). - (MT) Gyors megjegyzés képviselőcsoportunk, az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportja szavazásának indoklására a közös bevándorlási politikáról szóló jelentésemről. Két szavazás volt, az egyik egy alternatív indítványról, a másik pedig a tulajdonképpeni jelentésről. Az elsőt megszavaztuk, így törölhetünk egy bekezdést, amelyet a Parlament szocialista képviselőcsoportja vezetett be, és amely szavazati jogot adott volna a bevándorlóknak. Mi ezzel nem értünk egyet, ezért bizottsági szinten is ellene szavaztunk.

Ez az indítvány azonban sajnálatos módon nem ment át, mivel ellenkező esetben a bekezdést ki kellett volna venni. Ezért inkább megszavaztuk a jelentés egészét, mivel meggyőződésünk, hogy ez a jelentés jó, és tartalmazza az Európai Parlament átfogó programját a közös bevándorlási politika területén.

Bruno Gollnisch (NI). - (FR) Elnök úr! Az európai bevándorlási politika alapelvei, tettei és eszközei: ez a hatalmas témakör képezte Busuttil úr jelentésének tárgyát.

Az alapelvek? Az Európai Uniónak állítólag további hatvanmillió Európán kívüli bevándorlóra van szüksége 2050-ig, a sok millió jelenlegi munkanélküli és szegény polgár, a tömeges létszámfelesleg és a vállalkozások megszűnése ellenére.

A tettek? Adjunk több jogot a bevándorló népességnek, ide számítva különösen a szavazati jogot, és biztosítsunk korlátlan hozzáférést Európa területéhez és munkaerőpiacához.

Az eszközök? Úgynevezett „pozitív” diszkrimináció, vagyis az informális kvalifikációk elismerése, bármi legyen is az, miközben az európaiaktól megköveteljük, hogy megfelelően igazolt kvalifikációkkal rendelkezzenek; a bevándorlók új kategóriájának, a környezeti bevándorlóknak az elismerése; és az európai polgárok kötelezése arra, hogy alkalmazkodjanak ahhoz, hogy elkerülhetetlen elsüllyednek ebben a tömegben, az eurokrata hangszerelése és tervei szerint, és ennek a Parlamentnek a cinkosságával.

Ehelyett sürgősen vissza kell fordítanunk ezeket a bevándorlási folyamatokat, helyre kell állítanunk a belső határokat, végre kell hajtunk egy valóban családközpontról politikát az európai népesség növelésére, és elő kell írunk nemzeti és európai preferenciákat minden területen.

Mario Borghesio (UEN). - (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Sok fenntartásom van ezzel a jelentéssel szemben, amelyek közül az első, amint ezt rövid idővel ezelőtt mondtam, azzal a rendelkezéssel kapcsolatos, amely érthetetlen egy olyan időszakban, amikor Európa a bér garancia-alap, illetve a munkavállalók valóban főlegessé váló millióinak problémájával foglalkozik. Hatvanmillió új bevándorló megérkezése és munkába állítása Európában véleményem szerint borzalmas intézkedés.

Ám arra is szeretnék rámutatni, hogy miközben a bevándorlás jövőjének szabályozásáról és megszervezéséről vitázunk, tragédiák történnek – ezek egy részét, hála Istennek, sikerül elkerülni Olaszország emberies magatartásának és Maroni úr felelősségteljes irányításának köszönhetően – ilyen volt például az az eset, ami a török Pinar hajó esetében történni lehetett volna.

Mit kell Európának tennie? 600 esetben – amint ezt Maroni úr helyesen megállapította – Málta, az Európai Unió által biztosított finanszírozás ellenére köteleességszegő módon nem volt hajlandó befogadni azokat, akik Észak-Afrika partjairól elutaztak és partjaikon kikötöttek. Minden ilyen esetben Olaszországnak kellett beavatkoznia, bár lampedusai befogadóközpontunk már amúgy is rendkívül túlterhelt, amint ezt mindenki tudja.

Európának tehát be kell avatkoznia és meg kell határoznia néhány egyértelmű szabályt! Kérjük az országunknak nyújtott finanszírozás jelentős megemelését, hogy megfelelő módon foglalkozhassunk ezzel a kihívással. Európának fel kell ébrednie és komolyan szabályoznia kell a bevándorlók áradatát: a jelenlegi állapot nem tartható fenn!

- Jelentés: Cornelis Visser (A6-0206/2009)

Inese Vaidere (UEN). - (LV) Nagyon köszönöm, elnök úr. Szeretném elmondani véleményemet a Halászati Bizottság jelentéséről – Visser úr jelentéséről –, amely a halászati erőforrások védelméről szól. Elnök úr, az

én országom – Lettország – számára a halászat rendkívül fontos, mivel 550 km partszakasszal rendelkezünk. Mivel Lettországot nyolc parlamenti képviselő képviseli Európában, nem lehetünk ott minden bizottságban, de ezek a kérdések nagyon fontosak mind gazdaságunk, mind pedig a hagyományos életmód szempontjából. A jelenlegi rendelet, amelyet ez a jelentés is szabályoz, nem elégséges a parti halászat védelmére. Megérttem, hogy a túlhalászás súlyos probléma, de a túlzott szabályozás súlyos fenyegetést jelent parti halászflokkokra nézve, és valószínűleg elüldözi halászaikat a Balti-tenger partjairól. Úgy gondolom, hogy az Európai Parlamentnek következő feladataként észre kellene vennie, hogy a közvetlenül a tengerparton elhelyezkedő államok sokat tehetnek mind a hagyományos életmód megőrzéséért, mind pedig a halászat gyakorlati fenntartásáért, mivel manapság gyakran megtörténik, hogy halászfaluinkat arra kényszerítik, hogy vásárolják meg a távoli óceánokon halászó nagy társaságok termékeit. Parti lakosok százai, sőt ezrei fogják elveszíteni munkájukat, pedig évszázadokon keresztül a halászat biztosította a megélhetésüket. Nagyon köszönöm.

A szavazáshoz fűzött írásbeli indokolások

- Jelentés: Helmuth Markov (A6-0243/2009)

Rovana Plumb (PSE), írásban. – (RO) Megszavaztam ezt az ajánlást, mivel az Európai Közösségnek a haszonjárműveknek a vezetőfülke hátfalának síkja előtti külső kiálló részek szempontjából történő jóváhagyására vonatkozó egységes rendelkezésekről szóló, az Egyesült Nemzetek Európai Gazdasági Bizottságának 61. számú előírásához való csatlakozás (felülvizsgált megállapodás) a közös kereskedelempolitika célja, a Szerződés 113. cikke szerint, a Szerződő Felek közötti gépjármű-kereskedelemben fennálló műszaki akadályok felszámolására.

A Közösség szerepvállalása súlyt ad a megállapodás szerint lefolytatott harmonizációs tevékenységeknek, és így lehetővé teszi a harmadik országok piacaira történő könnyebb bejutást. E szerepvállalás célja összhang kialakítása az „előírások” néven ismert jogi eszközök között, amelyeket az átdolgozott megállapodásban és közösségi jogalkotásban fogadtak el e téren. Az ilyen jellegű rendeletek elfogadása valószínűleg a műszaki haladáshoz való igazodást jelenti.

- Ajánlás második olvasatra: Jan Cremers (A6-0207/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), írásban. – (IT) Megszavazom az ajánlást.

Az Európai Bizottság mindig nagy figyelmet szentelt a nem helyhez kötött polgárok egyéni jogainak biztosítására, mindenekfelett a szociális biztonsággal kapcsolatos előnyök területén. A polgárok Közösségen belüli szabad mozgása az egyik alapvető szabadság, és támogatja a tagállamok belső gazdaságának fejlődését.

A Bizottság ezért törekszik arra irányuló erőfeszítéseinek fokozására, hogy az EU polgárai és családjaik valóban élvezhessék az érvényben lévő európai törvények alapján fennálló jogukat. Jóllehet bizonyos szektorokban a nemzeti törvényhozás az európai jogszabályok előírásainál jobb bánásmódot biztosít a közösség népessége és családjaik számára, valószínűleg egyetlen tagállam sem ratifikálta megfelelő módon az ebben a tárgyban kibocsátott összes irányelvet.

Nyilvánvaló, hogy folyamatosan megsértik az európai uniós polgároknak az európai területeken történő szabad mozgásával kapcsolatos alapvető jogait, elsősorban a következő helyzetek kapcsán: azoknak a családtagoknak a belépési és tartózkodási joga, akik harmadik országok polgárai, valamint a segítségnyújtás hiánya a munkahelyi baleseteket követően.

Reméljük, hogy a Bizottság folytatja a technikai együttműködést a tagállamokkal, amelynek el kell vezetnie a vita és a további tisztázás különféle pontjaihoz, különösen a visszaélésekkel kapcsolatban.

- Jelentés: Caroline Lucas (A6-0115/2009)

Avril Doyle (PPE-DE), írásban. – Megszavaztam ezt a jelentést, mivel ez erőteljes jelzést küld a következő Parlamentnek arról, hogy a jogosulatlan fakitermeléssel és erdőirtással hatékonyabban kell foglalkozni.

Ez a javaslat már jó ideje esedékes. A becslések szerint a globális ipari fakitermelés körülbelül 20%-40%-a illegális forrásokból származik, és ennek a mennyiségnek akár a 20%-a is bejut az EU-ba minden évben. Ez lenyomja a faanyagok árát, megfosztja az országokat természeti erőforrásaiktól és adóbevételeiktől, és fokozza a bennszülött népek nyomorát szerte a világon. A hosszú távú hatások még súlyosabbak, mivel az erdőirtás, amelynek egyik legfontosabb oka a jogosulatlan fakitermelés, az üvegházhatású gázok kibocsátásának közel egyötödéért felelős.

A Lucas-jelentés tényleges módosításai azt mondják, hogy a jogosulatlanul kitermelt faanyagok birtoklása vagy eladása csak akkor büntetendő cselekmény, ha hanyagságból, gondatlanságból vagy szándékosan követik el – nem sújtja büntetéssel azokat a társaságokat, amelyek teljesítik „kellő körütekintéssel” kapcsolatos kötelezettségeiket. Ezért nem kell feltétlenül garantálni a társaságok tevékenységének jogszerűségét.

Edite Estrela (PSE), írásban. – (PT) Megszavaztam a fát és fatermékeket piaci forgalomba bocsátó piaci szereplők kötelezettségeinek meghatározásáról szóló állásfoglalást, mivel a jogosulatlan fakitermelés egyre súlyosabb problémát jelent, és rendkívül aggasztó környezetvédelmi vonatkozásai vannak, ilyen például a biológiai sokféleség csökkenése, az erdőirtás és az erdőpusztulás. Emellett a világ szén-dioxid-kibocsátásának csaknem 20%-áért felelős.

A fa és a fatermékek egyik legnagyobb fogyasztójaként az Európai Unió köteles hatékonyan fellépni az erdőirtással és a jogosulatlan fakitermeléssel szemben, és a megtett lépések között nyilvánvalóan szerepelnie kell a jogosulatlanul előállított fatermékek piacról történő kitiltásának.

El kell fogadnunk az illegális fakitermelést tiltó jogszabályt, hogy a fogyasztók biztosak lehessenek abban, hogy a termékek jogszerű forrásból származnak, és hogy az ezeket a szabályokat betartó társaságok ne kerüljenek hátrányos helyzetbe, és hogy azok a társaságok, amelyek a jogosulatlan eredetű fatermékek mellett döntenek, a továbbiakban ne találhassanak maguknak piacot.

Glyn Ford (PSE), írásban. – Üdvözlöm Caroline Lucas jelentését a fát és fatermékeket piaci forgalomba bocsátó piaci szereplők kötelezettségeinek meghatározásáról. A Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság véleményének előadója voltam, amely véleményt a bizottság egyhangú döntéssel fogadott el.

Úgy tudjuk a legeredményesebben visszaszorítani a jogellenes fakeskedelmet, ha megerősítjük a követelményeket és a kötelezettségeket és fejlesztjük a piaci szereplők elrettentéséhez rendelkezésünkre álló jogi eszközöket, amennyiben azok jogellenesen megszerzett fát és fatermékeket birtokolnak vagy hoznak forgalomba.

Együtt kell működnünk a legnagyobb fogyasztó országokkal, például az Egyesült Államokkal, Kínával, Oroszországgal és Japánnal ennek a problémának a megoldásában, fel kell állítanunk egy globális riasztási rendszert és nyilvántartásba kell vennünk a jogellenes fakitermelést és az érintett országokat az Interpol és egy megfelelő ENSZ-szerv bevonásával, a legkorszerűbb műholdas technológiai rendszerek igénybevételével.

Françoise Grossetête (PPE-DE), írásban. – (FR) Úgy döntöttem, hogy tartózkodom a szavazástól annak a rendeletjavaslatnak a kérdésében, amely meghatározza a fát és fatermékeket piaci forgalomba bocsátó piaci szereplők kötelezettségeit.

Bár létfontosságúnak tartom a faimport ellenőrzése érdekében történő fellépést az egységes piac határain, véleményem szerint a jelentés túlságosan megterhelő és bürokratikus rendszert javasol, amely saját európai erdészeti szektorunkat is bünteti.

Egy bonyolult és költséges termékcímkézési rendszer előírása helyett, amely rendkívül hátrányos lenne a szektorra és a fára mint anyagra nézve, a jogellenes fakitermelés elleni küzdelem érdekében az ellenőrzéseket kellene fokoznunk és azt az ellátási láncolatot kell megcéloznunk, amely piacra bocsát árukat az európai piacon.

A rendelet legfontosabb célkitűzésének egy új ellenőrzési és felelősségi kultúra végrehajtásának, nem pedig egy bürokratikus és költséges folyamat előírásának kell lennie, amelynek során minden egyes terméket ellenőriznek. Figyelembe véve azokat a problémákat, amelyekkel a szektornak szembe kell néznie, nem szankcionálhatjuk a fát a többi anyagnál és energiaforrásnál erősebben a piacra bocsátás túl sok megkötést tartalmazó szabályaival.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE), írásban. – Hangsúlyozom, hogy ez egy régóta várt és szükséges rendelet. A jogellenes fakitermelés olyan probléma, amellyel hatékonyan kell foglalkoznunk, nemcsak éghajlatvédelmi okokból, hanem környezetvédelmi és társadalmi aspektusok miatt is. Ennek ellenére ma kénytelen voltam a rendelet ellen szavazni. A Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság (ENVI) jelentése célt tévesztett, és az eredeti célnál jobban kiterjesztette a rendelet hatókörét és feladatait. Gondoskodnunk kell arról, hogy miután a fatermékeket importáltuk és az egységes piac határainál vámkezeltük, joggal feltételezhetően jogszerűek legyenek, és így ne legyen szükség további aránytalan bürokratikus és pénzügyi terhek bevezetésére az EU összes piaci szereplőjére nézve.

Az ENVI jelentése viszont elrendel költséges címkézést, kiegészítő fenntarthatósági követelményeket, elérhetetlen távolságokra kiterjeszti a jogszerűség meghatározását, és a belső piac összes szereplőjére helyezi a kellő körültekintés terhét. Ennek a rendeletnek a határokra kellene küzdenie a jogellenes fakitermelés ellen, mivel ez volt az eredeti cél. De a belső piac összes olyan piaci szereplőjére történő kiterjesztés, akik nem használnak fel és nem hoznak forgalomba jogellenesen kivágott faanyagot, és ezzel potenciálisan veszélyeztetni versenyképességüket a globális piacon, semmi esetre sem volt a rendelet célkitűzése és ezért nem is támogatható.

David Martin (PSE), írásban. – Megszavaztam a jelentést, amely első alkalommal határoz meg az EU piacán fát forgalmazó piaci szereplőkre vonatkozó szabályokat. A piaci szereplőknek be kell tartaniuk egy „kellő körültekintés” rendszert, hogy az összes fát a vonatkozó regionális, nemzeti és nemzetközi törvényeknek megfelelően termeljék ki. Nagyon örülök annak, hogy a piaci szereplőknek a fenntarthatósági kritériumokat és a benntől lakosságra vonatkozó törvényeket is be kell tartaniuk. Feltétlenül szükség van független megfelelőség-ellenőrzésre, és nagyon örülök annak, hogy a jelentés erre is rámutat.

Robert Sturdy (PPE-DE), írásban. – Erőfeszítéseket kell tennünk annak érdekében, hogy véget vessünk a jogellenesen kitermelt fa és az ilyen fából készült termékek az EU piacán történő forgalomba hozatalának, a hatékony verseny, a fenntartható fejlődés, valamint a globális biológiai sokféleség és a környezet védelme érdekében.

A Bizottság által javasolt kellő körültekintési rendszer (amelyet már magas színvonalon gyakorolnak az Egyesült Királyságban), tartalmaz olyan intézkedéseket és eljárásokat, amelyek lehetővé teszik, hogy a piaci szereplők nyomon követhessék a fát és a fatermékeket, hozzáférjenek információkhoz a vonatkozó törvények betartásáról, és hogy kezelhessék a jogellenesen kitermelt fa és az ilyen fából készült termékek az EU piacán történő forgalomba hozatalával kapcsolatos kockázatokat. Ez a cselekvés a fogyasztóknak is megadja a bizonyosságot afelől, hogy amikor fát vagy fatermékeket vásárolnak, ezzel nem járulnak hozzá a jogellenes fakitermelés és a kapcsolódó kereskedelem problémájához.

Bár elvben támogatjuk a javaslatot, nem támogatjuk az összes gazdasági szereplőre vonatkozó követelmények megerősítését, amint ezt az előadó javasolta, mert meggyőződésünk szerint ez aránytalan bürokratikus és pénzügyi terheket vetne az összes gazdasági szereplőre az EU-n belül. A Bizottság javaslata a kockázatértékelésre és a bizonyítékok elemzésére épülő rugalmas „kellő körültekintési” rendszert hozna létre, amely sokkal hatékonyabb és gyakorlatiasabb megközelítési mód.

- **Jelentés: Miloslav Randsdorf (A6-0214/2009)**

Šarūnas Birutis (ALDE), írásban. – (LT) Az Európai Unióban az olaj a legfontosabb energiaforrás, és a gazdaság erősen függ az állandó, megbízható és hozzáférhető ellátástól. Az olajimporttól való hatalmas és állandóan növekvő függőségünk figyelembevételével az olajellátás biztonsága különösen fontos.

Az olajkereslet az EU-n belül tovább fog növekedni 2030-ig, jóllehet alig évi 0,25%-os mértékben. 2030-ban még mindig az olaj lesz a legfontosabb elsődleges energiaforrás az EU-ban, és az összes felhasznált energiának hozzávetőlegesen a 35%-át fogja kitenni. Annak figyelembevételével, hogy az olajellátás és a feldolgozó kapacitások jelenleg nem képesek kielégíteni a növekvő keresletet, a piaci helyzet továbbra is feszült marad.

Ezeket a tényezőket mind figyelembe kell vennünk az egységes és valós európai energiapolitika kidolgozása során. Ennek a politikának a részeként az EU-t fel kell készíteni a lehetséges váratlan válságokra történő reagálásra. A tartalékok fontos tényezőt alkotnak, enyhítik a váratlan ellátási problémák hatásait, mivel olaj nélkül a gazdaság egyes szektorai, vagy esetleg az összes szektora leállna. Ebből a szempontból a tartalékok birtoklása alapvető nemzetbiztonsági kérdés.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) Megszavaztuk ezt a jelentést, mivel úgy véljük, hogy feltétlenül fenn kell tartanunk egy minimális készletet nyersolajból és kőolajtermékekből. A minimális készletek fenntartása gazdasági és társadalmi szempontból is rendkívül fontos az egyes országok számára, ide számítva a biztonság kérdését is. Ennek eredményeként meg kell tiltani az ezeket a készleteket érintő minden spekulációt, ellentétben azzal, ami ma zajlik. Ezek tulajdonjogának és kezelésének állami kézben kell lennie az EU-tagállamok érdekeinek védelme érdekében.

Nem értünk egyet viszont azokkal a jogkörökkel, amelyeket ez az irányelvjavaslat az Európai Bizottságnak ad, különösen azzal a lehetőséggel, hogy a Bizottság szolgálatai „ellenőrizhetik a tagállamokban a biztonsági és a speciális készleteket”. Az egyes országoknak fel kell halmozniuk készleteket ezekből a termékekből, de ezeknek a készleteknek a kezelése, valamint minimális és maximális szintjének meghatározása szuverén

ügy. Nem támogatjuk továbbá az arra irányuló kísérleteket sem, hogy ezeknek a készleteknek a felhalmozását, jóllehet más indoklással és csak korlátozottan, de a beavatkozás politikájához használnák fel, mivel úgy lehetne erre hivatkozni mint „kedvező beruházási légkör kialakítása az Európai Unión belüli és kívüli olajkészletek feltárásához és kiaknázásához”.

- Jelentés: Luca Romagnoli (A6-0228/009)

Philip Bradbourn (PPE-DE), írásban. – Bár támogatjuk a tagállamok közötti együttműködést ezekben a kérdésekben, meggyőződésünk, hogy ebben az ügyben a szubszidiaritás elvét kell alkalmaznunk, és nem szabad EU-szintű lépéseket tennünk.

Carlos Coelho (PPE-DE), írásban. – (PT) Ez a kezdeményezés a kritikus infrastruktúrák védelmére irányuló globális stratégia részét alkotja. Az EU gazdasága, valamint polgárainak biztonsága és jóléte azoknak az infrastruktúráknak a meglététől és zökkenőmentes működésétől függ, amelyek az alapvető szolgáltatásokat biztosítják, ilyenek például az egészségügyi szolgáltatások, a távközlés, az energiaellátási és közlekedési hálózatok, a pénzügyi szolgáltatások, az élelmiszer- és vízellátás és így tovább.

Miközben egyes tagállamok már erőteljes védelmi intézkedéseket és struktúrákat állított fel, más tagállamokban a helyzet továbbra is nagyon ingatag. Ezért feltétlenül szükségünk van egy jobb és hatékonyabb információcserre-rendszerre és jó gyakorlatokra, amelyeket csak ezzel az információs és kommunikációs rendszerrel érhetünk el.

Ez a rendszer megerősíti a párbeszédet és növeli a közös fenyegetésekről és a sebezhetőségekről rendelkezésre álló információk mennyiségét, ezenkívül elősegíti a tagállamok közötti együttműködést és koordinációt. Ugyanakkor bátorítja a kockázatok csökkentésére és az adekvát védelem előmozdítására irányuló megfelelő intézkedések és stratégiák kidolgozását, emellett a polgárok biztonságát is javítja.

A háromévenkénti felülvizsgálatról szóló záradék beillesztését is támogatom, amely lehetővé teszi a szükséges fejlesztések végrehajtását, különös tekintettel egy gyors riasztási rendszer beillesztésének lehetőségére.

Edite Estrela (PSE), írásban. – (PT) Megszavaztam a kritikus infrastruktúrák figyelmeztető információs hálózatára (CIWIN) vonatkozó javaslatot. Egyes tagállamok infrastruktúrája olyan fizikai és információs technológiai létesítményekből, szolgáltatásokból és eszközökből áll, amelyek – működési zavaruk esetén – nagyon súlyos hatást gyakorolnának az emberi egészségre, a biztonságra, valamint a gazdasági és társadalmi jólétre.

A közlekedési rendszerek, a távközlési és az energiaellátási szektor kritikus jelentőségű a tagállamok fejlődése szempontjából, ezek egyre nagyobb mértékben kapcsolódnak egymáshoz, és vannak tagállamok, amelyek függenek egymástól. Ezért az Európai Unió fejlődése szempontjából rendkívül fontos, hogy létezzen egy, az információk elérésére és megosztására szolgáló különálló rendszer az egyes hatóságok között a kritikus infrastruktúrák védelmére, a jó gyakorlatok kicserélésére, és szükség van egy gyors riasztási rendszerre is.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL), írásban. – (EL) A Bizottság javaslata, amelyről ez a jelentés készült, létrehoz egy információs és figyelmeztetési hálózatot a tagállamok között, azokról az állami és magánkézen lévő infrastruktúrákról, amelyeket „létfontosságúként” lehet jellemezni.

Ez a hálózat az első lépés lenne egy olyan helyzet felé, amelyben megengedjük magánszemélyeknek, más szavakkal azoknak a monopóliumoknak, amelyeknek létesítményeit létfontosságú infrastruktúráknak lehet nevezni, hogy illetékességet szerezzenek olyan biztonsági kérdésekben, amelyek ma kizárólag az állam felelősségi területéhez tartoznak.

Ez előkészíti azt, hogy a munkásosztály demonstrációit, amelyek valamelyik „létfontosságú” infrastruktúrát érintik, ide számítva a magántulajdonban lévő létesítményeket is (például sztrájkok a döntő fontosságú szektorokban, például energiaellátás, távközlés és így tovább, sztrájkok gyárakban és társaságoknál és így tovább, sztrájkkészültségek, demonstrációk és így tovább), „terrorcselekményeknek” lehessen nevezni.

Ez aláassa a tagállamok védelmét és szuverenitását, megszünteti a belső és a külső biztonság szétválasztását és közvetlen szerepet és részvételi lehetőséget biztosít az EU-nak ezekben az ügyekben.

A „terrorista fenyegetések” elleni harcot újból ürügyként használják fel arra, hogy az EU kiteljesítse reakciós intézményi kereteit, amelyek lényegében szemben állnak a munkásosztállyal és az alulról kezdeményezett mozgalommal, és a tőke hatalmát védik a tagállamok szuverén jogainak további aláásával.

Vladimir Urutchev (PPE-DE), írásban. – (BG) Az EU ma elfogadta Romagnoli úr jelentését a kritikus infrastruktúrák figyelmeztető információs hálózatának létrehozásáról az EU-ban, amelyet a plenáris ülésen nem vitattunk meg. Úgy gondolom, hogy az EU polgárainak védelme a legfontosabb prioritás ebben az intézményben, és a polgároknak erről tudniuk kell.

Ennek az információs hálózatnak a létrehozása a tapasztalatok és a jó gyakorlatok EU-országok közötti kicserélése alapján lehetővé teszi a létfontosságú telephelyek és tevékenységek védelmének jobb megértését és magasabb normáinak kidolgozását, amely telephelyek és tevékenységek döntő fontosságúak az egyes országok és lakosságuk számára.

Szeretném megemlíteni, hogy az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportjának árnyékelőadójaként nagyon elégedett vagyok, amiért a Parlament összes képviselőcsoportja egyhangúan elfogadta azt a követelményt, hogy a tagállamok kötelesek részt venni az új rendszerben, mert ez garantálja ennek a kezdeményezésnek a jelentőségét európai szempontból.

Ezenkívül szeretnék hangot adni annak a meggyőződésnek, hogy az Európai Bizottságnak még a rendszer első néhány éves sikeres működése után is meg kell tennie a szükséges intézkedéseket, és további funkciókkal kell ellátnia ezt a rendszert, hogy lehetőség legyen a fenyegetésekkel kapcsolatos információk azonnali elosztására, amely fenyegetések a létfontosságú infrastruktúrák telephelyeit fenyegetik az EU bármelyik régiójában.

Ennek eredményeként rendelkezni fogunk egy olyan teljes információs rendszerrel, amely nagyobb biztonságot és védelmet biztosít majd Európa polgárainak.

- Jelentés: Gérard Deprez (A6-0193/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), írásban. – (IT) A jelentés mellett szavazok.

Az Európai Unió által megtárgyalt politikák egyik legvitatottabb pontja a közéleti személyek védelmével kapcsolatos közös politika végrehajtására vonatkozik. A „közéleti személy” fogalma egyértelműen rendkívül tág, de mára már megszületett egy közös meghatározás, amelyben azt a személyt értjük ezen a kifejezésen, aki hivatalos vagy nem hivatalos pozíciójában fenyegetésnek lehet kitéve a közülethez történő hozzájárulása miatt.

A nevezetes események között megemlíthetjük a Holland Parlament volt képviselőjét, Hirshi Alit, akit 2008 februárjában megfenyegettek, miután elmondta értékes beszédét az iszlám európai radikalizálódásának rendkívül aktuális kérdéséről, valamint a jól ismert brit-indiai regényíró, Salman Rushdie-t, akit az iszlámmal szembenálló nézetei miatt üldöztek.

Ezért tehát kíváncsi lennék, hogy mindenkit, aki pozitív módon elkötelezi magát a közélet kiszélesítése mellett, megillessen a védelemhez való jog, amikor felkeres egy olyan országot, amelyben fenyegetéseknek vagy támadásoknak lehet kitéve; elsősorban a Salman Rushdie ügyéhez hasonló esetekben, amikor egy harmadik ország már ki is hirdette a halálos ítéletet.

Carlos Coelho (PPE-DE), írásban. – (PT) A közéleti személyek védelme továbbra is a fogadó ország feladata marad, az adott országban érvényben lévő jogi rendelkezések szerint.

2002-ben létrehoztuk a közéleti személyiségek védelmére szolgáló európai hálózatot a tagállamok közötti kommunikáció és konzultáció fejlesztése érdekében.

A jelenlegi kezdeményezés célja a „közéleti személy” a Tanács 2002/956/IB határozatának 2. cikkében szereplő meghatározásának kiterjesztése minden olyan személyre, függetlenül attól, hogy betöltenek-e hivatalos pozíciót, vagy sem, akik a közéletben való részvételük vagy arra gyakorolt hatásuk miatt veszélyeztetettnek tekinthetők.

Ez a holland javaslat a 2008. évi esemény után született meg, amikor a Holland Parlament volt képviselőjét testi épsége elleni támadással fenyegették meg, miután az Európai Parlament egyik szemináriumán beszédet mondott az iszlám európai radikalizálódásáról.

Az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportjának árnyékelőadójaként támogatom ezt a kezdeményezést, amelynek célja az emberi jogok védelmének kiterjesztése, különös tekintettel a véleménynyilvánítás szabadságának támogatására.

Andrzej Jan Szejna (PSE), írásban. – (PL) A tagállamok együttműködnek a közéleti személyek védelmének területén, az érintett országban hatályban lévő jogi rendelkezések keretein belül, valamint a nemzetközi megállapodások szerint. A Tanács jelenleg vizsgálta határozata (2002/956/IB) a tagállamok nemzeti törvényeinek előírásai, vagy pedig a nemzetközi vagy nemzetek feletti szervezetek vagy intézmények rendeleteiben foglaltak szerint határozta meg a közéleti személyek védelmét. A közéleti személyek védelme a fogadó állam feladata.

Az elmúlt években a közéleti személyek ellen intézett fenyegetéseknek a figyelembevételével teljes mértékben támogatom a Tanácsnak a közéleti személyiségek védelmére szolgáló európai hálózat létrehozásáról szóló határozatának módosításáról szóló döntést. Ennek legfontosabb célja a 2. cikk hatályának kiterjesztése a „közéleti személy” olyan személyként történő meghatározásával, aki hivatalos vagy nem hivatalos pozíciójában fenyegetésnek lehet kitéve a közülethez történő hozzájárulása miatt.

Úgy vélem, hogy ez a döntés javítja majd a közéleti személyek biztonságát, és kedvező hatást gyakorol majd a demokrácia fejlődésére.

- Jelentés: María Isabel Salinas García (A6-0200/2009)

Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) A gyapottermesztés fenntartása az Európai Unióban nem öncél. Az Uniónak a világ gyapotpiacának egészét kell figyelembe vennie, és lehetőséget kell biztosítani az EU fogyasztóinak arra, hogy a lehető legolcsóbban vásároljanak gyapotot, az előállítás helyének figyelembevétele nélkül, amennyiben a megfelelő etikai és környezetvédelmi feltételek betartásával állították azt elő.

Határozottan ellenzem ezt a jelentést. Most is nagy szerencsének tekintem azt, hogy az Európai Parlament nem rendelkezik együttdöntési joggal az EU mezőgazdasági politikájának kérdéseiben. Ellenkező esetben az EU beleeshetne a protekcionizmus, valamint a mezőgazdasági nemzetgazdasági iparág különféle csoportjainak nyújtott súlyos támogatások csapdájába.

- Jelentés: Reinhard Rack (A6-0219/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), írásban. – (IT) Megszavaztam a jelentést.

Az alpesi régió az egyik legfontosabb és leggazdagabb terület az Európai Közösségen belül. Nyolc országra terjed ki, amelyek már 1998. április 4-én aláírtak közös megállapodásokat a régió védelméről és megőrzéséről, valamint a közös közlekedés-irányítási politikáról. A közlekedés tekintetében valójában 2000. május 24-26-án hatályba lépett az Alpesi Egyezmény közlekedés területén történő végrehajtásáról szóló jegyzőkönyv, amelynek legfontosabb célja az volt, hogy jogi kereteket biztosítson a fenntartható mobilitáshoz az Alpokban.

Bár ezt a jegyzőkönyvet még nem fogadta el az Alpesi Egyezményhez tartozó mind a nyolc állam, minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk annak biztosítása érdekében, hogy a régió többi állama is rövid időn belül ratifikálja, hogy a Közlekedési Jegyzőkönyv ratifikálása az Európai Bizottság kiemelt prioritásává válhasson.

- Jelentés: Mairead McGuinness (A6-0232/2009)

Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) Ez a jelentés valójában az Európai Parlament Petíciós Bizottságának tevékenységeiről szól. Mivel azonban több helyen is hivatkozik a Lisszaboni Szerződésre, amelyet az egekig magasztal és kifejezi reményét, hogy hamarosan ratifikálják, úgy döntöttem, hogy a jelentés egésze ellen szavazok.

Véleményem szerint a Lisszaboni Szerződést elvben elutasították, mivel a tagállamok polgárai népszavazáson elvetették azt. Ezenkívül a szavazók többsége számos további tagállamban is minden bizonnyal a Lisszaboni Szerződés ellen szavazna, ha lehetőséget kapna erre.

Nem tudom támogatni az Európai Parlament Petíciós Bizottságának tudatlanságát, amelyet ennek a jelentésnek a megszövegezésében tanúsított.

Francis Wurtz (GUE/NGL), írásban. – (FR) Szeretnék hangot adni a jelentés 17. bekezdésével kapcsolatos kifogásaimnak, ami annak a kampánynak az újabb megnyilvánulása, amely az ellen zajlik, hogy Strasbourg legyen az Európai Parlament székhelye. A következőkre szeretnék rámutatni ezzel kapcsolatban:

Először is a Strasbourg melletti döntésnek kezdettől fogva erőteljes szimbolikus jelentősége volt, amely Európa történetéhez kapcsolódott. Az volt ezzel a szándékunk, hogy rámutassunk az európai folyamat

céljára, a béke és a nemzetek egyesítésének hajtóerejeként. Mivel meggyőződése, hogy ez a célkitűzés továbbra is releváns, Strasbourg mint szimbólum megóvása mellett érvelek.

Másodszor megismételném azt a vágyamat, hogy szeretném látni egy olyan Európa kialakulását, amely támogatja azt a kulturális sokféleséget, amely az általa alkotott nemzeteket jellemzi. Miért nem működik valamelyik jelentős európai intézmény Varsóban, egy másik Barcelonában, a harmadik pedig Stockholmban amellet, hogy a Bizottság Brüsszelben, a Parlament pedig Strasbourgban tevékenykedik?

Ha nem egy üzleti céltól vezérelt Európa a célunk, akkor semmi sem indokolja minden intézmény egyetlen helyen történő centralizálását, ami elkerülhetetlenül távol van Európa népeitől.

A felsorolt okok miatt ellenzem a McGuinness-jelentés 17. bekezdését, ami ezt leszámítva problémamentes.

- Jelentés: Anna Záborská (A6-0198/2009)

Edite Estrela (PSE), írásban. – (PT) Megszavaztam „A nemek közötti esélyegyenlőség általános érvényesítéséről a bizottságok és küldöttségek munkája keretében” című állásfoglalási indítványt. Ez a saját kezdeményezésű jelentés jelzi a bizottságokban és a küldöttségekben elért előrehaladást, és megismétli, hogy szükség van a nemek közötti esélyegyenlőség elfogadására és alkalmazására.

A nemek közötti esélyegyenlőségre vonatkozó felszólítás nem a férfiak ellen irányuló támadás. A társadalom egészére vonatkozik, ezáltal a nők és a férfiak, sőt a családok számára is hasznos. A nemek közötti esélyegyenlőség kiterjed a politikák átszervezésére, javítására, fejlesztésére és értékelésére annak érdekében, hogy az esélyegyenlőség megközelítési módját az összes politika minden szintjébe és minden szakaszába beillesszék azok, akik általában részt vesznek a politika alakításában.

Ezért el kell fogadnunk és alkalmaznunk kell a nemek közötti esélyegyenlőség stratégiáját, pontos célok meghatározásával az összes olyan közösségi politikában, amely a parlamenti bizottságok és küldöttségek hatáskörébe tartozik.

- Ajánlás második olvasatra: Eluned Morgan (A6-0216/2009)

Richard Corbett (PSE), írásban. – Sok százezer yorkshire-i és humberside-i választóm arra számít, hogy ennek a jogszabálynak az eredményeként csökkenni fog gáz- és villanyszámlája. Az intézkedések ötvözik a fokozott energiahatékonyságot és az alacsonyabb költségeket.

Bár még nem sikerült elérnünk a teljes szétválasztást, ez a jogszabály továbblép egy olyan hálózat felé, amelyben a társaságok nem birtokolhatják egyszerre a villamos energia termelését és elosztását, és így nem alkalmazhatnak árnövelést a fogyasztók felé. Különösen üdvözlöm azt a tényt, hogy feljogosítja a fogyasztókat arra, hogy három héten belül díjmentesen másik gáz- és villamosenergia-szolgáltatóra válhatnak, és kártérítés illeti meg őket, amennyiben pontatlanul vagy késedelmesen kapják meg a számlákat. Bevezetik továbbá az energiahatékony intelligens fogyasztásmérőket (SmartMeters).

Ezek az új szabályok akár a gáz- és villamosenergia-felhasználók emberi jogi nyilatkozatával is felérhetnek. A társaságok túl hosszú időn keresztül rákényszeríthették a fogyasztókat arra, hogy a valós árnál többet fizessenek a gázért és a villanyért. Választópolgárim a számlák csökkenésében fogják látni ennek a jogszabálynak az előnyeit.

Teresa Riera Madurell (PSE), írásban. – (ES) Mi, a spanyol szocialista küldöttség tagjaiként egy olyan tulajdonosi modell mellett érveltünk, amely szétválasztja a vertikálisan integrált társaságokat, mind a gáz, mind pedig a villamos energia területén, mivel meggyőződésünk, hogy a beszállító/termelő társaságoknak a továbbító társaságokról történő leválasztása valós esélyt ad az európai fogyasztóknak és ösztönzi az ebben a szektorban szükséges beruházásokat, ami azt fogja eredményezni, hogy az energia az EU egész területére akadálytalanul eljuthat. Mégis megszavaztam a belső piaci gáz- és villamosenergia-csomagot, mivel:

(1) a fogyasztók érdekeit helyeztük a jogalkotási csomag középpontjába;

(2) beillesztettük az energiaínség fogalmát és felszólítottuk a tagállamokat, hogy nemzeti energetikai cselekvési tervükbe vegyenek fel az energiaínség megoldására irányuló lépéseket, nemcsak annak érdekében, hogy a legkiszolgáltatottabb fogyasztók is hozzájussanak a szükséges energiához, hanem azért is, hogy megtiltsák ezeknek a fogyasztóknak a leválasztását kritikus időszakokban; és

(3) mivel a tulajdonjog szétválasztása néhány éven belül megvalósul a Versenypolitikai Főigazgatóság antitörst eljárásai útján, az intézményi rendszerre, az új európai ügynökség felelősségeinek, valamint a nemzeti szabályozó hatóságok függetlenségének megerősítésére helyeztük a hangsúlyt.

Gary Titley (PSE), írásban. – Az egységes piac legnagyobb kudarca az egységes energiapiac létrehozásának kudarca. A nemzeti energiapolitikák a költséges importált fosszilis energiától való szélsőséges függés zsákutcájába vezették Európát. Nem létezik sem európai energia-hálózati, sem pedig stratégiai energiátárolási politika. Sürgősen diverzifikálnunk kell energiaellátásunkat, csökkentenünk kell a fogyasztást, ösztönöznünk kell az alacsony szén-dioxid-kibocsátású energiák használatát, és létre kell hoznunk egy stabil, versenyképes belső piacot.

A felsorolt okok miatt támogatom ezeket a jelentéseket, de közben aggódom amiatt, hogy a mindenki számára elfogadható kompromisszumért folytatott harc ronthatja ennek a jogszabálynak a hatékonyságát, tehát a végrehajtás hatékony megfigyelése létfontosságú.

Támogatom a fogyasztói jogok kibővítését, és üdvözlöm az energiaínség súlyos szociális problémaként történő elismerését.

Továbbra is kényelmetlenül érzem magam az EU Energiaszabályozói Együttműködési Ügynökség nem kötelező jellege miatt. Végeredményben csak akkor biztosíthatjuk az egységes energiapiacot, ha az európai szabályozók tényleges jogkörökkel rendelkeznek.

Gratulálok a Parlamentnek, amiért arra készíti a tagállamokat, hogy lépjenek tovább az eredeti terveikhez képest. Ez egy további példa arra, hogy a Parlament hogyan garantálja a szélesebb európai érdekek diadalát a nemzeti önérdék és a protekcionizmus felett.

- Ajánlás második olvasatra: Giles Chichester (A6-0235/2009)

Luís Queiró (PPE-DE), írásban. – (PT) A harmadik energiacsomagnak fokozatosan ki kell fejlesztenie az energiapiacot, amely még egészen a közelmúltban is egy monopóliumrendszerre épült. A liberalizációs törekvések valódi és tartós versenyt követelnek meg, és rávilágítanak az erősebb, egyértelműen független jogkörökkel rendelkező Energiaszabályozói Együttműködési Ügynökség jelentőségére.

Az Ügynökség legfontosabb célkitűzése az lesz, hogy segítséget nyújtson a szabályozó hatóságoknak a tagállamok által végrehajtott feladatok közösségi szintű végrehajtásához, és szükség esetén koordinálnia kell tevékenységeiket. Az Ügynökség emellett felügyeli a villamos energia és a gáz belső piacát, és ilyen módon hozzájárul az energiabiztonság javítására irányuló erőfeszítésekhez.

Szeretnék rámutatni arra, hogy ez az Ügynökség milyen létfontosságú szerepet fog betölteni Európa jövőbeni energiapolitikájában, amelynek versenyképesebbnek és diverzifikáltabbnak kell lennie, messze maga mögött kell hagynia a múlt monopóliumait, emellett sokkal biztonságosabbnak és hatékonyabbnak kell lennie, a fogyasztók javára.

Ezek az okok a jelentés megszavazására készítették.

- Ajánlás második olvasatra: Alejo Vidal-Quadras (A6-0213/2009)

Carlos Coelho (PPE-DE), írásban. – (PT) Üdvözlöm a jelentés elfogadását, amely a ma elfogadott energiacsomag szerves részét alkotja, mivel véleményem szerint az európai polgárok életminőségének javítása érdekében megtett újabb fontos lépést képvisel.

A villamosenergia-hálózatok közötti jobb összeköttetések lehetősége, valamint az erőteljes és hozzáértő szabályozó hatóságok létezése, amelyek garantálják a piac átláthatóságát és a transznacionális együttműködést, létfontosságú tényezők annak biztosításában, hogy a végfelhasználók valóban tisztességes és versenyképes szolgáltatásban részesülhessenek.

A tagállamok közötti felelősségmegosztás és együttműködés a villamos energia és a gáz piacán egyaránt a valódi európai energiapiac mérföldkövét alkotja, amelynek az a célkitűzése, hogy tisztességes, dinamikus és fenntartható legyen.

- Ajánlás második olvasatra: Antonio Mussa (A6-0238/2009)

Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) Teljes szívből támogatom a belső piac verseny előtt történő megnyitásának gondolatát. Nem helyes azonban azt kikötni, hogy a tagállamoknak konkrét intézkedéseket

kell hozniuk a biogáz és a biomasszából nyert gáz szélesebb körű használatának támogatására. Erről a kérdésről minden tagállamnak önállóan kell döntenie. Ezért a bizottság által benyújtott javaslat ellen szavaztam.

Luís Queiró (PPE-DE), írásban. – (PT) A harmadik energiacsomag a múlt sok szerkezeti hiányosságát megszünteti. Nem feledkezhetünk meg az új energiaszolgáltatók ellen elkövetett diszkriminációról, vagy az árak átláthatóságának és a szolgáltató megválasztásának hiányáról. Ezzel az intézkedéscsomaggal végre reménykedhetünk az EU belső energiapiaca liberalizálásának befejeződésében.

Ennek a harmadik intézkedéscsomagnak az elfogadása – és különösen ez a javaslat – versenyképesebb, fenntarthatóbb és biztonságosabb európai energiapiacokhoz fog vezetni.

Arra számítunk, hogy a fogyasztói jogok állnak majd a piacnyitási folyamat középpontjában az elért megállapodás miatt, amely lefedi a tulajdonjog különválasztásának és a nemzeti szabályozó hatóságok függetlenségének kérdéseit, valamint a nemzeti hatóságok, az Energiaszabályozói Együttműködési Ügynökség és a Villamosenergia-piaci Átvitelrendszer-üzemeltetők Európai Hálózata közötti felelősségmegosztás tisztázásának feltételeit.

Azzal a várakozással szavaztam meg a jelentést, hogy a piac átláthatóbbá válik a fogyasztók számára, akik hozzáférhetnek részletes információkhoz, valamint a díjmentes energiaszolgáltató-váltás lehetőségéhez.

- Jelentés: Dragoş Florin David (A6-0136/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), írásban. – (IT) Megszavazom David úr jelentését az európai közigazgatások közötti átjárhatósági eszközökről (ISA), amelynek célja az európai közigazgatások közötti együttműködés támogatása.

Ez a program elősegíti a határokon és ágazatokon átnyúló hatékony és eredményes elektronikus együttműködést az európai közigazgatások között, és így lehetővé teszi a számukra olyan elektronikus közszolgáltatások nyújtását, amelyek segítséget nyújtanak nekik tevékenységeik elvégzésében és a közösségi politikák végrehajtásában a polgárok és az üzleti vállalkozások érdekében. Ez elősegíti a szabad és akadálytalan mozgást, a polgárok letelepedését és foglalkoztatását a tagállamokban, hogy jobb, hatékonyabb és könnyebben hozzáférhető szolgáltatásokat nyújtsanak a polgároknak és a közigazgatásoknak.

Meggyőződésem, hogy helyénvaló ösztönözni a nemzetközi együttműködést, és így az ISA-programnak is nyitva kell állnia a részvételre az Európai Gazdasági Térség országai és a tagjelölt országok előtt. Azzal is egyetértek, hogy ösztönözni kell az együttműködést harmadik országokkal és nemzetközi szervezetekkel vagy szervekkel is.

A tagjelölt országoknak az ISA-programban való részvétele nagyon fontos lépés közigazgatásuk felkészítésében az EU-tagságból származó feladatokra és munkamódszerekre. Meggyőződésem, hogy mélységeiben tanulmányozni kellene az előcsatlakozási alapok erre a célra történő felhasználásának lehetőségét.

- Ajánlások második olvasatra: Eluned Morgan (A6-0216/2009), Giles Chichester (A6-0235/2009), Alejo Vidal-Quadras (A6-0213/2009), Antonio Mussa (A6-0238/2009), Atanas Papanizov (A6-0238/2009)

Mary Lou McDonald (GUE/NGL), írásban. – Nem tudom támogatni a mai jelentéseket, amelyek alapvetően az Európai Bizottságnak a villamosenergia- és gázpiacok liberalizációjára irányuló törekvéseit mozdítják elő.

Saját írországi tapasztalataink megmutatták, hogy a liberalizáció és az ebből fakadó privatizáció az energiaszektor egyetlen problémájára sem kínált megoldást.

Írorszáiban emelkedtek az energiaárak, amelyek a hétköznapi családokat és munkavállalókat érintették a legerőteljesebben az elmúlt néhány év során. A mostani recesszió alatt az EU arra irányuló törekvései, hogy kikényszerítse a liberalizációt a gazdaság legfontosabb szektoraiban, értelmetlenebbek, mint valaha. A Bizottságnak és az EU-nak fel kell hagynia azzal, hogy mindig ugyanazokkal az elavult, kudarcot vallott neoliberális politikákkal próbálkozik.

Nagyon sajnálom, hogy az „energiacsomag” ilyen nagy támogatást kapott ma az európai parlamenti képviselők körében.

- Jelentés: Leopold Józef Rutowicz (A6-0137/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), írásban. – (IT) Megszavaztam a jelentést.

A peszticidek használatának a környezetre és az egészségre gyakorolt hatásai európai szintű vita tárgyát képezték, és az Európai Parlament elfogadott irányelveket a peszticidek engedélyezéséről és forgalmazásáról.

Ez az intézkedés meghatározza a biztonsággal és az egészségvédelemmel kapcsolatos alapvető követelményeket, amelyeknek a belső piacon forgalomba hozott, a peszticidek kijuttatására használt gépeknek meg kell felelniük annak érdekében, hogy szabad forgalomba kerülhessenek a Közösségen belül. A fogyasztók védelme mellett a jogszabály másik célja a munkavállalók egészségének és biztonságának megóvása.

A gyártók minden valószínűség szerint magasabb árak formájában áthárítják a felhasználókra az ezzel kapcsolatban felmerülő költségeket. Mivel azonban ennek következtében csökkenni fog az éves átlagban felhasznált peszticid-mennyiség, ez lehetővé teszi megtakarításokat a fogyasztók számára, amelyek ellentételezik az árak növekedését.

A javasolt irányelv megvalósítja a környezetvédelem közös szintje garantálásának célkitűzését, ugyanakkor elkerüli a közösségi szintű szétválasztott jogalkotási kereteket, ami magasabb költségeket idézne elő azoknál az üzleti vállalkozásoknál, amelyek a nemzeti határokon kívül kívánnak tevékenykedni.

Janelly Fourtou and Andreas Schwab (PPE-DE), írásban. – A gépekről szóló, 2006. május 17-i 2006/42/EK irányelvnek a peszticidek kijuttatására szolgáló gépek tekintetében történő módosítása kapcsán szeretnénk kihangsúlyozni, hogy amióta az Európai Parlament 2006-ban elfogadta a gépekről szóló irányelvet, hangsúlyozzuk, hogy az Európai Bizottságnak felül kell vizsgálnia a traktorokról szóló irányelvet, egy következtetes megközelítés elérése érdekében. Véleményünk szerint a traktorok nem tartoznak a gépekről szóló irányelvben szereplő, a gépekre vonatkozó meghatározás hatálya alá. Ezért a traktorokról szóló érvényben lévő irányelvet fel kell váltani egy kevésbé részletes szabályozással.

Rovana Plumb (PSE), írásban. – (RO) Elismert tény, hogy a peszticidek alkalmazása veszélyt jelent az emberi egészségre és a környezetre nézve egyaránt. A „Tematikus stratégia a peszticidek fenntartható használatáról” című dokumentum célja az emberi egészséget és a környezetet veszélyeztető, a peszticidek használata által előidézett kockázatok csökkentése.

A környezetvédelmi követelmények, valamint a peszticidek kijuttatására szolgáló gépek megfelelőségértékelési eljárásainak összehangolása előfeltétele az azonos szintű környezetvédelem elérésének az egész EU-ban, ugyanakkor a gyártók közötti tisztességes versenynek és e termékek Közösségen belüli szabad mozgása elősegítésének is előfeltétele.

Ezeknek a gépeknek a megfelelő megtervezése és megépítése jelentős szerepet játszik a peszticidek emberi egészségre és a környezetre gyakorolt káros hatásainak csökkentésében. Ha azt feltételezzük, hogy a peszticidszóró átlagos hasznos élettartama 12-15 év, a becslések szerint minden évben hozzávetőlegesen 125 000 - 250 000 új szórófejet vásárolnak a Közösségen belül. A nagyobb hatékonyságnak köszönhetően az új környezetvédelmi követelményeknek megfelelő szórófejek kevesebb peszticidet használnak fel, ezáltal csökkentik a keverésre, betöltésre, kijuttatásra és tisztításra fordított időt, nem is beszélve a felhasználóknál keletkező megtakarításokról, amelyek ellentételezik a kijuttató berendezések egyes típusainál jelentkező esetleges árnövekedést.

Ezért megszavaztam ezt a jelentést.

Andrzej Jan Szejna (PSE), írásban. – (PL) A gépekről szóló, 2006. május 17-i 2006/42/EK irányelvnek a peszticidek kijuttatására szolgáló gépek tekintetében történő módosításáról szóló európai parlamenti irányelv bevezet egy nagyon fontos módosítást a jogszabályokban.

Az irányelv célja a környezetvédelemre és az emberi egészségre vonatkozó normák összehangolása az Európai Unióban. Ugyanakkor a jogszabályok összehangolása lehetővé teszi a gépek határokon átnyúló mozgását az EU-n belül, azonos feltételekkel, ez viszont javítja az európai piac versenyképességét.

Az irányelv kötelezettséggé előírja a tagállamok számára a peszticidek kijuttatására hivatásos tevékenység keretében használt berendezések rendszeres ellenőrzését, emellett létre kell hozniuk egy rendszert a berendezések rendszeres karbantartására és időszakos ellenőrzésére. Ennek eredményeként az irányelv csökkenti a peszticidek használatát (ennek köszönhetően csökkennek a környezetre gyakorolt káros hatások)

és kedvező hatást gyakorol azoknak a fogyasztóknak és polgároknak az egészségére, akik munkájuk során közvetlenül érintkeznek a peszticidekkel.

- Jelentés: Ivo Belet (A6-0218/2009)

Šarūnas Birutis (ALDE), írásban. (LT) Mivel a közúti közlekedés bocsátja ki az összes CO₂-nek csaknem a 25%-át, az EU legnagyobb feladata a közlekedési célú energiateljesítmény intenzitásának és a járművek által a légkörbe kibocsátott szénvegyületek mennyiségének csökkentése. A gumibroncsok felelnek a közlekedési eszközök teljes üzemanyag-fogyasztásának 20-30%-áért, a gumibroncsok nagyobb stabilitását tehát egy integrált módszernek kell tekinteni, amelynek célja a közúti közlekedés által felhasznált üzemanyag és az általuk kibocsátott szennyezőanyagok mennyiségének csökkentése. Az Energiahatékonysági Cselekvési Tervben bemutatott, ezt megcélzó cselekmények listája, amely 2020-ra 20%-kal akarja csökkenteni a felhasználást, azt is kihangsúlyozza, hogy a cél elérésének egyik lehetséges eszköze a gumibroncsok címkézése.

Carlos Coelho (PPE-DE), írásban. – (PT) Üdvözlöm ezt a jelentést, abban a meggyőződésben, hogy újabb eszköznek bizonyul majd a fogyasztóknak nyújtott tájékoztatás javításában, és ilyen módon hozzájárul egy átláthatóbb piac létrejöttéhez, ahol a fogyasztók az információk ismeretében tudatosan választanak a termékek közül, egyszerű, de tudományos és műszaki szempontból igazolt szabványok alapján.

Véleményem szerint ez a jelentés újabb lépést jelent a fenntartható Európa felé az energia szempontjából, mert lehetővé teszi, hogy a fogyasztók olyan gumibroncsokat válasszanak, amelyek csökkentik gépjárművük üzemanyag-felhasználását.

Ezenkívül a gumibroncsok konkrét teljesítmény alapján történő kiválasztásának lehetősége egy újabb eszköz lesz a fogyasztók kezében, amelynek használatával megóvhatják magukat és felkészíthetik gépjárművüket a vezetési stílusuknak és azoknak a környezeti feltételeknek megfelelően, amelyek között vezetnek.

Szeretnék rámutatni továbbá arra a hasznos és technológiai orientált versenyre is, amelyet ez a rendszer a gumibroncsok piacán bevezet, ami azt fogja eredményezni, hogy a fogyasztók egyértelműen és objektív módon összehasonlíthatják – és megérthetik – a különféle márkájú termékek technológiai fejlesztéseit.

Edite Estrela (PSE), írásban. – (PT) Megszavaztam a gumibroncsok üzemanyag-hatékonysági címkézésével kapcsolatos határozatot. Mivel a teljes CO₂-kibocsátásnak csaknem 25%-a a közúti közlekedésből származik, a gépjárművek energiateljesítményének csökkentése fontos kihívás az EU számára.

Egy olyan címkézési rendszer létrehozása, amely biztosítja más jellemzők között az üzemanyag-hatékonyságra és a tapadásra vonatkozó megfelelő információk közlését, lehetővé teszi, hogy a fogyasztók az információk ismeretében válasszanak, amikor gumibroncsot vásárolnak.

Mivel a gumibroncsok felelnek a gépjárművek teljes üzemanyag-fogyasztásának 20–30%-áért, a gumibroncsok fokozott fenntarthatóságát az üzemanyag-fogyasztás, és ennek eredményeként a légkörbe kibocsátott szén-dioxid csökkentésére irányuló integrált megközelítési mód részének kell tekinteni.

Astrid Lulling (PPE-DE), írásban. – (FR) Ez a jelentés ésszerű kompromisszum, amelynek lehetővé kell tennie, hogy a végfelhasználók az információk ismeretében döntsenek, amikor gumibroncsot vásárolnak, különösen ami az üzemanyag-hatékonyságot, a vizes tapadást és a külső gördülési zajt illeti.

Üdvözlöm a rendelet hatályba lépésének dátumával kapcsolatos fokozott rugalmasságot, mivel a gyártók így nagyobb mozgásteret kapnak a gumibroncs-raktárkészletek megsemmisítésének elkerülésére. Ez ugyanis ellentétes lenne a meghatározott környezetvédelmi célkitűzésekkel.

A gumibroncsokkal kapcsolatos legérzékenyebb pont kétség nélkül az energiateljesítmény, a vizes tapadási index és a zajkibocsátás minden egyes gumibroncs oldalfalába történő kötelező besajtolása. Ez a követelmény arra kényszeríti gumibroncs-gyártóinkat, hogy örült összegeikért cseréljék le teljes öntőforma-készletüket. Azon a véleményen vagyok, hogy ez a követelmény még nagyobb veszélyeknek teszi ki gumibroncs-gyártó iparunkat, amely már amúgy is sokat szenvedett a gazdasági válság követelményeitől.

Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) Jó okok szólnak a gépjárműveink fokozott energiateljesítményére és alacsonyabb károsanyag-kibocsátására irányuló törekvések indokoltsága mellett. A gépjárművek gumibroncsainak európai uniós harmonizált címkézési rendszere azonban problematikus. Különösen a címkézéssel kapcsolatos korábbi tapasztalatoknak kell alapos megfontolásra készítenünk bennünket.

Vegyük például a háztartási termékek címkézési rendszerét. Mivel az ipar nem hajlandó folyamatosan emelni a követelményeket az energiacímkézés egyes osztályaiban, például a hűtőszekrények esetében, így létrejött egy olyan címkézési rendszer, amely jelenleg reménytelenül bonyolult és nehezen érthető. A politikusok abban reménykedtek, hogy ez a rendszer ösztönözni fogja a folyamatos fejlődést és megadja a fogyasztóknak az olyannyira szükséges iránymutatásokat, de helyett hozzájárult a jobb termékek kifejlesztésének megakasztásához és még jobban megnehezítette a fogyasztók számára a megfelelő döntések meghozatalát.

Meggyőződésem, hogy az EU fontos szerepet játszhat a gépjárművek környezeti hatásainak csökkentésére irányuló munkában. Ám a Bizottsággal és a szakbizottsággal ellentétben a részletes szabályozás helyett én az azokra a gumiabroncsgyártókra vonatkozó minimális követelmények emelését támogatnám, amelyek a belső piacon kívánják eladni termékeiket. Az EU politikusainak fenntartható és hasznos kereteket kell létrehozniuk a társadalom és a társaságok számára, ahelyett hogy minden egyes részlet szabályozásába beleavatkoznának. Mivel a Bizottság és a felelős szakbizottság a jelek szerint nem osztja a nézeteimet, úgy döntöttem, hogy a jelentés ellen szavazok.

Gary Titley (PSE), írásban. – Üdvözlöm ezt a jelentést a gépjárművek általános biztonságára vonatkozó típus-jóváhagyási előírásokról szóló, az év korábbi részében elfogadott jogszabály szükséges kiegészítéseként, amely elsősorban a gumiabroncsok környezetvédelmi és biztonsági normáival foglalkozik.

Szükségünk van arra, hogy a gumiabroncsok biztonságosabbak, üzemanyag-hatékonyabbak és csendesebbek legyenek. A közlekedési zaj, amelynek a gumiabroncsok által keltett zaj az egyik fontos eleme, a rossz egészségi állapot egyik fontos oka. Az üzemanyag-fogyasztás csökkentése rendkívül előnyös a fogyasztók számára a jelenlegi egyre szűkösebb időkben, de ez a CO₂-kibocsátást is csökkenti, és hozzájárul az EU-nak az éghajlatváltozás csökkentésére irányuló ambiciózus céljaihoz.

A címkézési eljárással a fogyasztók képesek lesznek az információk ismeretében választani, amikor gumiabroncsokat vásárolnak, de akkor is, amikor eldöntik, melyik autót vásárolják meg.

Figyelemmel kell azonban követnünk ennek a címkézésnek a hatékonyságát. Gondoskodnunk kell arról, hogy a fogyasztók valóban megértsék ezeket a címkéket, ellenkező esetben a teljes gyakorlat értelmetlen.

- Jelentés: Adina-Ioana Vălean (A6-0138/2009)

Šarūnas Birutis (ALDE), írásban. (LT) Egyetértek azzal, hogy a beszédhívások árait továbbra is szabályoznunk kell. Amikor a 717/2007/EK rendeletet elfogadtuk, a hálózatok közötti hívások ára nem csökkent észrevehetően, hanem a rendeletben meghatározott felső határ közelében maradt.

Úgy gondolom, hogy ki kell terjesztenünk a rendelet hatályát az SMS-ekre is. Úgy tűnik, hogy a fogyasztókkal megfizettetett indokolatlanul magas árak következtében sajnálatos módon jelenleg szükség van a nagy- és kiskereskedelmi SMS-árak szabályozására, ezért megszavazom ezt a rendeletet.

Carlos Coelho (PPE-DE), írásban. – (PT) Elvi szempontból nem értek egyet a jogalkotóval, mert az árak meghatározásával beavatkozik a piac működésébe. Meggyőződésem, hogy a piacnak önállóan kell meghatároznia a saját árait az egészséges verseny legfontosabb alapelvei szerint.

Pontosan ez hiányzik a barangolás tekintetében, és ez indokolja az Európai Parlament beavatkozását, amellyel meghatározza azokat a maximális árakat, amelyek alatt a távközlési terület gazdasági szereplői kötelesek versenyezni. Megszavaztam ezt a rendeletet, amely nem korlátozódik a kezdeményezett és a fogadott hívásokra, hanem kiterjed az SMS-ekre és a barangoló adatátviteli szolgáltatásokra is.

Az az EU, amely elősegíti polgárainak mozgásszabadságát, nem konzisztens a piaci szabályokkal, amelyek véget érnek vagy csak korlátozottan érvényesülnek a határok átlépése esetén.

Jelenleg az emberek túlnyomó többsége még mindig vonakodik használni mobiltelefonját, amikor külföldön tartózkodik, mert fél a magas barangolási számláktól. Pontosán azért szavaztam meg ezt a rendeletet, hogy alacsonyabb barangolási díjakat biztosítsunk a fogyasztóknak, ugyanakkor erősítsük meg az árképzés átláthatóságának szabályait.

Ez egy konkrét példa arra nézve, hogy az EU milyen módon érinti mindennapi életünket. Mostantól kezdve egy külföldi nyaralásról vagy üzleti útról hazatérve az európai polgárok emlékezni fognak arra, hogy az EU-nak köszönhetik alacsonyabb mobiltelefon-számlájukat.

Konstantinos Droutsas (GUE/NGL), írásban. – (EL) Az EU elősegíti a gyorsabb kapitalista szerkezetátalakítást a mobil távközlési szolgáltatások területén azáltal, hogy a kérdéses rendelet hatályát kiterjeszti a mobiltelefon-társaságok által nyújtott összes szolgáltatásra.

Az irányelv megerősíti az európai monopóliumok helyzetét nemzetközi versenytársaikhoz képest. Kiterjeszti a rendelet érvényességi időtartamát, hogy megkönnyítse a társaságok átvételét és egyesülését, ami a tőke nagyobb profitját védi.

Az irányelv alkalmazása megerősítette a monopólium-társaságokat. A barangolási díjak állítólagos felső határát megkerülték a minimális számlázási időszak módszerének bevezetésével, és ezáltal megemelték a nyújtott szolgáltatásokért kiszámlázott díjat és a társaságok profitját, amit az illetékes ellenőrző hatóságok is elismernek. A nagykereskedelmi és az egyéb mobiltelefon-szolgáltatások, például az SMS és a beszédhívások közötti tervezett ármegosztásból a fogyasztóknak semmi előnyük sem származik, csak még tovább növeli a tőkenyereséget.

Radikálisan ellenezzük a távközlési piacok liberalizálását és privatizációját, mert ennek következtében csökkenni fog a szolgáltatások színvonala, és a legalapvetőbb eszközöket is el fogják adni. Felszólítjuk a munkavállalókat, hogy fejezzék ki az EU-val és annak polgárellelő politikájával szemben tanúsított általános szembenállásukat, és hogy változtassák meg a politika szintjén a hatalmi egyensúlyt a következő választásokon.

Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) A Bizottság ki akarja terjeszteni a barangolás jelenlegi árszabályozását a beszédhívásokra, sőt az SMS-forgalomra és a barangoló adatátviteli szolgáltatásokra is. Az Európai Parlament a rendeletnek egy korlátozottabb formáját javasolja és rámutat arra, hogy az árszabályozásnak ideiglenesnek kell lennie és hosszú távon a piacnak kell megszűntetnie a magas barangolási díjakat. Az Európai Parlament álláspontja mellett szavaztam, mivel piacelfogása kissé liberálisabb, mint a Bizottság javaslata. A jogalkotási állásfoglalás ellen szavaztam, mivel az árszabályozás hosszú távon *de facto* rossz irányba vezet.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) A mobiltelefon ma már a mindennapi élet tartozéka, és a népesség nagy része egy lépést sem tesz nélküle. Másodlagos kérdés, hogy üzleti vagy magáncélra használják. Minden eseménynek, mindenfajta kommunikációnak, legyen az telefonhívás, szöveges vagy multimédiás üzenet, internetes kommunikációs vagy szörfözés, vannak költségei, amelyeket a gazdasági szereplők kiszámláznak a fogyasztók felé.

Érthető, hogy ezek a költségek magasabbak külföldi hálózatok használata esetén – tehát nem a gazdasági szereplő hazai hálózatában – de a nemzetközi mobiltelefonia adventje óta azt tapasztaljuk, hogy újra meg újra szélsőséges mértékben visszaélnék ezekkel a barangolási költségekkel.

Bizonyos esetekben a fogyasztók kénytelenek voltak elfogadni gyalázatos számlákat, amelyeket nem támasztottak alá egyetemesen érvényes számításokkal. Az Unió ennek a kezdeményezésnek a formájában, amely nemcsak megkönnyíti az egyes polgárok számára a tarifák dzsungelében történő navigálást, hanem a költségeket is egyszerűsíti, végre tesz valamit Európa népeinek érdekében. Ezért szavaztam a jelentés mellett.

Rovana Plumb (PSE), írásban. – (RO) Megszavaztam ezt a jelentést, mivel az új rendelet bevezet megelőző mechanizmusokat, valamint a barangoló adatátviteli szolgáltatások árai átláthatóságának garantálására szolgáló mechanizmusokat, hogy a polgárok/fogyasztók jobban megérthessék az alkalmazott számlázási módszert, kézben tarthassák költségeiket és elkerülhessék a „számlasokkot”.

A barangoló beszéd és SMS-szolgáltatások korlátainak meghatározása, az átláthatóság garantálására szolgáló intézkedések elfogadása, valamint az adatátviteli szolgáltatások nagykereskedelmi tarifáira vonatkozóan bevezetett megelőző mechanizmusok továbbra is szabad kezet adnak a gazdasági szereplőknek arra, hogy versenyezzenek a piacon és különbséget tegyenek ajánlataik között a felállított határokon belül. Ennek eredményeként új kisvállalkozások is lehetőséget kapnak arra, hogy versenybe szálljanak a nagy gazdasági szereplők nagykereskedelmi tarifáival.

A barangoló beszédhívások területén alkalmazott jelenlegi számlázási gyakorlatok, amikor 60 másodperces egységekben számláznak, rejtett költségeket generálnak a fogyasztók számára, amelyek barangolási szolgáltatások számlázása során a tipikus eurotarifa-számlával összehasonlítva indított hívások esetén durván 24%-kal, fogadott hívások esetén pedig 19%-kal növeli meg a számla összegét.

A rendeletnek elégséges szintű védelmet kell nyújtania a fogyasztóknak, és lehetővé kell tennie a számukra az adatátviteli szolgáltatások kényelmes módon történő igénybevételét anélkül, hogy a távközlési gazdasági szereplők indokolatlan terheket helyeznének rájuk.

Luís Queiró (PPE-DE), írásban. – (PT) A belső piac kiteljesítése az EU egyik alapvető célkitűzése, és ezért annyira fontosak arra irányuló célkitűzéseink, hogy a lehető legjobb versenyfeltételeket érjünk el a különféle gazdasági szektorokban. A kereskedelem, az üzlet és a kommunikáció globalizációja mind-mind ennek részét alkotja. Ezért ez a jelentés, amely a mobil kommunikációs piaccal foglalkozik, alapvető fontosságú.

A végeredmény, az első olvasatra létrejött megállapodás, amelynek gyümölcseként a rendelet 2009 júliusában hatályba léphet, hatalmas győzelem a Parlament számára. Ez a jelentés nemcsak a fokozott átláthatóság és a fogyasztóvédelem, hanem a verseny feltételeit is meghatározza, amely tisztességesebb és tisztább mindenkinek a számára, az ipartól kezdve egészen a fogyasztókig.

Ezért megszavaztam ezt a jelentést.

Olle Schmidt (ALDE), írásban. – (SV) Úgy döntöttem, hogy tartózkodom a II. barangolási rendelettel kapcsolatos szavazástól, amely a külföldön igénybe vett mobiltelefon-szolgáltatások árainak szabályozását javasolja. A javaslat, amely a nagy csoportok közötti kompromisszum eredményeként született meg, sok jó ötletet tartalmazott, például a fogyasztók jobb tájékoztatását, hogy ne kapjanak hatalmas telefonszámlákat külföldi tartózkodásuk után.

Tartózkodásom oka igen egyszerű. Nem hiszem, hogy az EU politikusainak kell meghatározniuk az árakat a szabadpiacon. A piacgazdaságnak az a lényege, hogy az árakat a kereslet és a kínálat határozza meg, nem pedig az, amit a brüsszeli politikusok „tisztességesnek” tartanak, bármi legyen is az. Már van egy érvényes árszabályozásunk az I. barangolási rendelet eredményeként. Ennek az lett az eredménye, hogy a gazdasági szereplők az ár felső határa közelében határozzák meg az árakat, ami nem előnyös a fogyasztók számára.

Politikusként gondoskodnunk kell arról, hogy a belső piacon egészséges verseny folyjon. Egyetértek azzal, hogy a barangolási szolgáltatásokról ez nem mondható el, de a szovjet stílusú árszabályozás helyett hasznosabb lenne a versenyt élénkítő rendelkezéseket életbe léptetni, például megtilthatnánk, hogy a nagy gazdasági szereplők árakkal diszkriminációt kövessenek el a kisebb gazdasági szereplőkkel szemben, amelyek hozzá akarnak férni a külföldi hálózatokhoz.

Andrzej Jan Szejna (PSE), írásban. – (PL) A barangolási szolgáltatások magas árai az Európai Közösségben olyan problémát jelentenek, amelyek egyrészt akadályozzák az európai integráció folyamatát, másrészt korlátozzák az Európai Unió polgárainak mozgásszabadságát.

A mai szavazás során támogattam az Európai Parlamentnek a 717/2007/EK rendelet és a 2002/21/EK irányelv módosításáról szóló jogalkotási állásfoglalás-tervezetét, amely 2009. július 1. és 2011 között fokozatosan csökkenti a barangolás használatának maximális költségét az EU-n belül.

Az indított és a fogadott csatlakozások maximális árát minden évben 4 centtel kell csökkenteni, és 2011-ben el kell érni a 0,35, illetve 0,11 euró percenkénti árat. Emellett 2009. július 1-jétől a gazdasági szereplőknek másodperc alapon kell számlázniuk, és a szöveges üzenet küldésének költsége legfeljebb 0,11 euró lehet. Az adatátvitel költségét is csökkenteniük kell 2011-ben, 0,50 euró per megabájt összegre.

Határozottan támogatom a jelentést. Ez a dokumentum további lépést jelent a szociális Európa felé, ahol az emberek, szabadságuk, szabadságjogaik, valamint életminőségük javítása kapja az első helyet.

- Jelentés: Renate Weber (A6-0247/2009)

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (PSE), írásban. – (PL) A részvénytársaságok egyesüléséről és szétválásáról szóló harmadik és hatodik irányelv (78/855/EGK és 82/891/EGK) jelenleg tartalmazza a jelentésekkel kapcsolatos részletes követelmények felsorolását, amelyeket az egyesülő vagy szétváló társaságoknak be kell tartaniuk. Mindez jelentős költségvonzatokkal jár. Az irányelvekben előírt eszközöket, amelyekkel tájékoztatást kell küldeni a részvényeseknek, 30 évvel ezelőtt határozták meg, és ezek nem veszik figyelembe a mai technológiai lehetőségeket. Ez szükségtelen költségeket generál, amelyeket a társaságoknak kell viselniük.

Ebben az összefüggésben szeretnénk üdvözölni a Bizottságnak az adminisztratív terhek csökkentéséről szóló indítványát, az egyesülések és szétválások esetében alkalmazandó beszámolási és dokumentációs követelmények tekintetében.

Kiemelt támogatást érdemelnek azok az erőfeszítések, amelyek arra irányulnak, hogy a két irányelvben szereplő rendelkezéseket a lehető legnagyobb mértékben adaptálják a szakértői jelentések megkettőződésének kiküszöbölése, az egyesülési tervek nyilvánosságra hozatala, valamint a harmadik és a hatodik irányelv

rendelkezéseinek a második irányelvben szereplő, a hitelezők védelmét szabályozó rendelkezésekre történő adaptációja területén.

Indokoltnak tűnik továbbá annak a kötelezettségnek a bevezetése, amely szerint a társaságoknak minden információt nyilvánosságra kell hozniuk önmagukról internetes oldalukon, és hogy el kell helyezni az ezekre a webhelyekre mutató hivatkozást egy központi elektronikus platformon, amelyhez a Bizottság rövidesen megadja végleges beleegyezését. Ez a követelmény kétségtelenül hozzájárul majd a fokozott átláthatósághoz, különös tekintettel annak a kiegészítő kötelezettségnek a bevezetésére, hogy a közzétett adatoknak naprakészeknek kell lenniük. A fentiekben javasolt megoldások célja az európai társaságok mindennapi működésének megkönnyítése. Az adminisztratív terhek valós csökkentése azonban attól függ, hogy az egyes tagállamok, a társaságok és maguk a részvényesek milyen módon hajtják végre ezeket a megoldásokat.

- Átmeneti kereskedelmi megállapodás Türkmenisztánnal (B6-0150/2009)

Richard James Ashworth (PPE-DE), írásban. – A brit konzervatívok nem tudták jóváhagyni a 2007. évi európai költségvetés európai tanácsi szakasza alóli mentesítést. Az Európai Számvevőszék a 14. egymást követő évben csak egy korlátozott megbízhatósági nyilatkozatot tudott kiadni az Európai Unió pénzügyi beszámolójáról. Látjuk a könyvvizsgálók megjegyzéseit arról, hogy az EU ügyleteinek körülbelül 80 százalékát olyan ügynökségek hajtják végre, amelyek az egyes tagállamokban működnek közös igazgatási megállapodások alapján. A könyvvizsgálók következetesen arról számolnak be, hogy az EU pénzalapjai felhasználásának irányítása és ellenőrzése nem megfelelő a tagállamokban. Ennek a folyamatosan fennálló problémának a megoldása érdekében a Tanács 2006-ban megkötött egy intézményközi megállapodást, amely tanúsítvány bemutatására kötelezte ezeket az intézményeket a felelősségi körükbe tartozó ügyletekről. Döbbsenten látjuk, hogy a tagállamok többsége mind a mai napig nem tett kielégítően eleget ennek a kötelezettségének, és ezért a Parlament és a Tanács között fennálló hagyományos szóbeli megállapodás ellenére sem tudjuk megadni a mentesítést mindaddig, amíg a tagállamok nem teljesítik az intézményközi megállapodás alapján fennálló kötelezettségeiket.

David Martin (PSE), írásban. – Megszavaztam ezt az állásfoglalás, amely megvizsgálja az EU és Türkmenisztán közötti kereskedelmi kapcsolatokat. A Human Rights Watch, az Amnesty International és az Open Society Institute rendkívül részletes jelentései szerint Türkmenisztán a világ egyik legrosszabb helyen álló országa sok alapvető szabadság szempontjából, ide számítva a sajtószabadságot, a véleménynyilvánítás szabadságát és az egyesülés szabadságát. Ez az állásfoglalás nagy örömmre rámutat arra, hogy jóllehet üdvözljük a Berdimukhammedov elnök által végrehajtott kisebb változtatásokat, de az EU lényegi javulást vár el az emberi jogok területén Türkmenisztánban.

- Jelentés: Daniel Caspary (A6-0085/2009)

Glyn Ford (PSE), írásban. – A Türkmenisztánnal való átmeneti megállapodás ellen szavaztam annak ellenére, hogy csodálattal adózom az előadó, Caspary úr munkája előtt. Lehetőségem nyílt arra, hogy látogatást tegyek ebben az országban a Külügyi Bizottság küldöttségével néhány évvel ezelőtt, amikor a Türkménbasi és könyve, a Ruhnama irányította az országot. A helyzet azóta valamit javult, de más nem kormányzati szervezetek között az Amnesty International is folyamatosan súlyos problémákat fed fel, és az emberi jogok megsértésének eseteire mutat rá ebben az országban. A javulás számomra nem elegendő ahhoz, hogy most megszavazzam ezt a megállapodást.

David Martin (PSE), írásban. – Szavazatommal elutasítottam azt a jelentést, amely meg akarta adni a Parlament felhatalmazását (hozzájárulását) az EU és Türkmenisztán között megkötendő átmeneti kereskedelmi megállapodáshoz. Az Európai Parlament azt követelte, hogy Türkmenisztán teljesítsen öt emberi jogi feltételt a megállapodáshoz történő hozzájárulás érdekében. Ezek a feltételek a következők: a Vöröskereszt akadálytalan tevékenységének engedélyezése az országban; az oktatási rendszer átszervezése a nemzetközi normák szerint; az összes politikai és lelkiismereti ok miatt bebörtönzött fogoly szabadon engedése; a külföldi utazások kormányzati tilalmának megszüntetése; és végül, a független nem kormányzati szervek szabad bejárásának és annak lehetővé tétele, hogy az ENSZ emberi jogi testületei megvizsgálhassák az előrehaladást bárhol az országban. Meggyőződésem, hogy Türkmenisztán egyik feltételt sem teljesítette, és ezért nagyon csalódott vagyok amiatt, hogy a Parlament megadta hozzájárulását az átmeneti kereskedelmi megállapodás megkötéséhez.

Alexandru Nazare (PPE-DE), írásban. – Szeretnék köszönetet mondani Caspary úrnak azért a munkáért, amelyet a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottságban végzett e konkrét jogszabállyal kapcsolatban, amelynek célja az EU és Türkmenisztán kapcsolatainak javítása.

Az EU-nak az említett országgal megkötött kereskedelmi és kereskedelempolitikai egyezményei, amelyek már 20 éve változatlanok, aktualizálásra szorulnak, különösen az ilyen nagy, világméretű pénzügyi botrány időszakában.

A Türkmenisztánnal megkötendő új átmeneti kereskedelmi megállapodásnak nemcsak kereskedelmi és gazdasági előnyei lesznek, de arra is számítunk, hogy a regionális biztonság összes aspektusa szempontjából is fejlődést fogunk tapasztalni: az emberi jogok és a demokrácia jobb előmozdításától, a kábítószer-csempészet és az emberkereskedelem elleni harcban elért jobb eredményeken keresztül egészen addig, hogy Türkmenisztán tartósan részt vesz Afganisztán újjáépítésében azáltal, hogy felajánlja támogatását az EU tagállamai által az említett országban folytatott tevékenységekhez. Az sem kevésbé fontos, hogy a Türkmenisztánnal ápolott jobb kapcsolatok előrelépést jelentenek majd Európa energiabiztonságának megerősítése felé.

Munkatársaimmal együtt én is támogatom a Caspary úr által javasolt jogszabályt. Folytatnunk kell az arra szolgáló intézkedések megtételét, hogy ez az ország is kivehesse részét a sikereinek előmozdítására irányuló közös erőfeszítésekből.

Andrzej Jan Szejna (PSE), írásban. – (PL) Az Európai Közösségek és Türkmenisztán közötti kapcsolatokat jelenleg az Európai Közösségek és a Szovjetunió között 1989-ben létrejött, a kereskedelemről, valamint a kereskedelmi és gazdasági együttműködésről szóló megállapodás szabályozza.

Nem kétséges, hogy a gazdasági fejlődés, és különösen az emberi jogok védelmének szintje Türkmenisztánban nem kielégítő. Türkmenisztán egy egész sor humanitárius követelményt nem teljesített (ide számítva azt a tényt is, hogy a Vöröskeresztnek továbbra sem engedik meg, hogy Türkmenisztánban tevékenykedjen).

Úgy gondolom, hogy az Európai Közösség és Türkmenisztán közötti átmeneti kereskedelmi megállapodás parafálása, ugyanakkor feltételként öt éves határidő egyértelmű meghatározása az EU-ban alkalmazotthoz hasonló demokratikus alapelvek és az emberi jogi normák bevezetésére, gondoskodik motivációról és a jó szándék jele a Közösség részéről. Az egyezmény parafálása elősegítheti a türkmenisztáni polgárok életminőségének javítását, emellett gazdasági reformokhoz is vezet.

A partnerségi és együttműködési megállapodás aláírása csak akkor mérlegelhető, ha szemmel látható fejlődés tapasztalható a demokratikus alapelvek és az emberi jogok tiszteletben tartása területén.

Charles Tannock (PPE-DE), írásban. – Szeretném kihasználni ezt a lehetőséget arra, hogy kifejtsem annak a sok oknak az egyikét, amiért ma az EU és Türkmenisztán közötti szorosabb kereskedelmi kapcsolatok támogatása mellett szavaztam. Az EU közös külső energiabiztonsági politikája, amelyet a brit konzervatívok teljes mértékben támogatnak, elismeri egy új transz-kaspi csővezeték fontosságát Európa olaj- és gázellátása szempontjából. Ezeket a transz-kaspi útvonalakat teljes mértékben integrálni kell a „déli folyosó” csővezetékeibe, ide számítva a Nabucco, a Déli Áramlat és a Fehér Áramlat vezetéket is. Az Oroszország energiaszállításaitól való függőség csökkentése kritikus jelentőségű közös energiabiztonsági politikánk és külpolitikánk szempontjából.

Ezért proaktív módon kell fellépniünk és kötelezettséget kell vállalnunk a partnerség építésére Türkmenisztánnal azáltal, hogy támogatjuk az átmeneti kereskedelmi megállapodást, amely hozzájárul a hazai reformok ösztönzéséhez és az emberi jogi helyzet fejlődéséhez ebben az országban.

- Jelentés: Gunnar Hökmark (A6-0236/2009)

Liam Aylward (UEN), írásban. – A nukleáris energia Európában realitás. Realitás az is, hogy mi itt, Írországban nem igazán szeretjük, de elfogadjuk, hogy minden országnak joga van arra, hogy önmaga válassza meg saját energiaellátásának összetételét, és az a tény, hogy szomszédaink használnak nukleáris energiát, azt jelenti, hogy nem hagyhatjuk figyelmen kívül ezt a kérdést.

Éppen a múlt héten került sor a biztonsági előírások súlyos megsértésére a Sellafield atomerőműben, és a nukleáris anyagok tárolására szolgáló létesítmény Sellafieldben – a B30-as tárolómedence – kétségtelenül az egyik legsúlyosabb probléma, amellyel az európai nukleáris iparnak ma szembe kell néznie. A B30-as tárolómedence hatalmas mennyiségű nukleáris anyag tárolóhelye, amelyet már évtizedek óta nem kezelnek megfelelő módon.

Ezért támogatom az EU nukleáris keretrendszerére vonatkozó javaslatot, amely megerősíti a nemzeti szabályozó hatóságok függetlenségét, és magasabb szintű átláthatóságról gondoskodik a nukleáris létesítmények biztonságának kérdésében.

Támogattam a jelentés javasolt módosításait, amelyek még jobban megerősítik a biztonsági rendelkezéseket és követelményeket. Jóllehet nekünk nincs atomerőműünk Írorszáiban, polgáraink életét befolyásolhatják a biztonsági rendszabályok máshol elkövetett megsértései, és az EU-nak gondoskodnia kell arról, hogy polgáraink a legmagasabb szintű védelemben részesüljenek.

Brian Crowley (UEN), írásban. – (GA) El kell fogadnunk azt a tényt, hogy atomenergiát állítanak elő és fognak előállítani Európában. Mi ezt Írorszáiban nem igazán szeretjük, de tiszteletben tartjuk minden tagállamnak azt a jogát, hogy ön maga válassza meg saját energiaforrásait. Mindaddig, amíg vannak atomerőművek a szomszédos országokban, nem hagyhatjuk figyelmen kívül ezt a kérdést.

A múlt héten megsértették a biztonsági előírásokat Sellafieldben, és a sellafieldi nukleáris hulladéktároló – a B30-as tárolómedence – az európai atomenergia-szektor egyik legsúlyosabb problémája. Hatalmas mennyiségű kezeletlen nukleáris hulladékot tárolnak a B30-as tárolómedencében.

Ezért teljes mértékben támogatom a nukleáris biztonsági közösségi keretrendszer létrehozására vonatkozó javaslatot, amely gondoskodni fog magas szintű és átlátható biztonsági normák bevezetéséről az atomerőművekben.

Megszavaztam azokat a módosításokat, amelyek ennek a javaslatnak a megerősítésére irányultak. Jóllehet nekünk nincs atomerőműünk Írorszáiban, a más európai országokban működő atomerőművek biztonsági problémái Írország népét is érinthetik. Az Európai Uniónak kell gondoskodnia arról, hogy országaink polgárai teljes védelemben részesüljenek ebben a kérdésben.

Glyn Ford (PSE), írásban. – Olyan emberként, akinek fenntartásai vannak az atomerőművek hosszú távú biztonságával kapcsolatban, nem vagyok igazán elégedett ezzel a jelentéssel. Elfogadom, hogy az ebben az iparágban dolgozó személyek elkötelezett szakemberek. Elfogadom, hogy csak ritkán következik be baleset. De az a probléma, hogy ha viszont baleset történik, akkor annyira szélsőségesek a következmények. Nem feledkezhetünk meg az Uralban bekövetkezett nukleáris balesetről, amelyet Roy Medveyev leplezett le, a „Three Mile Island” atomerőmű balesetéről, amelyben megvalósultak a Kína-szindróma című film eseményei, amelyet alig néhány nappal a baleset előtt kezdtek vetíteni, sem a Japánban bekövetkezett tokaimurai balesetről, sem pedig végül Csernobilról, amelynek következményei máig velünk élnek, de legtragikusabb módon az erőmű közvetlen környékén élő embereket és gyermekeket vagy azokat a gyermekeket sújtják, akiknek szülei ott voltak a balesetnél.

Luís Queiró (PPE-DE), írásban. – (PT) Az atomenergia nélkülözhetetlen szerepet játszik társadalmaink jövőbeni energiaellátásában. Ennek következtében és az Európa jövőbeni létesítményeire vonatkozó tervek figyelembevételével feltétlenül létre kell hoznunk egy nukleáris biztonsági közösségi keretrendszert.

Höckmark úr jelentése gondoskodik arról, hogy a legjobb és legbiztonságosabb feltételeket állapítsák meg a jövőbeni európai nukleáris létesítményekhez. Létrehozunk egy tiszta keretrendszert, független és erős nemzeti szabályozó hatóságokkal, valamint a nukleáris létesítmények engedélyeinek kibocsátására szolgáló rendszert, és az említett létesítmények felügyeletére és ellenőrzésére szolgáló rendszert.

Az atomenergia jövőbeni jelentősége megköveteli a kiválóságot a végrehajtás feltételeiben, valamint a nélkülözhetetlen információk kicserélésének feltételeiben, a legmagasabb szintű, egységes biztonsági feltételek megállapítása érdekében.

Ezért megszavaztam ezt a jelentést.

Paul Rübig (PPE-DE), írásban. – (DE) Az Osztrák Néppárt (ÖVP) küldöttsége támogatja a nukleáris erőművek független felügyeleti hatóságának létrehozását, amely jogilag kötelező érvényű képességgel rendelkezik a veszélyes atomerőműveknek a hálózatról történő lekapcsolására.

- Jelentés: Raül Romeva i Rueda (A6-0253/2009)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström és Åsa Westlund (PSE), írásban. – (SV) Úgy döntöttünk, hogy szavazatunkkal elutasítjuk ezt a jelentést a közös halászati politika ellenőrzési rendszeréről. Természetesen üdvözljük a fokozott intézkedésekre vonatkozó javaslatokat, amelyek gondoskodnak a szabályok betartatásáról, de kritikusan viszonyulunk a hobbihorgászat ellenőrzésére helyezett hangsúlyhoz. Ésszerűtlen a hobbihorgászat szabályozása, amikor valójában az ipari méretű halászat felelős az olyan problémákért, mint amilyen például a tengereinken elkövetett túlhalászás.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), írásban. – (PT) Sajnálattal tapasztaltuk, hogy a Parlament túlnyomó többsége elutasította az általunk javasolt módosításokat, amelyek a Portugál Köztársaság Alkotmányába foglalt rendelkezésekkel – más szavakkal a nemzeti szuverenitással – összhangban, és az ezen rendelkezések betartására irányuló erőfeszítések részeként kijelentik, hogy ennek a rendeletjavaslatnak tiszteletben kell tartania és nem szabad fenyegetnie a tagállamok illetékességét és felelősségét a közös halászati politika szabályai betartásának megfigyelése tekintetében.

Sajnálattal tapasztaltuk, hogy a Parlament túlnyomó többsége elutasította az általunk javasolt módosításokat, amelyek megakadályozták volna, hogy az Európai Bizottság előzetes figyelmeztetés nélkül független ellenőrzéseket hajtson végre a kizárólagos gazdasági övezetekben (EEZ) és a tagállamok területein, és hogy saját belátása szerint megtiltsa a halászati tevékenységeket, és felfüggeszse vagy törölje a közösségi pénzügyi támogatások valamely tagállam számára történő kifizetését, és annak megtiltását is megakadályozták volna, hogy a tagállamok ellenőrizzék valamely más tagállam hajóit a kizárólagos gazdasági övezetekben az érintett tagállam hozzájárulása nélkül.

Ez a rendeletjavaslat – amelyről az európai intézmények tovább fognak tárgyalni –, ha a helyzet jelenlegi állása szerint elfogadják, a nemzeti szuverenitás elleni újabb támadás lesz, mert olyan követelményeket tartalmaz a felszerelésekre és az eljárásokra vonatkozóan, amelyek teljes mértékben alkalmazhatatlanok a portugál halászatra.

Ezért nem szavaztuk meg a javaslatot.

Carl Lang and Fernand Le Rachinel (NI), írásban. – (FR) 2008-ban 165 vonóhálót kellett kislejtezni. 2009-ben eddig 225 vonóháló leselejtezését jelentették be.

A franciaországi halászati szektor súlyosan megszenvedi azt, hogy a francia kormány és Brüsszel megállapodása szerint feláldozzák a francia halászokat az európai gazdasági és kereskedelmi politika oltárán.

Így Norvégia, amely nem tagja az Európai Uniónak, de gázszel kapcsolatos gazdasági megállapodásokat kötött az Unióval, egyedül kisajátítja a tőkehalkvóta 80%-át, ez évi 500 000 tonna. Franciaország viszont alig évi 9000 tonnához fér hozzá, ebből a mennyiségből alig 700 tonna származik az Angol-csatornából és az Északi-tengerből.

Ilyen körülmények között ki ne érezne felháborodást, látva a francia halászok ellehetetlenítését? Miért törekszik Brüsszel és a francia kormány arra, hogy ilyen módon tönkretegye gazdaságunknak egy egész szektorát? Az euro-globalista érdekek és a szabad kereskedelem dogmája adja meg magyarázatot.

Az a négy millió eurós csomag, amelyet a mezőgazdasági és halászati miniszter megígért pénzügyi ellentételezésként azoknak a hajóknak a leállításáért, amelyek elérték halkvótájukat, nem fogja megoldani ezt a problémát. A szabad francia halászok számára létkérdés, hogy sürgősen megszabaduljanak ezektől a diszkriminatív és pusztító európai kvótáktól.

Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) Az Európai Parlament ma megszavazta a sport- és hobbihorgászat beillesztését a közös halászati politikába. Az EU ezzel megkezdte egyik legnépszerűbb szabadidős tevékenységünk szabályozását.

A javaslat abszurd. Először is, a horgászvizek az egyes országok, nem pedig Brüsszel tulajdonai. Másodszor, a hobbihorgászok tevékenysége nem érinti jelentős mértékben a halállományt. Harmadszor, ezt a jogszabályt nem lehet betartani. Elég Svédországra gondolni, amelynek partvonala 11 500 km hosszú. Vajon az EU bürokratái és ennek a Parlamentnek a képviselői valóban azt hiszik, hogy ténylegesen figyelemmel lehet követni az eseményeket, mindig és mindenhol? Ezt a törvényt lehetetlen végrehajtani, ez egy különlegesen rossz törvény.

Ugyanakkor különösebben nem lepett meg engem ez a javaslat. Az EU olyan, akár egy gőzgép, amely elindult, hogy eljusson végső céljához, és egy teljhatalmú szövetségi állammá váljon. Nagy, súlyos, és rendkívül nehezen lehet leállítani, miután megmozdult. Aki csak az útjába kerül, azt szétmorzsolja.

A mai nap sötét nap mindazok számára, akik tartalmas és hatékony európai együttműködésre törekednek, de mindenekfelett rendkívül sötét nap a tagállamok hobbihorgászaira nézve.

Sebastiano (Nello) Musumeci (UEN), írásban. – (IT) Ennek a rendeletjavaslatnak a célja, azaz egy közösségi ellenőrző rendszer garantálása a közös halászati politika szabályai betartásának biztosítására egy európai ügynökség útján, kétségkívül dicséretes, és válaszol számos olyan követelésre, amelyet a Parlament és az

Európai Bizottság az elmúlt évek során felvetett. A rendelet – bár kissé félénken – a fent említett szabályoknak a 27 tagállamban egységes módon történő végrehajtására és alkalmazására is javaslatot tesz.

Bár támogatom a szöveg általános hangvételét (a közös halászati politika megfelelő alkalmazása érdekében a szabályok betartásával kapcsolatos hozzáállás fenntartása), úgy vélem, hogy ez alkalommal sajnálatos módon nem vették megfelelően figyelembe a földközi-tengeri halászat különleges jellegzetességeit.

Ennek egyik példája az a követelmény, hogy fel kell állítani egy műholdas megfigyelési rendszert (VMS) a több mint tíz méter hosszú hajókon. Ez rendben is lehet a robusztus északi-tengeri halászhajók esetében, de a földközi-tengeri hajók esetében nem, mert ezek a hajók kicsik, gyakran kabin sincs rajtuk, és ezeket „kisüzemi halászatra” használják. Ez olyan problémát is okoz, hogy jelentős költségek is felmerülnek, ez azonban leküzdhető, ha a Közösség gondoskodik 80%-os társfinanszírozásról, amint ezt a 20. módosítás ésszerűen javasolta.

Brian Simpson (PSE), írásban. – Támogatom ezt a jelentést, mivel elfogadtuk a 48. és 49. módosítást, és elutasítottuk a 93. módosítást a hobbihorgászat tekintetében.

Számomra elfogadhatatlan a hobbihorgászat beillesztése a tagállamok halászati kvótájába.

Ha komolyan azt mondjuk, hogy a hobbihorgászat tönkreteszi a halállományt, akkor szerintem figyelmen kívül hagyunk egy alapvető kérdést a halállomány csökkenéséről. Ez a kérdés pedig az ipari halászat által folytatott túlhalászás, amelyet halászhajó-gyáraikkal elkövetnek.

Tőlük kell megkövetelnünk a közös halászati politika rendelkezéseinek betartását, nem pedig a hobbihorgászoktól, akik szenvedélyüknek hódolnak.

- Jelentés: Cornelis Visser (A6-0206/2009)

Roger Knapman and Thomas Wise (NI), írásban. – A közös halászati politika ezer sebből vérzik és rendkívül hátrányosnak bizonyult a brit gazdaságra, valamint a környezetre nézve. Bár elismerjük az új innováció szükségességét a helyzet javítása érdekében, a legtöbb ilyen innováció és legjobb gyakorlat egyértelműen a tagállamokból és maguktól a halásztól származik. Ezért szavazatunkkal elutasítottuk a jelentést, amely nagyobb hatáskört ad a Bizottságnak.

Thomas Wise (NI), írásban. – A közös halászati politika ezer sebből vérzik és rendkívül hátrányosnak bizonyult a brit gazdaságra, valamint a környezetre nézve. Bár elismerjük az új innováció szükségességét a helyzet javítása érdekében, a legtöbb ilyen innováció és legjobb gyakorlat egyértelműen a tagállamokból és maguktól a halásztól származik. Ezért szavazatommal elutasítottam a jelentést, amely nagyobb hatáskört ad a Bizottságnak.

- Jelentés: Simon Busuttil (A6-0251/2009)

John Attard-Montalto and Louis Grech (PSE), írásban. – Saját magam és munkatársam, Louis Grech nevében azt szeretném mondani, hogy jóllehet megszavaztuk a jelentést, szeretnénk kihangsúlyozni a következő szempontokat:

támogatjuk a közös bevándorlási politikát;

meggyőződésünk, hogy a nemzeti érdekek szempontjából a Bevándorlási Paktum nem volt kielégítő;

csalódottan tapasztaltuk, hogy a jelentés nem hivatkozik közvetlenül és egyértelműen a terhek kötelező megosztására;

azt tapasztaltuk, hogy minden együttműködést értékelnek; de az EU nem avatkozhat bele abba, hogy milyen típusú kétoldali megállapodások jönnek létre a származási ország és a tranzitország között;

nem értünk egyet azzal, hogy az illegális bevándorlók szavazati jogot kapjanak Málta demográfiai helyzete miatt;

nem értünk egyet az egységes schengeni vízumrendszer bevezetésével a nemzeti rendszerek helyett, ha ez fokozza a bürokráciát és ha maga a rendszer kevésbé rugalmasá válik.

Catherine Boursier (PSE), írásban. – (FR) Üdvözlöm a Busuttil-jelentés elfogadását, bár elismerem, hogy nem támogatom az összes szempontot, amelyet felvetett, különös tekintettel az Európai Bevándorlási és Menekültügyi Paktum megkötésének kedvező fogadtatására: képviselőcsoportom az Állampolgári Jogi, Bel-

és Igazságügyi Bizottságban arra szavazott, hogy vegyük ki ezt a hivatkozást, de kisebbségben maradtunk ebben a kérdésben; ugyanez vonatkozik a FRONTEX fokozott szerepkörére a visszatérési műveletek végrehajtásában.

Ám a végeredmény fényében megszavaztam a jelentést, hogy erőteljesen felszólalhassunk a bevándorlás legális útjainak megnyitása mellett. Ezért támogatom: annak elismerését, hogy szükség van a bevándorlók munkájára az EU-n belül; a fokozott konzultáció szükségességét a civil társadalom képviselőivel; az EU-n belüli mozgásszabadságot öt éves itt-tartózkodást követően; az emberi méltóság tiszteletben tartását és a legkedvezőbb intézkedések alkalmazását a visszatérési irányelv alkalmazásának összefüggésében; és végül, de legfontosabb módon a szavazati jogot a helyi választásokon, ez az a pont, amit az európai jog a leghevesebben ellenez.

Philip Bradbourn (PPE-DE), írásban. – A brit konzervatívok a jelentés ellen szavaztak, mivel nem fogadjuk el a közös európai uniós bevándorlási politika szükségességét, és mivel az Egyesült Királyságnak fenn kell tartania a teljes ellenőrzést nemzeti határai felett.

Philip Claeys (NI), írásban. – (NL) A jelentés ellen szavaztam, mivel számos elfogadhatatlan elemet tartalmaz. Először is azt feltételezi, hogy az EU-nak hatvanmillió új bevándorlóra lesz szüksége 2050-ig. Figyelembe véve a tömeges bevándorlással kapcsolatos jelenlegi problémákat, ez a javaslat örlöngés. Azt is javasolja, hogy a kék kártyát ne korlátozzuk a magasán képzett alkalmazottakra. Ezzel az erővel akár teljesen meg is nyithatjuk a zsilipkapukat.

Carlos Coelho (PPE-DE), írásban. – (PT) Az EU számára elengedhetetlen a bevándorlás közös megközelítési módjának bevezetése. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy megosztott és következetlen megközelítési módot alkalmazzunk a belső határok nélküli közös térségben, mivel a valamely tagállam által végrehajtott minden bevándorlási lépésnek vagy politikának szükségszerűen vannak következményei az összes többi tagállamra nézve.

Ezért támogatom a közös európai bevándorlási politika létrehozását, a magas szintű politikai és műveleti szolidaritás, kölcsönös bizalom és a közös felelősség alapján.

Az Európai Bevándorlási és Menekültügyi Paktum elfogadása hatalmas előrelépés volt ebbe az irányba, mert egy következetesebb és ellenőrzött bevándorlási politikát eredményezett, amely kapcsolódik az európai országok munkaerő-piaci szükségleteihez, valamint a lakhatás, az egészségügy és az oktatás területén rendelkezésre álló erőforrásokhoz. Emellett az illegális bevándorlás elleni erőteljes harcot is célul tűzi ki maga elé.

A Busuttill úr által elkészített kiváló jelentés ezt a megközelítési módot fogadja el. Az egyetlen problémát az Európai Parlament szocialista képviselőcsoportja által előterjesztett módosítás jelenti, amely fenyegeti az illegális bevándorlás elleni küzdelem szilárdságát, mivel kétség sem férhet ahhoz, hogy a tagállamok területén jogszerűen tartózkodó bevándorlók rendelkeznek szavazati joggal, az előírt feltételek szerint. Ezért támogatom az előadó által benyújtott alternatív állásfoglalást, aki újból megpróbált mindenki számára elfogadható kompromisszumot elérni.

Edite Estrela (PSE), írásban. – (PT) Megszavaztam a közös európai bevándorlási politikáról szóló állásfoglalást, mivel a bevándorlás az egyik legfontosabb probléma, amellyel Európa jelenleg szembenéz. A bevándorlás problémájának megoldása során elfogadhatunk olyan politikákat, amelyek lehetőséggé változtatják ezt a problémát.

A bevándorlás az EU-országok közös aggálya, ezért kell összehangolt módon fellépni a problémára adott megfelelő válasz megtalálása érdekében. Ez a jelentés megkísérli lefedni a bevándorlás összes dimenzióját azáltal, hogy támogatja a magas szintű politikai és műveleti szolidaritásra épülő közös európai bevándorlási politikát.

Ezenkívül tartalmaz olyan intézkedéseket, amelyek lehetővé teszik, hogy a bevándorlók részt vegyenek annak a társadalomnak a polgári és politikai életében, amelyben élnek, különösen a politikai pártokban és a szakszervezetekben, és lehetőséget biztosít arra, hogy szavazzanak a helyi választásokon.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), írásban. – (PT) Egy 91 cikkből álló jelentésnek egyértelműen tartalmaznia kell olyan aspektusokat, amelyekkel egyetértünk. Ez a jelentés azonban annak ellenére, hogy megpróbálja „megédesíteni a keserű pirulát”, olyan mértékben negatív, hogy kénytelenek voltunk elutasítani.

A jelentés „erősen támogatja egy közös európai bevándorlási politika létrehozását”, üdvözli „a Lisszaboni Szerződés intézményi következményeit, különösen az együttdöntés és a minősített többséggel történő szavazás kiterjesztését az összes bevándorlási politikára”, valamint „az Európai Bevándorlási Paktum elfogadását”; más szavakkal egy embertelen, a biztonsági követelményekre épülő bevándorlási politikát, amely kriminalizálja és kihasználja a bevándorlókat és válogat közöttük.

Ha lennének kétségeink az EU céljait illetően, akkor ez a jelentés mind eloszlatja ezeket: a bevándorlás „továbbra is szükséges Európa ... munkaerő-piaci ... szükségleteinek megoldásához” (közel „hatvanmillió dolgozó 2050-ig”). Ezért kell kidolgozni „bevándorlási profilokat” – „a munkaerő-piaci szükségletek e profilok központi elemét fogják képezni” – és ezért kell „fokozni az EU vonzerejét a magasan képzett dolgozók számára”, különösen a „kék kártya” útján; más szavakkal, ez egy embertelen kép a bevándorlókról, mert kizárólag szabadon kihasználható munkaerőnek tekinti őket.

A bevándorlási politikán túl egy másfajta politikára van szükségünk, amely megvédelmezi a bevándorlók jogait és harcol a bevándorlás alapvető okai ellen.

Filip Kaczmarek (PPE-DE), írásban. – (PL) A Busuttil-jelentés elfogadása mellett szavaztam. Ez egy fontos jelentés, mivel a bevándorlás az egyik legfontosabb kihívás, amellyel az Európai Uniónak szembe kell néznie. Be kell ismernünk, hogy nem vagyunk képesek teljes mértékben kihasználni a bevándorlás hasznos aspektusait, vagy megelőzni azokat a helyzeteket, amelyek semmilyen értelemben nem tekinthetők előnyösnek.

További nehézséget jelent az, hogy a bevándorlás nem azonos formában nyilvánul meg az egyes tagállamokban, és ezek a különbségek igen nagyok. Egyes országok számára a bevándorlás roppant nagy szociális, pénzügyi és politikai problémát jelent. Más országok esetében ez egy kisebb jelenség, amely nem vált ki különösebb érdeklődést. Többek között ezért annyira nehéz meghatározni és bevezetni egységes bevándorlási politikát. Azzal is tisztában kell lennünk, hogy sok ember számára az, hogy itt maradhat-e Európában, a szó szoros értelmében élet-halál kérdése. Ha visszaküldjük őket származási országukba, azzal valójában halálra ítéljük őket. Ezért a bevándorlási politika eszközeinek rugalmasnak kell lenniük, hogy adaptálhatók legyenek az egyes emberek konkrét eseteire. Nagyon köszönöm.

Carl Lang és Fernand Le Rachinel (NI), írásban. – (FR) A jogszerű bevándorlási csatornák megnyitására épülő közös bevándorlási politika nem nyerheti el támogatásunkat. Homlokegyenest ellenkező politikára van szükségünk.

Ez a jelentés megint a Bizottság veszélyes javaslataira épül, amelyek a Bizottság 2005. január 11-i, a gazdasági elvándorlás kérdéseivel foglalkozó Zöld Könyvében megjelentek. Ez a jelentés hatvanmillióban állapítja meg azoknak a bevándorló munkavállalóknak a számát, akikre az EU-nak 2050-ig állítólag szüksége lesz, és ennek megfelelően kihangsúlyozza a jogszerű bevándorlási csatornák megnyitásának szükségességét.

Csak visszataszítónak tekinthetjük azt, hogy egy gazdasági, pénzügyi és szociális válság kellős közepén azt javasolják nekünk, hogy nyissuk meg piacainkat a külföldi munkavállalók előtt, amikor országaink munkahelyei veszélyben vannak és tombol a munkanélküliség.

A jelenlegi válságban sokkal inkább gazdasági és szociális protekcionista intézkedések alkalmazására és a munkahelyek megőrzésére, sőt, az állampolgárainknak nyújtott szociális segélyekre lenne szükség.

Összefoglalva: ez a jelentés arra a hamis feltételezésre épül, hogy ha megnyitjuk a zsilipkapukat a legális bevándorlás előtt, azzal jelentősen csökkenthetjük, vagy akár teljesen meg is szüntethetjük az illegális bevándorlást. Tudjuk, hogy ez képtelenség, és hogy a jogszerű bevándorlás ezzel ellentétben a mindent elsőprő bevándorlás előfutára lenne.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) A menedékjog a példátlan méretű tömeges bevándorlás eszközévé kezd átalakulni. Európa szélesre tárja kapuit a fejlődő világ előtt. Ha a multikulturális látnokok teret nyernek, akkor a család fogalmát ki kell terjeszteni, hogy egész törzsek gond nélkül bevándorolhassanak.

Emellett korlátoznunk kell a kiutasítást megelőző fogva tartás lehetőségét, a menedékkérőket be kell engedni a munkaerőpiacra és ki kell terjeszteni rájuk az alapvető ellátásokat. Ez még nagyobb nyomás alá helyezné hazai munkaerőpiacunkat – különösen a gazdasági válság ideje alatt –, és az adófizetőkől meg kellene követelnünk, hogy mélyen nyúljanak bele a zsebükbe. A fenti okok miatt nincs más választásunk, mint hogy elutasítjuk ezt a jelentést.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL), írásban. – (EL) A közös bevándorlási politikáról szóló jelentés pozitív jelenségnek tekinti az EU monopóliumbarát bevándorlási politikáját és az Európai Parlament ehhez történő

hozzájárulását. Ugyanakkor azt javasolja, hogy meg kell tenni bizonyos intézkedéseket a következő szakaszhoz, a bevándorlók költségén, és még reakciósabb irányban.

A jelentés az EU bevándorlási politikájának legfontosabb alapelvét eszközként használja a munkaerőpiac szükségleteinek kiszolgálására, ami természetesen az európai monopóliumok jövedelmezőségét jelenti. Ebből a célból eleve elhatározza, hogy a „jutalmazás és büntetés” politikáját alkalmazza a bevándorlókkal szemben. Így ugyanakkor üdvözlí az elfogadhatatlan Bevándorlási és Menekültügyi Paktumot és felszólít a FRONTEX megerősítésére, erősebb felderítési információgyűjtésre és akadályozó intézkedésekre azokkal a bevándorlókkal szemben, akik haszontalanok az európai tőke számára. Ugyanakkor üdvözlí a „magasan képzett” bevándorlók vonzását és legalizálását, valamint a tőke által igényelt ciklikus és ideiglenes bevándorlást, és intézkedéseket javasol a legális bevándorlók integrálására, hogy munkaadók számára azonnal elérhetőek legyenek.

Erre a reakciós politikára csak egyetlen válasz adható: integrálni kell a bevándorlókat a munkásmozgalmába, és a bevándorlóknak és a helyi munkavállalóknak vállvetve kell küzdeniük az EU-nak és a tőkének az alulról szerveződő mozgalom elfojtására irányuló és bevándorlásellenes politikája ellen, és követelniük kell jogaikat és az általuk előállított jólétet.

- Jelentés: Eva Lichtenberger (A6-0224/2009)

Šarūnas Birutis (ALDE), írásban. (LT) Eljött az ideje, hogy a transzeurópai közlekedési hálózat (TEN-T) politikája, tizenöt év tapasztalatai alapján, megfelelően kifejezze céljait és intézkedéseit. Újból végig kell gondolnunk bizonyos projekteket és intézkedéseket, nagyobb hangsúlyt kell helyezni az EU-koordinációra és célul kell kitűznünk a tagállamok kötelező érvényű vállalásainak megszerzését a kiemelt projektek végrehajtása során, amelyekhez hozzájárultak.

A TEN-T kiemelt projektjei és úthálózatai jelentős részben nagy és költséges nemzeti közlekedési infrastruktúra-projektekből állnak, és néhány korábbi 30 TEN-T projekt végrehajtása fizikailag lehetetlen volt, míg más projektek, elsősorban az EU kibővítése után, különösen fontossá váltak, de nem kerültek fel a listára.

A jelenlegi gazdasági válság újból ennek a logikának a követésére ösztönöz bennünket a közlekedési infrastruktúrába történő beruházások során. Am alaposan átgondolt projektekre és beruházásokra van szükségünk az EU közlekedési infrastruktúrájának területén annak érdekében, hogy az a következő 10-20 év folyamán továbbfejleszthető legyen. A közlekedési infrastruktúra projektjeivel kapcsolatos döntéseket a költségek és a hasznok megfelelő felmérésére, a stabilitásra és az európai határokon átnyúló hozzáadott értékre kell építenünk.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), írásban. – (PT) A jelentés meghatározza a „transzeurópai közlekedési hálózat (TEN-T) fejlesztéséről szóló iránymutatásokat”. Ez jelenleg 30 kiemelt projektet tartalmaz, amelyeket „elsősorban nemzeti érdekek ösztönöznek” – vajon milyen más érdekeket kellene figyelembe venniük ezeknek a multinacionális társaságoknak? –, és amelyek csaknem 5,3 milliárd euró közösségi társfinanszírozásban részesülnek.

Ez a jelentés beilleszthető a „transzeurópai közlekedési hálózatok” jövőképébe, amely a belső piac bővülésére, valamint a kapitalista verseny és koncentráció növekedésére épül. Ezért „kihangsúlyozza... a Lisszaboni Stratégia célkitűzései... beillesztésének szükségességét”, és kiáll a TEN-T „változó piaci feltételekhez” történő adaptálása mellett, összhangban „a következő kritériumokkal”: gazdasági életképesség, fokozott versenyképesség, az egységes piac fejlesztése, „köz- és magánszféra partnerségek” útján fejlesztve (például „a közúti infrastruktúrából származó úthasználati díjak egy részének a TEN-T-projektek finanszírozására történő” allokációjával).

Alig egy hónappal a jelenlegi parlamenti ciklus vége előtt a Parlament többsége nem tudja megállni, hogy ne kérje fel az Európai Bizottságot arra, hogy „javasoljon – megbízatásának végéig – egy jogalkotási kezdeményezést a hazai vasúti utasszállítási piac 2012. január 1-jei megnyitásáról”.

Végül a nagy gazdasági és pénzügyi csoportok befolyásának Kelet-Európa felé történő kiterjesztésével kapcsolatos érdekeinek kielégítésére kihangsúlyozza, hogy a Nyugat- és Kelet-Európa közötti kapcsolatok elsőbbséget élveznek.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), írásban. – (RO) A transzeurópai közlekedési hálózat fejlesztése és bővítése teljes mértékben elengedhetetlen a belső piac konszolidációjához és az Európai Unió kohéziójának előmozdításához. Ezért szavaztam meg az előadót, Eva Lichtenberger által javasolt „C” változatot. Ez a

megközelítési mód lehetővé teszi a jövőben rendelkezésre álló pénzügyi erőforrások összes fajtájának felhasználását a közlekedés és az infrastruktúra területén, bár ez nem biztosítja teljes mértékben az eszközöket a hatékony végrehajtás garantálásához, a számos szerteágazó nemzeti érdek figyelembevételével.

Minden más alternatíva, ide számítva a PPE-DE képviselőcsoport által javasolt alternatív indítványt is, lehetetlenné tehetné a tagállamok számára, hogy a kohéziós politika részeként felhasználják a kohéziós alapokat közlekedési és infrastrukturális projektekben, a kiemelt TEN-T-projektek kivételével, és ennek eredményeként megfosztaná Romániát attól a lehetőségtől, hogy felhasználja a közlekedési szektorban a kohéziós alapokat, amelyekre Romániának olyan nagy szüksége van.

Luís Queiró (PPE-DE), írásban. – (PT) Ez a jelentés értékeli a 30 TEN-T kiemelt projektjeinek végrehajtását, amelyeknek késlekedései súlyos hatást gyakorolnak az európai fenntartható közlekedési politika jövőjére. A nehézségek ellenére feltétlenül meg kell őriznünk a szükséges változtatások melletti elkötelezettségünket, az intermodális kapcsolatok kiépítése érdekében, különösen a személy- és áruszállítás területén. Figyelembe kell vennünk a különféle fennálló kihívásokat, amelyek a biztonság, a regionális kérdések, a szociális, gazdasági és pénzügyi szokások, valamint a környezet szempontjából jelentkeztek. Ezért ki kell hangsúlyozni a közlekedési hálózat integrált és koherensebb megközelítési módját.

Egyértelmű a határokon átnyúló kapcsolatok fejlesztésének szükségessége az európai közlekedési hálózatban, ezért támogatjuk az összes közlekedési mód közötti továbbfejlesztett kölcsönös kapcsolatokat, különösen azokat, amelyeknek átalakítása és továbbfejlesztése bonyolultabb, ilyen például a vasúti vagy a tengeri közlekedés. Jobb kapcsolatokat kell kiépíteni a tengeri kikötőkkel és a repülőterekkel, és a transzeurópai hálózat projektjeinek megfelelő végrehajtása minden bizonnyal hozzájárul ehhez a célkitűzéshez.

A jelentés kifejezésre juttat néhány ilyen aggályt, de nem tartotta meg a teljes szövegben azt a prioritási sorrendet, amit én megfelelőnek tartok. Ezért ellene szavaztam.

8. Szavazathelyesbítések és szavazási szándékok: lásd a jegyzőkönyvet

(Az ülést 13.05-kor felfüggesztik, és 15.00-kor újra megnyitják)

ELNÖKÖL: COCILOVO ÚR

alelnök

9. Az előző ülés jegyzőkönyvének elfogadása: lásd a jegyzőkönyvet

10. Földrendés az olaszországi abruzzai régióban (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Bizottság nyilatkozata az olaszországi Abruzzo régióban bekövetkezett földrengésről.

Siim Kallas, a Bizottság alelnöke. – Elnök úr! A Bizottság részvétnyilvánítását küldi mindazoknak a családoknak, akik elveszítették szeretteiket a közelmúltban bekövetkezett olaszországi földrengésben.

A Bizottság már a földrengést követő első órák óta szoros kapcsolatot tart fenn az olasz polgári védelmi hatóságokkal. A tagállamok már a katasztrófa korai szakaszában elkezdtek felajánlani segítségüket a közösségi polgári védelmi mechanizmus útján.

Bár a földrengés rendkívül erős volt és hatalmas pusztítást okozott, a nemzeti erőforrások képesek voltak megtenni az azonnali válságkezelő lépéseket.

Április 10-én azonban Olaszország műszaki szakértőket kért, hogy a földrengésben megsérült épületek stabilitásának elemzésével támogassák az országot. Nyolc nemzeti és bizottsági szakértőből álló csoportot választottak ki. A csoport április 18-án indult el a helyszínre. Az épületek stabilitásának megállapítása mellett a csoport javaslatokat tesz a sérült épületekkel kapcsolatos megoldásokra is.

A Bizottság jelenleg is együttműködik az olasz hatóságokkal további európai uniós támogatások lehetőségeinek azonosítása érdekében. A lehetőségek között szerepel az EU szolidaritási alapja, valamint a strukturális és vidékfejlesztési alap átcsoportosítása.

Ez a földrengés tragikus emlékeztetés arra, hogy a természeti katasztrófák folyamatos fenyegetést jelentenek az összes tagállamra nézve. Az elmúlt évtizedben a földrengések, hóhullámok, erdőtüzek, árvizek és viharok sok embert megöltek Európában, megsemmisítettek drága infrastruktúrákat és értékes természeti területeket.

A tagállamoknak és a Közösségnek egyesíteniük kell erejüket a katasztrófák és azok hatásainak megelőzésére, valamint egy gyors és hatékony európai katasztrófaelhárítás felépítésére. A tapasztalatok azt mutatják, hogy integrált és több veszélyre kiterjedő megközelítési módot kell alkalmaznunk a katasztrófák megelőzésére és az azokra adott azonnali reakcióra szolgáló hatékony intézkedések kidolgozására, amint ezt a Bizottság 2008. márciusi, a katasztrófaelhárítási képesség megerősítéséről szóló közleménye felvázolja.

Emellett 2009 februárjában a Bizottság elfogadott egy közösségi megközelítési módot a természeti és az ember okozta katasztrófák megelőzéséről, amely a legkorszerűbb módszereket képviseli és előkészíti az utat a Bizottság jövőbeni kezdeményezései számára. Javasolja a meglévő megelőzési eszközök közötti konzisztencia javítását és azok kiegészítését, és ilyen módon az EU cselekvése által hozzáadott érték megerősítését.

A Bizottság nagyra értékelné, ha visszajelzést kapna az Európai Parlamenttől az ebben a fontos közleményben javasolt megközelítési módról. Ezenkívül köszönetet mond az EU gyorsreakciók képességével kapcsolatos előkészítő munkáért, amelyet az Európai Parlament a 2008. és a 2009. évi költségvetésbe felvett, a Bizottság a tagállamokkal együtt jelenleg azt vizsgálja, hogyan lehet továbbfejleszteni az EU általános azonnali reakciók képességeit. Ezek a kezdeményezések együttesen hozzájárulnak egy valódi európai katasztrófa-elhárítási politika kialakításához, amely mindenféle katasztrófa esetén bevethető lenne.

Elnök. – Köszönöm, Kallas úr. Szeretném megragadni a lehetőséget arra, hogy üdvözljem a Bizottság alelnökét, Tajani urat, és nehegy megdorgáljanak engem azért, hogy gondatlan vagy érzéketlen vagyok, szeretném emlékeztetni Önöket arra, hogy tegnap már megemlékeztünk egyperces csenddel a katasztrófa áldozatairól.

Gabriele Albertini, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! 2002 és 2007 között a földrengés volt a negyedik leggyakoribb természeti katasztrófa az Európai Unióban. Az Abruzzo régióban bekövetkezett legutolsó és szomorú módon a legsúlyosabb tragédia után közös erővel kell szembenéznünk ezekkel a szörnyű eseményekkel, amelyek az Unió sok országának közös problémái.

Jelenleg az európai szolidaritási alap és a közösségi polgári védelmi mechanizmus áll a rendelkezésünkre: két olyan eszköz, amely rendkívül fontos, mégis elégtelen az Európához hasonló, földrengésekkel fenyegetett térségben. Az abruzzói földrengés esetében feldolgozás alatt áll a szolidaritási alaphoz történő hozzáférési kérelem, az elpusztult területek újjáépítéséhez. Ez a szám elérheti az 500 millió eurót is, amint erről a Bizottság alelnöke, Antonio Tajani a sajtót tájékoztatta. Még nem lehet számszerűsíteni ennek a földrengésnek a mértékét és az okozott kárt: Abruzzo régióknak sürgős és jelentős beavatkozásra van szüksége, amelyet az olasz kormány azonnali és alapos módon kezelt már a földrengést követő első percekől kezdve.

Ehhez a cselekvéshez azonban európai koordinációra van szükség, a nemzeti és a helyi hatáskörök tiszteletben tartásával. 2007. november 14-én maga a Parlament egyhangúan elfogadott egy állásfoglalást a földrengések regionális hatásairól, az ilyen jellegű tragikus események által okozott károk megelőzése és kezelése tekintetében. Ennek a dokumentumnak kell kiindulási pontként szolgálnia az ezzel kapcsolatos koordinált európai politikához, amint ezt Vakalis úr további 50 parlamenti képviselő által is aláírt írásbeli kérdése is megállapítja. Ezért abban reménykedünk, hogy az Európai Bizottság továbbviszi az ebben az állásfoglalásban megfogalmazott gondolatokat és alkalmazza azokat a földrengések megelőzésére és kezelésére szolgáló európai cselekvési program létrehozásához.

Gianni Pittella, a PSE képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Szeretném újból kifejezni részvételem az Olasz Parlament képviselői és az Európai Parlament szocialista képviselőcsoportjához tartozó összes képviselő nevében, az áldozatok családjai, Abruzzo régió és lakosai, valamint egész Olaszország felé. Azt is szeretném elmondani, hogy képviselőcsoportunk, amely kezdettől fogva a tragédiától sújtott emberek mellett állt, delegációt küld Abruzzo régióba elnökünk, Schulz úr vezetésével. A számok rémületesek: az igaz, amint ezt Albertini úr mondta, hogy még nem ismerjük a végleges számokat, ennek ellenére is elmondhatjuk, hogy a halálos áldozatok száma 300 körül van. Ez tragédia: 50 000 evakuált, sok ezer ház megsemmisült, sok száz középület elpusztult, közöttük iskolák, és egy elismert kulturális, régészeti és művészeti örökség romokban hever.

Az Olasz Köztársaság elnökének, Giorgio Napolitano úr szavaival élve elmondhatjuk, hogy az eseményekre adott reakció azonnali és hatékony volt. Ez a reakció az államtól érkezett, de nem állami szereplőktől is; a

világtól, önkéntesektől, olaszországi és más közösségektől, tartományoktól, régióktól, a Vöröskeresztől és a tűzoltóságtól: ez a szolidaritásnak valóban rendkívüli megnyilvánulása. Talán az olasz kormány – valóban jobb, ha figyelmen kívül hagyják a „talán” szót – az olasz kormány el kellett volna fogadnia azt a javaslatot, hogy vonják össze a népszavazást az európai választásokkal és a közigazgatási választásokkal, mert így meg lehetett volna takarítani néhány százmilliót, amelyet most fel lehetne használni a földrengés károsultjainak megsegítésére.

Európának meg kell tennie bizonyos válaszlépéseket: először is aktiválnia kell a szolidaritási alapot; alig néhány órával a tragikus események után beszéltünk erről Tajani alelnök úrral. Másodszor: át kell csoportosítani a strukturális alapokat, és harmadszor, biztos urak, fel kell használni a korábbi és új programtervezési időszakok fel nem használt pénzeszközeit. Negyedszer, módosítani kell a kohéziós politikára és a strukturális alapokra vonatkozó szabályokat, az I. célkitűzés alapján történő visszaállítási lehetőség tekintetében, vagyis a hátrányos helyzetű, fejletlen régiókban, amely régiókban a kivételesen súlyos természeti események következtében a GDP, vagy a felhalmozott vagyon a közösségi átlag 75%-a alá csökken. Tehát nem valami ad hoc törvényt akarunk Abruzzo régió helyzetének szabályozására, hanem olyan törvényt szeretnénk, amely az összes olyan régióra vonatkozik, amely hasonló helyzetbe kerülhet. Ötödszor, meg kell vizsgálnunk a Bizottsággal a gazdasági tevékenységekre és az újjáépítési munkára vonatkozó adócsökkentés lehetőségét, amely reményeink szerint újból beindul Abruzzo régióban. És végül, felszólítok az építőanyagokra vonatkozó irányelv végrehajtására, amelyet a Parlament a közelmúltban korszerűsített és továbbfejlesztett.

Összegezve, ilyen súlyos tragédiák esetén nincs szükség nagy szónoki képességekre, sokkal inkább hatékony, kézzelfogható reagálásokra van szükség, és nagyon oda kell figyelni arra, hogy a földrengés törmelékei ne váljanak további profittermelés és tiltott gyakorlatok helyszínévé, amelyekből nagy bűnözői csoportok tömhetnék a zsebüket. Ébernek kell lennünk és minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk: mindnyájunknak azon kell fáradoznunk, hogy segítségünkkel az Abruzzo régióban élő barátaink újból tudjanak mosolyogni.

Patrizia Toia, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Az országomban bekövetkezett szörnyű tragédia a fontos központi Abruzzo régióra és Aquila városára sújtott le. Ez a katasztrófa lesújtott emberéletekre, köztük fiatalokra is; tönkretett házakat, az otthonainkat; templomokat, vagyis az istentiszteleti helyeinket; emlékműveket, tehát a kultúránkat; társaságokat, tehát a munkahelyeinket; egyetemeket, vagyis tanulási központjainkat; és hatalmas pusztítást hagyott maga mögött.

Valamennyien összesereglettünk ezek körül az emberek körül, és most elmondhatjuk a következőket: először is, nagy méltósággal viselkedtek, annak ellenére, hogy ennyire közvetlenül és kézzelfoghatóan érintette őket a csapás, elvesztették legértékesebb tulajdonaikat, például az otthonukat – és amint tudjuk, az otthon az olasz kultúra középpontjában helyezkedik el –, ezek az emberek mégis méltósággal viselkedtek és újra akarják kezdeni az életüket, újra akarják építeni, amijük volt, saját településüket, azon a helyen, amely azt a települést jelképezi, saját hagyományaik és a folytonosság megőrzésével. A régió egyetemének, valamint kis- és középvállalkozásainak fontosságára gondolok, amelyek jelenleg nagyon megszenvedik a súlyos gazdasági nehézségeket és a helyreállítás hiányát.

Azt is el kell mondanom, hogy az intézmények részéről is rendkívüli megmozdulást tapasztaltunk: a kormány, a Parlament, az összes ellenzéki erő, a többséggel együtt, amely nagy bölcsességgel és felelősséggel, az egyhangúság jegyében tekint az elvégzendő munkára: helyi intézmények, önkéntesek, a polgári védelem, ezer meg ezer fiatal és felnőtt ment Abruzzóba, társadalmi csoportok, egyesületek és a katolikus közösség képviselői; mindenki megtette a maga hozzájárulását. Még azok is tettek valamit, akik nem utaztak a helyszínre: gazdasági vagy kulturális szempontból, országunk teljes kulturális, társadalmi és gazdasági szférája megmozdult, ami nagyon fontos.

Ám az újjáépítés kapcsán is fontos lesz erre emlékezni, amint Pitella úr mondta, mert a tragédia pozitív aspektusai mellett napvilágra kerültek építkezési módszereink strukturális gyengeségei, és meggyőződésem, hogy ezen a téren az igazságszolgáltatás jogos igénye mellett kötelezettséget kell vállalnunk a felelősség kiderítésére és az újjáépítésre.

Hadd mondjak egy szót Európáról, elnök úr: amikor a katasztrófa bekövetkezett, Európa mellénk állt, és a jövőben is ezt fogja tenni a pénzalapokon és az említett cselekményeken keresztül. Látható jelenlétet is szeretnénk, hogy Európa felismerhető legyen, nemcsak az odaérkező pénzen keresztül, hanem az arcokon és az intézményeken is. Javaslom, hogy a Parlament közös delegációja tegyen látogatást a régióban, minden pompa nélkül, minden nyilvánosság nélkül, csak azért, hogy elmondhassuk: Európa intézményekből és emberekből áll, és ezek az intézmények és emberek támogatást akarnak nyújtani és folyamatosan támogatják Aquilát, Abruzzót és országomat, amely szintén súlyos károkat szenvedett.

Roberta Angelilli, az UEN képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Én is szeretnék köszönetet mondani a Közösség intézményeinek az Olaszországnak és az embereknek nyújtott támogatásért, akiket a földrengés sújtott. Nagyon nehéz napok voltak ezek, amelyeket tovább súlyosbítottak az elmúlt 48 óra időjárási viszonyai.

De a gyász és a pusztulás után eljön a gyakorlati javaslatok és az újjáépítés ideje, Abruzzo régió jövője helyreállításának ideje. Azt kérjük az európai intézményektől, hogy vegyék ki a részüket; a Bizottság valójában már vállalt garanciát Tajani alelnök úr útján, aki közvetlenül a katasztrófa után nagyon gyorsan biztosított minket elkötelezettsége felől.

Amint ezt ma maga a Bizottság is megerősítette, először is ellenőriznünk kell minden rendelkezésre álló pénzügyi forrást, gondoskodnunk kell a természeti katasztrófák esetére tartalékolt Európai Szolidaritási Alap azonnali aktiválásáról, majd keresni kell a lehetőséget az Európai Szociális Alap és más közösségi programok teljes felhasználhatóvá tételére és átcsoportosítására, a foglalkoztatás és a vállalkozások támogatása céljából. Különös hangsúllyal felhívjuk azonban a figyelmet rendkívüli jogi intézkedések bevezetésének lehetőségére: adócsökkentések, ösztönzések és segélyek, lehetőleg a jelenleg érvényben lévő *de minimis* rendelkezések alóli kivételként. Ezeket az intézkedéseket az Európai Uniónak kell engedélyeznie, két-három éves érvényességi idővel, vagyis a szükséghelyzet és az újjáépítés lezárásáig szükséges időre.

Ezekben a kérdésekben és ezekről a célkitűzésekről, amint ezt a mai vita is megmutatta, valamennyien egyetértünk, nincsenek nézeteltérések. Én is azzal szeretném befejezni, hogy teljes szívemből az áldozatokra, családjukra és az érintett emberekre gondolok, de a térségből származó olasz nőként, amire különösen büszke vagyok, szeretnék még egyszer külön köszönetet mondani az intézmények, az összes politikai párt és mindenekfelett a mentőcsapatok, a polgári védelem és a Vöröskereszt erőfeszítéseiről. Köszönetet mondok továbbá az önkéntes szervezeteknek és az egyes polgároknak, akik megtették azt, amit tudtak, és vagy személyesen hozzájárultak, vagy pedig pénzt adtak, hogy kifejezzék szolidaritásukat és valódi segítséget nyújtsanak; ők valóban a hatékonyság és az emberség kiemelkedő példái.

Monica Frassoni, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! A Zöldek/ az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportja csatlakozik az összes előttem felszólalt képviselőtársunkhoz, és mi is kifejezzük együttérzésünket, erős szolidaritásunkat és támogatásunkat mindazok felé, akiket ez a hatalmas tragédia sújtott, ez a katasztrófa, ez a természeti csapás, amelyet azonban okok egész sora idézett elő, és remélem, hogy az Európai Unió érzékelhetően, pozitívan tud hozzájárulni a helyzet megoldásához.

Egy valamit nem lehet letagadni: ennek a földrengésnek a következményei sokkal kevésbé súlyosak lehettek volna, a tragédiának nem kellett volna ilyen mértékűnek lennie, mert egyértelmű, hogy épületek és házak egész sora összeomlott, pedig ennek nem kellett volna megtörténnie. Hanyagság történt, csalás és megtévesztés történt, és meg kell állapítanunk, ki ezért a felelős, mert ez is elengedhetetlen része az újjáépítésnek, mert ez jelenti Abruzzo, a lakosság és az egész ország számára a morális helyreállítást. Az újjáépítést ki kell használnunk lehetőségként a hatalmas innovációra a fenntartható fejlődés területén azoknak az embereknek a javára, akik megmutatták mindnyájunknak, hogy nemcsak hatalmas méltóság lakozik bennük, hanem nagy bátorság és az újrakezdés mindent elárasztó vágya is.

Ezen a ponton az lenne a legkevésbé demagóg, leginkább gyakorlatias megközelítési mód, ami lehetővé tenné Európa számára az azonnali cselekvést a vészhelyzeti erőfeszítések és az újjáépítés támogatására Abruzzóban, ha felülvizsgálnák a régió 2007–2013. évi működési programját, vagyis a strukturális alapokat. Az abruzzói működési program jelenleg 140 millió eurót biztosít európai társfinanszírozásként a program összesen 345 millió euró költségéhez, a különbözetet pedig nemzeti társfinanszírozás biztosítja.

Természetesen tisztában vagyunk azzal, hogy az egyik probléma, amellyel szembe kell néznünk, az a társfinanszírozás megszervezése azokhoz a pénzalapokhoz, amelyeket az Európai Unió biztosan meg fog adni, és ebben a kérdésben nekünk, parlamenti képviselőknek rendkívül ébernek kell lennünk.

Amint már mondtam, először és elsősorban azt kell kérnünk, hogy az Abruzzo számára már betervezett más európai pénzalapokat, például a szociális alapot, vizsgálják felül és csoportosítsák át az újjáépítést szolgáló intézkedésekre és prioritásokra. Ezzel kapcsolatban, az abruzzói működési programnak tartalmaznia kell a más olaszországi régiók számára elkülönített strukturális alapok újraelosztását, mert ezek a célok most fontosabbak. Tudjuk, hogy az Európai Bizottság hajlandó értékelni a támogatásokat, és ugyanez a mechanizmus felhasználható más tagállamok esetében is.

Ezt követően az olasz hatóságoknak, elsősorban a kormánynak, az összes érintett helyi szerv együttműködésével gyorsan ki kell számolniuk a bekövetkezett károk közvetlen költségeit, hogy tartani

tudják a kérelmek benyújtásának 2009. június 15-i határidejét az Európai Szolidaritási Alap keretein belül nyújtott pénzeszközök elnyeréséhez. A biztosított támogatás összege függ a bekövetkezett károktól, de semmiképpen sem lehet több néhány millió eurónál. Ez a pénzalap pontosan azért van, hogy gyors, hatékony és rugalmas gazdasági segítséget nyújthassunk, ezért az olasz hatóságoknak feltétlenül számszerűsíteniük kell a károkat, ellenkező esetben a finanszírozás nehézségekbe fog ütközni.

A nemzeti hatóságoknak emellett az Európai Beruházási Bankhoz benyújtandó hiteligénylésen is dolgozniuk kell, hogy biztosítható legyen a megfelelő összeg a régió gyors és fenntartható újjáépítéséhez.

Roberto Musacchio, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Az első a sok ártatlan áldozat meggyászolása, utána következik a mentési erőfeszítések melletti elkötelezettség, a vészhelyzet leküzdése és az újjáépítés, amelynek során Olaszország minden tőle telhetőt megtesz.

Az európai segítség rendkívül fontos ebben a helyzetben, ugyanakkor szükségünk van egy európai keretrendszerre az ilyen katasztrófák megelőzésének elősegítéséhez, amelyeknek gyakran nemcsak természeti okai vannak; ezért szükségünk van egy megelőzési keretrendszerre, egy természeti katasztrófákra figyelmeztető rendszerre, amelyre felépíthetjük a polgári védelmet és a megelőző hálózatot. Mindemellett szükségünk van egy olyan földpolitikára, amely biztosítja a garantált szabványokat a föld olyan módon történő használatához, amely tiszteletben tartja annak egyensúlyát, valamint biztonságos építkezési szabványokra.

Az abruzzói földrengés mindezeket a kérdéseket felveti, és bár nem szeretnék vitát kezdeményezni, de ki kell vizsgálnunk minden felelősséget, hogy elkerülhessük ezeknek a súlyos eseményeknek a megismétlődését, és mindenekfelett a föld helyreállítására kell összpontosítanunk az új bontási munkák helyett. Ezért a talajvédelmi keretirányelv elfogadása is létfontosságú, amely strukturális támogatást nyújt az európai földek megfelelő kezeléséhez, és az európai pénzalapokat át kell alakítani a megfontolt földpolitikának megfelelően, és ezáltal létre kell hozni egy egészséges környezetet és jó munkahelyeket.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, bizottsági alelnök úr! Olasz képviselőtársaink nagyon helyesen nagyon fontosnak tartották ezt a vitát országuk szempontjából, és szót kértek, ez a vita azonban az összes európairól is szól. Elvégre egyetlen európai közösséget alkotunk. Nagyon örülünk annak, hogy a rendelkezésünkre állnak a szolidaritási alap által biztosított lehetőségek, és azt szeretnénk, ha a lehető leginkább célzottan használnák fel ezeket a forrásokat – ide számítva az olasz kormányt és a regionális szerveket is. Szeretnénk még egyszer kifejezni a számos áldozat iránti együttérzésünket, és reméljük, hogy Európa képes lesz a lehető leggyorsabban enyhülést nyújtani.

Armando Veneto (PPE-DE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Csak szeretném felhívni a figyelmet az erre a tragikus eseményre adott olaszországi és európai reagálásra. Amikor ilyen események történnek, akkor láthatóvá válik az ország és a Közösség kohéziója, amely táplálja az általános szolidaritás és béke reménységét, ide számítva a belső békét is, amelyet Európában élvezhetünk.

Azt is szeretném elmondani, hogy természetesen nyíltan és sürgősen felelősségre kell vonnunk azokat, akik felelősek a rosszul elvégzett építkezésekért, ami miatt a szomszédos épületek eltérően reagáltak a katasztrófára. És végül, a mellékszálakon volt némi vita a földrengések előrejelzésének lehetőségéről; ennek részleteibe most nem fogok belemenni, csak annyit szeretnék mondani, hogy a radonnal kapcsolatos tanulmányok azt jelzik, hogy a földrengéseket mindig megelőzi a radon-koncentráció emelkedése. Ezért úgy vélem – és ezt minden tudományos kutatásról elmondhatjuk –, hogy Európa az összes struktúráját felhasználhatja és fel is kell használnia az ezzel kapcsolatos további tanulmányok ösztönzésére, ugyanis – mivel ilyen a tudomány természete – ez is hozzájárulhatna az ilyen pusztító események előrejelzésének tisztán hipotetikus lehetőségéhez.

Siim Kallas, a Bizottság alelnöke. – Elnök úr! Nem kétséges, hogy a szolidaritás erős érzését tapasztalhatjuk az összes tagállam és a Bizottság részéről ezzel a szörnyű földrengéssel kapcsolatban. Léteznek segítségnyújtási mechanizmusok, és a Bizottság szolgálatai azonnal cselekedtek. Mindent az olasz hatóságokkal való szoros együttműködésben kell végrehajtani. Tavaly a görögországi erdőtüzek hatalmas csapását szenvedtük el, azt megelőzően Portugáliában voltak erdőtüzek, Németországban és a Cseh Köztársaságban pedig árvizek pusztítottak. Az Európai Unió minden ilyen esetben kifejezte szolidaritását, és minden tőle telhető segítséget megadott. Ebben az esetben is ezt fogja tenni.

Először is várjuk a károk mértékével kapcsolatos számításokat, hogy utána dönthessünk a szolidaritási alap lehető legjobb felhasználásáról. Maga a Bizottság nem kezdeményezheti a szolidaritási alap pénzeszközeinek felhasználását; ezt csak a tagállam igényének kézhez vétele és a károk mértékének kiszámítása után tehetjük meg.

Sok képviselő felvetette a strukturális alapok átcsoportosításának kérdését, a Regionális Politikai Főigazgatóság már tárgyal erről a kérdésről. Munkatársam, Danuta Hübner hamarosan a térségbe látogat, és megvitatja a konkrét lehetőségeket. Folyamatos kapcsolatban állunk a római polgári védelmi hivatallal, hogy segíthessünk, és hogy megkönnyíthessük a szolidaritási alaphoz benyújtandó kérelem előkészítését, tehát a Bizottság kétségtelenül minden tőle telhetőt megtesz a katasztrófa áldozatainak megsegítésére.

Ami a biztonságos építkezési standardokat illeti, ezek a standardok léteznek, a kérdés csak az, mennyire tartják be ezeket a standardokat a tagállamokban. A standardok egyértelműen léteznek: léteznek irányelvekben, de léteznek a nemzeti törvényekben is.

Polgári védelmi mechanizmusunk, amelynek szíve egy napi 24 órában működő megfigyelési és tájékoztatási központ, együttműködik a tagállamokkal a katasztrófamegelőzés, valamint a katasztrófák következményeinek felszámolása területén.

A Bizottság nevében még egyszer szeretném kifejezni részvétemet. Minden tőlünk telhetőt megteszünk, hogy segítséget nyújtsunk a katasztrófásújtott területen élő embereknek.

Elnök. – A vita lezárásaként, a magam és az Európai Parlament Elnöksége nevében megragadom a lehetőséget, hogy újból kifejezzem részvétemet és együttérzésemet az áldozatok és az érintett családok felé, és természetesen minden lehetséges támogatást megígérek a súlyos csapástól sújtott régió lakosságának.

A vitát lezárom.

11. 2007. évi mentesítés: Tanács (vita)

Elnök. – A következő pont Sørengaard úr jelentése (A6-0150/2009), a Költségvetési Ellenőrző Bizottság nevében, az Európai Unió 2007. évi általános költségvetésének végrehajtására vonatkozó mentesítésről, II. szakasz – Tanács (C6-0417/2008 – 2008/2277(DEC)).

Søren Bo Søndergaard, előadó. – Elnök úr! Először egy ügyrendi kérdést szeretnék felvetni, mivel teljesen biztos akarok lenni abban, hogy a Tanács meghívást kapott erre a napirendi pontra. Mivel a Tanács problémáját készülünk megvitatni, nagyon rossz lenne, ha a Tanácsot nem hívták volna meg erre a napirendi pontra. Szeretném, ha az elnök biztosítana minket afelől, hogy a Tanácsot meghívták.

Elnök. – Sørengaard úr! Az Elnökség nevében megerősíthetem, hogy a Tanácsot valóban meghívták, hogy vegyen részt az ülésen, amikor ezt a napirendi pontot megvitatjuk. Ennek ellenére, az Elnökség őszintén sajnálja, és ezt a Parlament egészének nevében is mondom, hogy a Tanács nem képviselteti magát; azt hiszem, ugyanez történt ma délelőtt akkor is, amikor a Parlament elnöke üdvözölte a Tanácsot, de semmiféle választ nem kapott. Bár én ezt nagyon sajnálom, semmit sem tehetek a helyzet orvoslása érdekében, így a tervek szerint meg kell tartanunk a vitát. Ezért felkérem Önt, hogy újból vegye át a szót előadóként, és nyissa meg a vitát erről a jelentésről és erről a napirendi pontról.

Søren Bo Søndergaard, előadó. – (DA) Elnök úr! Azzal szeretném kezdeni, hogy nagyon sajnálom azt a tényt, hogy a Tanács távollétében kell lefolytatnunk ezt a vitát – ugyanannak a Tanácsnak a jelenléte nélkül, amelynek költségvetését megvitatni készülünk. Természetesen abszurd helyzet, hogy a Tanács egyszerűen úgy döntött, hogy ilyen módon figyelmen kívül hagyja ezt a vitát, figyelembe véve, hogy a Költségvetési Ellenőrző Bizottság rendkívül nagy többséggel úgy szavazott, hogy a Tanács 2007. évi költségvetésével kapcsolatos mentesítési döntés elhalasztását javasolja a Parlamentnek.

Hogy miért tettünk így? Talán azért, mert valami csalásra vagy szabálytalanságra gyanakszunk? A válasz „nem”, mivel semmiféle olyan jelzést vagy információt nem kaptunk, ami erre utalna. Akkor tehát miért tettünk így? Azért javasoltuk, hogy halasszuk el a mentesítés megadását a Tanácsnak, mivel bizottságunk még mindig nem kapott hivatalos választ a Tanácstól a költségvetésben szereplő kétértelmű elemek egész sorára. Ezek a kétértelmű pontok természetesen félreértésből is fakadhatnak, de a Tanács nem volt hajlandó tisztázni ezeket a félreértéseket. Ezt természetesen megtehették volna úgy, hogy megválaszolják a kérdéseinket.

Az Intézményközi Megállapodás 42. bekezdésével összhangban a Tanács költségvetésében nem jelenhetnek meg a közös kül- és biztonságpolitikával kapcsolatos működési előirányzatok. Az európai adófizetők képviselőiként gondoskodnunk kell ennek a megállapodásnak a betartásáról. Ennek érdekében azonban nemcsak arra kell lehetőséget kapnunk, hogy feltehessünk kérdéseket a Tanács költségvetéséről, hanem választ is kell kapnunk ezekre a kérdésekre.

A jelentés mellékletében felsoroltunk számos kérdést, ezeknek egy része valóban nagyon lényegre törő, és megválaszolásuk semmiféle nehézséget nem okozhat. Például: hány költségvetésen kívüli számlája volt a Tanácsnak 2007-ben? Milyen pénzeszközökből finanszírozták és mire költötték el? Egy másik kérdés: van-e a Tanácsnak bármilyen magyarázata arra, hogy lehet az, hogy a saját belső könyvvizsgálója arra a következtetésre juthat, hogy hiányosságok tapasztalhatók a számlák ellenőrzése és hitelesítése területén? Vagy egy további kérdés: van-e valami magyarázat arra, hogy miért kell évről évre jelentős összegeket átvezetni a költségvetés fordítási sorából a költségvetés utazási sorába? Annak ellenére, hogy én mint előadó és a bizottság egésze is újra meg újra feltettük ezt a kérdést, a Tanács mind a mai napig nem adott hivatalos választ ezekre a kérdésekre.

Ez természetesen hatalmas nehézségeket okoz, nemcsak a bizottságnak, hanem az egész Parlamentnek is, mivel hogyan adhatnánk meg a költségvetési mentesítést, más szavakkal: hogyan állíthatnánk azt választóinknak, hogy ez a költségvetés rendben van, ha nem tudjuk, milyen tények húzódnak meg a számok mögött? Ez abszurd lenne.

Mi, a Költségvetési Ellenőrző Bizottság tagjai, kedves emberek vagyunk. Ezért adtunk még egy lehetőséget a Tanácsnak, hogy megválaszolja kérdéseinket. Ezért azt javasoljuk, hogy a Parlament halassza el a mentesítés megadását a Tanács költségvetéséhez. Ezzel lehetővé tesszük, hogy a kérdést novemberben újból felvethessük, és a Tanács kap néhány hónapot annak mérlegelésére, hogy melyik hasznosabb: az átláthatóság vagy a titkolózás.

Remélem, hogy a mai vita és a holnapi szavazás egyértelmű üzenetet küld arról, hogy mi nem akarunk gumibélyegzőkké válni a sötétség erőinek kezében. Nyitottságot akarunk, átláthatóságot akarunk, és teljes betekintést akarunk az adófizetők pénzének felhasználásába. Ezt akarjuk ma, és ezt akarjuk a júniusi választások után.

José Javier Pomés Ruiz, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (ES) Elnök úr! Elolvastam a vonatkozó rendeletet, amely kimondja, hogy az Európai Unió Tanácsának főtitkára, a közös kül- és biztonságpolitika főképviselője, a főtitkárhelyettes támogatásával teljes mértékben felel a költségvetés „II. szakasz – Tanács” részében szereplő előirányzatok kezeléséért, és minden szükséges intézkedést megtesz annak biztosítása érdekében, hogy azokkal megfelelően gazdálkodjanak.

Hol van Javier Solana? Hol van a főtitkárhelyettes, ha nem vesz részt a vitán? Teszi ezt annak ellenére, hogy az egyetlen információ, amellyel rendelkezünk, nevezetesen a belső könyvvizsgáló jelentése, azt mondja, hogy a Tanácsnál létezik egy B-számla, egy költségvetésen kívüli számla. A pénzügyi rendelet értelmében nem a cseh elnökség, nem is a francia elnökség, hanem Javier Solana viseli a felelősséget a Tanácsért, helyettesével együtt.

Vajon mi ez a költségvetésen kívüli számla?

A könyvvizsgáló azt mondja, hogy ezt a szakaszt figyelmen kívül kell hagyni. Szeretnénk tudni, mire használták fel és miért.

Szeretnénk tudni, hogy abból a 650 millió euróból, amellyel Solana úr gazdálkodik, és amelyért felelősséggel tartozik, miért vezettek át 2006-ban 13 millió eurót a tolmácsolási költségektől az utazási költségekhez, miközben 2007-ben nem növelték az utazási költségek allokációját. Mindig ugyanaz ismétlődik, és nem tudjuk, miért van szükség ilyen sok utazásra, és hova kerülnek ezek a pénzeszközök.

Nagyon haragszunk, mivel csak egyetlen kivétel létezik az Európai Unió adófizetői által finanszírozott számlák felett gyakorolt parlamenti demokratikus ellenőrzések alól: a Tanács által kezelt számlák. Ezeket nem auditálják. Mi, ennek a Parlamentnek a képviselői, egyetlen hivatalos ülésen sem vehettünk részt a Tanáccsal, hogy megbeszélhessük a számlák kérdését.

Nem hajlandók átadni nekünk papírokat. Nem hajlandók átadni nekünk dokumentumokat. Tisztában vannak azzal, hogy nem rendelkezünk hatáskörrel a Tanács ellenőrzéséhez; ez rendben is volt mindaddig, amíg a Tanács kizárólag adminisztratív feladatokat látott el, de most a közös kül- és biztonságpolitika működési kiadásokat is jelent, és nem értjük, miért élvezhet ez mentességet a demokratikus ellenőrzés alól.

Ezért azt szeretném mondani, hogy a főtitkár, Solana úr hozzáállása elfogadhatatlan, és ezért ez alkalommal a Parlament azt fogja javasolni, hogy ne hagyják jóvá a Tanács számláit, ami tíz éve egyszer már megtörtént, amikor Elles úr azt mondta, hogy nem hajlandó jóváhagyni a Bizottság számláit, ami a Santer-féle Bizottság lemondásához vezetett.

Costas Botopoulos, a PSE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr! Nagyon fontos döntés meghozatalára készülünk. A szocialista képviselőcsoport a döntés elhalasztását támogatja, négy elvi okból.

Az első a saját Parlamentünk hitelessége és szerepköre. Nagyon fontos már a kezdet kezdetén kimondani, hogy mit tehet meg a Parlament, és mit nem. Amit megtehet és meg is kell tennie, az a Tanács számláinak demokratikus ellenőrzése, a bevezetett szóbeli megállapodás dacára.

A második ok az intézményközi egyensúly. Semmiképpen sem szabad megtennünk olyan tettet, amelyet Parlamentként nem tehetünk meg, de azt is feltétlenül ki kell mondanunk, hogy jogunk van ahhoz, hogy véleményt alkossunk a Tanács számláiról, ha ezek a számlák működési számlák, és ha ezekről a működési számlákról el kell számolni. Ez egy demokratikus alapelv, és mi ezt akarjuk követni. Tehát nem azt mondjuk, hogy valami mást akarunk tenni. Azt mondjuk, hogy csak a kötelességünket akarjuk tenni.

A harmadik ok a Lisszaboni Szerződés figyelembevétele és előkészítése. Önök nagyon jól tudják, tisztelt kollégáim, hogy a Lisszaboni Szerződéssel a közös külpolitika jelentősen elmélyül és hatalmas lendületre tesz szert. Ez egy sokkal fontosabb közös politika, és nem mondhatjuk az első pillanattól kezdve, hogy a Parlamentnek semmi köze sem lesz ehhez a politikához. Lehetőséget kell kapnunk arra, hogy most megállapítsuk, milyen szerepet tölt be ebben a Parlament.

Az utolsó – és valószínűleg a legfontosabb – szempont a polgárok számára biztosított átláthatóság. A Parlamentnek elszámolási kötelezettsége van a polgárok felé. Nem mondhatjuk és nem szabad azt mondanunk a polgároknak, hogy a nagy közös politikák, például a kül- és a védelempolitika, nem állnak a Parlament demokratikus ellenőrzése alatt.

Az említett négy elvi ok miatt úgy véljük, hogy a halasztás mellett kell szavaznunk.

Kyösti Virrankoski, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (FI) Elnök úr! Először is szeretnék köszönetet mondani Sørengaard úrnak ezért a kiváló jelentésért.

A Tanács mentesítéséről szóló jelentés nagyon hosszú és alapos. Emellett a különféle dokumentumokra és az Európai Unióról szóló szerződésre utaló hivatkozásokra épül.

A leginkább problematikus kérdés az átláthatóság. A Tanács költségvetése csak részben vonatkozik az adminisztrációra, mivel a pénzeszközök jelentős részét működési költségekre fordítják, ilyen például a közös kül- és biztonságpolitika. A Tanács nyilvánvaló módon nem hajlandó megvitatni a költségvetés végrehajtását a Költségvetési Ellenőrző Bizottsággal, és a kért dokumentumokat sem siet átadni.

Az Európai Parlament és a Tanács közösen felelős az EU költségvetéséért. Feladataihoz tartozik továbbá a pénzeszközök felhasználásának és a költségvetés általános végrehajtásának felügyelete.

Ahogy én látom, az együttműködés hiánya kényszerítette a Költségvetési Ellenőrző Bizottságot annak a javaslatnak a megtételére, hogy halasszuk el a mentesítés megadását, nem pedig az a mód, ahogyan a pénzeszközökkel feltételezhetően gazdálkodnak. A helyzet meglehetősen szerencsétlen, mivel a Parlament és a Tanács közötti megfelelő szintű együttműködés a gyümölcsöző európai politika életető eleme. Ezért képviselőcsoportom ma este meghozza végleges döntését arra vonatkozóan, hogy milyen álláspontot képviseljünk.

Bart Staes, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (NL) Köszönjük, Sørengaard úr, az Ön jelentése igazi gyöngyszem, és minden vonatkozó szempontra kiterjed. Szeretném azonban arra kérni az elnök urat és a Parlament Elnökségét, hogy vegye figyelembe a Tanács távolmaradását, és ne hagyja ezt a kérdést ennyiben. Nem engedhetjük meg nekik, hogy fölösleges köröket futtassanak velünk. Arra ösztönzöm az Elnökséget, hogy mérlegelje egy nagyon határozott hangvételű tiltakozó levél elküldését a Tanácsnak azzal az üzenettel, hogy ez a magatartás elfogadhatatlan.

Valójában, a helyzet jelenlegi állása szerint nem vagyunk hajlandók megadni a mentesítést. Ez nem lehet kérdéses. Nem adhatjuk meg a mentesítést a Tanácsnak. Itt nem csalásról van szó, hanem egy alapelvről, nevezetesen az átláthatóságról. Solana úr 650 millió euróval gazdálkodik az európai költségvetésből a védelem, a biztonság és a külpolitika területén, de a felügyelet bármilyen formája nélkül. Ez a demokráciában nem elfogadható. Ennek véget kell vetni. Ezért tehát indokolt a tevékenységi jelentésre, az átláthatóságra és az egyértelműsége vonatkozó követelés.

Ez azonban nem minden. A héa-csalások kérdésének előadójaként, a december 4-én jóváhagyott jelentésben egyértelműen felkértem a Tanácsot számos kérdés megválaszolására. Azóta eltelt négy vagy öt hónap, és ezt

az időszakot a síri csend jellemezte a Tanács részéről, miközben a szóban forgó csalások becsült összege évi 60 és 100 milliárd euró között mozog. A Tanácsnak lépnie kell. Egyeztetésre van szükség a héa-csalások elleni küzdelemben, és mindaddig, amíg a Tanács semmiféle hajlandóságot nem mutat a cselekvésre, nem adom meg a mentesítést a Tanácsnak.

Jens Holm, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (SV) Elnök úr! Én is szeretnék feltenni néhány kérdést, de hol van a Tanács ebben a vitában? Természetesen a Tanácsot és annak költségvetési gazdálkodását vizsgáljuk. Figyelemreméltónak tartom, hogy a Tanács részéről senki sincs itt, hogy megválaszolja kérdéseinket. Mi a Költségvetési Ellenőrző Bizottságban, és különösen Søndergaard úr, a bizottság véleményének előadója, a Miniszterek Tanácsa pénzgazdálkodásának több pontját is megkérdőjeleztük. Erre már számos alkalommal rámutattunk, de soha nem kaptunk kielégítő válaszokat.

Hadd említsék két példát. 2006-ban a Tanács 12,6 millió eurót költött utazásra. Ezt a pénzt tolmácsolásra terveztük felhasználni. Szeretnék feltenni a Tanácsnak egy kérdést, de ha a Tanács nem tud válaszolni, talán a Bizottság meg tudja tenni helyette: hova utazott a Tanács 2006-ban? Mire kellett ez a 12 millió euró?

A Tanács emellett bizalmas számlákat, úgynevezett *comptes hors költségvetést* is kezel. A belső könyvvizsgáló sürgette, hogy a Tanács szüntesse meg ezeket a számlákat, de sikertelenül. Szeretném megkérdezni, hogy ez miért nem történt meg. Hány ilyen számla létezik a költségvetés mellett? Mit tartalmaznak ezek a számlák?

Európai parlamenti képviselőként az a feladatunk, hogy megvizsgáljuk, hogyan használja fel a Tanács a költségvetési forrásokat. Azért tesszük ezt, mert az adófizetőket képviseljük. A Tanács köteles megválaszolni kérdéseinket. Választ akarunk kapni ezekre a kérdésekre, most azonnal! Mi történt ezzel a 12 millió euróval? Mit tartalmaznak a bizalmas számlák? Hány bizalmas számla létezik?

Ha nem kapunk kielégítő választ – ami eddig nem történt meg –, akkor holnap nem adjuk meg a mentesítést a Tanácsnak.

Nils Lundgren, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – (SV) Elnök úr! Az egyik valóban fontos, alapvető kérdéssel kell itt szembenéznünk. Egy euroszeptikus párt képviselőjeként szerintem az ember kimondhatja, hogy mindig a Tanácsnak kellene meghatároznia az európai együttműködést, és hogy ennek a Parlamentnek a belső piacra és a határokon átnyúló környezetvédelmi kérdésekre kellene összpontosítania. Van azonban egy harmadik kérdés is, amely csak most került az előtérbe. A Tanács és a Parlament elvben egyenlő mértékű felelősséget visel a költségvetésért és az adófizetők pénzének felhasználásáért. Véleményem szerint példátlan az az eset, hogy a Tanács titokban tartja, mire használta fel a pénzt. Tehát e téren az átláthatóság hiányát tapasztalhatjuk. A polgárok nem mondhatják, hogy „elfogadom, mert tudom, mire használták fel a pénzt”. Ezért azt mondanám – és tudomásom szerint ebben végre egyetértés van az összes felszólaló között –, hogy szóba sem kerülhet a mentesítés megadása a Tanácsnak mindaddig, amíg nem tudjuk, hova lett a pénz.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Elnök úr! Szenvedélyes Európa-pártiként emelkedem szólásra, és meggyőződésemmel, hogy most éppen leckét kapunk azzal kapcsolatban, hogy milyenek nem szabad lennie a demokráciának az Európai Unióban. Az a helyzet, hogy a Tanács semmilyen módon nem tekinti szükségesnek, hogy megfeleljen a Parlament rendkívül egyértelmű kritikáinak, bármilyen elfogadható formában is fogalmazzuk meg azokat, és ez sajnálatos módon azt mutatja, hogy az EU-val szembenálló kritikusoknak és azoknak, akik elutasítják magát az intézményt, igazuk van, mivel kirívóan figyelmen kívül hagyjuk pontosan azokat az alapvető elveket, amelyekre a demokráciának épülnie kellene.

Szerződés szerződést követ, és mi változatlanul hagyjuk, hogy a hatalmi központ valójában teljes mértékben felügyelet nélkül működjön, és a Tanács – és ez bizonyítható – lusta, inkompetens, és jelentős részben titokban tevékenykedik. Lustának nevezem, mert bizonyítható, hogy a miniszterek többsége – vagyis azok, akik az Európa számára valóban fontos döntéseket zárt ajtók mögött meghozzák – gyakran meg sem jelennek az üléseken, és közalkalmazottak hozzák meg a döntéseket rendkívül alapvető kérdésekben. Ez volt a gyakorlat Ausztriában 1848-ig, utána valamit javult a helyzet. Ez nem demokrácia.

A Tanács még arra sem hajlandó, hogy betekintést nyújtson a viták tárgyát képező napirendi pontokba. Ezt a képviselők maguk derítik ki aprólékosan, részletenként, a parlamenti kérdések segítségével – amint én is tettem –, és ennek eredményei rémületesek. Ezek az emberek egyszerűen lusták. Azok, akik valójában fontosabbak jogalkotási szempontból, mint a parlamenti képviselők, átengedik másnak a helyüket.

Azt is kijelentették, hogy most nagyobb átláthatóság tapasztalható a Tanácsban, amikor valójában a Tanács 2006. évi döntése óta az említett intézmény kevésbé átlátható. 2008-ban egyetlen napirendi ponttal

foglalkoztak nyilvánosan a 130 napirendi pont közül a legfontosabb Tanácsban – a Külkapcsolatok Tanácsában. Minden mást zárt ülésen tárgyaltak meg. Minden sokkal kevésbé átlátható, mint a maffiában.

Aztán ott van a pénzeszközök felhasználásának kérdése. Hova lett az a sok millió euró? Miért utasítja vissza a Tanács az együttműködést ebben a kérdésben? Milyen hozzáállást tanúsít a Parlament azzal a „titkosszolgálattal” szemben, amely Javier Solana vezetése alatt egyre jobban kiterjeszti a hatalmát? Javier Solana spanyol illetőségű, és ez az ország elismeri, hogy természetesen létezik egy EU-titkosszolgálat. Hova kerül ez a pénz? Mennyire korruptak ezek az emberek, és mennyire nélkülözik az átláthatóságot?

Herbert Bösch (PSE). – (DE) Elnök úr! Két megjegyzést szeretnék tenni ennek a bizottságnak a nevében. Gratulálok az előadónak, aki egyenes kérdéseket tett fel, de nem kapott választ. Gratulálok ennek a bizottságnak, amely elsőprő többséggel – 27:2 arányban – elfogadta Søndergaard úr jelentését. A tagállamok feltűnően távol maradtak ma, annak ellenére, hogy – hadd emlékeztessem Önt erre, elnök úr –, kifejezetten azért tűztük ma délután napirendre ezt a kérdést, hogy alkalmazkodjunk a Tanács időbeosztással kapcsolatos problémáihoz. A tagállamok olyasmiket tesznek itt, amit otthon nem mernének megtenni.

Most egy olyan választási kampányt kell végigvinnünk, amelyben újból Brüsszel kerül a célkeresztbe. A probléma a fővárosokban van, nem Brüsszelben. Örültem volna, ha a Bizottság időről időre valamivel nagyobb támogatást ajánl fel nekünk ebben a kérdésben. Véleményem szerint a Bizottság néha kifejezetten gyáván viselkedik. Amikor – az előadó szavaival – *comptes hors költségvetésünk* van – az én hazámban ezt „fekete számláknak” nevezzük –, akkor ez az eszünkbe juttatja az Eurostat esetét és más hasonló történeteket. Ez nem működhet így sokáig. Ennek a bizottságnak az volt a feladata, hogy figyelmeztessen az ilyen fejleményekre, és büszke vagyok arra, hogy ezt ilyen nagy többséggel megtettük. Meggyőződésem – és ez egy pozitív üzenet, amelyet magammal viszek majd, ha a Parlament követi a példánkat, aminek következtében reményeim szerint holnap ugyanilyen nagy többséggel hozza majd meg határozatát –, hogy gondoskodtunk arról, hogy az ellenőrzés valóban működjön. Van valaki, aki ügyel erre. Utána majd meglátjuk a következményeket.

Paulo Casaca (PSE). – (PT) Elnök úr! Én is gratulálok az előadónknak ehhez a munkához, de a különféle képviselőcsoportoknak, a Bizottságnak és a szaktanácsoknak is, az elnök személyében. Azt kell mondanom, hogy nemcsak ezeknek a piszkos számláknak a létezése teljes mértékben elfogadhatatlan a számunkra, hanem ez az állítólagos szóbeli megállapodás is, amely idestova 39 éves, de véleményem szerint semmi sem indokolja a létezését.

Ma már nem valami rajongói klub vagyunk. Távolról sem. A polgárok Európája vagyunk. Mindenkiel szemben számadással tartozunk.

Mi, az Európai Parlament képviselői, azokkal a reformokkal, amelyeknek a gyakorlatba történő átültetését éppen most fejeztük be, a következő parlamenti ciklustól kezdve teljes mértékben készen állunk arra, hogy hiánytalanul számot adjunk a számláinkkal kapcsolatos gazdálkodásunkról.

A Tanácsnak ugyanezt kell tennie. Rendkívül sajnálatos, hogy a Tanács nem használta ki a lehetőséget, amit kapott, és nem jelent meg a mai ülésen. Pontosan miattuk választottuk ezt az időpontot. Határozottan ki kell mondanunk, hogy ez így nem mehet tovább, és hogy mindent megteszünk annak érdekében, hogy a Tanácsot rákényszerítsük arra, hogy számoljon el költségvetésének végrehajtásáról.

Karl von Wogau (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim! A Költségvetési Bizottság, a Külügyi Bizottság és a Biztonsági és Védelmi Politikai Albizottság szempontjából szeretnék bevezetni egy meglehetősen más hangsúlyt ebbe a vitába. Egyes elhangzott hozzászólások azt a benyomást kelthetik, hogy a Parlament nem folytat ellenőrzést a közös kül- és biztonságpolitika területén, de ez nagyon távol áll az igazságtól. Kiváló együttműködés alakult ki a Tanács és a Biztonsági és Védelmi Politikai Albizottság között, és minket minden részletről tájékoztatnak – a költségvetési szempontokról is. A Költségvetési Ellenőrző Bizottság ebben nem vesz részt – ez az Európai Parlament belső ügye –, de a Költségvetési Bizottság, a Külügyi Bizottság, valamint a Biztonsági és Védelmi Politikai Albizottság elnökét rendszeresen tájékoztatjuk a költségvetési szempontokról. Itt történik a parlamenti ellenőrzés.

Emellett vannak bizalmas vonatkozások is, amelyeknek kezelésére létezik egy különbizottság, amelyet Solana úr személyesen szintén rendszeresen tájékoztat az európai biztonság- és védelempolitika részleteiről.

Lehetséges, hogy az események nagyon nem kielégítően alakultak a Költségvetési Ellenőrző Bizottság szempontjából. Egyetértek azzal, hogy a Tanács távolmaradása a vitától nem kielégítő. Ennek ellenére az olyan képtelen kijelentések, mint amelyek például Martin úr részéről elhangzottak, azt a benyomást keltik,

hogy semmiféle demokratikus ellenőrzés nem létezik a kül- és biztonságpolitika fontos területén az Európai Unióban. Vannak fontosabb kérdések, például azoknak a számláknak a kérdése, amelyekről Solana úr utazásait finanszírozzák. Ott van a csádi, kongói, grúziai és a sok más országban folytatott műveletek kérdése. Itt valóságosan létezik párbeszéd és demokratikus ellenőrzés.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Elnök úr! Szeretnék személyes nyilatkozatot tenni, az eljárási szabályzat 149. cikke szerint, amely a korábbi változatban az eljárási szabályzat 145. pontja volt. Engem név szerint megemlítettek; azzal vádoltak, hogy képtelen kijelentéseket teszek. Határozottan visszautasítom ezt a vádat. Minden adat dokumentálható. Igaz, hogy sok esetben közalkalmazottak hozzák meg a döntéseket a külügyminiszterek és mások fontos bizottságaiban – a különleges Tanácsokban –, mivel a miniszterek valamilyen ok miatt nem tették meg az utat. Alkalmanként bizonyítható, hogy inkább pártkonferenciákon vettek részt.

Az is igaz – és erre talán rá kellett volna mutatnom –, hogy az az elnök, akinek magánjellegű ügyleit végre-alahára ki kellene vizsgálni, olyan kijelentéseket tett itt, amelyeket nem hagyhatunk szó nélkül. Ez a parlamenti ellenőrzés nem létezik, semmiféle ellenőrzési mechanizmus nem létezik a különféle biztonsági rendszerekhez, amelyeket kifejlesztettek, hol is – ja, igen, a felderítés területén. A következő példát szeretném felhozni ezzel kapcsolatban: a Felderítő Osztály (INT), amelynek 30 fős személyzete van ...

(Az elnök félbeszakítja és rendreutasítja a felszólalót)

Elnök. – Bocsásson meg, azért kapta meg a szót, hogy egy személyes kérdésre válaszoljon, nem azért hogy beszédet tartson erről a kérdéstről, és már válaszolt a személyes kérdésre.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Akkor szeretném még egyszer személyesen felkérni von Wogau urat, hogy hozza nyilvánosságra, hogy ügyvédi irodája kivel áll üzleti kapcsolatban és honnan származik a nyeresége, aztán majd folytatjuk a beszélgetést.

Elnök. – Azt hiszem, hogy szavai most már sokkal súlyosabbak annál, mint amit von Wogau úr mondott. Mivel neki is személyes kérdést tettek fel, megadom neki a szót.

Karl von Wogau (PPE-DE). – (DE) Elnök úr! Martin úr a lehető legfelháborítóbb módon szólított meg engem. Bár egészen biztosan nem fogok kiadni semmiféle információt a személyes körülményeimről magának Martin úrnak, készen állok arra, hogy a megfelelő módon bármikor ismertessem a részleteket, mert amire itt célozgat, teljességgel megalapozatlan.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim! Azzal szeretném kezdeni, hogy hasznos lett volna, ha Klaus úr, amikor itt volt a plenáris ülésen, kifejtette volna álláspontját a már jól ismert vádakról. Ez kétségtelven látni engedhette volna a hatalmi ágak szétválasztását, amely nagyon jól működik európai szinten.

Másodszor, szeretnék kifogást emelni a Tanács és a maffia közötti összehasonlítás ellen. Igazi demokráciában ilyen állítást egyszerűen nem szabad tenni.

Ezenkívül meggyőződéseim, hogy a nemzeti számvevőszékek valóban lehetőséget kaptak arra, hogy intenzívebben együttműködjenek az Európai Bírósággal. A nemzeti parlamentek nemzeti szintű ellenőrzései természetesen szintén nagyon fontos gyakorlatoknak tekinthetők – különösen ami a Tanácsot illeti –, amelyeket rendszeresen kell elvégezni. Másodszor, természetesen, az is létfontosságú, hogy az Európai Számvevőszék részletesen elemezze ezeket a gyakorlatokat és biztosítsa a szükséges dokumentációt.

Meggyőződéseim, hogy az általunk itt követelt átláthatóságot a Lisszaboni Szerződés is alátámasztja, és ezért határozottan törekednünk kell ennek a Szerződésnek a lehető leggyorsabb elfogadtatására.

ELNÖKÖL: McMILLAN-SCOTT ÚR

alelnök

Herbert Bösch, a Költségvetési Ellenőrző Bizottság elnöke. – (DE) Elnök úr! Szeretnék röviden kapcsolódni a von Wogau úr által elmondottakhoz. Von Wogau úr, lehetséges, hogy az Ön testülete rendkívül érdekes vitákat folytat le jövőbeni projektekről. A mentesítés megadása azonban nem a három elnök vagy egy másféle testület, hanem a Költségvetési Ellenőrző Bizottság, majd a plenáris ülés feladata. Ha Ön meg tudja nekünk mondani, mi a helyzet a Tanács költségvetésén kívüli számláival, akkor kérem, hogy tegye meg.

Meggyőződés, hogy Ön sem tudja, és mi sem tudjuk. A mentesítés megadásával azonban teljes felelősséget vállalunk mindazért, amit a Tanács megtett vagy nem tett meg.

Ez nem óvoda; ha nem tudjuk, mit tettek, akkor nem is vállalhatunk érte felelősséget, ellenkező esetben nevetség tárgyává tesszük magunkat a világ szemében. Ha valaki ezt akarja tenni holnap, hát csak tessék, de én azt javaslom, hogy ne adjuk meg a mentesítés, hanem döntsünk a halasztás mellett.

Ingeborg Gräßle (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Az az érdekünk, hogy valami megoldást találjunk a vitában, de ez csak akkor lehetséges, ha a Tanács tesz valamilyen lépést.

Végrehajtottunk különféle eljárásokat, elküldtünk előadókat, majd a négy koordinátor leveleket írt és kérdéseket tett fel. Semmiféle választ nem kaptunk, csak valamiféle szóbeli megállapodásra hivatkoztak –, amely természetesen soha nem vonatkozott a mentesítésre, hanem mindig és kizárólag a költségvetési ülésekre. És akkor is csak az adminisztratív részre. Ez a szóbeli megállapodás soha nem vonatkozott a működési részre; a megállapodás létrejöttékor valójában még nem is létezett működési rész.

A Tanácsnak fel kell kínálnia nekünk valamilyen megoldást; eljött az idő, hogy előálljanak valamivel, és mi sürgetjük őket, hogy ezt tegyék meg. Kicsit szégyellem magam helyettük a karzaton helyet foglaló közönség tagjai előtt, mivel ez Európa negatív oldala, az arrogáns oldala. Már nem monarchiában élünk, és ebből a szempontból eljött az ideje annak, hogy a Tanács csatlakozzon hozzánk a demokrácia – a nagyobb mértékű demokrácia – ösvényén, amely mellel a Szerződés elfogadtatásához is mindig hozzájárult.

Nyomatékosan hangsúlyozzuk, hogy a Tanács a továbbiakban ne tegye nevetség tárgyává ezt a Parlamentet, és saját magát se.

Pierre Pribetich (PSE). – (FR) Elnök úr, biztos úr! Bármilyen szimbolikus is ez az intézményi háromszög, valamennyien döbbenet látjuk, hogy ma, amikor sor került az Európai Parlament egyik fontos tevékenységére – a mentesítésre –, akkor az egyik kulcsfontosságú résztvevő hiányzik. Hölgyeim és uraim! Valójában a látogatókra gondolok, akik végignézik ezt a jelenetet, amikor a felszólalók egy része arról beszél, hogy léteznek költségvetésen kívüli számlák, amelyeket nem lehet nyilvánosságra hozni, ami azt jelenti, hogy nem lehet velük átlátható módon foglalkozni, és közben nincs itt a Tanács, hogy szükség esetén tanúsítsa a nehézségeket vagy az egyéb körülményeket.

Meggyőződés, hogy európai parlamenti képviselőként nem fogadhatjuk el ezt a helyzetet, a Tanács szánalomra méltó távollétét, ami miatt csak annyit tehetünk, hogy tiltakozunk, és főleg azt tehetjük, hogy jóváhagyjuk a Költségvetési Ellenőrző Bizottság elnökének javaslatát, azaz azt, hogy halasszuk el ezt a mentesítést, mert ellenkező esetben a Parlament bolondot csinál magából azáltal, hogy érvényesít olyan számlákat, amelyekről semmit sem tud, és amelyek ellenőrzésére nem kapott lehetőséget.

Összintén szólva, elnök úr, a Tanácsnak össze kell szednie magát, és közölnie kell az átláthatósággal kapcsolatban szükséges információkat, nehogy az euroszeptikusok belekapaszkodhassanak ebbe a kérdésbe, és ne mondhassák azt, hogy nem vagyunk átláthatóak és hibákat követünk el, különösen a demokrácia tekintetében.

Søren Bo Søndergaard, előadó. – (DA) Elnök úr! Először is szeretnék hangot adni elégedettségemnek a ma elhangzott egyhangú nézetek miatt, és remélem, hogy ezekkel sikerül valamilyen hatást gyakorolni a Tanácsra. Teljes mértékben egyetértek a Költségvetési Ellenőrző Bizottság elnökének, Bösch úrnak von Wogau úrhoz intézett szavaival, és még valamit megkérdeznék von Wogau úrtól: miért kellene a Parlamentnek megadnia a mentesítést, ha minden információt megtagadnak tőlünk?

Egyértelmű, hogy ha ez a kérdés egy másik szervre tartozna, akkor nekünk semmi okunk sem lenne a beavatkozásra. Szeretnék azonban rámutatni arra, hogy ha megadjuk a mentesítést, akkor ezzel bizonyos mértékű felelősséget is vállalunk. A mentesítés megadása azt jelenti, hogy bizonyos mértékű felelősséget is vállalunk, de ezt a felelősséget csak a szükséges információk birtokában vállalhatjuk. Könnyen elképzelhető, hogy a Parlament egyes köreinek a rendelkezésére bocsátották ezeket az információkat, de miért kell megtagadni a hozzáférést a Költségvetési Ellenőrző Bizottságtól, amikor ennek a bizottságnak pontosan az a dolga, hogy ezekkel az ügyekkel foglalkozzon?

Azt gondolom továbbá, hogy Staes úr helyesen javasolta, hogy kérjük fel az Elnökséget, nyújtson be tiltakozást a Tanácshoz, különösen azért, mert aláíratlan dokumentumok terjednek, amelyek a jelek szerint a Tanácstól származnak, és amelyek a Tanács részleges válaszait tartalmazzák az általunk felvetett kérdésekre. Természetesen teljes mértékben elfogadhatatlan az a helyzet, amelyben a sajtónak átadnak aláíratlan dokumentumokat, amelyekről azt állítják, hogy a kérdéseinkre adott válaszokat tartalmazzák, miközben a

Tanács nem vesz részt ezen a vitán, hogy kifejtse nézeteit. Ezért szerintem mindenképpen hasznos lenne, ha végigvinnénk azt a javaslatot, hogy az Elnökség nyújtson be tiltakozó jegyzéket a Tanácshoz.

Végül szeretnék köszönetet mondani a bizottságnak az elvégzett kiváló munkáért. Nagy figyelmet szenteltek...

, *előadó.* – Nahát! Megérkezett a Tanács! Remek!

(Taps)

Talán előről kezdhetnénk ezt a vitát! Lehetőséget adok az elnöknek, hogy újból elindítsa az egész vitát, hogy feltehessük kérdéseinket a Tanácsnak. Tehát ezt javaslom az elnöknek.

Elnök. – A Tanácsot természetesen üdvözljük, de ők a következő vitára érkeztek.

(Tiltakozások)

Én azonban gondoskodni fogok arról, hogy a Tanács soros elnöksége megértse a Parlament aggályait, amelyeknek a költségvetési mentesítésről folytatott legutolsó vitán hangot adott. Meggyőződésem, hogy a miniszter magával viszi az üzenetet Prágába.

A vitát lezárom.

A szavazásra holnap kerül sor.

12. A távolsági autóbuszos és autóbuszos szolgáltatások piacához való hozzáférés (átdolgozott verzió) - Tiszteletben tartandó feltételek a nemzetközi közúti fuvarozói szakma gyakorlásához - A Közösségen belüli közúti nemzetközi áru fuvarozási piacra való bejutás (átdolgozás) (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a következők együttes tárgyalása:

- a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság második olvasatra vonatkozó ajánlása a távolsági autóbuszos és autóbuszos szolgáltatások piacához való hozzáférésről szóló európai parlamenti és tanácsi rendelet elfogadására vonatkozó tanácsi közös álláspontról (átdolgozás) (11786/1/2008 - C6-0016/2009 - 2007/0097(COD)) (előadó: Mathieu Grosch) (A6-0215/2009),

- a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság második olvasatra vonatkozó ajánlása a közúti fuvarozói szakma gyakorlására vonatkozó feltételek közös szabályainak megállapításáról szóló európai parlamenti és tanácsi rendelet elfogadására vonatkozóan elfogadott tanácsi közös álláspontról és a 96/26/EK tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló európai parlamenti és tanácsi rendelete elfogadása céljából (11783/1/2008 - C6-0015/2009 - 2007/0098(COD)) (előadó: Silvia-Adriana Țicău) (A6-0210/2009), és

- a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság második olvasatra vonatkozó ajánlása a nemzetközi közúti áru fuvarozási piachoz való hozzáférésről szóló európai parlamenti és tanácsi rendelet elfogadására vonatkozóan elfogadott tanácsi közös álláspontról (átdolgozás) (11788/1/2008 - C6-0014/2009 - 2007/0099(COD)) (előadó: Mathieu Grosch) (A6-0211/2009),

Mathieu Grosch, előadó. – (DE) Elnök úr, feltételezem, hogy ez a „közúti csomag” részét képező három jelentés együttes vitája.

Köszönetemet fejezem ki a Tanács és a Bizottság munkatársainak. A legutóbbi két év során elvégzett munkánk jó eredményekkel zárult.

Az európai térségen belüli közúti és teherfuvarozás a szállítások körülbelül 75%-át teszi ki és két millió embert foglalkoztat. A tervek szerint 2009 májusában 25 ország számára megnyíló piac bizonyos új szabályokat követelt meg. A Bizottság javaslatai ugyanezeket az elveket követték.

Ami kollégám, Țicău asszony jelentését illeti – neki, akárcsak a közúti csomag minden előadójának szintén megköszönöm a konstruktív együttműködést – nagyon fontos, hogy ezzel kapcsolatban egyértelmű iránymutatásokat fektetünk le a fuvarozók számára. A fuvarozóknak Európa-szerte bizonyítaniuk kell megbízhatóságukat és szilárd pénzügyi háttérrel kell rendelkezniük. A szállításszervezőknek sokéves gyakorlatot vagy magas szintű képzettségeket kell igazolniuk. A súlyos bűncselekmények veszélyeztetik ezt a megbízhatóságot, ami azt is jelenti, hogy a rendelet hatálybalépését követően a tagállamokat fel kell

szólítani további ellenőrzések elvégzésére és a bűncselekmények megbüntetésére. Erről egyébként gyakran a szállítási ágazat egészében elfeledkeznek.

A Parlament módosításainak több mint a felét elfogadták. Ma nem fogok az összesre kitérni, de szeretném kiemelni a nem hivatalos háromoldalú párbeszéd számomra igen fontos eredményét, azaz a „postafiók vállalatok” elleni fellépést. Ezek a vállalatok torzítják a versenyt és a gyengítik a nemzeti vállalkozásokat. Az ilyen típusú cégalapítás megelőzése egyben a szociális és pénzügyi dömping megelőzését is jelenti, amely maga is része volt a közúti csomagnak.

A távolsági buszok, buszok és a tehergépjárművek a piachoz való hozzáféréseinek kérdésében – különösen a távolsági buszok és a buszok esetében – ez a rendelet főképpen a „12 napos szabály” körül forgott, hiszen a többi kérdésben is nagyon gyorsan megállapodásra jutottunk. A 12 nap utáni heti pihenő ismételt bevezetése nem veszélyezteti a biztonságot. A napi vezetési és pihenési időket be kell tartani és ezen utak során a vezetők soha sem fogják túllépni a megengedett napi vezetési időt. Emellett ezek a 12 napos utak erősítik az európai integrációt és sok ember számára az üdülés igen gazdaságos módját jelentik.

A piachoz való hozzáférésről folytatott vita a teherfuvarozás esetében volt a legélénkebb és ebben a Parlamentnek nem sikerült mindent elérnie, amit szeretett volna. Mégis sikerült kompromisszumot kötnünk, mégpedig jó kompromisszumot. Úgy látom, hogy különösen a kabotázs esetében – három művelet hét napon belül – ez a kompromisszum megfelelő kiindulási alapot szolgáltat. A végső cél a szolgáltatások szabályozása a harmadik országokban, középtávon pedig meg kell nyitni a kabotázs piacát. Várjuk a Bizottság ezzel kapcsolatos javaslatait, hiszen a kabotázsnak az is célja, hogy csökkenjen a rakomány nélküli napok száma. A kabotázst érintő ideiglenes megszorítások kivetését azonban egyáltalán nem kívánjuk protekcionizmusnak értelmezni. Ebben az adott helyzetben, amikor a szállítási ágazatban teljes eredménytelen a szociális és adóügyi harmonizáció, nagyon jó gondolat volt a korlátozása, hogy ennek révén el lehessen kerülni a tisztességtelen versenyt. Nem várhatunk azonban két évet, mielőtt alkalmaznánk a rendeletet. Elegendő a hat hónap a kabotázusra és a 12 napos szabály.

Szeretném, ha a Bizottságtól egyértelmű választ kapnánk arra, hogy azok az országok, amelyek a Szerződés 306. cikke alapján már megnyitották kabotázspiaccukat, nem lesznek-e meggátolva ebben az új rendelet következtében. Remélem, hogy a Bizottság ma egyértelműen fog nyilatkozni a kabotázspiacok megnyitásáról és a 306. cikkről.

Silvia-Adriana Țicău, előadó. - Elnök úr, biztos úr, öt percet szeretnék szánni a bevezetőmre és a maradék egy percben mondanám el a következtetéseimet.

A rendelettervezet meghatározza azokat az elhelyezkedésre, a jellemzőkre, a pénzügyi helyzetre és a szakmai hozzáértésre vonatkozó feltételeket, amelyeknek annak kell eleget tennie, aki a közúti fuvarozói szakmát kívánja gyakorolni. Az általunk megvitatott rendelet azokat a feltételeket is meghatározta, amelyek alapján egy vállalat szállításszervezőt alkalmazhat; megerősítette az engedélyezési és az ellenőrzési eljárásokat; szabályozta az elektronikus nyilvántartásokat és az elektronikus adatok védelmét; foglalkozott a rendelet be nem tartása nyomán kivethető pénzbüntetésekre és létrehozta az oklevelek és korábbi jogok elismerésének rendszerét.

A tavaly májusban a plenáris ülésen szavazással végződött első olvasat során a Parlament ragaszkodott ahhoz, hogy a szállításszervezőnek megfelelő szerződéses kapcsolata legyen a vállalattal és megszabta az egy szállításszervező által kezelhető járművek felső határát.

Olyan módosításokat is beterveztettek, amelyek szigorítják azt a feltételt, hogy a vállalatnak rögzített telephellyel kell rendelkeznie. A vállalat elveszítheti a jó hírnevét, amennyiben ember- vagy kábítószer-kereskedelemben venne részt.

A Parlament elkészítette azoknak a súlyos jogsértéseknek a felsorolását, amelyek a szakmából való kizáráshoz vezetnek és ezzel együtt a kisebb jelentőségű jogsértéseket törölte róla. A biztosítást elfogadtuk a fizetőképesség igazolásául és az eszközök és tartozások gyorsrátája lecsökkent.

A székhely szerinti országban elvégzendő kötelező írásbeli vizsgát meghagyták a foglalkozás gyakorlásának követelményeként, azzal, hogy 10 év folyamatos gyakorlati tapasztalat esetén ez alól felmentés adható.

Végül pedig korábbi jogokat vontak vissza és a Bizottságtól azt kérték, hogy számoljon be a rendeletnek a vezetőt is beleértve kilenc személy szállítására megfelelően tervezett és felszerelt járműveket használó kereskedelmi szállításra való kiterjesztésének lehetséges kihatásairól.

A közös álláspont a Parlament 113 módosításából 70-et teljes egészében vagy lényegét illetően elfogadott. Közéjük tartoznak az enyhébb szabálysértésekre, a társaságok és a szállításszervezők közötti kapcsolat meghatározására, a szállításszervezőként működőknek a rájuk vonatkozó döntésekkel szembeni fellebbezési jogára, a bizonyítványok, korábbi jogok kölcsönös elismerésére, az illetékes hatóságok közötti információcserére, valamint a szakmából való kizárásra indokot adó kábítószer- és emberkereskedelemre vonatkozó módosítások.

A nyilvántartásokat illetően a Parlament és a Tanács egyaránt egyetért a fokozatos megközelítésben. Nos, a Bizottság a nemzeti elektronikus nyilvántartások adatszerkezetét 2009 végére fogja kidolgozni, ám a két intézmény eltérő megvalósítási menetrendet javasolt, közülük a Tanács igényelt hosszabb időt.

Voltak olyan kérdések is, amelyekben a Tanács kiinduló álláspontja különbözött a Parlamentétől, ám hosszú és gyümölcsöző tárgyalások után a két intézmény elfogadható kompromisszumra jutott.

Ennek eredményeképpen a Parlament rugalmasabb menetrendet fogadott el a nemzeti elektronikus nyilvántartások létrehozására és összekötésére (2012. december 31.) Abban is megállapodtak, hogy a súlyosabb szabálysértéseket 2015 után fogják beemlíteni az elektronikus nyilvántartásokba, a közúti fuvarozói szakma gyakorlására jogosító engedély érvényességi idejének korlátozását megszüntetik, megmarad a vizsga a lakhely szerinti tagállamban, az elektronikus nyilvántartások szerkezetében lesz egy nyilvános és egy bizalmas rész, a rendeletből törlik az engedélyeknek a közúti szállítások piacához hozzáférésre való korlátozásának említését, és ezzel a közúti szállítások piacához való hozzáférést biztosító engedélyek említése úgyszólván csak Grosch úr két rendeletében fordulnak elő.

Érdeklődéssel várom képviselőtársaim megjegyzéseit. Köszönöm szépen!

Pavel Svoboda, a Tanács soros elnöke. Hölgyeim és uraim! A mai vita során a kormányt képviselő kollégám, Peter Bendl közlekedési miniszter helyett szólalok fel, mivel váratlanul Prágában kellett maradnia.

Szeretném megköszönni, hogy lehetőséget kaptam arra, hogy szólhassak Önökhöz a közúti szállítási csomaggal kapcsolatos holnapi szavazás előtt. A cseh elnökség rendkívül fontosnak ítéli meg ennek a jogi rendelkezésgyűjteménynek a véglegessé válását. A csomag azért is fontos, mert a kabotázs jelenlegi rendszerével kapcsolatos eltérő tagállami megközelítések és a fuvarozók piaci hozzáféréseinek különbségeivel szemben egyértelmű és harmonizált megközelítésre van szükség.

Az előadók segítségével és támogatásával az Elnökség jó eredményt ért el ezzel a fontos jogi rendelkezésgyűjteménnyel kapcsolatban. Tudom, hogy mindenki sokat fáradozott ennek az eredménynek az érdekében és mindenkinek el kellett fogadnia bizonyos kompromisszumokat. Mindenki konstruktív megközelítést tanúsított a tárgyalások során annak érdekében, hogy a második olvasat megkapja a jóváhagyást.

A megbeszéléseink nyomán kialakult legfontosabb témaköröket az alábbiakban lehetne összefoglalni: a kabotázásra vonatkozó szabályok részletesebb rögzítése, a különjárat keretében nyújtott nemzetközi közúti személyszállítási szolgáltatásokat végző vezetők számára a 12 egymást követő napon végzett munka lehetősége és a fuvarozó vállalatok szorosabb ellenőrzése. Mostantól kezdve a szállítási ágazatra egyszerűbb szabályok és ellenőrzési mechanizmusok vonatkoznak a kabotázs vonatkozásában, valamint egységes és végrehajtható rendelkezések vonatkoznak a szállítási piacokhoz való hozzáférésre. Emellett egyértelmű szabályok fogják megelőzni a visszaéléseket és biztosítani a tisztességes versenyt, az ágazat hatékonyabb és jobb ellenőrzését.

A kabotázst illetően elért kompromisszum jelentős hozzájárulás az átláthatóbb, hatékonyabb és biztonságosabb áru fuvarozási piacához. Ez a kompromisszum hozzájárul az áru fuvarozási piac további fejlődéséhez, és egyúttal tisztességesebb és átláthatóbb kereteket alakít ki a közúti áru fuvarozási ágazat egészére nézve. Csökkenti az EU közútjain az üres járművekkel megtett utakat és ezzel hozzájárul a szén-dioxid-kibocsátás csökkentéséhez. A kompromisszum azt is feltételezi, hogy a tagállamok megfelelő biztonsági mechanizmusokat alkalmaznak a közúti szállítások piacán a kabotázs révén elkövetett szabálysértések megelőzésére. A kabotázásra vonatkozó új szabályok hat hónappal azt követően lépnek hatályba, hogy a rendelet a Hivatalos Lapban közzétették. 2013-ban az Európai Bizottság megvizsgálja annak lehetőségét, hogy további lépéseket tegyen a közúti áru fuvarozási piac megnyitása és a kabotázs liberalizálása felé.

Szilárd meggyőződésem, hogy az áruk és utasok az EU-ban történő szállításának új jogszabályi keretei jelentősen hozzá fognak járulni a gyors és fenntartható gazdasági kilábaláshoz. Szeretném megköszönni a Parlamentnek azt a munkát, amit a csomagról létrejött megállapodás elérése érdekében tanúsított a tárgyalások

során és külön szeretnék köszönetet mondani az előadónak, Silvia-Adriana Țicăunak és Mathieu Groschnak, akik kemény munkájának és eltökéltségének része volt a jó eredmény biztosításában.

Antonio Tajani, a Bizottság alelnöke. – (IT) Elnök úr, Svoboda úr, tisztelt képviselők, a Bizottság nem mulaszthatja el, hogy kifejezze örömét a közúti csomaggal kapcsolatban elért kompromisszum miatt, hiszen ez lehetővé teszi számunkra a jogalkotási folyamat befejezését egy olyan időpontban, amikor a közlekedési ágazatnak egyszerű és hatékony szabályokra van szüksége és meg kell szabadulnia az értelmetlen paragrafusrágástól.

Elmondhatom, hogy az a döntés, amit most meghozunk, biztonságosabbá fogja tenni közútjainkat, mert meggyőződésem szerint amikor a közlekedési ágazatban és különösen a közúti szállítás területén teszünk valamit, sohasem téveszthetjük szemünk elől azt a célunkat, hogy az EU közútjain a felére csökkentsük a balesetek számát. Úgy gondolom, hogy azok a szabályok, amelyeket most fogad el a Parlament, hozzájárul ennek a célnak az eléréséhez.

Boldogok vagyunk amiatt is, mert ezzel az európai intézmények a választások előestéjén újabb jelzést küldenek a polgároknak, és mert a törvényalkotási folyamatot a második olvasatban zárhatjuk le, pont két évvel azután, hogy három jelentős és átfogó jogszabálytervezetet vettünk napirendünkre. Lehet, hogy némileg meg is nehezítették a vitát, de a nap végre felülkerekedett a testületi szellem és józan ész, valamint az a politikai akarat, hogy eleget tegyünk a polgárok és általában a közlekedési ágazat igényeinek.

Hadd vessek egy gyors pillantást azokra a jelentésekre, amelyekről vitát folytatunk, hogy választ adhassak az előadók által feltett néhány kérdésre. A távolsági autóbuszos és autóbuszos szolgáltatások nemzetközi piacával kezdeném: való igaz, hogy a kabotázs egészében véve a szállítási vállalkozási tevékenység egy igen szűk szelete, de politikailag egy rendkívül érzékeny terület. Ha a kabotázst a nemzetközi szállítás kiegészítésére használjuk, akkor hozzájárul a kapacitások jobb kihasználásához és a rakomány nélküli járatok csökkentéséhez, vagyis a közúton lévő nehéz áruszállító járművek számának a csökkentéséhez is és valamennyien tudjuk, hány közúti baleset részesei a nagy járművek. Ez a rendelet egyszerűsíti a kabotázssra vonatkozó szabályokat, amelyeket – és itt különösképpen Grosch úr megjegyzésére emlékeztetek – EU-szerte egyöntetűen és nem bürokratikusán kell alkalmazni, anélkül, hogy az érintené a tagállamok között a Szerződés 306. cikke alapján folyó együttműködést. Emellett a tagállamok eltörlik a még mindig hatályban lévő nehézkes nemzeti eljárásokat, lehetővé téve, hogy a szállítási cégek a lehető legjobban kihasználhassák a kabotázs lehetőségeit. A Bizottság szoros figyelemmel fogja kísérni a közúti szállítások piacának alakulását és 2013-ben jelentést fog közzé tenni.

Amennyiben a jelentés szükségesnek fogja tartani, és ha a tisztességes verseny feltételeit addigra még jobban összehangoljuk, a Bizottság javasolni fogja a kabotázs piacának további megnyitását. A Bizottság ez ügyben tett egy nyilatkozatot, amelyet a Parlament titkársága meg fog kapni, hogy belefoglalhassuk a vitánkról készült jelentésbe. Ez a nyilatkozat a jogalkotási javaslattal együtt a Hivatalos Lapban is meg fog jelenni.

Most pedig rátérnék Țicău asszonynak a közúti fuvarozói szakma gyakorlására vonatkozóan teljesítendő feltételek közös szabályaival kapcsolatos munkájára. A Bizottság üdvözlí az új 12 napos szabály bevezetését. Testre szabott intézkedésről van szó, amely figyelembe veszi a személyszállítás bizonyos fajtáinak igen különleges körülményeit, amelyek hat napnál hosszabb időtartamokat is lehetővé tesznek, de rendszerint nem járnak több vezetési idővel, mint például az iskolai utazások, síszünetek és bizonyos kirándulások. Biztosíthatom Önöket, hogy az új jogszabály rendkívül szigorú intézkedéseket is előír annak érdekében, hogy a közúti közlekedésbiztonság ne kerüljön veszélybe. Jelenleg az EU-ban több mint 100 féle közösségi engedély van érvényben, aminek következtében az ellenőrzések gyakran bonyolultak és hosszadalmasak. Az új jogszabályok alapján az Unióban használt közösségi engedélyeknek csak egy típusa és egy szabványos formátuma lesz.

És most elérkeztem a harmadik szövegünkhöz: ez pedig a nemzetközi közúti áru fuvarozási piachoz való hozzáférés. Az egyre inkább megnyíló piacon harmonizálnunk kell a piacunkon versengő vállalatokra előírt feltételeket. Az új rendeletnek, amely irányelvet vált fel pontosan ez a célja és ugyanakkor megszigorítja azokat a feltételeket, amelyeknek a vállalatoknak kell eleget tenniük. Minden cégnek ki kell neveznie egy szállításszervezőt, aki a vállalkozás hatékony működésének egészéért felelős.

Emellett a „fiktív társaságok” kiküszöbölése végett további garanciákat kell szolgáltatni a társaságok bejegyzett irodáit illetően. Még ezen is túl új elektronikus nyilvántartás jön létre a nemzeti hatóságok közötti információcseré erősítése, illetve az ellenőrzések intelligensebbé és hatékonyabbá tétele érdekében. Ez ugyancsak erősíti a közúti közlekedésbiztonságot.

Végezetül pedig a szállítási vállalkozások ma olyan egyértelmű üzeneteket kapnak a jogalkotóktól az olyan a súlyos szabálysértésekről (mint például a tachográfok manipulálása), amelyek az engedélyek visszavonásával járnak. Sajnálatos módon ez az EU minden országában elterjedt gyakorlat, ám a manipulálásuk nem csupán a szabályok megsértését jelenti, de azoknak a biztonságát is veszélyezteti, akik az európai közutakon utaznak, mivel egyértelmű, hogy a fáradt vezetők nem képesek a gyors reagálásra, amennyiben problémával szembesülnek.

Ezért mondtam felszólalásom elején, hogy a Tisztelt Ház által elfogadandó jogszabályok komoly és fontos hozzájárulásnak számítanak a Bizottság és a Parlament keretében folytatott közös küzdelemhez, amelynek célja a közúti balesetek áldozatai számának jelentős csökkentése. Emiatt szeretném megköszönni készségüket e törvények ilyen gyors elfogadására.

Hadd ismételjem meg: ezzel jól érzékelhető jelzést küldünk az európai polgároknak, újfent kimutatva, hogy a Parlament – és ezt nem azért mondom, mert 15 évet szolgáltam ebben a Házban – nagyon hatékonynak és komolynak bizonyult, amiért hálás vagyok Önöknek.

Georg Jarzembowski, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, szeretnék köszönetet mondani a Tanácsnak és a Bizottságnak a Parlament előadójával kialakított konstruktív együttműködésükért! Amint az Tajani úr, a Bizottság alelnöke maga is elmondta, ez nagyon jó példa arra, hogy még bonyolult ügyekben is lehetőség van arra, hogy rövid idő alatt jó eredményt érjünk el.

Nem hagyhatom szó nélkül azonban azt a tényt, hogy nem vagyunk túlságosan elégedettek a kabotázs rendszerével. Amint azt a Tanács soros elnöke – és Ön is Alelnök úr – megemlítette, környezetvédelmi és gazdasági megfontolásokból is belülről fakadóan kedvező az, ha Európában csökken a rakomány nélküli utak száma. Emiatt az lenne a legjobb, ha a kabotázst érintő megszorításokat a lehető leghamarabb teljes egészében feloldanánk.

Közbeeső lépésként három kabotázs műveletet fogadunk el hét napra, de nagyon türelmetlenül várjuk az Ön jelentését és reméljük, hogy az áll majd benne, hogy 2014 a megszorítások végét fogja fémjelezni. Végül is ez a közlekedési ágazat egy bagatell területe, amely azonban szórja a pénzt és hátrányos hatással van a környezetre. Emiatt remélem, hogy 2013-ban megfelelő javaslatot fog benyújtani, hiszen a kabotázssra kivetett megszorítások abszurdak a 27 tagú Európában.

Én is szeretném megköszönni a Tanácsnak és a Bizottságnak, hogy a távolsági buszok és az autóbuszok esetében végül támogattak bennünket a 12 napos szabály újbóli bevezetésében. Ez nagyon fontos a távolságibusz- és az autóbusz-ágazat számára, amely számos országban kis- és középvállalkozásokból áll, hiszen az ezen – többnyire idős embereket érintő – utakra bevezetett két vezető rendszer gondokat okozott a kkv-k számára. Örülünk, hogy hat hónap múlva mindez már a múlté. Meg kell érteni, hogy sok olyan ember van – főként az idősek között –, akik nem szeretnek repülni, de továbbra is szeretnék Európában turistáskodni és esetleg olyan országokban élvezni a napfényt, mint Olaszország vagy Spanyolország. Ez teszi tehát olyan fontossá a 12 napos szabály újbóli bevezetését a távolsági buszok és az autóbuszok számára, mert így az idősebb polgárok számára is megfizethető és ezért lehetséges az, hogy utazzanak. Ez mindnyájunk számára – így a távolsági busz és autóbusz-közlekedés vállalatok és az utasok számára is – nagy siker és ezért nagyon hálás vagyok a Tanácsnak és Bizottságnak.

Brian Simpson, a PSE képviselőcsoport nevében.

– Elnök úr, először is mindkét előadónak szeretnék köszönetet mondani az ezzel a nagyon bonyolult ügygel kapcsolatban végzett munkájukért.

Világos, hogy ez a csomag, és különösen a kabotázssal kapcsolatos megszorítások feloldása megosztotta az egyes országok közvéleményét, de most azt gondolom, hogy az előttünk fekvő megállapodást valamennyien támogatni tudjuk.

Aggályaim vannak azt illetően, hogy egy mozzanatban lehetne teljes kabotázst végezni, a szociális költségek kiegyenlítése, vagy anélkül, hogy ennek ténylegesen ne az egyéni fuvarozók fizetnék meg az árát. Meggyőződésem, hogy egy ilyen lépésnek káros hatása lenne a közúti fuvarozó vállalkozásokra, és nemcsak az én hazámban, de más tagállamokban ugyanúgy. Emiatt az ideiglenes kabotázst bevezető kompromisszum nem csupán ésszerű, hanem egyben a megvalósítható megoldás is, amely három hazai utat tesz lehetővé egy nemzetközi után. Az ideiglenes kabotázs azt is lehetővé teszi számunkra, hogy véget vessünk annak a környezetvédelmi szempontból ésszerűtlen gyakorlatnak, hogy a nehéz tehergépjárművek több száz kilométert tegyenek meg rakomány nélkül, anélkül, hogy ezzel a hazai piacokat torzítsanak.

Végül én is örömmel támogatom az új végrehajtási intézkedéseket, amelyeket a Țicău-jelentés révén vezetünk be. Ennek együtt kell járnia a további piacnyitással és lehetővé fogja tenni, hogy a tagállamok kemény és hatékony végrehajtási intézkedéseket alkalmazzanak.

Jeanine Hennis-Plasschaert, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (NL) Az indulatok mindig magasra csaptak, amikor a kabotázs tüneményére került a szó. Ahogy arra többen is rámutattak, a jelenlegi jogszabályok túlságosan homályosak a bennük használt „ideiglenes” kifejezés miatt. Némely tagállam számára ez tökéletes ürügyet jelent arra, hogy saját piacukat védelmezzék, ahogy azt módunk volt észrevenni.

Hogy mindenki számára egyszer s mindenkorra világossá tegyük, a Bizottság valamikor úgy nyilatkozott, hogy az összes kérdés megoldására szolgáló javaslatot fog beterjeszteni. Én ezt őszintén remélem is. Eléggé meglepő módon a Bizottság határozott korlátozások kivetését javasolta a kabotázs hatókörére. Ez azért is meglepő, mert a meglévő szabályokat mindvégig a teljes szabadság felé vezető közbeeső lépésnek tekintették. 2009-ben a Tanács és a Bizottság szerint is a teljes szabadság felé kellett volna haladnunk.

Úgy gondolom, hogy az előttünk fekvő megállapodás, amelyről holnap fogunk szavazni, hatalmas csalódást okoz. A nagyobb szabadság helyett a fuvarozók még több megszorítással kerülnek szembe. Természetesen szükségünk van európai megközelítésre. Én is csak egyetérteni tudok ezzel. Az ágazat egy nappal sem tűrheti tovább a nemzetieskedő ömlengéseket.

Elnök úr, ez a megállapodás mégis teljes egészében szembe megy a belső piac elveivel és céljaival. A mellette felhozott érvek, mint a közlekedés és a környezet biztonsága és az adminisztratív terhek csökkentése azonban nem állnak meg a lábukon. Tajani úr, nem lesz ebből ténylegesen szabad piac és ráadásul minden ilyen megszorítás csak a forgalom növekedéséhez vezet. Simpson úr, ezt egyáltalán nem lehet megvalósítani. A Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport számára nem lehet alternatíva annak az elvnek az elfogadása, hogy „ez is több a semminél”. Ebben az esetben ez nem működik.

Roberts Zīle, az UEN képviselőcsoport nevében. – (LV) Köszönöm Elnök úr! Biztos úr, mindenképpen szeretnék köszönetet mondani mindkét előadónak és mindenkinek, aki részt vett a kompromisszumok kialakításában, de szeretnék annak is hangot adni, hogy abban, amit végül elértünk, pozitív és negatív elemek egyaránt vannak. Jó dolog például az, hogy a személyforgalom vonatkozásában le tudtuk küzdeni a közlekedés elé háruló akadályokat azokban a határok menti körzetekben, amelyekben jelentős a határokon átnyúló közlekedés. Jelenleg azonban, amikor a nehéz gazdasági helyzetben szükség van a szolidaritásra, protekcionista tendenciák észlelhetők a nemzeti piacok vonatkozásában és az „ideiglenes” használat kifejezésnek hála, a megszorítások sok tagállam számára ürügyül szolgálnak arra, hogy tovább folytassák hazai piacuk védelmét. A tagállamoknak sajnálatos módon lehetőségük lesz azon védintézkedési záradékok alkalmazására, amelyek lehetővé teszik, hogy a nemzeti piacon észlelt súlyos nehézségeket arra használják, hogy megkeressék a Bizottságot és védintézkedéseket hozzanak. Azt is sajnálattal kell megjegyezni, hogy ezt 2014 után is megtehetik majd, ami az Európai Parlament eredeti álláspontja volt. Hasonló megállapítást szeretnék tenni a távolsági autóbuszos nemzetközi szállításról is. Az rendelkezés, amely kimondja, hogy abban az esetben, ha a nemzetközi szállítás fenyegetést jelent a hasonló szolgáltatások életképességére, a tagállam felfüggesztheti vagy törölheti a fuvarozó engedélyét, nézetem szerint elfogadhatatlan az egységes piac működtetése során. Köszönöm szépen!

Georgios Toussas, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (EL) Elnök úr, az Európai Unió Tanácsának egységes álláspontja a Bizottságnak a rendeletre vonatkozó eredeti javaslatához hasonlóan liberalizálja a nemzeti személyszállítási és közúti áruszállítási piacokat és a Közösség nemzetközi szállítási vállalatainak hozzáférést biztosít a tagállamok belső piacaihoz. Ezzel valójában tálcán nyújtja át a nagy monopóliumoknak a nemzetközi és hazai közúti szállítást.

Az Európai Parlament jelentéseiben foglalt javaslatok még inkább haladásellenes irányba mutatnak. Ezek a javaslatok a piacok azonnali és teljes liberalizálására, az összes akadály, a megszorítások és az ellenőrzések eltörlésére szólítanak föl. A dolgozók most már saját keserű tapasztalataikon keresztül megértik, milyen fájdalmas következményekkel jár életükre nézve, ha a monopolhelyzetben lévő vállalkozói csoportok törnek be a közúti szállításba.

A belső személyszállítási és közúti áruszállítási piacok liberalizálása felerősíti azoknak a dolgozó járművezetőknek a kizsákmányolását, akik megszakítás nélküli vezetésre kényszerülnek majd, pihenésüket és biztonságukat semmiféle intézkedés nem biztosítja, elértéktelenítik fizetésüket, munkavállalói és biztosítási jogait, növeli a közúti közlekedésbiztonságot fenyegető kockázatokat, rájuk kényszeríti a hatalmas profitokat leszakító közlekedési monopóliumok koncentrációját, amelynek katasztrofálisak a következményei az ebben az ágazatban tevékenykedő egyéni vállalkozókra és kisvállalkozásokra. Mindez

a fuvarozási költségek megnövekedését, a szolgáltatási színvonal csökkenését és az utasok biztonságát fenyegető veszélyek növekedését eredményezik.

Ezért szavaztunk a közös álláspontok ellen és az Európai Parlament ajánlásai ellen. A munkásosztály mozgalma a kapitalista átszervezések ellen irányul és egy olyan egységes állami szállítási piac létrehozására szólít fel, amely a jelenkori népi-közösségi igények kielégítésének kritériumából indul ki.

Johannes Blokland, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – (NL) Ha én 1980 körül azt jósoltam volna, hogy 2009-ben még mindig fenn fognak állni a kabotázssal kapcsolatos megszorítások, semmi kétség, hogy hallgatóságom jól kinevetett volna ezért. A kabotázssal kapcsolatos összes megszorítás a dolog lényegéből fakadóan tulajdonképpen nem más, mint az európai belső piac szabályainak kirívó megsértése.

Ma, 2009-ben ismét azzal a kilátással kell szembenéznünk, hogy a második olvasatban is üres kézzel megyünk haza. Mondanom sem kell, hogy a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport módosításait fogom támogatni, de miután az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportja szándékosan megtagadja a határozott kiállást, ezzel végzetes csapást mér a közúti fuvarozási ágazat jövőjére. Örömmel látom, hogy a 12 napos szabály megmaradt a javaslatokban, de annak már nem örülök, hogy ez a kabotázssra vonatkozó megszorítások megszüntetésének rovására történik.

Amennyiben a Parlament nem fogadja el a 17. és a 18. módosítást, a végszavazáson a javaslat egésze ellen fogok voksolni. Nem vagyok hajlandó a nevemet adni egy olyan javaslatához, amely káros a környezetre, hátrányos helyzetbe hozza a fuvarozási ágazatot és fittyet hány az európai belső piac működésére.

Corien Wortmann-Kool (PPE-DE). – (NL) Azzal szeretném kezdeni, hogy a jó hír az, hogy a vitára élénk terjesztett javaslat az autóbusz közlekedés esetében eltörölte a 12 napos szabályt.

A kabotázs vonatkozásában azonban a javaslat egyenesen kiábrándító. Az 1990-es évek elején és már az 1980-as években is tulajdonképpen egyetértés volt abban, hogy a szabad szállítás illetően korlátozásának természete szerint ideiglenes jellegűnek kell lennie. Ez a magyarázata annak, hogy mi, az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportja, de más képviselőcsoportok tagjai is olyan javaslatokat nyújtottunk be az első olvasat során, hogy a megszorításokat 2014-ig fel kell számolni. Az elmúlt hónapok során azonban nyilvánvalóvá vált, hogy a tagállamok Grosch úr arra irányuló előadói erőfeszítései dacára, hogy végre jelöljünk ki egy dátumot, a javaslat meghíúsítására törekedtek. Igen elszántan akadékoskodtak, és ez nagyon rossz hír.

Válság idején a protekcionizmus a legrosszabb hír Európára nézve, mert amint arra Tajani úr helyesen rámutatott, a protekcionizmus pénzkidobás és káros a környezetre is. Emiatt a Holland Kereszténydemokraták (CDA) a javaslat ellen fognak szavazni, noha meggyőződésünk, hogy az intézkedést pont a tagállamok blokkolják, és sajnálatos módon ez ellen semmit sem tehetünk. A javaslat tartalmilag rossz, és ráadásul végrehajthatatlan is. A válság idején ez a jogszabály nem csupán rossz, de egyben szimbolikus is.

Emiatt arra bátorítanám biztos urat, hogy ne hagyja ennyiben a dolgokat, hanem vállalja fel ismét a kezdeményezést. Az elkövetkező néhány évben övé a jog, hogy kezdeményezze a kabotázssra kivetett korlátozások eltörlését. Ebben számíthat a kereszténydemokraták támogatására.

Gilles Savary (PSE). – (FR) Elnök úr, biztos úr, először is elismeréssel adózom a két előadó, Grosch úr és Ticaú asszony kompromisszum iránti érzékének, hiszen bonyolult témáról van szó abban az értelemben, hogy igen, tényleg akarjuk az egységes piacot, ám az állami és vállalatvezetők nem fogják fel, hogy az egységes piac léte alkalmanként azzal jár, hogy egyesek el fognak bukni, a gazdaságnak recesszióba kell hanyatlania és állásoknak kell elveszniük.

A közvélemény szemében csak akkor van értelme az egységes piacnak, ha az mindenkit győztes helyzetbe hoz. Nagyon jól tudjuk azonban, hogy ma olyan kérdések esetében, mint a kabotázs, a különböző országokban olyan a szociális körülmények, hogy amennyiben rendszerezni kellene őket, a dolgok jelenlegi állása szerint azzal találkozoznánk, hogy a magas bérszínvonalú országok dolgozóit kivetnék, kiszorítanák azon országok, amelyekben a bérszínvonal alacsonyabb.

Ennélfogva meggyőződése, hogy az elfogadott álláspont kétség kívül a leghelyesebb. A kabotázst liberalizálni kell, de ma még túl korán van ahhoz, hogy ezt hirtelen és átgondolatlanul tegyünk. Ilyenformán kiválóan megfelel számunkra az egymást követő kabotázs fogalma, egy olyan kiigazítással, amely elvisz bennünket a Bizottság jelentésében a szociális kihatásokkal kapcsolatos felülvizsgálatot előíró záradékhoz, és amely legfőképpen nem tartalmaz automatikus és át nem gondolt dátumot a liberalizálásra.

Ezért kell megszavaznunk a jelentést, de egyben fel kell hívnunk a Bizottságot arra, hogy legyen körültekintő és miközben kifejezzük azt a kívánságunkat, hogy végre valósuljon meg a liberalizálás, de az ne adjon lehetőséget a tisztességtelen versenyre vagy szociális dömpingre, amely oly sokat árt Európa tekintélyének és amely az én hazámban – és nyilván Wortmann-Kool asszony hazájában is – afelé lendítette a polgárokat, hogy szociális pozícióiuk elvesztésétől félve summásan elutasítsák a Európai Alkotmányos Szerződést. Mindenképpen hálás vagyok tehát a két előadónak.

Dirk Sterckx (ALDE). - (NL) Szeretnék köszönetet mondani Grosch úrnak és Țicău asszonynak elvégzett munkájukért és azt gondolom, hogy Țicău asszonynak igaza van, amikor a jelentésében a piachoz való hozzáférést illetően szigorú. Ha valaki egy szállítási vállalat vezetője, számos szabályt kell betartania és amint azt Grosch úr már elmondta, a postafiók vállalatoknak menniük kell, mivel ők felelősek a mindennapos visszaélések nagy részéért. Ez tehát Țicău asszony jelentése.

Nos, miért ne biztosíthatnánk a szigorú szabályok alapján működő vállalatok számára európai piacot? Grosch úr jelentésére áttérve szerettem volna, ha abban pontosítással és nem korlátozással találkozom. Ebben a formában képviselőcsoportom többsége nem támogathatja a Grosch úr által elért kompromisszumot.

Ami azt illeti, megint visszalépünk, amikor ismét korlátozzuk a fuvarozók mozgásterét az európai piacon. Nincs kilátás arra, hogy a Parlament kívánsága szerint 2014-ben megvalósuljon a nyitás. A Tanács ezzel nem ért egyet, én azonban azt gondolom, hogy ez több az indokolt engedményeknél. A helyzet az, hogy üres járatokat szervezünk a teherautóknak, márpedig ezt ma, ebben a korban nem lenne szabad megtennünk. Kétlem, hogy azok az országok, amelyek most nyitották meg egymás előtt kabotázs-piacukat, e rendelet alapján továbbra is megtehetik, amennyiben azt bilaterális alapon akarnák tenni. Az is érdekelne, hogy azok a tagállamok, amelyek szerint az ellenőrzés nehéz, hogy fogják azt megoldani, hiszen az most sem lesz sokkal könnyebb. Az az összes országban így van, de az ellenőrzés tényleg nehéz, és megnézném azt, hogy a rendőrhatalóságok fel vannak-e erre készülve?

Amennyiben az indok a bérköltség és a szociális dömping, miért nem látok olyan dokumentumokat, amelyekben a francia hatóságok rendreutasítják a francia ügyfeleket, hogy túl sok belga teherautósofőrt alkalmaznak? Ők ugyanis drágábbak, mint a franciák. Miért hallok aztán olyan esetekről, hogy az Egyesült Királyságban belga teherautósofőröket viszonylag jelentéktelen szabálysértésekért letartóztatnak? A sofőrök ott is olcsóbbak, mint Belgiumban. Nos amennyiben a szociális zaklatás lenne az ok, akkor itt biztosan nem erről van szó.

Nézetem szerint ennek az a következménye, hogy visszalépünk a belső piac tekintetében. Holnap intelligens szállítási rendszereket fogunk elfogadni, ami azt jelenti, hogy arról beszélünk, hogy a kommunikációs és informatikai technológiák hatékonyabb teherfuvarozás felé vezetnek. Mi viszont azt mondjuk majd, hogy ezt politikai megfontolásokból korlátozzuk. Ez egyáltalán nem szerencsés, és ezért ellenzem a megállapodást, amelyet a Parlament sajnálatosan többségi szavazattal fog jóváhagyni.

Michael Henry Nattrass (IND/DEM). - Elnök úr, íme, egy újabb jelentéscsomag, amely az EU bizottságainak elfoglaltságot ad, és tovább növeli a fölösleges rendeletek számát. Winston Churchill mondta, hogy tízezer rendelettel a törvény íránt minden tiszteletet le lehet rombolni. Angliában ezt a tiszteletet lerombolták. A BBC egyik felmérése azt mutatja, hogy az emberek 55%-a kilépne az EU-ból és 84% akarja, hogy az Egyesült Királyság megőrizze a hatásköreit.

Pöttering elnök úr megerősítette, hogy a törvények 75%-át az EU alkotja. Ez 35 év alatt több törvény, mint amennyit Anglia III. Richárd – azaz 1485 – óta alkotott. Nos, itt tartunk: jogszabályokat alkotunk a jogszabályok kijavítására. Meddig tarthat ez?

Az Egyesült Királyság ki fog lépni az EU-ból, jó szomszéd lesz, és a Csatorna túloldaláról fogja nézni Önöket és végignézi, ahogy az EU-t tönkreteszik a magára kényszerített tehérgépkocsi-irányelvek.

Dieter-Lebrecht Koch (PPE-DE). - (DE) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim! A közúti szállítási csomag egymást kölcsönösen kiegészítő három kérdést ölel fel, amelynek jelentős kihatása van a teher- és a személyszállítási piacra. A csomag a fuvarozók és a vezetők javát szolgálja, különösen a jelenlegi gazdasági klímában. Ugyanakkor a közúti közlekedésbiztonságot is javítja, növeli a szállítás hatékonyságát és hasznos a környezet fenntarthatóságára is.

Üdvözlöm, hogy nagyra törő céljainkhoz a rendeletet választottuk alkalmas formául. A kabotázs-műveletekre kivetett tilalmak rakomány nélküli utakhoz vezettek, amelyeket nem tudunk, de nem is akarunk megengedni magunknak, sem pénzügyi, sem energia, sem pedig környezeti szempontból. Másrészt viszont a teherszállítási

piac korlátozások nélküli megnyitása a tisztességtelen verseny következtében torzulásokhoz fog vezetni, ezért van az, hogy a megnyitást fokozatos végezzük. A kabotázs akkor megengedett, amennyiben az nem válik az adott tagállamban az abban székhellyel nem rendelkező fuvarozó állandó vagy folyamatos tevékenységévé.

Sajnálatos módon a kezdeti lépés még nem jelenti a hazai közúti piacok teljes megnyitását, viszont nyitva hagyja a lehetőségét. A rakomány nélküli utak máris csökkenőben vannak és a környezet védelme is biztosított.

Ami a határokon átnyúló személyszállítási piachoz való hozzáférést illeti, a fő cél a bürokrácia csökkentése, a határokat átszelő menetrend szerinti szolgáltatások engedélyezési eljárásainak egyszerűsítése és meggyorsítása érdekében. Az okmányokat harmonizálni, az ellenőrzéseket pedig egyszerűsíteni kell. Melegen üdvözlöm az átdolgozott a határokon átnyúló szervezett autóbuszos kirándulásokra vonatkozó 12 napos szabály bevezetését. Ez az intézkedés egyformán szolgálja az üdülni vágyók és az autóbusz- vagy távolsági busz vállalatokat, anélkül hogy a biztonságot veszélyeztetné. Íme a polgárok érdekeit szolgáló politika példája.

A jövőben a közúti fuvarozói szakma gyakorlásának engedélyezése konkrét és átlátható feltételek alapján történik. Ennek révén emelkedni fog a szakma presztízse, biztosítva lesz a szakmai képzettség elismerése és a dömping gyakorlata elleni fellépés. A biztonság és a megbízhatóság erősödése érzékelhető lesz.

Saïd El Khadraoui (PSE). - (NL) Először is természetesen a két előadónak, Grosch úrnak és Țicău asszonynak szeretnék köszönetet mondani az általuk elvégzett munkáért és azért, mert végül is sikerült összehozniuk a kompromisszumot a csomag ügyében, ami nem lehet néhány évnél tartósabb, hiszen nézetem szerint csak átmeneti megoldásról van szó. A közúti közlekedést illetően két fontos pontra szeretnék rámutatni. Az első valóban a szakma gyakorlásához való hozzáférés. Ezt az én meglátásom szerint oly módon alakították ki, hogy biztosítsák a garanciákat azok számára akik, abban az ágazatban szeretnének tevékenykedni.

A kabotázst illetően valóban van némi ellentmondás. Ez jó átmeneti intézkedés, amelyre azért volt szükség, hogy egyértelműbben meg lehessen határozni, mire van lehetőség. A múltban – meglehetősen homályos formában – ezt úgy fogalmazták meg, hogy a kabotázs ideiglenes alapon lehetséges. Ezt most oly módon pontosították, hogy hét napból három napon. Valóban logikus, hogy a mindent ki kell tárni, de nézetem szerint az idő még mindig nincs rendben.

Az a kompromisszum, amely most előttünk hever, arról szól, hogy néhány év múlva tekintsük át az Európai Unió szociális helyzetét és szükség szerint tegyünk további lépéseket, nagyon ésszerű javaslatnak tűnik számomra. A piacnyitásnak együtt kell járnia a szociális különbségek kiigazításával. Eközben lehetővé kell tenni több ország, vagy országcsoport, mint például a Benelux országok számára, hogy megállapodjanak abban, hogy a dolgok ugyanazok maradnak, hogy a nyitott kabotázs lehetséges legyen. Mindaddig, amíg a bérezési vagy munkafeltételek többé-kevésbé azonosak, személyesen semmi gondom nincs az egésszel, de nyilvánvaló, hogy erről szó nincs, azért van az, hogy szükség van erre az átmeneti lépésre.

Ari Vatanen (PPE-DE). - Elnök úr, amikor ma este elhagyjuk ezt a helyet, a többségünk egy fekete autóra fog beülni. Ezek kiváló autók, kiváló sofőrökkel és tudjuk, hogy ezek a sofőrök nagyon profik. A minőségük ismert. Megfelelnek a kritériumoknak.

Bár részben egyetértek az angol úrral, aki nem sokkal ezelőtt a túl sok jogszabály miatt panaszkodott - néha tényleg túlságosan sok jogszabályt gyártunk – továbbra is sajnálom, hogy az EU törődése a szakmai szabályokkal nem terjedt ki a taxikra, mert a különböző tagállamokban valamennyien igénybe vesszük a taxikat és hát a minőségük igencsak különböző. Amikor taxiba szállunk, a megbízhatóság ugyanolyan fontos, mint a minőség, azt hogy tudjuk, mire számíthatunk. Ez egyben biztonsági kérdés is. Gyakran előfordul, hogy egyedül vagyunk a kocsiban egy nagyon furcsa környéken. Nagyon sokunk számára a taxi jelenti az első kapcsolatot egy új országban, ezért nem lenne rossz, ha a taxisofőrök megfeleljenek bizonyos európai kritériumoknak. Ez azt is jelenti, hogyha profik és tanultak lennének és tudnák, hogy merre mennek, nem félnék a túlszámlázástól.

Vannak országok, pl. Németország, Svédország, Szlovénia és Finnország, ahol a nemzeti szabályok nagyon szigorúak ezen a téren és a taxis szakma jól működik. A londoni taxi szintén híres a minőségéről. Meg kellene osztanunk ezeket a követendő tapasztalatokat. Ám mialatt a taxis szakma kritériumaira vonatkozó jogszabályra várunk, a saját magunk érdekében mi is elvégezhetnénk a jogszabályalkotást azzal, hogy jó tippeket adunk azoknak a taxisoknak, akik esténként hazavisznek bennünket.

Pavel Svoboda, a Tanács soros elnöke. – (CS) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Szeretném megköszönni a vitában elhangzott különféle hozzászólásait! Biztosítani szeretném Önöket, hogy a Tanács teljes mértékben elkötelezett az egységes piac megerősítés és teljessé tétele mellett. Az Elnökségnek ezért meggyőződése, hogy ugyanebből a megfontolásból, kiigazításra van szükség a meglévő közösségi jogszabályokban. Az Elnökség teljes egészében osztja azt a célt, hogy az EU-ban a meglévő jogszabályi keretek ésszerűsítésével és egyszerűsítésével növeljék meg a közúti fuvarozási ágazat versenyképességét és ezáltal segítsék a piaci szabályok megsértésének visszafogását. A hazai szállítási piacok teljes megnyitása fuvarozóinkat tisztességtelen versenynek tenné ki és veszélyeztetné a piac működését, mert a még mindig jelentős adóügyi és szociális különbségek vannak a tagállamok között. Ezt el kell kerülni, különösen a gazdasági válság idején, amikor a gazdaság egészének az élénkítés és a kilábalás legjobb módszereinek gondos és körültekintő értékelésére van szüksége. Világos, hogy legkésőbb 2013-ra a Bizottság a további liberalizálás céljából ismét elvégzi a helyzet értékelését. Ez a kompromisszumos változat a különböző érdekek egybeolvasztásának méltányos és kiegyensúlyozott módját jelenti.

Közös célunk, hogy a közúti közlekedést hatékonyabbá és fenntarthatóbbá tegyünk. Ezek a jogszabályok jelentős mértékben járulnak hozzá azoknak az eseteknek a csökkentéséhez, amelyekben megsértik a gazdasági versenyszabályokat és a szociális terület jogi szabályainak, valamint a közúti közlekedés szabályainak a fuvarozók általi betartásának javításához. Jelentős mértékben csökkenteni fogja mind a közúti fuvarozók, mind a felügyeleti hatóságok terheit. Olyan jogi és adminisztratív kereteket kell biztosítani az ágazatnak, amelynek az a célja, hogy további előnyöket nyerhessen a közös piacból. Mély meggyőződésem, hogy a jogszabályoknak ez a fontos gyűjteménye támogatni fogja és elő fogja segíteni a közúti közlekedést és ösztönözni fogja a gazdaság kilábalását. Még egyszer szeretném megköszönni azt a kiváló együttműködést, amely lehetővé tette számunkra, hogy együttesen jussunk kompromisszumra e célok eléréséről.

ELNÖKÖL: MARTÍNEZ MARTÍNEZ ÚR

alelnök

Antonio Tajani, a Bizottság alelnöke. – (IT) Elnök úr, tisztelt képviselőtársaim! Meggyőződésem, hogy az, amit a Parlament most készül elfogadni, jó kompromisszum, amely összebekíti a Tanács igényeit és a parlamenti képviselők többségének igényeit, és az Európai Bizottság javaslatait.

– (IT) Nyilvánvaló, hogy amikor kompromisszumra van szükség, mindenkinek vissza kell lépnie, hogy a többiek is ezt tegyék, és ezért azt gondolom, hogy El Khadraoui úr szavaiból a bölcsesség szólt. Az adott körülmények között ez a legjobb, amit elértünk. Amint azt egy korábbi felszólalásomban is elmondtam, a kabotázs vonatkozásában a Bizottság meg akarja vizsgálni a helyzetet és meg akar győződni arról, hogy van-e a lehetőség megállapodás elérésére – ez attól is függ, hogyan állnak a dolgok – előfordulhat, hogy még tovább nyithatjuk a piacot és ezzel a több tagállam által igényelt utat választjuk, de természetesen fel kell mérnünk az adott időpontban érvényes helyzetet.

Hadd ismételjem meg, meggyőződésem, hogy ez jó kompromisszum és Sterckx úrhoz szeretnék fordulni, aki – más képviselőkkel szemben, akik bíráltak, de sajnálatos módon a válaszokra már nem figyeltek oda a Bizottságnak az általuk mondottakkal kapcsolatos megjegyzéseire –, volt olyan kedves és jóakarátú, hogy nem csupán bíralt, de meghallgatta a válaszokat is. Biztosítani szeretném Sterckx urat, akit joggal aggaszt a származási országát és a többi Benelux államot érintő korábbi megállapodások megléte.

Meggyőződésem azonban, hogy ennek a jogszabálynak, amelyet a jelen formájában el fogunk fogadni – amint azt korábban is mondtam –, nem lesz negatív kihatása a hatályos megállapodásokra. A hatályos megállapodások érvényben maradnak, mert az új jogszabály kibővíti a helyzetet, de nem fogja érinteni és ennél fogva nem fogja csorbítani a hatályban lévő kétoldalú vagy a háromoldalú megállapodásokat. Meggyőződésem tehát, hogy biztosíthatom Sterckx urat arról, hogy – ahogy én látom, és ami véleményem szerint helyes és hatékony értelmezés – nem lesz több negatív kihatás azokra a megállapodásokra, amelyek – ismétlem – legfőképpen a Benelux-államokat érintik.

Blokland urat és Wortmann-Kool asszonyt is biztosítani szeretném az általuk felvetettek vonatkozásában, hogy nincs szándékunk leragadni ezen a ponton: látni szeretnénk – ismétlem –, hogy alakul a helyzet, 2013-ban elkészítjük jelentésünket a helyzet értékeléséről, hogyan alakultak a dolgok, és ha lehetséges és mi is szükségesnek ítéljük, megint javasolni fogjuk a Parlamentnek és a Tanácsnak a helyzet esetleges kiterjesztését és a kabotázs rendszerének további liberalizálását. Tisztában vagyunk ugyanakkor azzal, hogy az EU számos országának eltérők a nézetei és ezért a Tanács jóváhagyásának megszerzése érdekében szükségessé vált, hogy más ügyekben viszont visszalépjünk.

Ennek ellenére ismét el szeretném mondani, hogy nézetem szerint nagyon jó dolog, hogy viszonylag gyorsan megállapodtunk, azt a megállapodást – ahogy azt Jarzembowski úr is mondta – mindig tökéletesíteni tudjuk. Minden törvényt lehet tökéletesíteni, bár igen sokszor előfordul, hogy ha a legjobbra törekszünk, nem érünk el semmit. Azt gondolom, hogy helyesen járunk el, és nem tartom szükségesnek az Európai Unió elhagyását, amikor ezekről a kérdésekről beszélünk, mint ahogy Natrass úr javasolja, mert azt gondolom, hogy a jó szabályok hasznosak az Európai Unió számára.

Még egy tekintélyes brit napilap, a *Financial Times* is arról spekulál, hogy Nagy-Britannia is át fogja gondolni a szigorúbb szabályozás iránti igényt. Bizonyos, hogy a válság alatt Európa más régióknál jobban ellenállt a gazdasági és pénzügyi válságnak, mégpedig azért, mert gazdasági rendszerét egyértelműbb szabályokra alapozta.

Az a meggyőződésem – talán azért, mert Rómában születtem –, hogy a római jog és Napóleon törvénykönyvének története bebizonyította, milyen fontos, hogy legyenek olyan szabályaink, amelyek garantálják a társadalom fejlődését. Nem tudom, hogy Natrass úr Hadrianus falának melyik oldalán született, de beszédéből ítélve azt mondanám, hogy a fal legtávolabbi oldalán, és ezért elődei nem ismerhették a római jogot.

Hölgyeim és uraim! Engedjék meg nekem, hogy ismét köszönetet mondjak együttműködésükért, a Tanácsnak pedig a munkájáért és még egyszer kifejezzem köszönetemet ebben a Házban annak a bizottsági Főigazgatóság munkatársainak, amelyet megtiszteltetésnek tartok vezetni, hiszen értékes hozzájárulásuk nélkül nem érthettük volna el ezt a kompromisszumot, amelyet az EU összes polgárára nézve pozitívnak tartok.

Elnök. – Sterckx úr, ügyrendi kérdéshez kíván hozzászólni?

Dirk Sterckx (ALDE). – (NL) Elnök úr, csak azt szerettem volna tudatni biztos úrral, hogy HennisPlasschaert asszony már nincs itt, mivel egy másik ülésre kellett mennie. Én vagyok az, aki képviselőcsoportunk minden olyan tagja helyett figyel, aki érintett ebben a kérdésben. Csak arról akartam tájékoztatni, hogy nem arról van szó, hogy fogta magát és eltűnt.

Elnök. – Köszönöm Sterckx úr!

Úgy gondolom, hogy ez nem ügyrendi kérdés volt, csupán előzékenység.

Mathieu Grosch, előadó. – (DE) Elnök úr azzal szeretném kezdeni, hogy megköszönöm a Bizottságnak a nagyon egyértelmű válaszokat. Hangsúlyozni szeretném, hogy a kabotázs korlátozása átmeneti megoldás, a vizsgálat folyamatban van és az eredményektől függően a piacnyitás ugyancsak a kilátások között szerepel.

Egy másik nagyon fontos szempont az, hogy erre a 306. cikket kell alkalmazni, mégpedig kétség nem fér hozzá Sterckx úr, hogy a Benelux országokra is, ami azt jelenti, hogy az Ön követelése fölösleges és azt már nem kell támogatnunk.

A másik dolog, amit itt el akarok mondani, az magát a kabotázst érinti. Azok alapján a megjegyzések alapján, amelyeket itt hallottam, azt hiszem, hogy ez a kompromisszum még annál is jobb, mint ahogy azt én gondoltam, abból az egyszerű okból – és ezt különösen a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoportban lévő képviselőtársaimnak, illetve képviselőtársamnak a Holland Kereszténydemokratáktól (CDA) mondom –, hogy az átmeneti megoldás kidolgozása nem jelenti azt, hogy le akarjuk fojtani a belső piacot – ha használhatom ezt a kifejezést – vagy vállalkozásokat. Amennyiben ma belátjuk, hogy egyes vállalkozások a legkorszerűbb járműveket használják, de a sofőröknek havi 400 eurót fizetnek, míg más vállalkozások havi 1 500 eurót, akkor több mint indokoltnak tűnik számomra, hogy a szociális különbségeket ki kell igazítani. Amennyiben a járművekkel kapcsolatos követelményekre rendelkezésre áll a pénz, akkor a bérezési követelményekre is van pénz. Ezt a színvonalat fel kell emelni és csak azután nyitható meg a piac. Nézetem szerint hibás a nyitott piac olyan értelmezése, hogy azt mondjuk: meg kell nyitnunk és meglátjuk, hová jutunk.

Utolsó megjegyzésem az, hogy a legviccesebb az, hogy pontosan azok az országok – például az Egyesült Királyság – akik a harmonizálás minden formáját akadályozzák, különösen az adózás terén, ma úgy nyilatkoznak, hogy hiányzik a harmonizálás és bízzuk inkább a piacra, hogy merre akar elmozdulni. Egyesek azt mondják, hogy megszorításokat szeretnének látni, míg mások szerint meg máris túl sok a megszorítás.

Ha meg akarjuk győzni az európai közvéleményt, nem mondhatjuk, hogy a piacot meg kell nyitni és a dolgok majd maguktól elrendeződnek. Ehelyett a környezetvédelmi, szociális és adóügyi jogszabályokat a Tanáccsal és Bizottsággal együtt kell szétválogatni a Parlamentben. Ettől leszünk szavahihetők.

Elnök. – Grosch úr, köszönöm szépen a felszólalását, amely – amint azt képviselőtársainak tapsa is mutatja – támogatásra talál.

Silvia-Adriana Țicău, előadó. – (RO) Elnök úr, biztos úr! Azzal szeretném kezdeni, hogy köszönetet mondok Grosch úrnak, az árnyékelőadónak, akivel a Közlekedési és idegenforgalmi bizottság munkatársaival és az Európai Szocialista Képviselőcsoporttal, a bizottsági kollégáimmal és a Bizottság munkatársaival egyetemben együtt dolgoztam, nem feledve Önt sem, biztos úr, és az Európai Tanács Elnökségét, akikkel igen szoros együttműködésben volt részem.

Szeretném emlékeztetni Önöket, hogy a 2007. júniusban az Európai Bizottság javasolta a közúti szállítási vállalkozási tevékenységről szóló rendelet módosítását. A módosításra vonatkozó javaslatok alapját azok a tapasztalatok szolgáltatták, amelyek az Európai Bizottság 96/26 irányelvének alkalmazása során halmozódtak fel. Ennek az lett az eredménye, hogy egyes jogszabályi rendelkezéseket újraszövegeztek a következetesebb alkalmazás érdekében és ehhez a rendelet formáját öltő jogi aktust használtak. Itt tartunk most, durván két évvel később, végső szavazásra tettük fel a dokumentumot, amely hozzávetőlegesen 800 000 európai vállalkozásra és nagyjából 4,5 millió munkahelyre van közvetlen kihatása.

Közös célkitűzéseink az alábbiak: a közúti közlekedés biztonságának javítása, a bürokrácia csökkentése, az eljárások egyszerűsítése és tervezhetőség és bizonyosság biztosítása a fuvarozók számára. Remélem, hogy az általunk elért kompromisszum fejleszteni fogja a szállítási piacot. Még egyszer megköszönöm képviselőtársaimnak az együttműködést.

Elnök. – A közös vitát lezárom.

A szavazásra holnap, déli 12 órakor kerül sor.

13. A tengeri és belvízi közlekedést igénybe vevő utasok jogai - Az autóbusszal közlekedő utasok jogai (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont az alábbi jelentések megvitatása:

– Teychenné úr jelentése (A6-0209/2009) a Közlekedési és idegenforgalmi bizottság részéről a tengeri és belvízi közlekedést igénybe vevő utasok jogairól szóló európai parlamenti és tanácsi rendelet javaslatáról, és a fogyasztóvédelmi jogszabályok alkalmazásáért felelős nemzeti hatóságok közötti együttműködésről szóló 2006/2004/EK rendelet módosításáról (COM(2008)0816 – C6-0476/2008 – 2008/0246(COD)), és

– Albertini úr jelentése (A6-0250/2009) a Közlekedési és idegenforgalmi bizottság részéről a távolsági autóbusszos és autóbusszos közlekedést igénybe vevő utasok jogairól szóló európai parlamenti és tanácsi rendelet javaslatáról, és a fogyasztóvédelmi jogszabályok alkalmazásáért felelős nemzeti hatóságok közötti együttműködésről szóló 2006/2004/EK rendelet módosításáról (COM(2008)0817 – C6-0469/2008 – 2008/0237(COD)), és

Michel Teychenné, előadó. – (FR) Elnök úr, Tajani úr, hölgyeim és uraim! A két elv, amely munkámat a folyamat elindulása óta vezérelte, végig biztosította, hogy az összes szállítási mód esetében azonos megközelítést alkalmazzunk az utazók jogainak vonatkozásában – ami olyan cél, amely mellett a Bizottság és az Európai Parlament elkötelezte magát – és biztosítja, hogy ezek a jogok egyértelműen beépüljenek a szövegbe. Az utóbbi esetben különleges figyelmet fordítottunk a korlátozott mozgásképesességű emberekre, mivel a tengeri szállítási ágazat valamelyest le van maradva ezeknek az embereknek a vonatkozásában.

A szöveg általános szelleme szerint az embereknek az érintett vállalatok szeszélyeitől mentesen kell tudniuk utazniuk Európában és joguk van megkövetelni egy bizonyos szolgáltatási szintet és a legszükségesebb tájékoztatást és végül a korlátozott mozgásképesességűek ugyanolyan minőségű jogokat kell élvezniük, mint minden más európai polgár és nem lehet, hogy kétszeresen szenvedjenek hátrányt.

A bizottsági ülésen március 31-én elfogadott változat tartalmának mindenki számára elfogadhatónak kell lennie. Először is azért, mert a korlátozott mozgásképesességűek jogai ezzel gyarapodnak. Amennyiben ezt a szöveget elfogadjuk, többé nem lehet a személyek szállítását fogyatékoságuk miatt megtagadni, kivéve természetesen a beszállási körülményekhez kapcsolódóan, méltóságuk tiszteletben tartása érdekében és a hajó műszaki megoldásai függvényében. Emellett segítséget kell nyújtani a korlátozott mozgásképesességű személyeknek, mégpedig a jegyrendeléstől kezdve. Ma – hála az internetnek – nincs szükség a visszaút lefoglalására és a hivatalos tájékoztatásra. Ezzel tehát már foglalkozott a szöveg.

Végül pedig az utasok jogaira vonatkozó tájékoztatásokat egységesíteni kell és azt hozzáférhető formátumban kell biztosítani, amint az a vasúti és a repülési ágazatban történik.

Amikor az összes utas jogaival kezdtünk foglalkozni, úgy éreztük, hogy problémák esetén fontos kárpótlás, amit magasabb szinten kellene harmonizálni, annak figyelembevételével, amit a repülési ágazatban valósítottak meg. Ennek eredményeképpen a késést és járatotrlést elszenvedő utasok akár teljes visszatérítésben is részesülhetnek, a visszatérítések mértékét pedig a felmerült problémák alapján számítják ki.

A tájékoztatásnak egyértelműnek és hozzáférhetőnek kell lennie, ami gyakran jelent gondot a szállítási ágazatban. Állandóan ilyesmikkel találkozunk: az emberek nem kapnak elegendő tájékoztatást, nem tudják, hogy miért nem indul a hajó – legalábbis ebben az esetben, de lehetne szó vonatról, vagy repülőről is –, vagy miért vannak késések és mi ezeket a tájékoztatási módszereket kívántuk javítani.

Végül pedig a panaszok kezelését jobban kellene megszervezni. Való igaz, hogy nem könnyű megtenni a panaszt, amikor a probléma felmerül és ezt a szöveget az eljárás egyszerűsítése céljából dolgozták ki, tagállami szinten és az egyének szintjén is.

Ugyancsak foglalkoztunk azoknak a nemzeti szerveknek a szerepével, amelyek a panaszokkal fognak foglalkozni és sikerült is jobban meghatározni.

Végezetül a városi és elővárosi közlekedési szolgáltatásokat – e tekintetben Albertini úr kedvelt vaporettóira gondolok az olaszországi Velencében – ki kell venni ebből a szövegből, mert nem tartoznak bele a jelentős közlekedési szolgáltatások körébe.

Most pedig rátérek a körutazásokra és a szövegben elfoglalt helyükre. Szeretném emlékeztetni, hogy a körutazások ma rendkívül fontos üdülési formának számítanak, és célcsoportjukba az idősek és a fogyatékkal élők egyaránt beletartoznak. A körutazások ezért kerültek bele a szövegbe, és nem csupán a szervezett utazási formákról szóló irányelvre való utalásként, amelytől a szöveg függ, és amely egy 1991-es irányelv, de azzal az ígérettel, hogy a fogyasztók ugyanolyan szintű elbánásban részesülnek.

A *vis maior* meghatározása – amely alapot jelent a szállítás esetleges megtagadására – megtörtént és ebben az ügyben konszenzuson alapuló módosításon dolgoztunk, amelyet közösen készítettünk el. Ugyanakkor emlékeztetni szeretném Önöket, hogy a repülési ágazatban a Bíróság mostanában gyakran kényszerül arra, hogy a *vis maior* nem kellően jól meghatározott eseteiben hozzon döntést. Így tehát ebben az összefüggésben megkíséreltünk választ adni a tengeri közlekedéshez kapcsolódó problémákra. Tengerjárásra, szélre és viharokra utalok, amelyek a tengeri közlekedés esetében megszokott és várható dolgok, és amelyeket figyelembe kellett venni.

Befejezésül elmondanám, a kikötők segítségnyújtással kapcsolatos felelősségére ugyancsak kiterjedt a vita. Ez a szöveg az utasok jogaira vonatkozik, és nem ...

(Az elnök jelzi az idő leteltét.)

... és így a kikötők és a fuvarozók közötti választottbíráskodást elvégezvén, ez a szöveg lényege. Tudom, hogy Jarzembowski úr elő fogja terjeszteni módosításait, ezért abban a két percben fogok válaszolni, amit nem használtam fel.

Gabriele Albertini, előadó. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! A légi és vasúti közlekedésről szóló jogszabály, Teychenné úrnak a tengeri és belvízi közlekedésről szóló jelentésének és a távolsági autóbuszos és autóbuszos közlekedést igénybe vevő utasok jogairól szóló javaslatának jóváhagyásával az Európai Unió befejezte az összes szállítási módra vonatkozó jogszabályi keretek kidolgozását.

Ezen rendelet megszövegezése során azzal az igénnyel találtuk magunkat szembe, hogy egyensúlyt találjunk két megközelítés között: az első az összes szállítási mód egyenlő esélyeire vonatkozik, amelynek révén a különböző szállítási módok ugyanolyan feltételek és egyenlő lehetőségek között versenyezhetnek, miközben az utasok magas szintű védelmet élveznek, az általuk választott közlekedési eszközre való tekintet nélkül.

A második megközelítés az egyes szállítási módok eltérő jellemzőit tükrözi vissza és figyelembe veszi sajátos vonásaikat, az autóbuszos és távolsági autóbuszos közlekedés esetében például megnéznénk a késésekkel kapcsolatos polgári felelősség kezelését, a közúti közlekedés esetében pedig gondolkoznánk a balesetekről, a torlódásokról és hasonlókról, ami viszont nem vonatkozik a vasúti közlekedésre, mivel az fenntartott útvonalat használ.

Szeretnék két ellentétéről beszélni, amelyet megpróbáltunk – szerintem sikeresen – kiegyensúlyozni. Ennek a rendeletnek a valódi célja az utasok jogainak megerősítése, ám a közúti közlekedésben az iparág főként kis és közepes vállalkozásokból áll, amelyeknek időre és forrásokra van szükségük az új követelményekhez való alkalmazkodáshoz és sok más iparághoz hasonlóan nehézségekkel küzdenek a gazdasági válság miatt.

Most amikor rátérünk a Parlament elé terjesztett módosításokra, szeretném megköszönni képviselőtársaim jelentős hozzájárulását a rendelet szövegéhez és kiváló együttműködésükért. Az első parlamenti olvasat során a munka javát már elvégezte a Közlekedési és idegenforgalmi bizottság, így a Házra már csak a jogi nyelvezettel kapcsolatos finomítások maradtak.

Képviselőcsoportom nevében mindössze három módosítást terjeszttek elő a holnapi szavazáshoz. Hagy foglalam össze röviden az Önök számára: a 73. számú módosítás egyszerű nyelvi pontosítás, a 82. számú módosítás a rendelet-tervezet 6. cikkének (3) bekezdésében előírt szigorú felelősség plafonját állapítja meg. A Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság által jóváhagyott szövegmódosítás hatókörét illetően az összes képviselőcsoport egyetértett a regionális közlekedés befoglalásával. A városi és elővárosi közlekedést illetően két kiemelt jelentőségű szövegről kell majd szavazni.

Előadóként támogatom a 80. számú módosítást a helyi közlekedés *tout-court* figyelmen kívül hagyását, amelyet a képviselőcsoportom terjesztett be. De már jeleztem támogatásomat a 81. számú módosítással kapcsolatban, amely a tagállamokat felruházza a helyi közlekedés mentesítésének hatáskörével, feltéve, hogy az utasoknak a rendeletben előírtakkal azonos szintű jogokat szavatolnak.

Meggyőződésem szerint olyan szöveget alkottunk, amely jó helyzetbe hoz bennünket, amelyből el lehet indítani a Tanáccsal és a Bizottsággal a háromoldalú megbeszéléseket. Sikert kívánok tehát a cseh elnökségnek és Svédországnak, az Európai Tanács következő elnökséget adó országnak az utasok jogaival kapcsolatos munkájukhoz és természetesen azt remélem, hogy a következő parlamenti ciklus során is hozzá tudok járulni a rendelet elfogadásának ezt követő szakaszaihoz.

Pavel Svoboda, a Tanács soros elnöke. – (CS) Hölgyeim és uraim, holnap a Bizottságnak a távolsági autóbuszos és autóbuszos közlekedést igénybe vevő utasok jogairól és a tengeri és belvízi közlekedést igénybe vevő utasok jogairól szóló két javaslatához benyújtott módosításokról fogunk szavazni.

Ezek jelentős jogszabályok, amelyek nagy érdeklődésre tartanak számot mind a fogyasztók, mind a közlekedési ágazat részéről. Az EU nemrégiben ugyanilyen rendeletet fogadott el a légi és a vasúti közlekedésről. A Bizottság nemrégiben benyújtott javaslatai ezt a jogszabályi keretet teszik teljessé. Gyakorlati megközelítésben ez nagyobb biztonságot jelent az utazók – különösen a fogyatékkal élő és a korlátozott mozgásképességű emberek – számára, a közlekedési eszközre való tekintet nélkül. Emellett azonos feltételeket teremt az összes közlekedési területen. A cseh Elnökség természetesen üdvözlöi ezeket a javaslatokat és nagy jelentőséget tulajdonít nekik. Meggyőződésem, hogy valamennyien osztjuk az EU-nak az elmúlt években az utazók jogainak erősítésére kitűzött céljait.

Azokkal a módosítási tervezetekkel kapcsolatban, amelyeket Önök a Közlekedési és idegenforgalmi bizottságban szavaztak meg, különösen két szempontot szeretnék kiemelni. Az első az, hogy Önök nagy fontosságot tulajdonítanak a fogyatékkal élő és a korlátozott mozgásképességű emberek jogainak. Természetesen mi is osztjuk e téren az Önök nézeteit, ami rendkívül fontos, ha második olvasatban akarjuk jóváhagyni ezt a két fontos jogszabályt.

A másik az, hogy Önök a rendelettervezeteket precízen szeretnék harmonizálni a különböző szállítási módokat igénybe vevő személyek jogairól hatályban lévő rendeletekkel és Önök nagyon körültekintően jártak el a javaslatoknak a távolsági autóbuszos és autóbuszos vagy a tengeri és belvízi közlekedés specifikus követelményeihez való hozzáigazításához, nem feledve az utazók jogai megerősítésének célját. Teljes mértékben egyetértünk azzal az igénnyel, hogy a rendeleteket hozzáigazítsuk a különböző szállítási módok specifikus jellemzőihez. Amint azt valamennyien tudjuk, az összes szállítási módra nem alkalmazhatjuk ugyanazt a megközelítést. A vasúti és a légi közlekedésnek sajátos jellemzői vannak, és ugyanez vonatkozik a távolsági autóbuszos és autóbuszos, illetve a tengeri és belvízi közlekedésre is. Hatalmas eltérések vannak még ezeken az ágazatokon belül is. A nagy és kis vállalatok is működnek és az utazások néhány napig, vagy mindössze néhány percig tarthatnak. Emiatt mindenki számára elfogadható megoldást kell találni, olyat, amely úgy biztosítja a fogyasztók védelmét, hogy nem zúdítt felesleges adminisztratív terheket az ágazatra, különösen nem a kisebb piaci szereplőkre. Ennek a kérdésnek természetesen különösen nagy jelentősége van a jelenlegi gazdasági helyzetben.

Emiatt is értékeli az ezekben a kérdésekben végzett munkájukat. Ez a munka kiváló kiindulási pontot biztosít. Ráadásul a legtöbbször összhangban van a javaslatokkal kapcsolatos véleményünkkel. Szilárd meggyőződés, hogy képesek leszünk együttműködni azokon a jogi konstrukciókon, amelyek az összes érdekelt érdekeit megvédik és egyúttal figyelembe veszik az EU-nak a jogalkotási folyamat javítására vonatkozó célkitűzését. Befejezésül külön meg szeretném köszönni Albertini és Teychenné úr, a két előadó kiváló munkáját és gondosan megszerkesztett jelentését.

Antonio Tajani, a Bizottság alelnöke. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Mindig örömet jelent számomra visszaemlékezni arra sok-sok évre, amelyet ebben a Házban európai parlamenti képviselőként eltöltöttem és emiatt még jobban tudom értékelni azt a munkát, amelyet az Európai Parlament a vita során végzett.

Ezért szeretném megköszönni Teychenné és Albertini úr jelentős hozzájárulását a polgárok és utazók jogainak az összes közlekedési ágazatban történő védelméhez, mivel a távolsági autóbuszos és autóbuszos, illetve a tengeri és belvízi közlekedésbe való beavatkozás iránti igény az európai jogban meglévő rés betömését jelenti, amint azt Önök is valamennyien megfogalmazták.

Sok a fogyatékkal élő, illetve a mozgásában más okból korlátozott utas és nekünk a szabad mozgás garantálása is kötelességünk, mert ez mindenekelőtt az Európai Unión belüli szabadság kérdése. A jó törvények megalkotása természetesen nem könnyű, de ma nagy lépést teszünk előre.

Nagyon nagy örömmre szolgált végighallgatni Svoboda úr mondanivalóját. Kétségtávol maradnak bizonyos kétélyek azokkal a szövegekkel kapcsolatban, amelyeket a Bizottság és a Tanács hajlandó elfogadni, ám általános politikai nyitottságot is észleltem a Tanács részéről, amely reményt ad nekem a jövőt illetően.

Biztos vagyok abban – és ez így volt a közúti közlekedés esetében is –, hogy kielégítő kompromisszumra fogunk jutni, ami garantálja az európai polgároknak azt, hogy szabadon utazhassanak és teljes védelmet élvezzenek az Európai Unióban.

Én tehát azt gondolom, hogy ma az összes polgár életét érintő kérdéseket vitatunk meg, és ezért meggyőződés, hogy a távolsági autóbuszos és autóbuszos közlekedést illetően a legszélesebb körben meg kell adni a támogatást a Bizottság megközelítésének – erre a Közlekedési és idegenforgalmi bizottság március 30-i ülésén biztató jeleket tapasztalhattunk –, amely lefedi az összes menetrendszerű nemzetközi, belföldi, regionális, helyi vagy elővárosi személyszállítási szolgáltatást. Ez megfelel a jogalkotás egyszerűsítése iránti igénynek, de egyúttal az elv alóli kivétel nélküli egyenlő jogokat garantál az összes utasnak.

Albertini úrhoz fordulva: az ágazat specifikus jellegére való tekintettel a javaslat meghagyja a tagállamoknak a közszolgáltatási szerződések alapján működtetett városi, elővárosi és regionális közlekedés mentesítésének lehetőségét, amennyiben ezek a szerződések a rendeletben előírtakkal összehasonlíthatóan magas színvonalú védelemben részesítik az utasokat. Ez számomra ésszerű megoldásnak tűnik, amely a kívánt szintű rugalmasságot biztosítja, miközben oltalmazza az utazók alapvető jogait.

A távolsági autóbuszos és autóbuszos közlekedési vállalatoknak az utasokkal szemben elhalálozásuk vagy sérülésük miatt fennálló felelőssége a javaslat egy másik lényegi elemét képezi. Ezen a téren túlságosan sok eltérés van a Közösségen belül, ami jelentős mértékű bizonytalanság forrása az utasok számára. Szeretnék alaposabb pillantást vetni a témakör néhány pontjára: először is ez a terület nem foglalkozik a biztosítás kérdésével, és kizárólag a fuvarozóknak az utasokkal szemben fennálló felelősségével foglalkozik. Másodszor, a távolsági autóbuszos és autóbuszos közlekedési vállalatot nem teszi meg a kárpótlás kizárólagos felelőssévé és nem vitatja el tőlük a harmadik felekkel szembeni kárigények támasztásának jogát. Harmadszor, ez a terület sem az importra, sem a gépjármű-felelősségbiztosításról szóló 2005-ös irányelvben előírt eljárásokra nem vonatkozik, negyedszer pedig a Bizottság valóban nem dolgozott ki új felelősségi modellt. A mostani javaslat egy olyan felelősségi konstrukcióra vonatkozik, amelyet más szállítási módok inspiráltak, miközben a javaslat figyelembe veszi ezen ágazat sajátos vonásait is.

Ami a tengeri közlekedést illeti, azt gondolom, hogy egységes jogszabályra van szükség, még akkor is, ha a Parlament és a Tanács véleményében vannak is különbségek. Engedjék meg, hogy a hatókört illetően rámutassak egy kiemelt kérdésre: a közúti, vasúti és a légi közlekedéssel összehasonlítva, sokkal kevesebb utas utazik tengeren vagy belföldi vízi utakon. Közöttük is csekély kisebbséget alkotnak a belföldi vízi utakon utazók. Véleményem szerint logikátlan és irreális két különálló rendeletet elfogadni a tengeri utasokra és a belföldi vízi utakat igénybevevőkre, főként, ha figyelembe vesszük, hogy sokszor ugyanazt a vízi járművet használják. Azt gondolom, hogy erre egyetlen jogszabály a válasz.

2009. március 30-án a Teychenné-jelentésről a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottságban folytatott vitával egyidejűleg nyilvános vitára került sor a miniszterek között a EU Közlekedési Tanácsának keretében.

Örömmre szolgál, hogy lehetőségem volt arra, hogy a vitában bizonyos mértékű egyetértést figyelhettem meg a Bizottság, a tagállamok és a Parlament között azt a célt illetően, hogy az európai utasok számára amilyen gyorsan csak lehet, új és nagyralátó rendeletet dolgozzanak ki.

Ebben az összefüggésben a Bizottság természetesen felkészült arra, hogy szükség szerint pontosítsa és kijavítsa a szöveget, az egyes szolgáltatások különös jellemzőinek figyelembe vételével, és így módon ellátja az iparágat a rendelet szükséges rugalmassággal történő alkalmazásának eszközeivel. Engedjék meg, hogy ismét hangsúlyozzam annak igényét, hogy hatékonyan gondoskodjunk a majdani rendelet végrehajtásához szükséges eszközökről. Ebből a célból fontos, hogy az alkalmazásért felelős nemzeti hatóságok időszakos jelentéseket nyújtsanak be tevékenységeikről. Minden tagállamnak lehetősége lesz saját nemzeti rendszerének igényei szerinti kialakítására, például annak eldöntésével, hogy vagy több illetékes hatóságra van-e szüksége.

Georgios Papastamkos, a Jogi Bizottság véleményének előadója. – (EL) Elnök úr, a rendeletre vonatkozó javaslat az Európai Parlament észrevételeit követő módosításaival kielégítő módon erősíti meg a tengeri közlekedést igénybe vevő utasok jogait.

Ugyanakkor az a meggyőződésem, hogy az ezzel a témával kapcsolatos következő jogalkotási kezdeményezésben sokkal helyénvalóbb lenne az összes szállítási módot lefedő horizontális megközelítés, tekintettel a kombinált közlekedési lehetőségek használatának jelenlegi igényére.

A jövőben az is szisztematikusan kívánatos lenne, ha különálló javaslatokat terjesztenének be egyrészt az utazók jogaira, másrészt a korlátozott mozgásképességű személyekre vonatkozóan. Ennek az az indoka, hogy az egyedi konstrukcióknak más a célja és mások a címzettjei.

Végezetül szeretnék rávilágítani a Bizottság ismétlődően szemellenzős megközelítésére – ez nem vonatkozik Tajani alenök úrra – olyan kérdésekkel kapcsolatban, amelyek szélesebb körű és többoldalú tanulmányozást igényelnének, mint például a tengeri közlekedés.

A földközi-tengeri közlekedés a szorosokban folyó tengeri közlekedéstől eltérő körülmények között zajlik.

Georg Jarzembowski, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, a Bizottság alelnöke, a Tanács soros elnöke! Azt szeretném mondani az előző felszólalónak, hogy mindig tekintettel vagyunk a görög szigetekre és a görög komphajózási vállalatokra, ezért ezzel kapcsolatban nem kell aggódnia.

Elmondhatom, hogy képviselőcsoportom és én magam is örülünk annak, hogy először fogunk jogszabályba foglalt, az utazók érdekeit szem előtt tartó utasjogokkal rendelkezni a késések és törlések esetében, mégpedig a tengeri és belvízi közlekedésben és a távolsági autóbusz és az autóbusz közlekedésben egyaránt. Szeretnék köszönetet mondani a két előadónak, Albertini és Tychenné úrnak. Élvezetes volt a bizottságokban folytatott, és jó eredményekkel zárult konstruktív együttműködés.

Csupán néhány ponttal kapcsolatban fejteném ki a véleményemet. Azt gondolom, hogy a tengeri utasok kárpótlása a két-három órás késésekért teljesen helyénvaló, mint ahogy az 50% kárpótlás is a három óránál nagyobb késésekért, de azt szeretném mondani Tychenné úrnak, hogy az ezt meghaladó késésekért egyszerűen túlzás a 100%-os kárpótlás. Ha nem feledkezünk meg arról, hogy a hajózási szolgáltatásokat nem csak óriási vállalkozások, hanem – különösen a kompok üzemeltetői esetében – kis és közepes méretű vállalkozások végzik, ésszerűen kell hozzáállnunk a kárpótláshoz.

Amint azt már megvitattuk, ugyancsak óvatosnak kell lennünk, hogy a felelősséget ne a nem megfelelő emberekre vagy intézményekre hárítsuk a tengeri közlekedésben. Ebben a Házban valamennyien elkötelezettek vagyunk az iránt, hogy mindkét ügyben megfelelően gondoskodjunk különösen a csökkent mozgásképességűekről, ám a hajótulajdonosok nem tudnak foglalkozni a kikötőkben a megközelítési nehézségekkel, ezzel maguknak a kikötőknek kell törődniük. Azaz nagyon gondosan kell eljárunk.

Ami a távolsági autóbuszok és az autóbuszok utasainak jogait illeti, szeretnék rámutatni, hogy valódi különbségek vannak az interciti és a városi autóbuszok között, amit figyelembe kell venni. Emiatt a csoportomnak az a véleménye, hogy helyesen szólalunk fel az interciti és a városi autóbuszok utasainak indokolt jogaiért, viszont a városi és az elővárosi autóbuszok teljesen eltérő körülmények között működnek. Ezek a szabályok ott nem alkalmazhatók és ezt egyértelműen fel kell ismernünk.

Robert Evans, a PSE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, mindkét előadónak gratulálni szeretnék. Néhány évvel ezelőtt én voltam a fogyatékkal élők repülőgépekhez való hozzáféréseinek kérdésével foglalkozó előadó. Ez a jogszabály újabb példa arra a türelemjátékra, amellyel azt szeretnék elérni, hogy a közlekedés minél átfogóbb legyen, vagy ahogy Albertini úr mondta, megszilárdítsuk az utazók jogait.

Egy olyan korban, amelyben arra biztatjuk az embereket, hogy közösségi közlekedést vegyenek igénybe, fontos, hogy ehhez távolsági autóbuszokat és autóbuszokat biztosítsunk, ahogy Albertini úr is tette. Egyes képviselők – nem feltétlenül a ma jelenlévők – annak módját vizsgálták, hogyan lehet a kivételeket kiterjeszteni bizonyos szektorokra, ám én mindig abból az óhajból indultam ki, hogy ebbe minél több mindent belevegyünk, hogy egy olyan Európa megteremtése felé haladjunk, amely egyre inkább az emberek közös piaca. Ezért olyan fontos a 81. számú módosítás.

Megjegyzéseiben azt mondta a biztos úr, hogy kivétel nélkül ugyanazokat a jogokat kell biztosítanunk minden utas számára, aztán beszélt a kivételekről, például a regionális közlekedésben. Nem gondolom, hogy a regionális közlekedést mentesítenünk kellene és bizonyos vizsgálódásokat is elvégeztem. Egyes tagállamainkban a regionális távolsági autóbusz utazás akár hat órát is igénybe vehet, ami hosszabb, mint egy London-Brüsszel vagy London-Párizs közötti utazás. Azt gondolom tehát, hogy ennek benne kell lennie. Helyesnek tartom, hogy amennyiben a helyi közlekedés nincs benne – ahogy azt Jarzembowski úr is említette – vannak közszolgálati szerződések, amelyek azt jelentik, hogy a vállalatok ugyanazt a nívót fogják elérni.

Azt is gondolom, hogy rá kellene beszélnünk a gyártóipart, hogy több olyan autóbust gyártsanak, amelyeknél a fogyatékkal élők igényeire is gondoltak. Pontosan így kampányoltunk azért, hogy a repülőgépek is hozzáférhetőbbek legyenek a fogyatékkal élők számára, ezért esetleg olyan távolsági buszokra van szükségünk, amelyeken szélesebb a folyosó vagy hozzáférhetőbb a mellékhelyiség és az üzemeltető vállalatoknál el kell érniük, hogy az autóbusz-pályaudvarok megközelíthetőbbek legyenek és hogy alkalmazottaikat képzésben részesüljenek a fogyatékkal élőkkel és a fogyatékkal kapcsolatos kérdések tudatosításával kapcsolatban.

A jelentés jó. Jó jelentésgyűjtemény, amely néhány lépéssel közelebb visz bennünket és mindenkinek gratulálok, aki ebben részt vett.

Dirk Sterckx, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (NL) Képviselőcsoportom nevében szeretnék köszönetet mondani az előadónak. Úgy gondolom, hogy újabb elemekkel bővítettük az utasok jogait. Keményen dolgozunk azon, hogy a helyes útvonalra tereljük a dolgokat a repülésben és a vasúti utazásokban is. Nos, én azon a véleményen vagyok, hogy igen sok tapasztalatot szereztünk akkor, amikor ezeket a jelentéseket összeállítottuk és örömmre szolgál, hogy Albertini úr összefésülte a különböző elemeket, így hát nem igen van szükség arra, hogy a különbséget tegyünk a különböző szállítási módok között, kivéve akkor, és olyan mértékben, ahogy az indokolt.

Meggyőződés, hogy ezzel most a szolgáltatások minőségét is javítjuk, amit mindig szem előtt kell tartani. Tanultunk a hibáinkból, erre jó példa a *vis maior* meghatározásának feszegetése. Ezt a vonatkozást a repülés esetében is felül kell vizsgálnunk és örülök, hogy ezt a hajózás esetében már meg is tettük.

Ami Albertini úr jelentését illeti, fontos kérdés, hogy mi jelenleg a rendelet hatóköre, és erre egyébként Evans és Jarzembowski úr is utalt. Az eredetileg Önnel közösen benyújtott módosításhoz adott támogatásunkat képviselőcsoportunk nevében vontuk vissza, nem azért, mert gyenge módosításnak tartottuk, hanem mert a szocialisták egy jobb megfogalmazást találtak, amelyet Evans úr ismertetett. Mi mindenképpen kihagyjuk a rendeletből a regionális közlekedést, de nyitva hagyjuk azt a lehetőséget, hogy bevegyük a városi és az elővárosi közlekedést, amennyiben azt a tagállamok úgy kívánják. Én történetesen úgy gondolom, hogy ez a megközelítés jobban megfelel a törekvéseinknek és ezért támogatni fogjuk az Európai Szocialista Képviselőcsoport által az Európai Parlament elé terjesztett javaslatot.

Eva Lichtenberger, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, az utazók jogait egészében kell a közlekedési politika középpontjába helyezni, különösen itt, az Európai Unióban. Ezt már sikerült elérnünk a vasúti és a légi közlekedés esetében, bár még mindig sok mindenben kell változtatni az elutasított beszállások terén. Ahogy ezt gyakran mondom, a problémák túlságosan nagyok.

Az egyik csoport különösen függ az egyértelmű szabályoktól. A légi közlekedés esetében nyilvánvalóvá vált, hogy a szabályok nem elég világosak. Eddig a különleges igényű emberek oldalakat írhattak azokról a dolgokról, amelyek utazás közben történtek velük. Én magam is olvastam egyes beszámolóikat. Katasztrófa. Emiatt nemcsak törvényileg, de erkölcsileg is elengedhetetlenül szükséges, hogy az Európai Unió egyenlő bánásmódot biztosítson ezeknek az embereknek.

Az autóbuszok, a távolsági autóbuszok és a tengeri közlekedés terén, amelyre most dolgozzuk ki a szabályokat, találkozhatunk problémákkal a felelőségek hozzárendelése során, amikor a tengeri közlekedésre és a kikötőkre kerül a sor, de erre a jövőben gyakorlati alapokon nyugvó válaszokat kell adni. A második észrevételem az, hogy erre a lehető legnagyobb mértékben oda kell figyelniük az autóbuszos és a távolsági autóbuszos közlekedés esetében. Amennyiben túlságosan sok kivételt teszünk, lehetőséget adunk az

üzemeltetőknél a szabályok megkerülésére. Fel kell hagynunk azzal, hogy fenntartsuk a különleges bánásmódra szoruló emberek hátrányos helyzetét, amennyiben elnézzük ezen nehézségek fennmaradását. A mi kötelességünk, hogy gondoskodjunk mobilitásukról és az ehhez való joguk érvényesítéséről.

Erik Meijer, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök úr, ennek a plenáris ülésnek a során két kérdés merült föl a tömegközlekedést illetően.

Az első kérdés: mit kell tenniük a kormányoknak és mit kell a pályáztatáson keresztül piacra hagynunk? Javaslatom alapján végül úgy döntöttünk, hogy a városi és a regionális közlekedés esetében a választás szabadsága mellett foglalunk állást. Az emberek autóbusszal történő szállítására vonatkozó új szabályok nem érinthetik hátrányosan az alacsonyabb szintű hatóságok szabadságát arra, hogy közösségi közlekedésüket saját maguk szervezzék meg.

Az utazók jogai tekintetében mindig két lehetőség közül lehetett választani. Az első alternatíva arra helyezi a hangsúlyt, hogy a többi tagállamban folytatott utazással kapcsolatban a legtöbb tájékoztatást nyújtsák a határokon átnyúló közlekedési jegyek rendelkezésre állásáról és jó távolsági kapcsolatokról, hogy az út során el lehessen kerülni a kellemetlen meglepetéseket.

A másik alternatíva hangsúlya a pénzügyi kárpótláson van, amelyet visszamenőlegesen fizetnek a szolgáltatások késedelme vagy törlése esetén. Én mindig az előbbi alternatíva mellett török lándzsát, ám a Parlament többsége az utóbbi mellett áll ki, különösen, amióta ezt a megoldást választották ki a légi utazások esetében is.

A fogyatékkal élők szükségletei iránti nagyobb figyelem fontos indok a javaslatok támogatására, még akkor is ha azok hagynak maguk után kívánnivalókat.

Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (PPE-DE). – (EL) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim! Azzal szeretném kezdeni, hogy gratulálok az előadónak lényegbevágó előterjesztésükhöz és azért, hogy összefogták a közlekedési és idegenforgalmi bizottságban beterjesztett módosítások özönével kapcsolatban végzett munkát.

Az Európai Unió az Európai Parlament irányadó hozzájárulásával mindig azon iparkodott az elmúlt évek során, hogy tökéletesítse az utasok jogait az összes közlekedési ágazatban. Amint arra Önök is emlékeznek, intézményeink nemrégiben rendelkezéseket fogadtak el a légi és vasúti közlekedés utasainak jogairól. Ma nagy lépést tettünk előre az utasok egyenlő jogainak kizárás és kivétel nélküli megerősítése felé minden közlekedési lehetőség terén, amint azt a biztos úr is kijelentette.

Szeretném emlékeztetni Önöket, hogy a Tanáccsal folytatott nehéz egyeztetések után nemrégiben elfogadtuk a tengeri közlekedés biztonságáról szóló hét jogalkotási javaslat harmadik csomagját, amibe beletartozik az utasok kárpótlása baleset esetén.

A Teychenné-jelentéssel kapcsolatban szeretném felhívni a figyelmet, hogy az összefogó keretet javasol a fogyasztók/utazók védelmére, ami egyben tiszteletben tartja a kis közlekedési vállalkozásokat és védi vállalkozási tevékenységüket és versenyképességüket a befolyásukon kívüli körülmények miatt bekövetkezett balesetek esetén is vagy olyankor, amikor a tengeri közlekedést a rossz időjárás befolyásolja.

Annak is jelentősége van, hogy fontos tényezőkre terjed ki, mint a fogyatékkal élők, a mozgásukban korlátozottak jogai, azzal a céllal, hogy oltalmazza a megkülönböztetés tilalmának az összes szakpolitikánkat meghatározó elvét. Hasonlóképpen egyértelműen előírja a fuvarozók kötelezettségeit abban az esetben, ha a szolgáltatások késedelmet szenvednek vagy törlik őket, illetve rögzíti a késések időtartamát és a kárpótlásként fizetendő összeget.

A mostani parlament megbízatásának végén és az európai választások előtt az utasok jogaival kapcsolatos munkánk az európai polgárok javára elért egyik legjelentősebb eredményünk.

Brian Simpson (PSE). – Elnök úr, mindkét előadónak szeretném megköszönni az ezen a fontos területen végzett munkáját, illetve a Bizottságnak is a támogatását. Az utasok jogai mindig is a Szocialista Képviselőcsoport egyik prioritása volt és ez a javaslat teljessé teszi mindazt, ami az utasok légi közlekedési és vasúti jogaival kezdődött.

Életbevágóan fontos emlékeznünk arra, hogy a közlekedés igénybe vevői a legfontosabb érdekeltek, ám erről a tényről egyes közlekedési vállalatok gyakran megfeledkeznek. Az első alkalommal most először biztosítjuk a távolsági autóbusszt, autóbusszt és kompot igénybe vevők alapjogainak olyan rendszerét, amely kellő felelősséget biztosít a törlésekért és késedelmekért, valamint a balesetek miatti halálesetekért.

Talán még ennél fontosabb az, hogy a csökkent mozgásképességű és különleges igényű emberek számára olyan alapvető jogokat biztosítunk, amelyek véget vetnek ezen embereknek a közlekedési vállalatoktól éveken át elszenvedett elnyomottságának. A fuvarozók mostantól kezdve nem zárhatják ki a járműveikből a csökkent mozgásképességű embereket, a csökkent mozgásképességű emberek többé nem rendelkeznek kevesebb joggal, mint az ép testűek, a csökkent mozgásképességű emberek többé nem lehet kizárni a közösségi közlekedési hálózatokból.

Kinek köszönhető ez? Nem nemzeti, vagy regionális parlamentnek, hanem az Európai Parlamentnek. Az Európai Parlament gondoskodott arról, hogy a közlekedés igénybe vevői a közlekedési prioritások csúcsára kerüljenek. Az Európai Parlament teszi az első helyre az embereket és ez olyasmi, amit mi szocialisták határozottan támogatni tudunk.

Francesco Ferrari (ALDE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Szeretném megköszönni az előadónak és a biztos úrnak az általa elvégzett munkát! A jelentés rendkívül kiegyensúlyozottan pontosítja az utasok jogait és az összes szállítási módot, beleértve az autóbuszos és a távolsági autóbuszos közlekedést és egyértelműen foglalkozik az összes lényeges kérdéssel. Amint az Albertini úr jelentése is mutatja, figyelembe részesültek a fogyatékkal élő vagy csökkent mozgásképességű emberek, olyan szolgáltatásokra leszünk képesek, amelyek figyelembe veszik ezen emberek különböző követelményeit.

Emellett az ezen szállítási móddal kapcsolatos összes problémát – a visszatérítéseket, a kárpótlást, az utastájékoztatót, a szigorú felelősséget és a panaszokat – egyértelműen tisztázták. Mind jómagam, mind a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport szívesen dolgozott együtt az előadóval a lehető legeggyértelműbb szöveg kidolgozásában, figyelembe véve egyrészt az utasok érdekeit, másrészt pedig az ezeket a szolgáltatásokat kezelő és végző vállalatok követelményeit, akiknek kellő időre van szükségük a szabályokhoz való alkalmazkodáshoz. Erre való tekintettel remélem, hogy a holnapi szavazásom elfogadjuk ezt a szöveget.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, a szolgáltató vállalatok ezeknek a szolgáltatásoknak az igénybe vevőért vannak és pedig magukért a szolgáltatókért. Ebben a fényben fontos, hogy a megfelelő szabályokat fektessük le az összes szállítási mód igénybe vevője számára és biztosítsuk, hogy az általuk igénybe vett szolgáltatások ugyancsak megfelelő minőségűek legyenek. Ebben az összefüggésben – és itt most olyasmire térek rá, amelyet rendszeresen és ismételten megemlítünk – nagyon fontos, hogy törődjünk egyebek között a csökkent mozgásképességűek jogaival is. Ahogy azt én látom, ezzel összefüggésben egy kérdés most már szinte örökös mozgásban van. Hagy mondjam el, hogy nem csupán a csökkent mozgásképességűeknek kiadott igazolvánnyal rendelkezők számítanak cselekvésben akadályozottnak. A szülők – kisgyermekes felnőttek – is mindenképpen igénylik szabályaink támogatását az összes szállítási mód igénybevétele során. Remélem, hogy ilyen vagy olyan formában ez is elfogadásra talál.

Második megjegyzésem arra vonatkozik, hogy még a legjobb szabályok és oltalmak is szabálytalanok, amennyiben a velük kapcsolatos információkat elrejtik az érintett fuvarozó valamelyik eldugott zugában. Az utasok jogaival kapcsolatos információk helyek bizony maguk a jegypénztárak, vagy az autóbuszok, távolsági autóbuszok, repülőgépek és hasonló szállítási módok belterei.

Harmadik és utolsó észrevételem az, hogy az utasok érdekében kezdtük meg lefektetni a légi utasokra vonatkozó szabályokat, de túlságosan elnézőek voltunk. Az, amire a légitársaságok rákaptak a késésekkel kapcsolatban, nevezetesen az, hogy bejelentik, hogy az utolsó repülőgép késve érkezett, ezért a következő is késik, többé már nem elfogadható. Annak idején magas kárpótlási összegekkel kellett volna rendbe tenni a dolgot, amellyel olyanféle hatást lehetett volna elérni, mint amit a késleltetett beszállítás esetében értünk el. Ma azonban sajnálatos módon nem érjük el ezt a hatást. Nem számít *vis maiornak*, ha egy járatot azért törölnek, mert félig üres. Ebben a tekintetben tehát még sok feladat vár a Bizottságra. Alelnök úr, amennyiben a következő Bizottság ismét elővinné ezt az ügyet, szükségesnek tartanám a lég utasok jogainak felülvizsgálatát. Erre múlhatatlan szükség van.

Emanuel Jardim Fernandes (PSE). – (PT) Elnök úr, Tajani biztos úr! Azzal szeretném kezdeni, hogy gratulálok Teychenné úrnak a jelentése minőségéhez! A holnap aláírandó tengeri csomagot illetően, azon területen, amelyen az Európai Szocialista Képviselőcsoport részéről előadó voltam (a lobogó szerinti állammal szembeni követelmények, valamint az utasszállítók felelőssége), azt mondtam, hogy az Európai Unióban az embereké az elsőség. Ebben az Unióban az is lényeges dolog, hogy az utasoké az elsőség.

A Teychenné-jelentés teljes támogatásomra érdemes, mert nemcsak az autóbuszok és a távolsági autóbuszok utasaira, de a számomra oly kedves utasokra, a tengeri és belvízi utasokra vonatkozó szabályozási keretet is megerősíti. Egyebek mellett az egy és két óra közötti késésért a jegy árának 25%-ának megfelelő, a két órát

elérő vagy meghaladó késések esetén 50%-os, illetve 100%-os kárpótlást biztosít, ha az utasszállító nem biztosít alternatív szállítási lehetőséget, vagy tájékoztatást.

Szeretnék rámutatni arra, hogy ezt a kárpótlást törlés vagy az utazás komoly késedelmében az utas kérésére, egy hónapon belül meg kell fizetni. Az autóbusz és távolsági autóbusz közlekedés esetében a jelentés elismeri annak szükségességét, hogy kiegészítő intézkedéseket fogantossanak a fogyatékkal élők és a csökkent mozgásképességűek részére. Mostantól kezdve minden utas számára valósággá válik, hogy az utazás törlése, túlfoglalása vagy legalább két órási komoly késése esetén joguk van az aktuális ár visszatérítésére.

Elnök úr! Módosítást nyújtottam be azzal kapcsolatban is, hogy ezt a szabályozási keretet a legkülső régiókban is alkalmazni kell. Biztos vagyok abban, hogy az ilyen minőségű jogszabályalkotást senki sem kezdheti ki és azt minden európai polgárnak értékelnie kell, beleértve azokat a kívül fekvő régiókat is, mint az Azori-szigetek, Madeira, a Kanári-szigetek és Franciaország tengerentúli megyéi is.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). – (RO) A tengeri szállításra számos nemzetközi egyezmény irányadó, amelyeket szigorúan be kell tartani. Életbevágóan fontos azonban olyan közösségi szintű minimumszabályokat kell meghatározni az érzékeny területeken, különösen a jogszabályok végrehajtásának ellenőrzésére. Ebből a megfontolásból a panaszok fogadására szolgáló független mechanizmus bevezetése és egy ellenőrző hatóság létrehozása egyértelmű előnyöket jelentene az utasok számára az utasszállítókkal szemben.

Úgy gondolom, hogy meg kell találni az egyensúlyt az utasok jogai és a fuvarozók kötelezettségei között, mert sem az egyik, sem a másik csoport nem lassíthatja le a tengeri és a belvízi szállítási ágazat hosszú távú fejlődését. Figyelembe kell vennünk azokat a tipikus körülményeket is, amelyek között a szállítás Európa különböző tengeri régióiban működik, mivel olyan specifikus vonásokkal rendelkeznek, amelyek de facto leszűkíthetik a közös szabályok meghatározását.

A tengeri közlekedés biztonságának és üzembiztonságának tágabb összefüggésében meg kell említenem az Adeni-öbölben legutóbb előfordult kalózkodást. Ezeknek a cselekményeknek az újbóli megjelenése aggodalomra ad okot, különösen amiatt, hogy az elmúlt hetekben európai polgárok – köztük öt románt is – váltak ezek áldozataivá.

Szeretném felhasználni a lehetőséget arra, hogy felszólítsam a Bizottságot és a Tanácsot arra, tegyenek meg minden erőfeszítést annak érdekében, hogy az EU megerősítse együttműködését az Afrika szarva körüli más államokkal, hogy megelőzzék a kalózkodás előfordulását és biztonságosabbá tegyék a régióban a tranzitutatakat.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Elnök úr, a Bizottság alelnöke! Ma abban a nagyon szerencsés helyzetben vagyunk, hogy kijelenthetjük: az Európai Parlament döntésével az utasok jogai most már olyan területeken is védelem alatt állnak, ahol ez a védelem eddig nem terjedt ki rájuk.

Büszkék vagyunk arra, hogy a repülőtereken és a vasútállomásokon ott vannak az Európai Unió által az utasok jogainak védelmére elfogadott döntéseket ismertető szórólapok. Ha ugyanez megtörténik másik két ágazatban is, az európai polgárok meg fogják érteni, hogy az Európai Unió valóban hasznos a jobb életkörülményeik biztosításában és biztonságos utazásuk védelmében.

Emlékeznünk kell azonban arra, hogy a jogalkotással elért védelem nem egyezik meg azzal, amit a polgárok jelenleg élveznek, amint azt annak alkalmazása kapcsán a légi és a vasúti utazások terén tapasztalunk. Akik közülünk használják ezeket a szállítási módokat – európai parlamenti képviselők és én is –, akik három különböző határ között utazunk, elmondhatjuk, hogy nem hatékonyan alkalmazzák ezt a védelmet. A Bizottság ezért teljes joggal beszélt első lépésről, amelyet még tökéletesíteni kell, főként abban a vonatkozásban, ami az utasok jogainak megvalósításáért felelős legfontosabb vállalkozások hozzájárulásának hatékonyságát érinti.

Ne ítéljük el a kisvállalkozásokat, amikor szállítási szolgálatok végzése során kerülnek szembe a problémával; és én itt a kabotázásra utalok, amiről már több alkalommal is interpelláltam a Biztos urat. Ha nem döntenek úgy, hogy beszállnak a kabotázásba, hogyan nyújthatnak ilyen szolgáltatást, amikor közben az utasok jogaival is törődniük kell? Emiatt a polgároknak meg kell adni annak lehetőségét, hogy élvezhessék a közlekedéshez való alapjogot, és ezután tudjuk nekik megadni azt a kiegészítő kedvezményezést, hogy késés esetén kárpótlásban részesülhessenek. Vagyis először legyenek szolgáltatások, aztán jöhet a kárpótlás is.

Biztos vagyok benne, hogy Európa egy jövő felé halad. Ezzel kívánom zárni a mondandómat.

Christian Rovsing (PPE-DE). - (DA) Elnök úr, ha azt kellett volna megvizsgálnunk, hogyan tekint a lakosság a fogyatékosra, akkor látnánk, hogy a fogyatékkal élő emberek üdülésre szívesebben mennek el az USA-ba. A törvények és a szabályok arra felé sokkal jobbak és sokkal jobb bánásmódban részesülnek az USA-ban. Európa saját népeink körében sem számít kedvelt célpontnak. Ha fogyatékkal élnek, európai honfitársaink szabadságra nem akarnak Európába utazni. Inkább az USA-ba utaznak el. Azt gondolom, ez egyértelmű jele annak, hogy több pont miatt is – az idegenforgalmat is beleértve – milyen fontos az az ügy, amelyen mi most itt dolgozunk.

Pavel Svoboda, a Tanács soros elnöke. – (CS) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim! A vita eddig úgy alakul, hogy nem lesz szükségem a nekem járó öt percre, ami biztos vagyok benne, hogy jó hír. Örömmel állapítom meg, hogy érdekeink egybeesnek az utazók jogai védelmének és az ágazat jövőjének kérdésével. Szoros együttműködésre számítunk az Európai Parlamenttel, ami lehetővé teszi számunkra a végleges megoldás elérését, amely ismét be fogja mutatni az embereknek az EU által az utasok jogának területén hozott előnyöket.

Antonio Tajani, a Bizottság alelnöke. – (IT) Elnök úr, Svoboda úr, tisztelt képviselők! Meggyőződésem, hogy azok a polgárok, akik figyelemmel kísérik vitánkat az utasok jogairól és az új jogszabályokról, amelyeket abban a reményben fogadunk el, hogy ezzel is az Európai Uniót jellemző szabadság rendszerét erősítsük, ma rá fognak eszmélni arra, hogy a Bizottságnak, a Tanácsnak és a Parlamentnek, illetve munkatársaiknak semmi közük az elefántcsonttoronyhoz, ahol olyan kérdéseket vitatnak meg, amelyeknek semmi közük a polgárokhoz, vagy amelyek negatívan telepednek rá az életükre, hanem éppenséggel olyan intézmények, amelyek szívükön viselik a polgárok érdekeit, és arra törekszenek, hogy az ő érdekeiket védelmezzék és – ezt hangsúllyal mondom – védjék lapvető szabadságjogaikat, hiszen addig senki sem szabad, amíg nem tudnak szabadon mozogni az Unió egyik részéből a másikba.

Ezért volt az, hogy amikor az Önök bizalmát kértem kinevezésem parlamenti megerősítése folyamán azt hangsúlyoztam, hogy Közlekedési biztos megbízatásom során az egyik prioritásom az utasok jogainak védelme lesz. Meggyőződésem, hogy ma közösen küldtünk egy pozitív jelet és egyértelmű bizonyítékokkal szemléltettük, hogy van lehetőség a haladásra és az európai intézmények közel állnak a polgárokhoz és az ő partjukon állnak.

Ahogy az a vita alakulása során kiderült, nincsenek lényeges különbségek a különböző képviselőcsoportok tagjai között, a Bizottsággal és a Tanáccsal is egybehangzóan mindenki azt a vágyát hangsúlyozta – amint azt Kratsa-Tsagaropoulou alelnök úr mondta –, hogy igazán felépítsék a polgárok Európáját.

Ezért tulajdonítok nagy jelentőséget annak a kiemelt lépésnek, amelyet ma teszünk meg, illetve a holnapi szavazás során teszünk meg. Való igaz, hogy a bonyolult témák, mint ez is, amely komplex közlekedési rendszereket és országoként más és más szabályozást érintenek, mélyreható megközelítést és bizony nem egy kompromisszumot igényelnek. Minden elfogadott szabály kompromisszumok és az eltérő érdekek védelmének eredménye.

Azt szeretném kifejtetni, hogy jelenleg azonban az általános érdekeknek kell érvényesülniük, vagyis a polgárok szabadságának és az utasok szabadságának védelmének minden létező közlekedési rendszerben, mert hiszen nem lenne következetes dolog csak azokat védeni, akik légi úton vagy vasúton utaznak, azokat viszont nem, akik hajóval, autóbusszal vagy távolsági autóbusszal utaznak. Hagy ismételjem meg, hogy természetesen lehetnek nézetkülönbségek és vannak is különbségek a Bizottság és a Tanács, illetve a Ház egyes képviselői között a tekintetben, ami a vízi közlekedés szabályozását illeti, hiszen vannak olyanok, akik külön jogszabályt kívánnak a folyami és a tengeri közlekedésre.

A Bizottság megerősítette álláspontját, és én azt gondolom, hogy a leghelyesebb, ha egyetlen rendeletet fogadunk el, de ez is olyan fontos, ám ami ma számít, hogy halljuk meg a Parlament, a Bizottság és a Tanács erős politikai üzenetében lévő jó hírt az utasok jogainak, különösen a csökkent mozgásképességűek jogainak garantálásáról. Ez nem egyszerű. Örömmel halottam viszont, hogy a jogok kérdése és mindenekelőtt minden fogyatékkal élő ember jogai, annak a lehetőségnek a megadása a csökkent mozgásképességűek millióinak, hogy szabadon mozoghassanak az Európai Unióban azt is jelenti, hogy lehetőséget adunk számukra, hogy hozzájáruljanak az EU növekedéséhez, mivel ezen millióknak a mozgása jólétet hoz, fejleszti a közlekedési vállalatokat és a legkülönbözőbb helyeken teremti meg az idegenforgalom lehetőségeit.

Ezért örülök, és ezért szeretnék köszönetet mondani a két előadónak, a Tanácsnak, és természetesen az Európai Bizottság munkatársainak, akiknek mindig köszönetet mondok, mert ők teszik lehetővé számomra, hogy javaslatokat terjesszek be a Parlamentnek és a Tanácsnak.

Különösen meleg köszönetről van szó, mert meggyőződésem, hogy ma az európai intézmények egésze azt mutatja, hogy kiemelt figyelmet szentelnek a 500 millió európai polgárnak, aki időnként bizalmatlanok velük szemben, de azt hiszem, hogy azok, akik ma figyelemmel kísérték ezt a vitát, változtatnak véleményükön, és bizalommal lesznek az európai intézmények iránt, amelyek viszont egyre közelebb kívánnak kerülni az emberekhez.

ELNÖKÖL: DOS SANTOS ÚR

alelnök

Michel Teychenné, előadó. – (FR) Elnök úr! Először is utalni szeretnék a Jarzembowski úr által beterjesztett módosításokra, aki éppen most mondta el nekünk, hogy realistának kell lennünk, és nekem meggyőződésem, hogy ebben a szövegben az a legfontosabb, hogy valóban realista.

Realista elképzelés az, ha megszüntetjük azt a kötelezettséget, hogy az utasszállítók képezzék ki a csökkent mozgásképességűekkel kapcsolatba kerülő személyzetüket?

Realista dolog-e eltörölni az elveszett segédeszközök, különösen a csökkent mozgásképességűek kerekese után fizetendő kártérítést?

Vagy talán realizmus az – és Rack, aki éppen most volt itt, reagált erre és nagyon szépen köszönöm a hozzászólását –, hogy nem fizetünk kárpótlást az utasoknak, pedig mindenhol fizetnek, különösen az Egyesült Államokban, főként amikor a törölték a járat indulását és nem gondoskodnak tájékoztatásról vagy alternatív szállításról?

Ennélfogva a módosításainak ezen részei nem tűnnek számomra realistának és alig vártam, hogy ezt elmondhassam.

A maradék tekintetben azt hiszem, hogy megvan a konszenzus. Ez a viták során végig nyilvánvaló volt. Köszönetet szeretnék mondani a Bizottságnak, a Tanácsnak és valamennyi képviselőtársamnak, aki ezeken a kérdéseken kiváló kedvvel dolgozott, mivel megértettük, hogy Európa népei számára rendkívül fontos kérdés volt a tét.

Emiatt azt gondolom, hogy holnap – és most az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportjához fordulok: az Önök módosításai nem reálisak – a szavazás során ezt a szöveget kell támogatnunk és egyértelmű jelzést kell küldenünk egy olyan pillanatban, amikor néha az európaiak nem bíznak Európában. Ahogy azt Tajani úr mondta, határozott üzenetet kell küldenünk az 500 millió polgárunknak és el kell mondanunk nekik, hogy mi most az ő európai igényeiket vesszük figyelembe. Ezt szerettem volna mondani.

Gabriele Albertini, előadó. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Figyelmesen végighallgattam a vitát, illetve Swoboda és Tajani urat, valamint képviselőtársaimat és emiatt is úgy érzem, hogy feltétlenül meg kell köszönnöm azt a segítséget és értékes tanácsot, amit ebben a Házban kaptam.

Nincs elég időm arra, hogy egyenként elemezzem és észrevételezzem ebben a kiterjedt vitában elhangzott összes javaslatot és a szempontot, annál is inkább, mert a hozzászólási időmből fennmaradó néhány percet összefoglalásra kell felhasználnom, ezért két jelzőt fogok használni abba palackba zárjam és összegyűjtsem az Önök gondolatait és javaslatait. Amint ez egy ilyen bonyolult rendelet esetében elvárható, Önök realistának ítélték meg az elvégzett munkát.

Ez a rendelet számot vet az utasok jogainak kiterjesztésének céljával és azzal, hogy azonos védelmi feltételeket biztosítsanak az összes szállítási módnak, miközben végiggondolja a nem kevés kis utasszállító specifikus jellegét, amelyeknek nehéz alkalmazkodniuk a gazdasági válság idején magasabb szintű követelményekhez, így aztán az első jelzőm a "realista".

Aztán itt van a tökéletesíthetőség vagy a változtathatóság lehetőségének gondolata, amelyet azok a Képviselők vetettek föl, akik bár megértőek azok iránt a körülmények iránt, amelyekhez alkalmazkodtunk, a jogok terét még jobban ki akarják terjeszteni, még a városi közlekedésre is és védelmezni kívánják a csökkent mozgásképességű utasokat. Nos, utazásunk a tökéletesség felé visz bennünket, tovább tökéletesíteni kell az emberi területet és ez a rendelet, amely „realista” és véleményem szerint jól szerkesztett, egyben „tökéletesség is tehető”.

Az előadó nem vitatja el a tagállamok azon jogát, hogy a konstrukciót úgy bővítsék vagy terjesszék ki, hogy az lefedje a városi közlekedést is és egyébként a regionális szállításra már kötelező is. A lefedettség szintje

már fel van vázolva és gyakran közelíti egymáshoz a több országot érintő vagy belföldi utazásokat, és ugyanez érvényes természetesen a felhasznált technológiákra is és a konstrukciónak a fogyasztókkal való alkalmazására is.

A befejezéshez érkezve szeretnék még egyszer köszönetet mondani mindnyájuknak, és remélem, hogy a mai munka nem jelenti a történet végét és még ennél jelentősebb célokat is meg fogunk valósítani.

Elnök. – A közös vitát lezárom.

A szavazásra holnap kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Daniel Strož (GUE/NGL), írásban. – (CS) Az utazásban résztvevő utasok jogairól szóló jelentéssel összefüggésben olyasmire szeretnék rámutatni, aminek nincs köze a fogyasztók érdekeinek védelméhez, hanem inkább annak az elvnek a megsértéséhez, hogy a személyek szabadon mozoghatnak a schengeni övezetben. Ennek a dolognak különösen a személyeknek a cseh-német határon való átlépéshez van köze. A cseh polgárok egyre gyakrabban panaszkodnak amiatt – személyesen nekem, illetve a regionális és helyi hatóságok képviselőinek a cseh-német határkörzetben –, hogy a német rendőrség zaklatja őket, amikor a cseh-német határt akár csoportosan, akár magán járművön lépik át. A polgárok amiatt panaszkodnak, hogy civil ruhás rendőrök minden ok nélkül megállítják, ellenőrzik és még akár ki is kérdezik őket németországi utazásuk céljáról. A német rendőrök viselkedése kimeríti a zaklatás fogalmát, ami közvetlen ütközik a személyeknek az EU-n belüli szabad mozgásának az elvével. Szeretném hangsúlyozni, hogy ezek az esetek egyre gyakoribbak és sürgősen felhívom az EU hatóságait, hogy tegyék rendbe ezt az elfogadhatatlan helyzetet.

(Az ülést 18:15-kor felfüggesztik, majd a kérdések órájával 18:30-kor folytatják).

ELNÖKÖL: DOS SANTOS ÚR

alelnök

14. Kérdések órája (a Bizottsághoz intézett kérdések)

Elnök. – A következő napirendi pont a kérdések órája (B6-0227/2009).

Az alábbi kérdéseket terjesztették a Bizottság elé.

Első rész

Elnök. – 28. kérdés, előterjesztette: **Sarah Ludford** (H-0142/09)

Tárgy: E-kereskedelem

A Bizottság jelenleg milyen további lépéseket fogyanatosít az ügyfelekre a lakóhelyük szerinti ország alapján rákényszerített korlátok a bankkártyájuk nyilvántartásba vételének maradéktalan eltörlése céljából, ami megakadályozza, hogy részesülhessenek a legjobb árakból, illetve áruk és szolgáltatások választékából, úgy mint zene letöltése, vasúti és repülőjegyek, az EU-ban bárhol árult DVD-k és számítógépes játékok, főként ha azokat on-line értékesítik?

Charlie McCreevy, a Bizottság tagja. – A Bizottság teljes egészében tisztában van azokkal a nehézségekkel, amelyekkel azok a fogyasztók kerülnek szembe, akikről megtagadják a weboldalakhoz való hozzáférést, vagy akiket földrajzi alapon hátrányosan megkülönböztetnek, amikor on-line vásárlásokat próbálnak végezni. Biztosíthatom Önöket, hogy a piaci földrajzi felosztása – akár állami intézkedések, akár a magán felek magatartásának következménye – kiemelt prioritást képvisel a nemzetközi piacon követett politikánkban. Azok a gyakorlatok, amelyet tisztelt képviselőtársnőm említett meg kérdésében, az egységes piacon rejlő jogoktól és lehetőségektől fosztja meg az európai polgárokat. Ezek a gyakorlatok teljes mértékben ellentétesek a határokon átnyúló szolgáltatások igénybevételének szabadságával, amely az EGK-Szerződésben rögzített szolgáltatási szabadság alapvető ellenpárja. A szolgáltatási irányelvvel most már egy olyan erős eszköz van a kezünkben, amely lényegileg enyhíti a termékek és szolgáltatások határokon átnyúló vásárlása során - az internetet is beleértve – hátrányos megkülönböztetésnek kitett fogyasztók problémáit.

Ez az első alkalom, hogy a belső piacra vonatkozó jogszabályok esetében a szolgáltatási irányelv egyértelműen azt írja elő a tagállamoknak, hogy vessenek véget a vállalkozások által a fogyasztó állampolgársága vagy lakóhelye alapján alkalmazott és hátrányos megkülönböztetéssel járó gyakorlatoknak. Amint Önök is tudják,

a szolgáltatási irányelvet idén december végéig végre kell hajtani, és amint a 20. cikk megkülönböztetésmentességről szóló záradékát már tükrözi a nemzeti jog, a képviselőtársam által említett gyakorlatok jogellenesnek számítanak. Ez alól a szabály alól az egyetlen kivételre azokban az esetekben van mód, amikor a vállalkozások a fogyasztók különböző kategóriáival szemben alkalmazott eltérő bánásmódot objektív indokok közvetlenül igazolják, és ezért azok nem jelentenek megkülönböztetést. A Bizottság a tagállamokkal jelenleg annak biztosításán dolgozik, hogy a szolgáltatási irányelv 20. cikkét időben végrehajtsák és azt a hazai hatóságok és a bíróságok hatékonyan érvényesítsék.

Ezen túlmenően a Bizottság március 5-én az e-kereskedelem határokon átnyúló vonatkozásaival foglalkozó jelentést tett közzé. Ez a határokon átnyúló e-kereskedelemtől szóló belső munkadokumentum kollégám, Meglena Kuneva biztos kezdeményezése. A jelentés bemutatja, hogy az e-kereskedelem összességében igen jól fejlődik az Európai Unióban, míg a határokon átnyúló e-kereskedelem le van maradva. Jelentős határon átnyúló lehetőségek rejtőznek még az on-line kereskedelemben. Ez a potenciális határokon átnyúló kereskedelem azonban a fogyasztókat és a vállalkozásokat egyaránt érintő gyakorlati és szabályozási akadályok miatt nem képes megvalósulni és ez az on-line belső piac töredezettségéhez vezet. A dolog ismert, és már foglalkoznak is vele annak a piacfelügyeleti akciónak a keretében, amelyet a Bizottság az adott kiskereskedelmi piacok ellátási láncai számának vizsgálatára indított. Ennek a munkának lehetővé kell tennie, hogy a Bizottság elmélyítse elemzéseit a kiskereskedelmi ágazatról, hogy feltárja a szállítók és a kiskereskedők, illetve kiskereskedők és a fogyasztók közötti viszonyokat torzító gyakorlatokat és felmérhesse a vonatkozó nemzeti vagy európai uniós szabályozások további reformjának szükségességét. Ez a munka öt konkrét ágazatra terjed ki, közéjük értve a szabadidős árukat, mint az on-line és offline értékesített zenét és könyvet, és eredménye egy 2009 őszére tervezett közlemény lesz. A szolgáltatási irányelv 20. cikkének hatékony és erélyes megvalósítása (a piacfelügyeleti munka keretében továbbra is fennmaradó kérdések vizsgálatával együtt) átfogó választ kell adnia számunkra az e-kereskedelem vonatkozásában a szolgáltatások igénybevevőinek hátrányára általában és a fogyasztókra nézve konkrétan felmerülő akadályok problémáira.

Sarah Ludford (ALDE). - Fontos ez a „Polgárok Európáját” érintő kérdés, különösen a recesszió idején. Mindenki a legjobb vételt szeretné – és meg is érdemli –, akár Lisszabonban, akár Londonban él. Nem szégyenletes, hogy 50 évvel azután, hogy létrehoztuk a közös piacot, még mindig előfordulhat, mint ahogy azt a Brit Fogyasztók Egyesülésének folyóirat a *Which?* jelezte, hogy valaki felmegy a Renf spanyol vasútüzemeltető honlapjára, és az angol nyelvű változaton 60%-kal többet fizet, mint a spanyol nyelvű oldalon? Nyilvánvaló, hogy ennek semmi köze a szabályozási különbségekhez. Nem kéne a Bizottságnak a kizsákmányolás eseteire is lecsapnia?

Charlie McCreevy, a Bizottság tagja. – Egyet kell értenem Ludford bárónővel, hogy 50 évvel az EK alapítása után és ismervén az alapításhoz fűződő alapelveket, sor kerülhet ilyen megkülönböztetésre. A szolgáltatási irányelv előterjesztésének fő oka annak elismerése volt, hogy a szolgáltatások területén nem voltunk olyan eredményesek, mint az áruk területén. Ezért, amikor az idei év végéig végre kell hajtani a szolgáltatási irányelvet, a 20. cikk előírja, hogy minden eltérő bánásmódot, például azt, amelyet Ludford bárónő ismertetett, objektív indokokkal kell megokolni.

Anélkül, hogy belemennék az általa felvetett eset részleteibe, hiszen ez egy közlekedési ügy, amely sokkal jobban illik kollégámhoz, Tajani úrhoz, az egyetlen ok, amellyel a megkülönböztetést objektív módon meg lehetne indokolni, az egyértelműen a felmerülő pótlólagos költség lenne. Ez lenne az objektív megközelítés. Például ha dublini kézbesítéssel on-line megrendelt valamit Strasbourg-ból, egyértelműen felmerülhetnek bizonyos postázási és csomagolási pótköltségek. Ezzel objektíven indokolható lenne, hogy az árban ezért jelentkezik bizonyos különbség. Más alapon azonban nem lehet megkülönböztetést tenni. Nagyon remélem tehát, hogy a szolgáltatási irányelv végrehajtása után kevesebb lesz az ilyen eset.

Jelenleg, a közlekedési területet illetően nem feledhetjük el, hogy a közlekedés nem esik a szolgáltatási irányelv hatálya alá. Tajani kollégám és emberei azonban már ebben a konkrét esetben is dolgoznak néhány kezdeményezésen.

Elnök. – 29. kérdés, előterjesztette: **Claude Moraes** (H-0149/09)

Tárgy: Az EU Alzheimer-kórral kapcsolatos stratégiája

Februárban az Egyesült Királyság bejelentette Demencia Elleni Nemzeti Stratégiáját, amelynek keretében beruházásokat hajt végre a memóriaklinikák nemzeti hálózatában, erősíti az ettől az állapottól szenvedő emberek támogatását és kiterjedt tudatosító kampányokat indít. Emellett a Parlament február 5-én
S t r a s b o u r g b a n e l f o g a d t a a
0080/http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?type=TA&reference=P6-TA-2009-0081&language=SL”

írásbeli nyilatkozatot, amely az Alzheimer-kór európai közegészségügyi prioritásként való elismerésére buzdított.

Milyen kezdeményezéseket tervez a Bizottság ezen a téren a kutatás, megelőzés és a tudatosítás terén?

Tervezi-e a Bizottság, hogy az Egyesült Királysághoz hasonló európai Alzheimer-stratégiát dolgoz ki, egyebek között a demenciával kapcsolatos európai együttműködési projekt a Bizottságnak már bemutatott ajánlásainak figyelembevételével?

Androulla Vassiliou, a Bizottság tagja. – A francia elnökség alatt az Alzheimer-kórról elfogadott bizottsági következtetéseket követően az Alzheimer-kórt a Bizottság 2009-re szóló jogalkotási és munkaprogramjában már prioritást élvező kezdeményezésnek minősítette és a Bizottság az év végén elfogadandó közlemény kiadását tervezi az Alzheimer-kórról és egyéb demenciafajtákról.

Az ebben esetben folytatott összehangolt és hatékony kutatás érdekében előirányozták, hogy a közleményt az idegi elfajulással járó betegségek (beleértve az Alzheimer-kórt is) kutatásának programozására vonatkozó közös ajánlással egyidejűleg fogadják el. Ez a 2008. július 15-én a kutatások közös programozásáról szóló közös közleményből következik.

Az Alzheimer-kór terén az egészségügyi szolgálatoknak tagállami szinten történő tervezéséhez és alkalmazkodásához pontos adatokra van szükség, amelyet csak az EU szintjén lehet összegyűjteni. Ezidáig a demenciával kapcsolatos európai együttműködési projekt pontos minőségi és mennyiségi adatokat és elemzéseket szolgáltatott az Alzheimer-kórnak az Európai Unióra rakott terheiről, amit az Alzheimer Europe a Dementia in Europe Yearbook-ban hozott nyilvánosságra. A projekt azonban 2008 végén befejeződött és ma arra van szükség, hogy felmérjük a munka továbbvitelének lehetőségeit.

A nyílt koordináció módszere (OMC) a szakpolitikai cserék és a kölcsönös tanulás révén szociális szférában biztosítja az EU tagállami számára a szociális védelmi rendszereik megreformálását biztosító kereteket. Az OMC-n belül a tagállamok meghatározzák a közös kihívásokat és általános hozzáférést közös célokat tűznek ki az egészségügyi ellátás minősége, fenntarthatósága és a hosszú távú gondozás terén.

Nemzeti stratégiai jelentéseikben a tagállamok meghatározzák, hogyan fejlesztik szakpolitikáikat a közös célkitűzések elérése érdekében. Az EU támogatja a tagállamoknak a közös kihívások kezelésére az OMC-n keresztül tett fellépéseit a tapasztalatokról folytatott párbeszéd elősegítésével és az egészségügyi ellátással és a hosszú távú gondozással kapcsolatos legjobb gyakorlatok kicserélésében.

Finanszírozási programjain keresztül támogatja az innovatív jellegű helyes gyakorlatok fejlesztését is. A cserére a korlátozott számú résztvevővel megtartott, konkrét témákra összpontosító szakértői értékelések keretében, vagy a tágabb vitákat folytató konferenciákon kerül sor.

A 2008 évi nemzeti stratégiai jelentések javallatait és a 2009. évi közös jelentés elemzését követve a következő hónapban konkrét szakértői értékelésre kerül sor Franciaországban az Alzheimer-kórról és más kapcsolódó betegségekről, ezzel a címmel: „Hogyan kezeljük a válsághelyzeteket vagy a beteg otthoni gondozását?” Szeptemberben a svéd elnökség alatt ezt egy konferencia követi „Egészséges és méltóságteljes öregedés” címmel, beleértve az Alzheimer-kórban és egyéb demenciában szenvedő betegek gondozásának összehangolásával foglalkozó munkaértekezletet.

Emellett a Bizottság szolgálatai gondolkoznak egy esetleges kiegészítő konferencia 2010-ben történő megtartásáról, amelynek konkrét tartalma a 2009. év eseményeinek eredményeitől és más forrásoktól fog függeni. Emellett a Bizottság 2003–2010. évi fogyatékosági programja olyan intézkedéseket tartalmaz, amelyek kapcsolódnak az Alzheimer-kórban szenvedőkhöz, mint például az önálló életvitel elősegítése, minőségi támogatás és gondozási szolgáltatások, a fő árúk és szolgáltatások hozzáférhetősége és támogatási megoldások

Mivel az európai lakosság öregedése következtében várhatóan egyre nő a súlyos fogyatékosággal élő és tartós gondozásra szoruló idősök száma, ez a kérdés is azok közé a prioritások közé tartozik, amelyekre a mostani a fogyatékosággal élőkkel kapcsolatos cselekvési tervnek oda kell figyelnie.

A Bizottság emellett a tagállamokkal is együtt dolgozik fogyatékosággal foglalkozó magas szintű csoporton keresztül, a fogyatékosok jogairól szóló, az Európai Bizottság és az összes tagállam által aláírt ENSZ-egyezmény végrehajtásának ellenőrzésében. Ez a nemzeti és közösségi szinten végrehajtott egyezmény lefedi az Alzheimer-kórban szenvedő embereket érintő szakpolitikai célok széles spektrumát, ideértve az akadálymentességet, a független életvitelt, a rehabilitációt és a társadalomban való részvételt.

Claude Moraes (PSE). - Biztos asszony, tekintettel arra, hogy Európában több mint hatmillió ember szenved a demenciától és újabb milliók gondolják őket vagy maguk is ennek a kritikus betegségnek az érintettjei, örömmel üdvözlöm a Bizottság döntését a közegészségügyi prioritássá nyilvánításról. A válasz átfogó volt.

De ugye megkérdezhetem, hogy amikor megvitatják a fogyatékosági programot, Ön mint biztos, vagy a Bizottság gondolnak-e arra, hogy az Alzheimer-kórnak a fogyatékoságokra, az öregedésre és a közegészség egészére kihatása van, és van-e Önöknek átfogó stratégiájuk, amely nem csupán megnevezi az Alzheimer-kórt, de tartalmazza annak minden idevágó vonatkozását és fenn is tartják ezt a prioritást? Az előregedő lakosság számára ez közveszélyt jelent. Mindenesetre köszönöm az átfogó választ.

Androulla Vassiliou, a Bizottság tagja. – Megértettem, hogy a tisztelt képviselő úr elégedett az általam adott átfogó válasszal. Ami a fogyatékosággal élőkkel kapcsolatos cselekvési tervet illeti, természetesen kiterjedtebb kérdéssről van szó, de bizonyos vonatkozásai az Alzheimer-kórra is jellemzők, amivel az ezen a téren folytatott tevékenységünk során is foglalkozni fogunk.

Elnök. – 30. kérdés, előterjesztette: **Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (H-0163/09)**

Tárgy: A Délkelet-Európában küszöbönálló recesszió és kihatásai az európai gazdaságra

A nemzetközi pénzügyi és hitelminősítő intézetek legfrissebb elemzései szerint jelentős gazdasági hanyatlásra kell számítani Délkelet-Európában, amelyet a fogyasztói és vállalati hitelek bedőlése fog kísérni. Ennek rendkívül súlyos kihatásai lesznek az EU tagállamainak gazdaságára nézve, tekintve a nyugat-európai vállalkozások és bankok ebben a térségben meglévő jelentős beruházásaira.

Amellett van-e a Bizottság, hogy támogatást nyújt a délkelet-európai országok bankjait – az európai szomszédsági politika részét képező nemzeti akcióprogramok keretében - ezekkel az országokkal és vélhetőleg az Európai Beruházási Bankkal együttműködésben? Hogyan kívánja felhasználni a Bizottság a rendelkezésre álló pénzügyi eszközöket, például az Előcsatlakozási Támogatási Eszközt (IPA) és az Európai Szomszédsági és Partnerségi Támogatási Eszközt (ENPI) annak érdekében, hogy új erővel töltsék fel a helyi gazdaságokat és elhárítsa a fenyegető recessziót?

Janez Potočnik, a Bizottság tagja. – A kérdés arra vonatkozik, hogy a Bizottságnak mi a nézete a globális gazdasági válság által erősen érintett kelet- és délkelet-európai országok esetleges európai gazdasági és pénzügyi támogatásáról? Kollégám, Almunia biztos helyett fogok válaszolni.

A térség számos országában tapasztalható éles gazdasági hanyatlásnak valóban lehetnek káros kihatásai az Európai Unió tagállamainak gazdaságára, különösen azokéra, amelyek kereskedelmi bankjai – gyakran helyi leánybankjaikon keresztül – jelentős hiteleket nyújtottak a térségbeli országok vállalkozásainak és háztartásainak.

Először is azt kell látnunk, hogy ezekben az országokban jelentősen különböznek a gazdasági és pénzügyi körülmények. Emiatt a Bizottság nem adhat a válságra globális választ, viszont számításba kell vennie az egyes országok helyzetét.

Mint azt Önök is tudják, az Előcsatlakozási Támogatási Eszköz keretében a Délkelet-Európa tagjelölt és potenciális tagjelölt országai számára a 2007-2013 közötti időszakra hatalmas összegű – 9,1 milliárd EUR – technikai segítséget irányoztunk elő a strukturális reformokra és intézmények létrehozására. A Bizottság emellett egy 150 millió euróra rúgó válságreakálási csomagot is megvalósít az eszköz finanszírozási keretéből, amelynek célja egy nemzetközi pénzügyi intézetek kölcsöneiből összeálló 500 millió eurós rövid távú összeg felhasználása. A csomag a mikrohitelek nyújtásától és a kkv-k finanszírozásától az energiahatékonyságig és a pénzügyi felügyeletnek és pénzügyi szabályozóknak nyújtott konkrét technikai segítségig is beletartozik.

A reálgazdaság további támogatása érdekében a Bizottság, az EIB, az EBRD és az Európa Tanács Fejlesztési Bankja közösen kidolgozták azt az infrastrukturális kezdeményezést, amely technikai támogatást és társfinanszírozást biztosít a prioritást élvező infrastrukturális beruházásokhoz a közlekedési, energetikai, környezetvédelmi és szociális ágazatban. A kezdeményezést felgyorsítottuk és végrehajtása most kezdődik. Ez az első lépés egy Nyugat-Balkáni Beruházási Keret felé, amely tartalmazni fogja más szociális-gazdasági ágazatokra irányuló beruházásokat, így a kkv-k és az energiahatékonyság terén is.

Az Európai Szomszédsági Politika hatálya alá tartozó kelet-európai országokban – Ukrajnában, Belaruszban, Moldovában és a három kaukázusi országban – az Európai Uniónak a pénzügyi ágazat igényeinek kezelésére rendelkezésre álló eszközei lényegesen korlátozottabbak. Az EU azonban itt is lényegbevágó technikai támogatást nyújt az Európai Szomszédsági és Partnerségi Támogatási Eszköz nemzeti és regionális programjain

keresztül az Európai Szomszédsági Politika keretében kidolgozott közös cselekvési tervek támogatására. A reálgazdaság további megsegítése érdekében a szomszédsági beruházási eszközt arra tervezték, hogy egyesítse az ENPI programok és az Európai Unió tagállamai felajánlásait az európai közhitelintézetek kölcsöneivel. Ez az eszköz 2008-ban 71 millió euro összegű adományt biztosított, amely 2,74 milliárd euróra rúgó hatalmas infrastrukturális programokat támogatott meg.

Hagy mondjak néhány szót a régióbeli kereskedelmi bankoknak a szakosodott pénzügyi intézetek által nyújtott támogatásról. Itt az EBRD a legaktívabb, amely teljes eszköztárát mozgósítja, beleértve a törzstőkét és a rövid lejáratú adósságokat is. Az EIB-nek ebben a térségben nincs felhatalmazása a közvetlen banki tőkésítésre és tevékenysége a közlekedési, a távközlési, az energetikai és a környezetvédelmi infrastruktúra ágazatra korlátozódik. Nincs hatásköre a kvk-k vonatkozásában sem. A térség gazdaságainak szánt pénzügyi támogatást nagyobb részét a Bretton Woods-i rendszer intézményei biztosítják, elsősorban a Nemzetközi Valutaalap (IMF). Az IMF az átfogó stabilizációs programok támogatására nagy összegű finanszírozást tesz elérhetővé. A Bizottság úgy érzi, hogy az IMF szerepe a válság következményeinek leküzdésében igen jelentős.

Végül számos előcsatlakozó és szomszédsági ország kért makrogazdasági támogatást az Európai Uniótól. A Bizottság jelenleg azt vizsgálja, hogyan támogathatná a legjobban ezeket az országokat, amelyek a Nemzetközi Valutaalappal is stabilizálási programokat írtak alá.

Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (PPE-DE). - (EL) Elnök úr, biztos asszony, nagyon köszönöm Önöknek a tájékoztatást!

Azt szeretném megkérdezni Önöktől, úgy gondolják-e, hogy ez a 71 millió eurós adomány, amelyet kelet-európai partnereinknek adtak, valóban elégséges? Meggyőződésem, hogy a Bizottságnak a válsággal és annak Kelet-Európára gyakorolt hatásával kapcsolatos közleménye nem fordít kellő figyelmet erre a kérdésre. Emellett gondolja-e, hogy felül kell vizsgálnunk az előcsatlakozási támogatás célkitűzéseit, eszközeit és prioritásait, mivel Szerbia máris támogatást kért a költségvetésében közvetlenül felmerült sürgős igények kezelésére?

Janez Potočnik, a Bizottság tagja. – Mint már elmondtam, amikor a reálgazdaságról és Kelet-Európa országairól beszélünk, a rendelkezésünkre álló pénzügyi lehetőségek valóban rendkívül korlátozottak.

Ezért is próbálunk minél több pénzt felhasználni a többi pénzügyi intézet révén. Ezért is említettem meg, hogy a jelenleg 71 millió eurót kitevő pénz szintén elindította nagy infrastrukturális projektek finanszírozását, amelyek több mint 2,5 milliárd euróra rúgnak.

Így aztán a becsületes válasz véleményem szerint az lenne, hogy valamennyien nagy gondban vagyunk, és nyilvánvalóan éberen kell figyelnünk mindarra, ami a térségben történik, mert igen nagy mértékű a kölcsönös összekapcsolódásunk velük és számos európai országnak vannak mély kereskedelmi kapcsolatai ezzel a térséggel.

A makropénzügyi támogatás lehetőségeit illetően azok között az országok között, amelyek rendelkeznek azzal a potenciállal, hogy tagállamok legyenek, többen már tagjelöltek vagy potenciális tagjelöltek és igényt formáltak erre a lehetőségre. Szerbia valóban kérte, és nagyon valószínű, hogy Montenegró is ezt fogja tenni. A déli régió országaiból Oroszország és Azerbajdzsán kivételével gyakorlatilag valamennyien kértek már. Összintén szólva igencsak korlátozottak a makropénzügyi támogatás lehetőségei és az eziránt folyamodó országok listája viszont nagyon hosszú.

Azt gondolom, hogy a legjelentősebb eszközt – és nem véletlen, hogy a G20 csúcstalálkozóján az erről folyó vita az egyik legfontosabb kérdés volt – az IMF-támogatása révén kell célba juttatni. Nagyon komolyan támogatjuk az IMF-nek ebben az irányban kifejtett tevékenységét, megerősített vagy tőkésítő szerepét, mert ez valóban globális probléma.

Ugyancsak megemlíthetném, hogy ennek a makropénzügyi támogatásnak – amennyiben azt ezen államok bármelyikének adnánk – keresztül kellene mennie az Európai Parlament konzultációs eljárásán.

Második rész

Elnök. – 31. kérdés, előterjesztette: **Gay Mitchell** (H-0131/09)

Tárgy: Állami támogatás az EU-n kívüli európai országoknak

Ilyen gazdasági felfordulás idején szükségszerű lenne, hogy az összes európai ország egyenlő feltételeket élvezzen, és ne kelljen aggódniuk amiatt, hogy a munkalehetőségek olyan országokba vándoroljanak át,

ahol a gyengélkedő vállalatok állami támogatást kapnak. Amennyiben az EGT vagy az EFTA olyan tagjai, mint Svájc részesedni akarnak az EU tömbjével folytatott felfokozódó kereskedelem előnyeiből, elengedhetetlen, hogy ezt azzal viszonyozzák, hogy az állami támogatások tekintetében ezt azonos játékszabályok betartásával viszonyozzák. Az ezzel kapcsolatos szabályok megsértése esetén alkalmazott eljárások lassúak és körülményesek, és nem nyújtanak védelmet azoknak, akik mostanában veszítik el állásukat. Mit tesz a Bizottság annak érdekében, hogy rendet tegyen a versenyjog e területén és hogyan biztosítja, hogy a panaszokkal gyors és hatékony eljárás keretében foglalkozzanak?

Neelie Kroes, a Bizottság tagja. – Először is szeretném megemlíteni, hogy fontos lenne tisztázni, hogy azokra az EFTA-országokra, amelyek az EGT-megállapodás részesei – vagyis Norvégia, Izland és Liechtenstein – az EU modelljén alapuló szigorú fegyelem vonatkozik az állami támogatások vonatkozásában.

Az EGT-megállapodás 61. cikkét alapvetően az EK-Szerződés 87. cikkéről mintázták. Végrehajtásával az EFTA Felügyeleti Hatóságát (ESA) bízták meg. Az EGT-megállapodás 26. jegyzőkönyve értelmében az EFTA Felügyeleti Hatóságát az Európai Bizottsággal azonos jogkörökkel ruházták fel az állami támogatások terén. Az említett országoknak minden új állami támogatási intézkedést be kell jelenteniük az ESA-nak és a hatályba léptetése előtt meg kell szerezniük az ESA jóváhagyását. Az ESA emellett kivizsgálhatja az ezen EFTA-országok által nyújtott nem kompatibilis támogatás gyanúját.

Svájc más lapra tartozik, mert nem írta alá az EGT-megállapodás. Svájc esetében az állami támogatásra vonatkozó szabályokat az Európai Gazdasági Közösség és a Svájci Államszövetség között 1972-ben megkötött szerződés határozta meg. A szerződés 23. cikke értelmében a Közösség és Svájc közötti kereskedelemre kiható és a versenyt torzító vagy azzal fenyegető állami támogatás a szerződéssel összeegyeztethetetlen. Eljárási szempontból az összeegyeztethetetlen támogatás esetében az érintett fél az ügyet a szerződés alapján létrehozott közös bizottság elé utalhatja és védintézkedéseket tehet, amennyiben a támogatást nyújtó fél nem vet véget a szóban forgó gyakorlatnak.

Bár Svájc esetében nehezebb orvosolni az összeegyeztethetetlen állami támogatás eseteit, a Bizottság – amikor csak lehetséges és szükséges – még mindig törekszik az 1972-es szabadkereskedelmi szerződés rendelkezéseinek alkalmazására. 2007. február 13-án például a Bizottság úgy döntött, hogy három svájci kanton adórendszere összeegyeztethetetlen az 1972-es szerződéssel és jelenleg tárgyalásokat folytat a svájci hatóságokkal, hogy kielégítő megoldást találjanak a kérdésre.

A Bizottság tisztában van azzal, hogy a hatályban lévő szabadkereskedelmi szerződésekben – mint amelyet Svájjal is megkötött 1972-ben – az állami támogatásra vonatkozó rendelkezéseket korszerűsíteni kell és ezért a „Globális Európa – Nemzetközi versenyképesség” című 2006-os közleményének következtetéseivel összhangban a Bizottság azt a célt tűzte ki, hogy tárgyalások révén megpróbáljon erősebb szabályokat és jobb orvoslati lehetőségeket bevezetni az állami támogatásokra, mint egy vitarendezési mechanizmus alkalmazás a jövő szabadkereskedelmi szerződéseiben.

Gay Mitchell (PPE-DE). - Köszönöm a biztos asszony hasznos választ!

Biztos asszony tudni fogja, hogy a dublini repülőtérén található SR Technics nevű vállalatról beszélek, amely egészen mostanáig 1 100 embert foglalkoztatott, akik közül 600 elvesztette az állását.

Ez a társaság kitűnő munkakapcsolatokkal, kiváló készségekkel, bőséges megrendelés-állománnyal rendelkezett és szép jövő elé nézett. Nem teljesen világosak a vállalat áttelepülésének indokai és azt lehet gyanítani, hogy vagy a svájci kormány vagy valamelyik arab barátjuk olyan támogatásokat szerzett, amelyek folytán ezek az emberek elvesztik állásaikat Írországban és az Európai Unióban.

Ki fogja-e vizsgáltatni az ügyet a biztos asszony és beveti-e minden jogkörét a segítség érdekében? Rendkívül reális gondolkodású emberekről van szó, akiket a közösségük is támogat, és akik megértik azokat a nehézségeket, amelyekkel az üzleti közösségben és a közvéleményben is szembe kell nézniük.

Neelie Kroes, a Bizottság tagja. – Nagyon örülök a kérdésének, mert Ön segíthet nekünk, ugyanis több információra lenne szükségünk. Jelenleg az ügygel kapcsolatban nem rendelkezünk 100%-ban megbízható információval, holott erre nagyon nagy szükségünk lenne. Még akkor sem garantálhatjuk persze a sikert, de mindenképpen érdemes megpróbálni.

Ahhoz, hogy véleményt formálhassunk az állami támogatás meglétéről, arról nem is beszélve, hogy az összeegyeztethető-e a Svájjal 1972-ben megkötött szerződéssel, nemcsak a szolgáltatásokat, de az áruk termelését vagy a velük való kereskedelmet is be kell vonni. Arra kérem tehát, hogy sürgesse meg azokat, akik közel állnak az ügyhöz, hogy ellássanak bennünket információkkal. Emellett szeretném felhívni az

érintett írországi személyeket és vállalkozásokat, hogy lássanak el bennünket információkkal az üggyel kapcsolatban, hogy módunk legyen állásfoglalás kialakítására.

Hozzá kell tennem, teljes nyíltsággal és őszinteséggel, hogy az 1972-es szerződés értelmében az érintett fél csak arra szólíthatja fel a támogatást nyújtó felet, hogy vessen véget az intézkedésnek és egy 2007-ben elfogadott határozatában a Bizottság azt állapította meg, hogy az intézkedések állami támogatásnak minősülnek, ami összeegyeztethetetlen a Svájjal 1972-ben megkötött szerződéssel. A döntést követően a svájci hatóságok párbeszédet kezdtek a Bizottsággal a megfelelő megoldás megtalálása érdekében. A legutolsó technikai találkozóra 2009. február 13-án került sor.

A svájci hatóságok tehát bizonyos konstruktív javaslatokat tettek, például az alapkezelő társaságok adómentességének eltörléséről. Ennek ellenére jelentős mértékben megmaradt a holdingok és vegyes vállalatok kedvezményes kezelése. Emiatt tehát nagyon nagy szükség van a további megbeszélésekre.

Elnök. – 32. kérdés, előterjesztette: **Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk** (H-0165/09)

Tárgy: A lengyel hajógyárak hátrányos megkülönböztetése a Bizottságnak a gépjárműipar számára nyújtott állami támogatásról szóló határozata fényében

Miután bankjaikat eurómilliárdokban mérhető támogatásokkal erősítették meg, néhány tagállam kormánya most a gépjárműipar támogatása mellett döntött. Az Egyesült Királyság, Németország, Franciaország és Olaszország néhány milliárd eurót kitevő támogatásban kívánja részesíteni az ágazatot és a Bizottság elvben fenntartások nélkül elfogadta ezt a javaslatot, annak ellenére, hogy ez a pénzalap torzítani fogja a piaci versenyt.

Anélkül, hogy megkérdőjelezném ezt a támogatást, szeretném megkérdezni a Bizottságot, hogy korábban miért kifogásolta a a lengyel kormány által a hajógyárainknak nyújtott az állami támogatást?

A Bizottság hozzáállása miatt két lengyel hajógyárat be kellett zárni és a hajógyárakban, illetve a beszállítóknál dolgozó több tízezer vált feleslegessé. Annak fényében, hogy a Bizottság nemrégiben jóváhagyta a gépjárműipar támogatását, nem tűnik ez a döntés megkülönböztetőnek?

Neelie Kroes, a Bizottság tagja. – A Bizottság hangsúlyozni szeretné, hogy a lengyel hajógyárak esetében pontosan ezeket a szabályokat alkalmazta, mint a szerkezetátalakításra adott valamennyi állami támogatás esetében, és Lengyelországot ugyanúgy kezeli, mint bármely más tagállamot.

A hajógyárak nehézségei az 1990-es években – egészen pontosan 1990-ben – kezdődtek, még jóval Lengyelország EU-csatlakozása előtt és a nehézségeket egyébként nem a jelenlegi pénzügyi és gazdasági válság okozta. A Bizottság 2004-ben kezdte vizsgálni a lengyel hajógyáraknak adott szerkezetátalakítási hiteleket. A lengyel hajógyárak helyzetét tehát nem hasonlíthatjuk össze azokkal a vállalatokkal, amelyeknek a jelenlegi pénzügyi válság következtében alakultak ki sajátos problémáik.

A gdyniai és szcczini hajógyárak az európai hajógyárak rovására részesültek éveken keresztül állami támogatásban. Sajnálatos módon a lengyel hajógyáraknak adott támogatást nem beruházásokra és a szükséges szerkezetátalakításra használták fel. Ráadásul a hajógyárak továbbra is veszteségeket termeltek, nem tudták fizetni az adókat és társadalombiztosítási kötelezettségeiket és jelentős adósságokat halmoztak fel.

Emiatt a Bizottságnak nem volt más választása, mint hogy végleges negatív döntést fogadjon el gdyniai és szcczini hajógyárakat illetően, elrendelve a hajógyáraknak folyósított jogellenes és összeegyeztethetetlen támogatás visszaszerzését.

Annak érdekében, hogy korlátozza a döntések káros gazdasági és szociális hatásait, a Bizottság engedélyezte, hogy Lengyelország a jogellenes támogatás visszaszerzését a hajógyárak vagyonának ellenőrzött értékesítése és a vállalatok ezt követő felszámolása révén valósítsa meg. Ezzel a lehető legnagyobb lehetőség keletkezik arra, hogy az üzemekben életképes gazdasági tevékenységet lehessen folytatni.

Egyebek között azt kell hangsúlyosan megemlíteni, hogy amennyiben az értékesítési folyamatot sikerrel és helyesen hajtják végre, a hajógyárak vagyonát megszerző vállalatoknak nem kell visszafizetniük a jogellenes támogatásokat, még akkor sem, ha folytatják a hajóépítést.

A Bizottság arra is szeretné felhívni a figyelmet, hogy a Strukturális Alapokat, és különösen az Európai Szociális Alapot és az Európai Regionális Fejlesztési Alapot a munkahelyek elvesztésének szociális következményei tompítására lehet felhasználni. Emellett bizonyos körülmények és feltételek megléte esetén meg lehet fontolni az Európai Globalizációs Alap használatát.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN). – (PL) Biztos asszony, megértem, hogy Ön felelős a vállalatoknak adott állami támogatások szintjének felügyeletéért, de a lengyel társadalomnak az a benyomása, hogy a lengyel hajógyárakat sajnos az EU régi tagállamaiban lévőktől eltérően kezelik – egyetértenek azzal, hogy a munkahelyeket meg kell menteni, de azzal nem értenek egyet, hogy a lengyel hajógyárakban is meg kell menteni a munkahelyeket és ez az egyenlőtlenség igencsak zavar bennünket. Ragaszkodunk ahhoz, hogy a régi és az új tagállamokban is egyenlő elbánásban részesüljenek a vállalatok. Szeretném emellett arra is megragadni a lehetőséget, hogy megkérdezzem: milyen kétélyei vannak a Bizottságnak a gdański hajógyár szerkezetátalakítási programjával kapcsolatban?

Neelie Kroes, a Bizottság tagja. – Abszolút nincs igazuk azoknak, akik Lengyelországban azt mondják, hogy miről is beszélnek a tisztelt képviselők? Tényekkel is tudom bizonyítani, hogy ez nem korrekt. És mielőtt válaszolnék a német hajógyárakkal kapcsolatos utalására (Ön csupán a régieket említette), szeretném hangsúlyozni, hogy más országok hajógyártó iparát – nemcsak Németországban, de például Dániában, az Egyesült Királyságban, Hollandiában vagy Spanyolországban is, ahol nem bántak ilyen bőkezűen a közpénzekkel – jelentős mértékben lefaragták, nemegyszer be is zárták. Több olyan esetről tudunk, amikor hajógyárakat zártak be. És amennyiben egyenlő bánásmódról beszélünk, nem feledkezhetünk el arról, és nem csak az érzelmeinkről kell beszélnünk – természetesen senkit sem akarok kárhoztatni az érzelmeiért, de el tudom képzelni, hogy ez egy nagyon nehéz helyzet, de téves képet festünk fel, ha azt állítjuk, hogy nem alkalmaztunk egyenlő elbánást.

Elnök úr! Mindenképpen biztosítanom kell Önt arról, hogy a Bizottság egyformán alkalmazta a szabályait a német és a lengyel hajógyárak esetében is, de minden itt megemlíthető egyéb esetben is. Ugyanezeket a kritériumokat alkalmazzuk az állami támogatások megítélésakor is, amelyek között az életképesség a legkiemelkedőbb, és a német hajógyárakat – hogy folyamodjak ehhez a példához – szerkezetileg sikeresen átalakították és életképes vállalkozássá tették, miközben a Bizottság úgy ítéli meg, hogy a lengyel hatóságok által bemutatott szerkezetátalakítási tervek nem biztosítják a hosszú távú életképességet.

Elnök úr, végezetül párhuzamba kellene állítani azokat az eseteket, amikor a Bizottság nem engedélyezte az állami támogatást, sőt más államban elrendelte a jogellenes állami támogatások visszatérítését.

Elnök. – 33. kérdés, előterjesztette: **Giovanna Corda (H-0171/09)**

Tárgy: Illatszerek, ruházat és márkajelzéssel ellátott termékek on-line értékesítése

A Bizottság 2790/1999/EK rendelete⁽²⁾ (a vertikális megszorításokra vonatkozó iránymutatásokkal együtt) rendelkezéseket ír elő számos termék forgalmazásával kapcsolatban, beleértve az illatszerekre, a ruházati cikkekre és más márkajelzéssel ellátott termékekre nézve. Ezeknek a rendelkezéseknek az értelmében számos márkajelzéssel ellátott termék értékesítése (az on-line értékesítést is beleértve) tilos, amennyiben a szállító piaci részesedése 30%-nál alacsonyabb.

Szükségesnek ítéli-e a Bizottság ezeknek az elavult szabályoknak az árképzés és a fogyasztói választék tekintetében az egészséges verseny kárára történő további alkalmazását annak a néhány nagy csoport pénzügyi előnyei érdekében, amely abban a kényelmes helyzetben van, hogy bevételei javát az e termékek kizárólagos jogai biztosítják?

Neelie Kroes, a Bizottság tagja. – A vertikális megállapodásokra vonatkozó hatályos EU versenyügyi politika nagymértékben támogatja az internetes értékesítéseket és biztos vagyok abban Elnök úr, hogy erről Ön is tud. Következésképpen a vertikális megállapodásokról szóló iránymutatások, amelyek rendelkeznek a 2790/1999/EK rendelet értelmezéséről, egyértelművé teszik, hogy „Minden forgalmazó szabadon használhatja az internetet a termékei hirdetésére vagy értékesítésére”. Egyértelmű tehát, hogy a szállítók nem korlátozhatják a forgalmazók internethasználatát – nem akadályozhatják meg, hogy a forgalmazónak weboldala legyen és azon a tetszése szerinti bármilyen nyelvet használjon, vagy e-maileket küldjön egy-egy ügyfélnek, kivéve, ha ezek a korlátozások objektív indokokkal igazolhatók.

Még a főként a luxustermékek körében és az olyan komplex termékek, mint az elektronika forgalmazására használt szelektív forgalmazási hálózatokon belül is – a szállító piaci részesedésétől függetlenül – a gyártó által az on-line értékesítések vonatkozásában a meghatalmazott forgalmazóira kényszerített korlátozások a versenyszabályok egyértelmű megsértését jelentik.

⁽²⁾ HL L 336., 1999.12.29., 21.o.

Ez azonban nem jelenti azt, hogy bármely kiskereskedő értékesítheti a gyártó termékeit – on-line vagy más módon - a végfelhasználók számára. A gyártó árucikkei on-line értékesítéseinek vonatkozásában szabadon meghatározhat kritériumait a forgalmazók számára, ugyanúgy, ahogy azt a hagyományos üzletekben történő értékesítés esetében is teheti.

Ezek a kritériumok segíthetnek egy bizonyos arculat kialakításában vagy egy bizonyos szolgáltatási színvonal biztosításában. A hatályos szabályok a szelektív értékesítést a szállító 30%-os piaci részesedéséig jogszerűnek tekintik, ezért úgy tekintik, hogy a piaci erő hiányában ez inkább előnyöket, mint esetleges hátrányokat jelent a fogyasztók számára.

A Bizottság jelenleg azt vizsgálja, eddig hogyan alkalmazták a 2790/1999/EK rendeletet és hogy szükség van-e további változtatásokra, beleértve a szelektív értékesítés területét is.

Amit a Bizottság el szeretni érni, az egyrészt a megfelelő egyensúly elérése, biztosítva, hogy a fogyasztók előnyökhöz jussanak az on-line piacon és biztosítva, hogy a gyártók az általuk alkalmas módon képesek legyenek megszervezni forgalmazási rendszereiket.

Giovanna Corda (PSE). – (FR) Elnök úr, Biztos asszony! Köszönöm szépen, de általában én abban reménykedem, hogy a Bizottság úgy érzi, hogy eljött az idő az Ön által éppen most említett vertikális korlátozásokról szóló iránymutatások felülvizsgálatára, annál is inkább, hogy azok immár 10 évesek.

Természetesen számításba kell vennünk a legfrissebb fejleményeket: az on-line értékesítések és az elektronikus árverések mélyrehatóan átalakították forgalmazási módszereinket, valamint a verseny feltételeit. Ezzel tisztában kell lennünk.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Biztos asszony, érdeklődéssel hallgatnám meg nézeteit az ilyen forgalmazási módok felett gyakorolt releváns piaci erőt övező helyzetről. Melyik az a pont, ahol megítélése szerint ez a piaci erő jelen van, és milyen lépéseket kíván foganatosítani ellene?

Neelie Kroes, a Bizottság tagja. – Csak meg kell ismételni azt, amit már említette, vagyis azt, hogy a Bizottság jelenleg tanulmányozza a – mint a tisztelt képviselő úr helyesen megemlítette, immár 10 éves – 2790/1999/EK rendelet eddigi alkalmazásának módját. El kell döntenünk, hogy szükség van-e további változtatásokra, beleértve a szelektív forgalmazás területét is.

A Bizottság számára fontos, hogy ebben a felülvizsgálatban megfelelő egyensúlyt teremtsen, ami lehetővé teszi az európai fogyasztók számára, hogy teljes mértékben kihasználják az internet előnyeit a földrajzi akadályok legyőzésére, miközben ezzel egyidejűleg lehetővé teszi, hogy a forgalmazók az általuk alkalmas módon képesek legyenek megszervezni forgalmazási rendszereiket. Ebben az összefüggésben a szelektív forgalmazás révén a fogyasztóknak mind az on-line, mind az off-line világban biztosított előnyöket nyilvánvaló újra át kell tekinteni.

Rübig úr azt kérdezte, mit tehetünk a jelenlegi helyzetben? A mostani felülvizsgálatot követően számításba kell vennünk, mire van szükség és akkor visszatérhetünk záró következtéseinkre és akkor rátérhetünk a tisztelt képviselő úr által felvetett kérdésre.

Elnök. – 34. kérdés, előterjesztette: **Georgios Papastamkos (H-0172/09)**

Tárgy: Állami támogatás a kis- és középvállalkozásoknak (kkv)

Kifejtené-e a Bizottság, a jelenlegi gazdasági válság során milyen – az állami támogatásra vonatkozó közösségi szabályokkal összeegyeztethető – kiegészítő lehetőségek állnak a tagállamok rendelkezésére a kkv-k megsegítésére, különösen a pénztőkéhez való hozzájutásuk tekintetében?

Neelie Kroes, a Bizottság tagja. – Mindent tőlem telhetőt meg fogok tenni. 2009. január 19-én a Bizottság új ideiglenes állami támogatási keretet fogadott el, amely további lehetőségeket biztosít a tagállamok számára, hogy 2010 végéig állami támogatásokat nyújtsanak. Ezt a kezdeményezést a Bizottság kilábalási tervében az előző hónapban tekintettük át előzetesen.

A keret fő célja a válság kihatásainak korlátozása a vállalatok pénzforrásokhoz jutásának elősegítésével. Az intézkedések minden vállalatra alkalmazhatók, azonban a kis és közepes méretű vállalkozások (kkv-k) magasabb támogatási intenzitásban részesülhetnek, mivel egyértelműen ők a legsérülékenyebbek, amikor a hitelhez jutást megszigorítják. Más szavakkal ez az intézkedés különösen előnyös a kkv-k számára. A kkv-k szempontjából az az új lehetőség a leglényegesebb, hogy vállalkozásként két éven keresztül 500 000 euróban részesülhetnek a beruházásaik és/vagy a működő tőkéjük fedezésére.

Ez új ideiglenes összeegyeztethető támogatás – nem olyan formában, mint egy új 500 000 eurós *de minimis* – és feltéve, hogy eleget tesz a specifikus feltételeknek, ezt az új támogatást a Bizottság a Szerződés 87. cikkének (3) bekezdés b) pontja alapján **összeegyeztethetőnek** nyilvánította, más szavakkal egy egyértelműen nagyon kivételes jogalapon, amely közvetlenül kapcsolódik a jelenlegi pénzügyi válsághoz. Ez a támogatás 2008 és 2010 között összevonható a *de minimis*-szel, de legfeljebb 500 000 eurós korláttal.

Emellett az ideiglenes keret értelmében a tagállamok csökkentett díjtételű állami támogatási garanciákat, valamennyi kölcsöntípus esetében alkalmazható, államilag támogatott kamatláb formájában megjelenő támogatást, és zöld termékek előállításához nyújtott, államilag támogatott kölcsönöket is adhatnak, beleértve a Közösség termékszabványaihoz való korai alkalmazkodást, annál tovább lépést is.

A Bizottság évi 1,5 millió euróról 2,5 millió euróra a megengedett kockázati tőkét is megemelte – ez tőkeinjekció a kkv-knak –, a magánrészesedés előírt szintjét pedig 50%-ról 30%-ra csökkentette.

Végül, miközben az ezen ideiglenes keret alapján elfogadott összes intézkedésről még értesíteni kell a Bizottságot, már bevezették a bizottsági döntések gyors elfogadását biztosító specifikus rendelkezéseket. Tényleg gyorsak, eredményesek és hatékonyak.

Georgios Papastamkos (PPE-DE). - (EL) Elnök úr, megköszönöm a biztos asszonynak a valóban nagyon részletes jelentést. Az Európai Bizottság a versenypolitika óreként helyesen teszi elérhetővé a kis- és közepes méretű vállalatok számára ezt az ideiglenes támogatást, mert – amint azt valamennyien tudjuk ebben a Házban – a kis- és közepes méretű vállalatok alkotják az európai gazdaság gerincét.

Van egy másik kérdésem is, amely túlnyúlik az első kérdésem határain: az Európai Unió nincs egyedül a világban, Európán kívül egyéb vezető kereskedelmi szereplők és gazdasági hatalmak is vannak, amelyek harmadik országbeli partnereinként jelenleg az elviselhetőség határáig torzítják a versenyt a gazdasági válság következtében. A versenyszabályoknak a harmadik országok általi megsértésének kezelésével kapcsolatban alakított-e ki együttműködést a Bizottság?

Paul Rübig (PPE-DE). - (DE) Azt szeretném tudni, hogy ebben az összefüggésben konkrétan melyik szabály vonatkozik az alaptőke pótlási kölcsönökre?

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). - (EL) Elnök úr, szeretném megkérdezni a biztos asszonyt, hogy ezek a rendkívüli pénzsegélyek tartalmazzak-e a kis- és közepes méretű vállalkozásokat érintő szociális intézkedéseket is? Lehet-e ezeket a dolgozókat érintő intézkedéseket a vállalkozással egyidejűleg szubvencionálni?

Neelie Kroes, a Bizottság tagja. – Kérdése elgondolkoztató. Jelentős szereplők vagyunk, akik égeszében tekintünk a játéktérre, de tudatában vagyunk annak, hogy van néhány más szereplő is, akik nem mindig viselkednek úgy, ahogyan azt mi szeretnénk.

Elnök úr, ezt előrebocsátva, mindenképpen van néhány testület, amelyben minden tőlünk telhetőt megteszünk annak érdekében, hogy a tisztelt képviselőtársunk által felvetett probléma felkerüljön a napirendre: például a G20 londoni találkozóján, ahol ez volt az egyik nagyon fontos vitakérdés, de a WTO- fordulón való részvételünk során is, és úgy gondolom, van értelme annak, hogy annyira szolgalmazzuk ezt a kérdést és más szereplőkkel is akarjuk fogadtatni.

Büszkén mondhatom, hogy több mint száz tagállam vesz részt a versenypolitika ugyanazon típusában, amelyet mi pártfogolunk, vagyis nem csak rólunk van szó. Szoros kapcsolatban vagyunk – alkalmanként hivatalos megállapodások vagy kétoldalú megállapodások révén –, hogy egész bolygónkon megpróbáljunk mindenkit az ügy mellé állítani.

Az új amerikai kormányzattal nyilvánvalóan most indítjuk újra a dolgokat és kitűnő együttműködési vonalaink vannak washingtoni partnereinkkel, például a fogyasztóvédelemnél (FTC) vagy az igazságügyi minisztériumnál (DOJ).

Ez tehát a legfontosabb kérdés, de ha megengedi, hogy a kérdését egy kissé érintőlegesen közelítsem meg, egyidejűleg a protekcionizmusról is szó van: ezzel persze a falra festjük az ördögöt, és küzdenünk kell azért, hogy ne válhasson valósággá. Merthogy a protekcionizmus idejét múlta, nem egyeztethető össze az egységes piaccal és tényleg nagyon rossz eszköz arra, hogy polgárainkat, fogyasztóinkat és vállalkozási világainkat ezzel tegyük sikeressé azon a bizonyos egyenlő feltételeket kínáló tisztességes küzdőtérén.

Természetesen a tagállamok felelősek ezekért az erőfeszítésekért a foglalkoztatási és a szociális területen és nekik kell meghozni a döntéseket arról, hogyan lehet beilleszteni ebbe az állami támogatások szabályainak valamelyes megnyitását.

A Bizottság szeretné felhívni a figyelmet arra is, hogy a strukturális alapokat – és pont erre mutattam rá egy korábbi kérdés kapcsán, amikor a lengyel hajógyárakkal foglalkoztunk - és különösen az Európai Szociális Alapot és az Európai Regionális Fejlesztési Alapot a tagállamok a munkahelyek elvesztése szociális következményeinek tompítására is felhasználhatják és emellett bizonyos feltételek esetén az Európai Globalizációs Alap igénybevételét is meg lehet fontolni.

Elnök. – 36. kérdés, előterjesztette: **Marie Panayotopoulos-Cassiotou** (H-0154/09)

Tárgy: A kutatás és a tengerrel kapcsolatos foglalkozások

A tengertudomány, a tengeri technológiák és a tengerkutatás döntő fontosságúak a tengeri tevékenységek fenntartható fejlődésében és segítenek kiszélesíteni a tengerkutatások hatókörét, és tökéletesítik a tengerrel összefüggő foglalkozások képességeit és szakismereteit.

Ebben az összefüggésben a Bizottság meg fogja-e határozni, hogy milyen intézkedéseket fog hozni az ezen a területen folyó kutatások előmozdítására, és hogy az európaiaknak tágabb karrier-kilátásokat adjon a tengeri ágazatban? Elképzelhető, hogy a gazdasági válságnak káros hatása lesz erre a célra?

Janez Potočnik, a Bizottság tagja. – Az elmúlt év során a Bizottság felismerte, hogy a tengertudomány és a tengeri technológiák olyan prioritást jelentenek, amelyek minden területen végighúzódnak. Ez 2008. szeptemberben csúcsonyosodott ki, amikor a Bizottság elfogadta tengeri és tengerészeti kutatások Európai Stratégiájáról szóló közleményét.

A stratégia egyebek között arra törekszik, hogy integrációt hozzon létre a tematikus prioritások között a tengerrel kapcsolatos kérdések kezelése érdekében, a tagállamok kutatási erőfeszítései közötti szinergiák felerősítésére, a pénzügyi tengeri kutatási infrastruktúra finanszírozásának előmozdítására és új tengeri és a tengerészeti tudományos közösségekkel való új kormányzás kialakítására, különösen a tengertudomány és a tengerészeti iparágak közötti együttműködés erősítése révén.

Az alábbi fellépések már meg is valósultak a stratégia keretében. Először közös pályázati felhívások készülnek, amelyeket még ebben az évben kibocsátanak a tematikán átívelő legfontosabb tengeri és tengerészeti kérdések kezelésére. Másodszor lépésekre került sor a BONUS programnak a Szerződés 169. cikke alapján kiemelt közösségi kutatási programmá nyilvánítására – az egyik későbbi kérdés szintén ide kapcsolódik. Harmadszor lépések történtek az összes meglévő tengeri ERA-NET egyetlen integrált ERA-NET-tel történő felváltására. Negyedszer lépésekre került sor a kritikus fontosságú tengeri kutatási infrastruktúrák új forrásainak felkutatására, különösen a Strukturális Alapok révén. Végezetül két projektet fogunk finanszírozni a tengertudomány és a tengerészeti iparágak közötti együttműködés kialakítására, valamint a tengertudományi közösség különböző szereplői közötti erősebb integráció érdekében.

Az Európai Unió tengeri és tengerészeti kutatási stratégiájának a jelenlegi pénzügyi terv alapján történő megvalósítása a keretprogram eszközei révén az elkövetkező években biztosítani fogja a közösségi szintű tengeri és tengerészeti kutatások előmozdítását.

A tengerhez kötődő életpályák kilátásainak kitágulása, amely ugyancsak az Ön kérdésének részét képezi, a kutatási politikában nem közvetlen cél. Ugyanakkor a tengertudósok és a tengerészeti iparágak közötti együttműködés ösztönzésével, valamint az integráltabb tengeri és tengerészeti kutatások révén az Európai Unió tengeri és tengerészeti kutatási stratégiája közvetve kitágíthatja a tengerészeti szakismeretek hatókörét és előmozdíthatja a tengerrel összefüggőket is. Ily módon közvetve hozzájárulhat a tengerészeti foglalkozások képzéseinek és szakismereteinek felfrissítéséhez.

Végezetül az Ön kérdésének és az én válaszomnak a tágabb keretében a tavaly őszi európai gazdasági kilábolási tervben a Bizottság azt javasolta a tagállamoknak és a magánszektornak, hogy növeljék a tervezett K+F befektetéseket. Ezt követték az Európai Tanács tavaszi következtetései, amelyek erős üzenetet fogalmaztak meg annak szükségességéről, hogy fel kell gyorsítani és a tökéletesíteni kell a gazdasági kilábolást szolgáló tudásra és kutatásra irányuló befektetések minőségét. Természetesen ez ugyanilyen mértékben igaz a tenger- és tengerészeti kutatásokra.

Most még korai lenne értékelni, vajon megfogadták-e a tagállamok ezeket az ajánlásokat, és ha igen hogyan? Egy dolog azonban egyértelmű: még a jelenlegi nehéz gazdasági és pénzügyi körülmények között sem szabad

szem előtt téveszteniünk hosszú távú célkitűzéseinket, mint pl. a fenntartható fejlődés és az alacsony széndioxid kibocsátású gazdaság. Fontos lenne tehát az úgynevezett „intelligens befektetésekre” összpontosítani, amelyek egyrészt a válság rövid távú leküzdését, másrészt a hosszú távú lehetőségeket célozzák meg, illetve arra, hogy milyen erősek leszünk akkor, amikor magunk mögött hagyjuk a válságot?

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Elnök úr! Megköszönöm biztos úrnak a teljes körű választ és szeretném tőle megkérdezni, hogy a kutatási programba bekapcsolódhatnak-e a szomszédos országok, különösen a földközi-tengeri térség országai, amelyek részt vesznek az euro-mediterrán együttműködésben?

Janez Potočnik, a Bizottság tagja. – A szomszédos országok természetesen részt vehetnek benne. Teljes egyértelmű, hogy a keretprogram mindaddig nyitva áll, amíg az együttműködés folyik az Európai Unió tagállamai között.

Szeretnék azonban ennél precízebb lenni. A keretprogramban jó néhány – több mint 10 – úgynevezett „társult tag” vesz részt. A hozzájárulásukat befizető társult tagok gyakorlatilag ugyanazokkal a jogokkal és kötelezettségekkel rendelkeznek, mint a tagállamok. A társult államok közé tartozik például a Nyugat-Balkán, Svájc, Norvégia, Izland, Izrael és néhány más ország. Ezek az országok tehát pontosan ugyanazokkal a jogokkal és kötelezettségekkel rendelkeznek.

Mások esetében stratégiánk keretein belül próbáljuk meg kidolgozni a szakpolitikát, amelyre javaslatot tettünk. Igyekezünk mindent megtenni, hogy inkább hamarabb, mint később az összes szomszédos ország – képességeik és a közös érdekek függvényében – társult tag lehessen. Ez azt jelenti, hogy amikor kutatásról beszélünk, az Európai Unió sokkal nagyobb, mint a 27 tagú Unió.

Elnök. – 37. kérdés, előterjesztette: **Emmanouil Angelakas (H-01 58/09)**

Tárgy: A kreativitás, az innováció és a technikai fejlődés a tagállamokban

Tekintettel arra, hogy 2009-et a Kreativitás és az innováció európai évévé nyilvánítottuk és tekintettel az EU programjaira, így a kutatási és technológiafejlesztési tevékenységekre vonatkozó hetedik keretprogramra (2007-2013) és a versenyképességi és innovációs keretprogramra (VIK) hallhatnánk a Bizottságtól, hogy rendelkezik-e statisztikákkal az egyes tagállamok által a fenti programok hatálya alá eső ágazatokat illetően vállalt előirányzatokról? Melyek a legnépszerűbb ágazatok az egyes tagállamok esetében (százalékban)? Létezik-e valamilyen értékelés arról, hogyan fogadták a kkv-k (kis- és közepes méretű vállalkozások) ezeket a programokat (százalékban)?

Janez Potočnik, a Bizottság tagja. – Biztosíthatom a tisztelt képviselő urat, hogy a hetedik keretprogram (FP7) tekintetében a Bizottság rendszeresen összegyűjti és közzéteszi a program végrehajtását illusztráló világos és részletes statisztikai adatokat, hogy mindenki láthassa azokat.

Fontos felidézni, hogy a Közösség által kutatásra rendelkezésre bocsátott eszközökben a kedvezményezettek javaslataik tudományos kiválóságának kizárólagos kritériuma alapján részesülnek. Noha a szerződések odaítélése során nincsenek tekintettel a nemzeti hovatartozásra, mi gyűjtjük és szoros figyelemmel kísérjük az FP7 kedvezményezetteinek földrajzi megoszlására, illetve együttműködési kapcsolataikra vonatkozó adatokat. Ennek révén jelentős mértékben betekinthezünk az országok között az FP7 tevékenységekben való részvételük eredményeképpen kialakuló szinergiák szintjét és erősségét.

Ezeket az adatokat és az FP7 végrehajtására vonatkozó sok más részletes statisztikai adatot Önök a Bizottságnak a kutatási és technikai fejlesztési tevékenységekről készített éves jelentésének statisztikai mellékletében találhatják meg, amelyet minden évben benyújtunk a Tanácsnak és a Parlamentnek. Ennél is fontosabb, hogy 1998-ig visszamenőleg a Bizottság „Europa” internetes oldalán nyilvánosan is elérhető az összes jelentés.

Mit tárnak fel előttünk ezek az adatok? Ma nincs módom arra, hogy letekerjek Önöknek egy hosszú statisztikai listát, mert erre nincs is időnk, de mégis engedjek meg nekem, hogy kiemeljek néhány dolgot az érdeklődésük középpontjában lévő kérdéseket illetően: az FP7 kutatási területeinek relatív népszerűsége a tagállamok körében.

Az információs és kommunikációs technológiák (IKT), az egészségügyi és a Marie Curie cselekvések voltak általában a legnépszerűbb területek a tagállamok körében az aláírt adományozási szerződésekben való részvételi számokat tekintve. Meg kell azonban jegyezni, hogy népszerűségük az egyes kutatási területekre az FP7 keretében rendelkezésre álló költségvetés nagyságától, valamint az értékelés időpontjában az

adatbázisba bekerült aláírt adományozási szerződések számtól és típusától is függ. Általánosságban megjegyezhetjük, hogy az új tagállamok részvétele markánsabb a biztonság, a szociogazdasági kutatások és az űr területén, és kevésbé jelentős például az IKT és az egészségügy terén. Abban az országban, ahonnan a tisztelt képviselő érkezett, kiemelt érdeklődés tapasztalható az IKT iránt, de viszonylag gyenge a részvétel például az egészségügy, a szociogazdasági kutatások és az űr területén.

Az FP7 a kkv-k közötti fogadtatását illetően a Bizottság az általam már említett éves jelentésünk részeként minden évben közzéteszi a kkv-k részvételére vonatkozó, országok szerinti bontásban szereplő adatok részletes értékelését. A kkv-k FP7-részvételére vonatkozó legutóbbi adataink azt mutatják, hogy összesen 2 431 kkv vesz részt az FP7 által aláírt adományozási szerződésekben. Ennél részletesebb adatokat magában a jelentésben találhat a tisztelt képviselő úr. Ha azonban a tisztelt képviselő úr kívánja, akár ma is átadhatok az FP7 idevonatkozó adatait tartalmazó néhány táblázatot, mert éppen nálam vannak.

A versenyképességi és innovációs keretprogram cselekvései inkább szakpolitikai, mint adományozás irányultságúak. Egyebek között a Vállalkozási és Innovációs Program (EIP) szolgál főként szakpolitikai támogatási programként. Ha megtekintjük fő eszközeit, a vállalkozók európai hálózata (Enterprise Europe Network) kizárólag a kkv-k finanszírozásának különböző típusaihoz való hozzáféréssel kapcsolatos információkkal, a projektfinanszírozási lehetőség megnevezésével és technológia, illetve vállalkozási partnerek megtalálásában szolgálja a kkv-k javát. Az EIP pénzügyi eszköze, amely a program költségvetés több mint felét teszi ki, szintén kizárólag kkv-k számára van fenntartva. 2008 szeptemberének végéig mintegy 12 000 kkv kapott pénzügyi támogatást a KKV garanciakeretből é 17 tagállamból érkeztek pályázatok.

Emellett az ökönnovációs kísérleti és piaci előállítási projektekre vonatkozó első pályázati felhívás 2008-ban jelent meg az újrafeldolgozás, az élelmiszer és ital ágazat, az épületek és zöld vállalkozások területére vonatkozó cselekvések végrehajtására. A 2008-as felhívás különösen a kis- és közepes méretű vállalkozásoknak biztosított prioritás lefedésében volt sikeres. Összességében a részvétel 78%-a jutott a kkv-k-re.

Végezetül a CIP az információk és kommunikációs technológiák szakpolitikai támogatására indított programja bocsátott ki pályázati felhívásokat 2007-re és 2008-ra, ezek fókuszja az IKT-alapú innovációk kísérleti projekt vizsgálatára irányul, ebben a kkv-k a teljes költségvetés több mint 30%-ából részesülnek. Ennél is fontosabb, hogy ez a program az EU-t átfogó piacok megnyitását célozza olyan innovációk tekintetében, amelyeket EU-szerte a kkv-k szállítanak.

Akárcsak az FP7-jelentések esetében Versenyképességi és Innovációs Programra vonatkozó jelentések a nyilvánosság számára is elérhetők az Európa weboldalon.

Emmanouil Angelakas (PPE-DE). - (EL) Elnök úr! Köszönöm a választ a biztos úrnak, való igaz, hogy a weboldalon vannak információk. Biztos úr, köszönöm az Öntől kapott táblázatokat is!

Szeretnék feltenni egy kiegészítő kérdést: Meg tudja nekünk mondani, hogy az Európai Unió tagállamaiban hány munkahely jött létre azoknak a projekteknak a keretében, amelyeket a kis- és közepes méretű vállalkozások révén megvalósított programok keretében hajtottak végre? Kiszámolta-e azt, hogy a hazai össztermék növekedéséből mennyi származik ezekből a projektekből?

Justas Vincas Paleckis (PSE). - Több olyan területet is megemlített, amelyekben az új tagállamok minden programban tevékenyen részt vesznek. Azt szeretném megkérdezni, hogy általánosságban mit mondana: az új tagállamok a régiekkel összehasonlítva kevésbé aktívak, és ha igen, mit tehet a Bizottság a segítségük érdekében.

Janez Potočnik, a Bizottság tagja. - Az első kérdés kifejezetten konkrét volt. Természetesen nem tudjuk, hogy hány munkahely jött így létre: a gazdaságok egyszerűen sokkal komplexebbek annál, hogy okozati összefüggés állhatna fenn a között, hogy mennyi pénzt tesz egy programba és hányat támogatott. Teljesen biztosak vagyunk és én is teljesen biztos vagyok, amikor a kutatók vagy a kkv-k között mozognak, amikor hallom reakcióikat, és amikor hallom érzelmenyilvánításait és hogy éppen milyen jól használják a programot és ilyenkor sokkal elégedettebbek vagyok, mint amikor azt hallom, hogy egy kicsit túl bürokratikusak vagyunk, és így tovább. Azt gondolom azonban, hogy ennek utána kell néznünk. Próbálunk alkalmazkodni a kkv-k különböző igényeihez: azokéihoz, amelyek versenyeznek, amelyeknek van versenykapacitásuk, amelyeknek van kutatási kapacitásuk, de próbálunk alkalmazkodni a többiekhez is, amelyeknek van kutatási igényük, de nincs hozzá kapacitásuk. Ezért van az, hogy pénzt adunk az egyetemeken és intézeteken, egyebeken keresztül végzett kutatásokra is.

A GDP növekedését illetően: statisztikailag természetesen nem lehetséges a közvetlen kapcsolat, viszont készíthetünk korrelációs elemzéseket, amelyekből kiderül, hogy a korreláció hosszú távon érvényes. Tehát azok az országok, amelyek többet fordítanak K+F-re, természetesen fejlettebbek és fordítva. A valóság tehát az, hogy akik tehetősebbek, később többet fektetnek a K+F-be. A lényeg tehát az, hogy még akkor is, ha nem tudok precíz választ adni egy kérdésre, a statisztikai elemzés alapján egy meglehetősen biztos választ tudok adni Önnek arról, hogy ezen az úton lehet erősíteni a versenyképességet és ennek eredményeképpen növelni a GDP-t, a munkahelyeket és így tovább bárkinek az esetében, aki ebben az összefüggésben többet fektet be.

Az új tagállamokra vonatkozó kérdésre – és ez tényleg érdekes kérdés, mivel ezt mi természetesen nagyon szorosan figyelemmel kísérjük – azt tudom mondani, hogy egészen aktívak, sokat alkalmaznak, átlagban a sikerességi rátájuk egy picivel magasabb, mint a fejletlen tagállamoké, ami szerintem normális dolog, mert valamilyen módon az intézmények ereje azokban az országokban van, amelyeknek hosszabb és erősebb K+F hagyományai vannak és természetesen általában erősebbek is. De ha megnézzük valami egyszerűbbet – ha megnézzük azt a korrelációt, hogy egy ország mennyit fektet K+F-be otthon és mennyit vesz ki a keretprogramból pusztán a verseny révén – akkor már erős a korreláció. Tehát az az ország, amely valóságosan többet fektet be otthon, és amelynek emiatt erősebb a kutatási potenciálja is, a kétszeresét kapja vissza – egyszer otthon és a verseny révén visszakapja az Európai Keretprogramból, amely a kiválóságáért jár.

De még valami más is érdekes. Ha megnézzük, hogy a tagállamok – az új tagállamok – mennyit fektetnek be a K+F-jükbe a globális európai befektetés keretében és mennyit kapnak vissza a FP7-ből, az utóbbi aránya ténylegesen magasabb, mint amit otthon fektettek be. Ezek a kapcsolatok tehát nagyon világosak és én ezt tanácsolnám: használjanak fel minden lehetséges eszközt az otthoni kapacitások erősítésére; használják – lehetőleg okosan – a strukturális és kohéziós alapokat, amelyben a keretprogram összegét valóban erre a célra kötötték le – 50 milliárd euro van lekötve – és a pénzt úgy használják fel, hogy a jövőben otthon segítség Önöket és hozzá fogják segíteni Önöket ahhoz a lehetőséghez is, hogy globálisan versenghessenek, hiszen a világ is globális.

Elnök. – 38. kérdés, előterjesztette: **Justas Vincas Paleckis** (H-0174/09)

Tárgy: BONUS-169

A BONUS projekt (a balti-tengeri tengerkutatásokat finanszírozó szervezet) nagyon fontos eszköze a nemzeti és regionális kutatási programok összefogásának a balti-tengeri régió fenntartható fejlesztésének támogatására, azok közös együttműködési cselekvéseken keresztül történő összehangolása, fejlesztése és megvalósítása révén. Következésképpen Litvánia és a többi balti állam határozottan támogatja a BONUS ERA-NET+-ról a BONUS-169-re történő áttérést.

Ki tudná fejteni a Bizottság, hogy milyen új intézkedéseket tervez a BONUS-169 számára? Sor kerül-e a javaslat benyújtására még a jelenleg Bizottság hivatali ideje alatt? Van-e bármi, amely akadályozhatná a BONUS-169-re való áttérést?

Janez Potočnik, a Bizottság tagja. – Paleckis úr, nekem az a meggyőződése, hogy a BONUS a 169. cikken alapuló kezdeményezése az egész balti-tengeri térségben várhatóan lényegesen javítani fogja a környezetvédelmi és a fenntartható fejlődésre irányuló politikák hatékonyságát. Egyebek között nagymértékben hozzájárulhat elsősorban az Európai Unió a Balti-tengeri Stratégiája környezetvédelmi részének megvalósításához, amit a Bizottság 2009 júniusában tervez benyújtani az Európai Tanácsnak.

Jelenleg fűggen haladunk ennek a 169. cikken alapuló jogalkotási javaslatnak az előkészítésével és a BONUS-169-et felvettük a 2009. évi jogszabály-alkotási programunkba is. A jogalkotási javaslat időzítése azonban nem teljesen a mi kezünkben van: függ a BONUS konzorciumának az ideiglenes cselekvési tervének időben és sikeresen megfogalmazott választól is. Amennyiben az utóbbi még június elejéig eljut a Bizottsághoz – erről állapodtunk meg a BONUS konzorciumával – akkor teljesen biztos vagyok benne, hogy a jogalkotási javaslatot még a jelenlegi Bizottság megbízatásának lejárta előtt be lehet terjeszteni.

Justas Vincas Paleckis (PSE). – (LT) Nagyon köszönöm biztos úr a precíz és világos választ! Nyilvánvalóan van remény arra, hogy ez az ügy hamarosan mozgásba lendüljön. Szeretném megkérdezni Öntől, hogy az a tény, hogy a Balti-tenger környezetvédelmét még tovább kell szigorítani, jelenti-e azt, hogy a projektnek valami köze van az Északi Áramlat projektnek a Balti-tenger környezetvédelmére gyakorolt hatásaitól? Erről van szó, vagy nem?

Janez Potočnik, a Bizottság tagja. – Én magam is nagyon sokat várok a BONUS programtól. Azért dolgozom rendkívül feszített tempóban, hogy ez a javaslat még a hivatali időm során Önök elé kerülhessen.

Tudniuk kell, hogy a 169. cikk alapján indított kezdeményezésekkel kapcsolatos tapasztalataink az előző keretprogram EDCTP-jével kezdve időnként nem voltak túl jók. Ezért kértük fel van Velzen urat, hogy készítsen erről jelentést. Egyébként ma az EDCTP tökéletes és jól halad, de van Velzen urat felkértük a jövőbeni '169"-es kezdeményezésekre vonatkozó javaslatok beterjesztésére és most az ő ajánlásait követjük.

Számításba kell vennünk azt is, hogy ez az első eredeti jellegű javaslat és a valódi európai hozzáadott értéket ennek a programnak a révén kell prezentálnunk. Biztos vagyok benne, hogy ez egy olyan példa lesz, amelyet később más régiókban is követni fognak. Röviden, nagyon támogatom a javaslatot, de azt gondolom, hogy minél erősebbre készítjük, annál jobb lesz a BONUS-nak és a régióknak is.

Elnök. – 41. kérdés, előterjesztette: **Marian Harkin** (H-0137/09)

Tárgy: A polgárokkal folytatott kommunikáció

Tekintettel arra, hogy a Bizottság milyen fontosnak tartja a polgárokkal folytatott hatékony kommunikációt, különösen a gazdasági válság fényében, amikor számos polgár bizonytalan a jövőt illetően, és tekintettel arra, hogy a konzultációs folyamat hatékony eszköz arra, hogy a polgároknak lehetőséget adjunk arra, hogy az Európai Unió szintjén közvetlenül bekapcsolódhassanak a politikai folyamatokba, egyetért-e azzal a Bizottság, hogy további lépésekre van szükség ahhoz, hogy a polgároknak az EU konzultációival kapcsolatos tudatosságát a médián és egyéb megfelelő fórumokon nemzeti, regionális és helyi szinten lehessen növelni annak érdekében, hogy biztosítani lehessen az egyének és a lentről felfelé építkező szervezetek fokozottabb részvételét?

Margot Wallström, a Bizottság alelnöke. – Először is szeretném elmondani, hogy a civil társadalom a demokráciák egyik kiemelt fontosságú szereplője. Nagyon aktív szerepet játszik az európai integrációban és fontos funkciót tölt be az európai polgárok és az intézmények közötti kommunikációban. A civil társadalom abban is segíti az embereket, hogy érvényt szerezhessenek részvételi joguknak az EU demokratikus életében.

A Bizottság elismeri annak szükségességét, hogy egyértelműbb hozzáférést kell biztosítani az EU-hoz a szervezett civil társadalom, valamint az egyes polgár számára és hosszú és egészséges hagyományai vannak nálunk a civil társadalom szervezeteivel harminc évvel ezelőtt elkezdődött interaktivitásnak.

Az évek során számos szolgálatunk alakított ki rendszeres párbeszédet az érdekeltekkel. Ez a párbeszéd figyelembe veszi régóta gyakorolt nyitottsági és befogadó politikánkat és tükrözi a politika területein meglévő hatalmas különbségeket és az érdekeltek sokféleségét.

A Bizottság számos formában konzultál a civil társadalommal, beleértve a konzultációs dokumentumokat, a tanácsadó bizottságokat, a szakértői csoportokat, a munkaértekezleteket és a fórumokat. Gyakran folytatunk on-line konzultációkat. Emellett ad hoc találkozókat és nyilvános meghallgatásokat is tartunk. Számos esetben a konzultáció a különböző eszközök kombinációja és szakpolitikai javaslat előkészítésének több szakaszában zajlik le.

Szükséges van egy közös operatív keretre, amely biztosítja, hogy ezek a konzultációk átlátható és koherens módon bonyolítják le. Ennek érdekében a Bizottság 2002-ben meghatározta a külső felekkel folytatott konzultációk minimumszabályait.

E szabályok összhangban figyelmet kell fordítani a világos konzultációs dokumentumok biztosítására, az összes releváns célcsoporttal való konzultációra, a részvételhez szükséges kellő idő biztosítására, az eredmények közzétételére és a visszajelzésekre, stb.

Az európai átláthatósági kezdeményezés elkötelezettséget vállalt arra, hogy tovább erősíti a konzultációk minimumszabályainak alkalmazását.

Bevezettük a nyitott és nyilvános konzultációk modell sablonját, beleértve az érdekelt szervezetek felkérését arra, hogy iratkozzanak fel az érdekképviselők nyilvántartásába.

Ebben a minőségükben fognak figyelmeztetést kapni azokról a konzultációkról, amelyeket a „Az Ön hangja Európában” internetes oldalon, a Bizottság nyitott konzultációkra szolgáló egységes elérési pontján hirdettek meg. Ennek a sablonnak a használata növelni fogja az érdekeltekkel tartott konzultációk bemutatásának átláthatóságát és koherenciáját.

Természetesen szükségünk van arra, hogy állandóan reagáljunk arra, hogyan kell tovább fokozni az egy-egy konzultáció elindításával kapcsolatos tudatosságot, hogy minél több ember tudjon arról, hogy elindulóban van egy konzultáció. Valószínűleg aktívabban használhatnánk képviselői irodáinkat is.

Végezetül hagy tegyem hozzá, hogy a D-Terv kezdeményezéséből, beleértve a polgárok konzultációit is, szintén keletkeznek új elképzelések arra vonatkozóan, hogyan kell megmozgatni a polgárokat és azokat is bevonni, akik már nem tartoznak sem politikai pártokhoz, sem civil társadalmi szervezetekhez, hogy biztosítani lehessen, hogy valóban nyitott konzultáción veszünk részt. Különböző módszereket próbálunk ki arra vonatkozóan, hogyan kapcsoljuk be a polgárokat.

Marian Harkin (ALDE). – Köszönöm Biztosunk válaszát, egyetérték vele, hogy a Bizottság tényleg tesz bizonyos erőfeszítéseket. De tekintettel arra, hogy az európai polgárok 53%-a azt mondja, hogy nem érdeklik őket az európai választások, azt gondolom, hogy ennek az az egyik magyarázata, hogy sok európai polgár nincs tisztában azzal, hogy változásokat érhetnek el és a konzultációs folyamaton keresztül van lehetőségük a befolyásolásra. Én egyébként a civil társadalom érdekeltjeivel fenntartott kapcsolataim során azt szűrtem le, hogy a legtöbbjük nem is tud erről a folyamatról.

Én magam is minden hónapban erőfeszítést teszek annak érdekében, hogy az érdekelteket figyelmeztessen a folyamatban lévő különböző konzultációs folyamatokra és valóban hiszek benne és arról szeretném megkérdezni Önt, Biztos asszony, hogy ha nem ért egyet azzal, hogy nagyon hasznos lenne, ha a Bizottság irodái minden országban készítenének egy listát, egy nagyon nagy átfogású listát az összes érdekeltről és biztosítanák, hogy értesítsék őket a konzultációs folyamatról, hogy tudjanak róla és részt vehessenek benne.

Margot Wallström, a Bizottság alelnöke. – Abszolút mértékben, vagyis 100%-ban egyetérték. Pont erről cseréltünk eszmét ma délután az intézményközi információs és kommunikációs csoportban: erre kell ösztönöznünk a képviselői irodáinkat és az Európai Házakat, mivel a legtöbb fővárosban ugyanazokon a helyiségeken osztoznak.

Európai Házként kell használnunk őket, tudatnunk kell a polgárokkal, hogy mikor van konzultáció, hol fejthetik ki a nézeteiket a közös mezőgazdasági politikáról, a kereskedelmi vagy a környezetvédelmi politikáról.

Fenntartás nélkül osztom tehát az Ön nézetét, hogy még többet kell tenni a polgárok mozgósítása érdekében. Azt is gondolom, hogy ezek a kísérletek, mint a polgárokkal való konzultációk fokozzák az EU iránti érdeklődést. Ahogy az egyik résztvevő megfogalmazta, akkor érdeklődtem az EU iránt, ha az EU érdeklődést mutatott irántam, ha megkérdezte, hogy mit gondolok. Meggyőződésem, hogy a végén nekünk is jobbak lesznek a politikáink, ha megkérdezzük a polgárokat és konzultálunk velük.

Elnök. – 42. kérdés, előterjesztette: **David Martin** (H-0155/09)

Tárgy: A Bizottság szerepe és részvétele a közelgő európai választásokon

Tud-e nekem tájékoztatást adni az EU arról, hogy milyen pártok feletti szerepet fog játszani annak érdekében, hogy növelje a választók részvételét az európai választásokon?

Margot Wallström, a Bizottság alelnöke. – A Bizottság tematikus figyelemfelkeltő tevékenységek európai és helyi szinten történő lebonyolításával támogatja és kiegészíti az Európai Parlament, a nemzeti hatóságok és a politikai pártok erőfeszítéseit. Célunk elsődlegesen az, hogy tájékoztassuk a szavazókat a választások időpontjáról és fontosságáról és ezzel ösztönözzük őket a szavazásra.

Az alkalomhoz illő termékekkel és tevékenységekkel különleges figyelmet fogunk fordítani a nőkre és a fiatalokra. Európában műholdon és az EU Tube segítségével egyebek között a Parlament által készített televíziós és rádiós klipeket fogunk sugározni az európai választások elsődleges témaköreinek bemutatására. Részt fogunk venni a tagállamok nemzeti, regionális és helyi műsorszórói általi terjesztésükben. Emellett a Bizottság az összes tagállam fiataljainak szóló multimédia kampányt készít és bevonja a véleményformálókat is az on-line szociális média, blogok és on-line magazinok révén. Az összes jelentős weboldalon, például az „Europa”-n, megjelenik a választási logó és Parlament választási weboldalának linkje. De készülnek hagyományos publikációk is, beleértve a posztereket, postai levelezőlapokat és installációkat is.

Mozgósítottuk az összes képviselőt a tagállamokban a választásokkal kapcsolatosan megszervezett kapcsolt eseményekre – és az összes véleményformáló mobilizására és csaknem 500 Europe Direct információs pontja szervez eseményeket a promóciós anyagok terjesztésére, illetve biztosít vitalehetőséget a képviselőjelöltek számára.

Végül az Europe Direct kapcsolati központja telefonon, e-mailben és webes segítségen keresztül ingyenesen biztosít tényszerű információkat a polgárok és a vállalkozások EU-val kapcsolatos kérdéseire a 23 hivatalos nyelven.

David Martin (PSE). - Biztos asszony, köszönöm a Bizottság tevékenységével kapcsolatban szolgáltatott tájékoztatást. Feltehetnék még egy kérdést Önnek?

A választási kampány során sok hazugság fog elhangzani az Európai Unióról. Néhány esetben véleményekről lesz szó, és nem várom el a Bizottságtól, hogy ilyen esetekben beavatkozzon, de amennyiben nyilvánvaló hazugságokat hangzanak el a Közösségről, a Bizottság az elkövetkező két-három hónapra nem állíthatna fel egy gyors cáfolatokkal fellépő csoportot, amelynek révén Önök közvetlenül válaszolhatnak az Európai Unióval kapcsolatos hazugságokra vagy csúsztatásokra, vagy pedig a képviselőjelöltek fordulhatnak Önökhöz tényszerű információkért, hogy cáfolhassák a Közösség tevékenységével kapcsolatos hamis információkat?

Margot Wallström, a Bizottság alelnöke. – Köszönöm szépen a kiegészítő kérdést! A cáfolat alkalmanként rendszeres tevékenységünk részét képezi, és része annak a munkának is, amelyet képviseleti irodáink végeznek. Természetesen a képviselőjelöltek vagy a különböző érdekeltek hozzánk mindig fordulhatnak tényszerű információkért, és hogy válaszokat kapjanak a készülő nyilatkozatokkal kapcsolatban.

Én azonban azt gondolom, hogy a Bizottság inkább a tényszerű adatok szolgáltatásában játszik majd szerepet és nem fog közvetlenül részt venni a vitában, amivel szerintem a politikai pártoknak és a képviselőjelölteknek kell foglalkozniuk. De mindig törekedni fogunk tényszerű információk szolgáltatására és ezt egyébként is rendszeresen tesszük.

Marian Harkin (ALDE). - Kiegészítő kérdésem nagyon hasonlít Martin úréhoz, mert az egyik kérdés, amit a Lisszaboni Szerződésről tartott népszavazás során nagyon nehéznek tartottam, az volt, hogy nem tudtam elég gyorsan tényszerű adatokhoz jutni, hogy felléphessek néhány akkor terjesztett hazugsággal és dezinformációval szemben.

Érdekelne, hogy a Bizottság kíván-e gondoskodni arról – tekintettel arra, hogy most már igen közel vannak a választások –, hogy minden egyes tagállamban legyen egy erre kijelölt és külön telefonszámmal rendelkező csoport, vagy néhány ember stb., akiken keresztül a jelölt azonnal kapcsolatot teremthet a Bizottsággal, ha az ilyen konkrét kérdésekkel kapcsolatos információkra van szüksége.

Tudom, hogy már közel vagyunk a választásokhoz, de arra szeretném kérni biztosunkat, hogy komolyan fontolja meg valami hasonló bevezetését.

Margot Wallström, a Bizottság alelnöke. – Kétlem, hogy ebben a választásokat megelőző késői szakaszban lesz még időnk egy konkrét szolgálat létrehozására. Rendelkezünk viszont egy szolgálattal, amely lehetőséget kínál a telefonhívásokra vagy megkeresésekre, amelyek révén a lehető legtöbb információt lehet beszerezni.

De meg fogunk tenni például azt, hogy megkezdjük elkészíteni a polgárok összefoglalóit a Lisszaboni Szerződésről. Ez olyan dolog, amit a többi intézménnyel együttműködésben fogunk megtenni. Természetesen ezt a lehető leggyorsabban akarjuk megtenni, és nem kampány jelleggel. Gondoskodni fogunk arról, hogy ez az összefoglaló az összes hivatalos nyelven és minden tagállamban elérhető legyen.

Ugyanakkor azt gondolom, hogy lehetőségünk van az ezzel kapcsolatos kérdések kiválogatására, mivel már ismerjük a felvetéseket. A kérdésekre például a Europe Directen keresztül és képviselleteinken is válaszolni szoktunk, tehát igyekszünk annyi segítséget nyújtani, amennyit csak tudunk. Vannak már összeállított kérdés-felelet anyagaink is. Azt gondolom tehát, hogy ez segíthet mind a jelölteknek, mind az érdekelteknek.

Elnök. - Az idő hiányában megválaszolatlanul maradt kérdések írásban kerülnek megválaszolásra (lásd a mellékletet).

Nincs több kérdés a Bizottsághoz.

(Az ülést 20.00-kor felfüggesztik, és 21.05-kor újra megnyitják)

ELNÖKÖL: VIDAL-QUADRAS ÚR
alelnök

15. A Parlament tagjai: lásd a jegyzőkönyvet

16. Mandátumvizsgálat: lásd a jegyzőkönyvet David Martin

17. A szerzői jog és egyes szomszédos jogok védelmi ideje (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Jogi Bizottság nevében Crowley úr által benyújtott jelentés (A6-0070/2009) a szerzői jog és egyes szomszédos jogok védelmi idejéről szóló 2006/116/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv módosításáról szóló európai parlamenti és tanácsi irányelvjavaslatról (COM(2008)0464 – C6-0281/2008 – 2008/0157(COD)).

Brian Crowley, előadó. – Elnök úr, örömmel üdvözlöm Creevy biztos urat a Parlamentben, valamint köszönetet szeretnék mondani valamennyi képviselőtársamnak, aki itt van ma este.

A szerzői jog és a védelmi idő kiterjesztése hosszú és fáradságos utazás volt mindannyiunk számára, különösen azért, mert nagyon sokan nincsenek tisztában a szerzői joggal kapcsolatos valamennyi ténnyel.

Elsőként szeretném a parlamenti hivatalos feljegyzésbe foglalni köszönetnyilvánításomat valamennyi kollégám felé – az általam előterjesztett javaslat támogatói és ellenzői felé egyaránt – közreműködésükért, hozzájárulásukért és különösen az egész folyamat során nyújtott hasznos tanácsaikért és iránymutatásaikért. A Jogi Bizottság titkárságának is szeretnék köszönetet mondani, különösen Giorgiónak, aki rendkívül hatékony szószóló és tanácsadó volt mindezen kérdésekben, végezetül pedig Creevy biztos úrnak és valamennyi munkatársának. Nem szívesen sorolnék fel mindenkit név szerint, de az ön mellett ülő férfi trójai munkát végzett a jelentés és az irányelv tekintetében.

Sok hazugság elhangzott – márpedig én óvatosan használok a „hazugság” szót azzal kapcsolatban, amit itt tenni igyekszünk. Ez négy világosan elkülöníthető területre sűrítendő. Először is a védelmi idő kiterjesztése a jelenlegi 50 évről egy ennél hosszabb időszakra. Kompromisszum eredményeként most a 70 évet javasoljuk. A kompromisszumos javaslat a Miniszterek Tanácsa részéről tapasztalt ellenállás miatt született, és csalódottan veszem tudomásul, hogy a Tanács soros elnöksége nem képviselteti magát itt ma este. Valójában az egész folyamat során úgy éreztem, hogy a Tanács elnöksége nem mutatkozott túl segítőkésznek az ügy előmozdítását illetően. A cseh elnökség kezdetén a miniszterelnöknek, valamint a felelős minisztereknek és a cseh elnökség tisztviselőinek is kifejtettem, hogy az ügy hatalmas sikert jelenthetne mind az elnökség, mind pedig a Parlament számára. Máshonnan érkező nyomások hatására azonban az elnökség közömbösen vagy félig-meddig távolságtartóan viszonyult a megoldáskereséshez.

Ezen kívül a Miniszterek Tanácsában néhány tagállam szándékosan megpróbálta megakadályozni vagy lassítani a folyamat előremozdítását azért, hogy mindenféle álköveteléseket és álmódosításokat nyújtottak be anélkül, hogy valójában megvizsgálták volna a részleteket vagy a tartalmat, vagy egyáltalán megfelelő módon próbálták volna megvitatni a kérdést Parlamenttel, hogy kiderüljön, mennyire rugalmas a Parlament azzal kapcsolatban, amit tenni kell.

Az irányelv célkitűzéseit illetően a második – és valószínűleg a legfontosabb – pont, hogy, elismeri a kísérő zenészek szerepét azáltal, hogy létrehoz egy alapot, amely lehetővé teszi a számukra, hogy nyereségben és díjazásban részesüljenek a munkájuk után, melyet mások hosszú időn keresztül kizsákmányoltak, és amelyért szerencsés esetben is csupán egyszeri kifizetést kapnak. Ez biztosítaná, hogy azok, akik zenészi pályájuk vége felé közelednek, vagy egyéb gazdasági nehézségekkel szembesülnek, további védelmet élvezhessenek.

Harmadszor, a lemezkiadók és a zenészek közötti tárgyalásokban részt vevők jogainak és jogköreinek egyensúlyozása érdekében többletjogokat ad a zenészeknek és másoknak.

Negyedik és egyben a legfontosabb eleme, hogy biztosítja a törvény működésének egyértelműségét az Európai Unión belül. Sok kollégám – különösen Spanyolországból és más mediterrán országokból – az audiovizuális szektorra vonatkozó javaslatokat terjesztettek elő, melyeket megpróbáltunk figyelembe venni azáltal, hogy egy, külön az audiovizuális szektorral foglalkozó irányelvről szóló elképzelést illesztettünk a jelentéstervezetbe, hiszen az említett szektor tekintetében más kérdések merülnek fel, és ezért más megoldásokat igényel. Hasonlóan fontos terület – mint a viták és tárgyalások során kiderült – az adománygyűjtő szervezetek kezelése, illetve, hogy hogyan képviselik a leghatékonyabban a művészek jogait, illetve kezelik a legmegfelelőbbben a művészek számára összegyűjtött pénzüsségeket annak érdekében, hogy azok eljussanak hozzájuk.

Végezetül úgy gondolom, hogy az embereknek meg kell érteniük, hogy ez egy alkotói jog, egy olyan dologról szól, amit valaki megalkotott és nekünk adott, valami, amiért fizetnünk kellene; nem aránytalanul nagy, hanem egy kisebb összeget. A szerzői jogra ma úgy tekintenek, mint aminek lejárt az ideje – mindenki mindent megszerezhet ingyen. Ha ezen az úton haladunk tovább, rövid távon jól járunk ugyan, de hosszú

távon ez megöli az alkotószellemet, megfosztja a lehetőségtől az új zenészeket, az új zenekarokat és minket is megfoszt az új élmények lehetőségétől.

Zenészek, producerek és más érdekelt felek is ülnek köztünk ma este. Nekik azt üzenem, hogy ez az első lépés a felé, hogy biztosítsuk, a művészek és zenészek jobban rendelkezhessenek jogaik felett. Amennyiben sikeresen túljutunk ezen az első lépésen, önök biztosíthatják, hogy megtehessük a következő lépéseket az Everest meghódítására.

Charlie McCreevy, a Bizottság tagja. – Elnök úr, a Bizottság teljes mértékben támogatja a Parlament kompromisszumos szövegjavaslatát, melyről ezen az ülésen szavaz a Parlament. Az előttünk lévő igen kiegyensúlyozott szövegjavaslat remélhetőleg meg fogja könnyíteni a javaslat első olvasatkor történő elfogadását. Az Unió előadóművészei nagy örömmel fogadják majd ezt az eredményt. A zenészek által létrehozott, az életünket és a kultúrát gazdagító értékek létrehozása iránti megbecsülésünket fejezné ki.

A Parlament kompromisszumos szövegjavaslatának négy fő pontja van, melyek mindegyikét teljes mértékben támogatjuk: először is az előadóművészekre és a zenei producerekre vonatkozó szabadalmi jog védelmi idejének 50 évről 70 évre történő kiterjesztése; másodsor az az új igény, hogy az offline és on-line eladásokból származó lemezbevételek 20%-áig terjedő arányban a kísérő zenészek is részesedést kapjanak; harmadszor a „felhasználod vagy elveszíted” rendelkezés, amely lehetővé teszi az előadóművészek számára a jogok visszaszerzését az 50 év lejártá után, amennyiben a producer nem értékesítette a hangfelvételt; és negyedszer az úgynevezett „tisztá lappal” kötött szerződések elve, amely megakadályozza, hogy a producerek levonásokat eszközöljenek a vezető előadóművészeknek fizetett jogdíjakból.

Különös örömmre szolgál, hogy a kísérő zenészek javára szolgáló alap, melynek működése a bruttó értékesítési bevételek 20%-ára épül, mindeztidáig érintetlenül jutott keresztül a jogalkotási folyamaton. Az alap kiállta a próbát lényegében annak a ténynek köszönhetően, hogy a korábbi években elhangzott valamennyi kritikát cáfolva a védelmi idő kiterjesztése egyrészt bevételt biztosít a pályájuk alkonyán lévő előadóknak, másrészt támogatja az új művészeti alkotások megjelenését.

Hadd hangsúlyozzam, hogy a javaslat több mint egy egyszerű időtartam-meghosszabbítás. Az európai szerzői jogok történetében először jön létre egy olyan rendszer, melyen keresztül a művészek részesülnek a lemezkiadó vállalatok értékesítési bevételeiből: a bruttó bevétel 20%-a a kísérő zenészek számára lesz elkülönítve. Ez valóban újszerű. A legfontosabb azonban, hogy ez a 20% nem olyan bevétel, amely néhány szupersztár számára van félretéve. Ez a 20% kizárólagosan a kísérő művészekhez kerül. Egy széles körben elterjedt hiedelemmel szemben a Sir Cliff Richard-féle zenészek egy fillért sem látnak a kísérő zenészek számára elkülönített alaphoz, és az olyan lemezkiadó vállalatok mint az EMI vagy a Universal, melyek hozzájárulnak a kísérő zenészek számára létrehozott alaphoz, a bruttó bevétel csupán 80%-ából kénytelenek profitot termelni.

A „tisztá lap” elve pedig egy olyan rendelkezés, amely véget vet annak a sajnálatos gyakorlatnak, hogy előlegeket vonnak le a vezető művészek jogdíjából. Ez a rendelkezés szintén a kevésbé ismert előadókat támogatja, hiszen az ő felvételeik azok, amelyek gyakran nem fedezik az előlegeket.

Továbbá tartalmaz egy záradékot is, mely lehetővé teszi az előadóknak, hogy megszüntessék a kivásárlási szerződéseket, amennyiben producereik már nem értékesítik felvételen rögzített előadásaikat. Mindez rendkívül újszerű, és idáig még egyetlen uniós javaslat sem kedvezett ilyen mértékben az előadóművészeknek. Ez a javaslat nem a lemezkiadók érdekeit képviseli, hanem egy igen kiegyensúlyozott megközelítést alkalmaz, melynek célja az európai alkotóművészek megfelelő jutalmazása.

Néhányan talán úgy gondolják, hogy az európai alkotóművészek már így is túlságosan védve vannak. Azonban akik a szerzői jogokra támaszkodnak bevételi forrásként, hevesen ellentmondának ennek. Ha a művészek azért maradnának a zenekiadásban, mert jól fizet, a fogyasztók ennek következményeként több változatosságot élvezhetnének.

Örömmel fogadjuk azt a felkérést is, hogy a Bizottság készítsen külön hatáselemzést az audiovizuális előadóművészekre vonatkozóan, és 2010 során annak megfelelő javaslatokat terjesszen elő. Meggyőződésünk, hogy a Parlament által előre meghatározott időn belül el tudjuk készíteni a hatáselemzést.

A Bizottság egyetért azzal, hogy a televízió- és rádióműsorok felosztására vonatkozó on-line jogok kezelésének kérdését alaposan meg kell vizsgálni. Az időtartamra vonatkozó javaslat folyamánként foglalkoztunk a műsorszolgáltatók on-line jogokkal kapcsolatos aggodalmaival is. A Bizottság ezért a következő nyilatkozatot terjeszti elő, amennyiben a javaslatot elfogadja a Tanács.

A nyilatkozat így hangzik: „A Bizottság elismeri, hogy égető szükség van a hangfelvételek előadóira és készítőire vonatkozó jogok kollektív kezelésére abban az esetben, amikor rádió- vagy televízió-műsorok szerves részeként kereskedelmi forgalomban lévő hangfelvételeket tesznek közkinccsé oly módon, hogy a rádió- vagy televízió-műsorok a nagyközönség tagjai számára tetszés szerint megválasztott helyen és időben hozzáférhetővé válnak. A Bizottság meg fogja tenni a szükséges intézkedéseket a kollektív kezelés végrehajtásának elősegítése érdekében; első lépésként biztosítja az érdekelt felek közötti rendszeres párbeszéd bevezetését annak érdekében, hogy egy működő engedélyezési rendszer jöheszen létre. Jelen nyilatkozat a rádió- és televízió-műsorok hozzáférhetővé tételére korlátozódik, és nem vonatkozik arra, amikor maga a hangfelvétel válik hozzáférhetővé”. A javasolt nyilatkozat vége.

A Bizottság 2008 júliusában terjesztette elő a nyilatkozatot. Az eddigi életem során tapasztalt legsúlyosabb gazdasági válság kellős közepén vagyunk. A válság számos uniós polgár mindennapi életét érinti. Az európai előadóművészek a legjobb időkben is gyakran igen bizonytalan egzisztenciával rendelkeznek. A javaslat biztosítja, hogy az előadóművészek életük kései szakaszában is részesülhessenek az általuk termelt bevételekből.

A Parlament érzékenységet mutat a kérdés iránt és a folyamat során megmutatkozott, hogy az alkotóművészeink érdekében történő cselekvés még mindig kellő ösztönzést jelent. Meg vagyok győződve róla, hogy az időtartam meghosszabbításának ellenzői által kifejezésre juttatott valamennyi félelem megalapozatlannak fog bizonyulni.

Végezetül mély köszönettel tartozom az előadónak, Brian Crowley-nak, valamint elismeréssel és csodálattal adózom az Európai Parlament felé az ügy hatékony kezeléséért.

Erna Hennicot-Schoepges, az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság véleményének előadója. – (FR) Elnök úr, gratulálni szeretnék az előadónak és mindazon képviselőknek, akik ezen az ügyön dolgoztak. Köszönetet szeretnék mondani a biztos úrnak is a benyújtott dokumentációért.

Az előadóművészeket túl gyakran figyelmen kívül hagyták a korábbi jogalkotások, és mint mindenki mást, aki szellemi tulajdon létrehozásában működik közre, őket is megilleti a megfelelő díjazás. A módosítás ezért ezt az alapelvet az előadóművészekre is kiterjesztette, ami már önmagában véve óriási lépés.

Azonban még mindig sok a tennivaló, hiszen a jelenlegi kompromisszum csupán az első lépés. A szerzői jogokat kiosztó vállalatok helyzete még mindig meglehetősen eltérő a különböző országokban, nagyon különböző társadalmi rangjuk van és ebből a szempontból a harmonizáció gyakorlati megvalósítása még nincs megfelelően előkészítve.

A Parlament jelentése hatáselemzések elkészítésére és az intézkedés nyomon követésére kéri fel a Bizottságot. A következő Bizottság feladata lesz a munka folytatása. Az engedélyek kiadásával kapcsolatban szeretném felhívni a figyelmet arra, hogy a művész társadalmat rendkívül bizonytalanná tették az ehhez hasonló megközelítések, mivel a művészek attól tartanak, hogy a nagy producerek fogják megkaparintani a kis producerek által létrehozott műveket. Ezért ezen a területen még ki kell alakítanunk a megfelelő egyensúlyt.

Emmanouil Angelakas, a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság véleményének előadója. – (EL) Elnök úr, én is gratulálni szeretnék az előadónak és a Bizottságnak a kompromisszumos megoldásért.

Az irányelv fő javaslatai között szerepel az előadóművészekre és producerekre vonatkozó védelmi idő 50 évről 70 évre történő kiterjesztése, egy, a zenészek számára elkülönített alap létrehozása és a „felhasználod vagy elveszíted” záradék beillesztése a szerződésekbe. Mindez fontos, és a bizottság meg is vitatta ezeket a kérdéseket, beleértve a „felhasználod vagy elveszíted” záradékról szóló elképzelést, az adminisztratív eljárások egyszerűsítését és a szabályok tagállami harmonizációját.

Ezek fontos kérdések voltak, melyek mindegyike bekerült a kompromisszumos szövegjavaslatba, amellyel meg vagyunk elégedve. Meg vagyunk elégedve azért is, mert a 70 éves időtartam összhangba kerül a szellemi tulajdonra vonatkozó védelmi időtartammal, amely szintén 70 év. A védelmi idő erre az időtartamra történő kiterjesztése elősegíti a fiatal zenei producerek támogatását, ezáltal lehetővé téve, hogy Európa globális szinten a különleges zenei tehetségek forrásává váljon, ami aktívan támogatja a művészeti alkotómunkát, valamint a munkahelyek biztonságát. Továbbá a tagállamok adóbevételhez jutnak és Európa a szellemi tulajdon exportőrévé válhat.

A kompromisszumot kielégítőnek találom és üdvözlöm az elért sikereket.

Christopher Heaton-Harris, a Kulturális és Oktatási Bizottság véleményének előadója. – Elnök úr, én is gratulálni szeretnék az előadónak, és az itteni 10 éves pályafutásom alatt első ízben szeretnék gratulálni a Bizottságnak is mind az előterjesztett javaslatért, mind pedig a későbbi kompromisszumokért.

Mindig is jó dolognak tartottam a szerzői jogot. Úgy gondolom, hogy a szerzői jog és a szabadalmi oltalom védi az embereket, a vállalkozásokat és a szellemi tulajdont, továbbá hogy a szellemi tulajdon a vállalkozói szabadpiaci gazdaság alapja. Az emberek és a vállalatok szívesen fektetnek be időt és pénzt annak reményében, hogy olyan terméket találnak – a jelen esetben zenét –, amely tetszik az embereknek, és amelyet meg akarnak vásárolni. Világszerte a szellemi tulajdont erősen védő társadalmak jutnak előrébb. Ahol kevés a vállalkozó és kevés a szabadalmi oltalom, ott visszafejlődés tapasztalható.

Az Egyesült Királyságban 38 000 kísérő zenész írta alá a jelenlegi javaslatokat támogató petíciót. A kísérő zenészek megérdemlik a támogatást, amelyet ez a javaslat nyújtana a számukra. A választókerületemben is van egy ember, Ted Carroll – egy a sok száz kísérő zenész közül –, aki írásban keresett meg arra kérve, hogy fogadjuk el a kompromisszumokat. Ez az oka annak, hogy határozottan támogatom a jelentést.

Jacques Toubon, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, az önöknek benyújtott javaslat pozitív intézkedéseket tartalmaz a művészek, a művészet és a kultúra számára, ezért azt az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportja támogatni fogja.

Ami önök előtt van, valóban olyan kompromisszum, amely igyekszik figyelembe venni a különböző nézőpontokat és érdekeket, és amelyet – ez az igazán érdekes – minden valószínűség szerint elfogad majd a Tanács, amelyben eddig csupán egy kis tábor ellenezett.

A kompromisszum javított a Bizottság javaslatán. Kiegyensúlyozottabbá teszi a producerek és az előadóművészek közötti viszonyt annak a záradéknak köszönhetően, amely lehetővé teszi az előadóművészek számára, hogy gyakorolják jogaikat, amennyiben azt a producerek nem teszik. Kiegyenlítettebb feltételeket biztosít a kísérő zenészek és a szólózenészek viszonylatában. A kísérő zenészek egy 20%-os állandó részesedést kapnak.

A spanyol elnökség alatt meg fogjuk fontolni a javaslatnak az audiovizuális szektorra, vagyis a producerekre és színészekre történő kiterjesztését. Ami a műsorszolgáltatókat illeti, hálás vagyok önnek, biztos úr, a most felolvasott nyilatkozatért, és úgy vélem, hogy egy nagyon pontosan kidolgozott nyilatkozatot kell csatolni a Tanács közös álláspontjához annak érdekében, hogy a zene rádióműsorokon keresztül közvetítésével kapcsolatos kérdéseket ne veszélyeztesse.

Valódi bevételekről van szó; a kísérő zenészek jövedelme meg fog háromszorozódni, akár a 2000 eurót is elérheti. A fogyasztói érdekek nem sérülnek, hiszen a védelmi idő meghosszabbítása nem okoz áremelkedést. A könyvtárak érdekei nem sérülnek, hiszen a könyvtárak nem fizetnek jogdíjat az előadóművészeknek vagy a lemezek producereinek. Csak a szerzőknek fizetnek jogdíjat, de abban az esetben is számos kivétel létezik.

Ezért vagyok rendkívül hálás Brian Crowley-nak, és Neena Gillnek, valamint Creevy biztos úrnak és a Bizottságnak ezért az egész munkáért. Jól tükrözi társadalmunk jelenlegi állapotát, a várható élettartam emelkedését és az újfajta munkaerő-felhasználást; ezért kell elfogadnunk ezt a szöveget – ezáltal próbáljuk biztosítani, hogy már az első olvasatkor véglegesítve legyen.

Neena Gill, a PSE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, a jelentés hosszú és összetett vajúrási folyamat eredményeként született meg a Parlamentben, minden oldalról intenzív lobbitevékenység által kísérve, mítoszok és ellenigények kereszttüzésében. Annak érdekében, hogy a jelentést még a mostani parlamenti időszakban el lehessen fogadni, az előadó és az árnyékelőadó nagy erőbedobással dolgoztak azért, hogy a Tanács álláspontjának kulcsfontosságú pontjait illetően egyezés szülessen. Ezért gratulálni szeretnék mindazoknak, akik hozzájárultak ahhoz, hogy ésszerű, igazságos és fenntartható konszenzus szülessen. Csalódott vagyok azonban amiatt, hogy a Tanács újra és újra elmulasztotta egy ehhez hasonló egyezés kialakítását.

Örülök azonban annak, hogy a jelentés fő célkitűzéseimmel és a PSE képviselőcsoport által megfogalmazott célokkal is összhangban áll, és hogy amennyiben a szerzői jogok védelmi idejét meghosszabbítjuk, elsősorban és leginkább az előadóművészek érdekeit támogatjuk. Az előadó által előterjesztett kompromisszumos módosításokat tehát azért tartom elfogadhatónak, mert az előadóművészek javát szolgáló többletintézkedéseket tartalmaznak.

Szeretnék kiemelni néhány kulcsfontosságú módosítást: a „felhasználód vagy elveszítendő” záradékra vonatkozó 58. módosítást; a kísérő zenészek azon állandó jogára vonatkozó 59–66. módosításokat, melynek alapján

a lemezkiadók értékesítési bevételeiből 20%-ot kötelesek elkülöníteni; a vezető művészekkel történő „tisztalappal” kötött szerződések elvére vonatkozó 62. módosítást; a 71. módosítást, mely a vezető művészek jobb szerződések megkötésére vonatkozó lehetőségéről szól; és végezetül az audiovizuális előadóművészekre vonatkozó hatáselemzésről szóló 75. módosítást.

Ezért szeretném felkérni azon képviselőtársaimat, akiknek fenntartásaik vannak, hogy gondolják át álláspontjukat és szavazzanak a jelentés mellett. Elismerem, hogy nem tökéletes, és hogy vannak aggályos pontjai. Más körülmények között szerettem volna, ha foglalkozunk – különösen a vezető zenészek esetében – a lemezkiadók számára a „felhasználod vagy elveszíted” záradék esetében fennálló időtartammal, amely egy év, ahelyett, hogy csupán pár hónapról lenne szó, ami sokkal kívánatosabb lenne.

Végezetül arra kérem a Tanácsot, hogy mihamarabb jusson egyezsége a kérdéssel kapcsolatban. Az összes többi kulcsszereplő már megállapodásra jutott, az előadóművészek számára pedig fontos, hogy minél hamarabb tisztázódjon a kérdés.

Sharon Bowles, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, a biztos úr és a bizottsági szolgálat részéről bevetett bűbáj-offenzíva ellenére még mindig nem tudom támogatni a szerzői jog idejének meghosszabbítására vonatkozó javaslatot.

Tudom, hogy a javaslatot jó szándék vezérelte, azonban a digitális korban, amikor a felvételek terjesztésének módja rohamosan változik, miért kellene egy visszafordíthatatlan változtatást végrehajtani azáltal, hogy meghosszabbítunk egy olyan rendszert, amely alapvetően még mindig olyan szerződéseken keresztül és struktúrával működik, amelyek inkább a fizikai terjesztésre és értékesítésre érvényesek? Az egyetlen remény a helyzet megmentésére az idővel méltánytalanná vált szerződések ügyének kezelése lenne, de ez nem történt meg. Világossá kell tennünk, hogy megújítási záradékok nélkül a végleges átruházás már nem elfogadható, és ez az egyik ár, amit a lemezkiadó vállalatoknak bármiféle meghosszabbításért fizetniük kell.

Számos méltánylandó erőfeszítés történt annak érdekében, hogy a meghosszabbításért cserébe megfelelő feltételeket vezessenek be, de attól tartok, ezek a toldozott-foldozott megoldások hosszú távon nem teljesen felelnek meg a célnak, és ezek is tartalmazznak következetlenségeket és méltánytalanságokat, hiszen nem foglalkoznak a szerződések kérdésével.

Olyan kompromisszumot kerestem, amit elfogadhatónak találok, és javasoltam, hogy a védelmi idő meghosszabbítása korlátozódjon az 1975 előtt kiadott felvételekre, ahogy ez az ALDE által benyújtott 80. és 81. módosításokban szerepel, amelyek összeegyeztethetők a javaslat legfontosabb részeivel. Elismerem, hogy ez a rock and roll korszak számára gyors megoldást jelent, és hogy ez most sokakat foglalkoztat, valamint, hogy egy olyan korszakról van szó, amikor a popzene hihetetlen mértékben előretört, ugyanakkor rendkívül előnytelen szerződések születtek. A javasolt módosítás azonban nem teremtene visszafordíthatatlan helyzetet az újabb felvételek esetében. Egészen addig kitarzana, amíg a lemezkiadó vállalatok – akik végül is a meghosszabbítás legfőbb haszonélvezői és támogatói – által alkalmazott jelenlegi modell érvényben van. Továbbá időt biztosítana nekünk ahhoz, hogy olyan javaslatokat gondoljunk ki és valósítsunk meg, amelyek inkább az előadóművészek érdekeit tartják szem előtt, jövőorientáltak és valóban megfelelnek a digitális kor kihívásainak.

Amennyiben foglalkoznánk az általam felvetett pontokkal, támogatásra érdemesnek tartanám a csomagot, így azonban nem tudom támogatni.

Roberta Angelilli, az UEN képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, először is hadd gratuláljak az előadónak a kiváló munkához, amit elvégzett. A szerzői jogi védelem időtartama jelenleg maximum 50 év, és véleményem szerint ez az időtartam nem elégséges ahhoz, hogy a művészek méltányos díjazásban részesüljenek alkotómunkájukért és előadásaikért. Valóban szükség van arra, hogy az intézmények által biztosított nagyobb védelmen keresztül javítsunk a művészek szociális helyzetén.

Ez az oka annak, hogy a szerzői jogi védelem időtartamának 95 évre történő meghosszabbítása mellett vagyunk, és azt szorgalmazzuk, hogy a meghosszabbítás által generált bevételek kizárólagosan a művészekhez kerüljenek, és különösen fontosnak tartjuk, hogy az újabb 45 évre a művészek felszabaduljanak az alól a szerződéses kötelezettségük alól, mely alapján bevételeik egy részét harmadik feleknek kell átengedniük. Ezen intézkedésnek tényleg kizárólag az a célja, hogy a szerzők és előadóművészek számára biztosítson valódi előnyöket. Másfelől szükség lenne arra is, hogy a Bizottság hatáselemzést készítsen és felmérje, hogy mennyire van szükség arra, hogy a meghosszabbítást kiterjesszük az audiovizuális szektor területére is.

Eva Lichtenberger, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, problémák vannak a szerzői jogokkal és problémák vannak a művészek díjazásával. Ezért kezdeményező módon tennünk kell valamit. Fontos azonban, hogy kezdeményezésünkben számoljunk a digitális kor kihívásaival és tevékenységünk ne hiábavaló erőfeszítésekben merüljön ki.

Hadd magyarázzam meg, mit értek ez alatt. Az előttünk lévő javaslat tulajdonképpen egyetlen ígérettel kecsegtet, mégpedig azzal, hogy támogatja a zeneipart. Ha azzal foglalkoznánk, hogy mi történik a művészekkel és a bevételeikkel, és erre nézve számításokat végeznénk, olyan átlagokat kapnánk, amelyek egyértelműen túl alacsonyak ahhoz, hogy a művészek fenntartsák magukat, és valamit nyerjenek belőle.

Ezen kívül ez a pénz nem közvetlenül a művészekhez kerül. Az alap túl kicsi ahhoz, hogy bármit is elérjen. Egy művész, akivel erről a kérdésről beszélgettem úgy fogalmazott, hogy a halottak és az élők közötti osztozkodásról van szó. Ellent kellett mondanom neki: az újraelosztás a művészek és a producerek, illetve a zeneipar között folyik, de ezek közül is csak a nagy nevek részesülnek belőle.

Mindent összevetve, biztos úr, ez a javaslat nem megfelelő. Jobb megoldást kell találnunk. Például az átalánydíjhoz hasonló díjazást kell bevezetnünk. Még a „felhasználod vagy elveszíted” záradékkal kapcsolatos javaslatok is pusztán elméleti jogszabályok. Nem lehetne valami leleményes és jól megalapozott ötlettel előállni, ahogy a Jogi Bizottság meghallgatásán jelenlévő művészek is javasolták és kérték?

Mary Lou McDonald, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, elhiszem, hogy ez a kezdeményezés valóban azzal a szándékkal született, hogy javítson az előadóművészek szociális helyzetén, ahogy Creevy biztos úr és Brian Crowley képviselőtársunk biztosítottak róla, azonban ténylegesen nem felel meg ennek a célkitűzésnek. Sajnálatos módon még a bizottság által eszközölt változtatások sem javítanak érdemben a javaslaton. Véleményem szerint ez egy olyan javaslat, amely végső soron a már sikeres művészeket jutalmazza, valamint egyértelműen az ipar érdekeit támogatja.

Megdöbbsent a szerzői jogi védelem időtartamának meghosszabbítására vonatkozó javaslat, legyen szó 70 vagy 95 évről; megdöbbsent nem csak azért, mert aggályos és a digitális korban nem megfelelő, hanem azért is, mert egyértelműen olyan lépés, amely elsősorban az ipari érdekeket és nem a nehézségekkel küzdő művészeket támogatja.

Úgy vélem, hogy minden befektetett munka és jó szándék dacára a képviselőknek el kell utasítaniuk a javaslatot. A Bizottságnak újra le kell ülnie a tervezőasztalhoz és a megfelelő javaslattal kell előállnia; egy olyan javaslattal, amely nem csupán arról szól, hogy támogassuk az előadóművészeket és művészeket, hanem valódi, gyakorlati értelemben is pontosan ezt valósítja meg.

Manuel Medina Ortega (PSE). – (ES) Elnök úr, az előttem szóló két felszólalóval ellentétben én egyetértek a jelen kérdésben felszólaló képviselők többségével.

Ez egy jó, mondhatni kiváló irányelv, amely az előadóművészek védelmét szolgálja.

Amikor azt halljuk, hogy meg kell találnunk a módját, hogy intelligensebb megállapodások születhessenek, akkor tulajdonképpen a szellemi tulajdon koncepciójának megszüntetéséről folyik a vita. Megállapodásokat csak elfogadott jogszabályok alapján lehet kötni.

Nemzeti szinten már van egy elfogadott törvény. A Bizottság, Creevy úr irányításával egy nagyon jó, pozitív kezdeményezést fogadott el, és úgy vélem, hogy a Parlamentnek el kéne fogadnia a megállapodást, amelyet a Jogi Bizottság alakított ki, az előadónak, Crowley úr, és az árnyékelőadók, Neena Gill és Jacques Toubon munkájának köszönhetően.

Meggyőződésem, hogy ez egy egyszerű irányelv, amely ösztönözni fogja a szellemi tulajdon létrehozását. Mindezeket túl az irányelv számos, a későbbiekben szükséges lépésre vonatkozó ajánlást is tartalmaz.

Meggyőződésem, hogy amennyiben a Ház elfogadja a jelentést – és remélem, hogy a Tanács is követni fogja a Bizottság és a Parlament példáját –, az biztosítani fogja, hogy a Bizottság a következő hivataltal időszak alatt továbblépjen a megkezdett úton és további javaslatokat nyújtson be a Parlamentnek és ezáltal további előrelépéseket tehetünk a szellemi tulajdon védelmének keretén belül, ami létfontosságú az Európai Unió mint egy közös kultúrán alapuló egyszerű intézmény fejlődése szempontjából.

Olle Schmidt (ALDE). – (SV) Elnök úr, biztos úr, Crowley úr igen hozzáértő európai parlamenti képviselő, aki gyakran értelmes javaslatokkal áll elő. Ez alkalommal azonban nem igazán értem, mi volt a szándéka. A Bizottság azt javasolja, hogy a zenei felvételek védelmi ideje 50 évről 95 évre emelkedjen, ami a jelenlegi

időtartam majdnem duplája lenne. A többség egyetértene azzal, hogy ez eltűzött. A kompromisszumos megoldás szerint most 70 évről van szó, ami már a megfelelő irányba halad.

Azonban még számos kérdés maradt. A meghosszabbítás elősegíti majd a kulturális sokszínűséget és az új szerzemények születését? Az Egyesült Államokban milyen hatása volt a szerzői jogok meghosszabbításának? Megerősítette a művészek helyzetét, vagy a zenei vállalatok profitáltak leginkább belőle? Megfelelő indokaink vannak annak alátámasztására, hogy ilyen rendkívüli mértékben meghosszabbítjuk a védelmi időt? Nem túl leegyszerűsítő azzal érvelni, hogy az alkotóképesség és az alkotókedv közvetlenül összefügg a védelmi idő hosszával? Véleményem szerint ezekre a kérdésekre még mindig nem született válasz.

Mint liberális, egyetértek a szerzői jogi törvénnyel és a mögötte rejlő célkitűzésekkel, és ezért egyetértek számos európai parlamenti képviselőtársammal. Természetesen fontos, hogy védjük az újonnan született zeneműveket, és hogy a zeneszerzők rendelkezhessenek saját műveik felett, beleértve a pénzügyi megfontolásokat is. A Parlamentnek a beavatkozásnál azonban figyelembe kell venni az arányosság szempontjait, és úgy vélem, ebben az esetben ez nem érvényesül.

Hazámban széles körű vita folyik a zeneművek internetes hozzáféréséről, különösen az ominózus per után, amely a Pirate Bay-ítélettel zárult. Ezért úgy gondolom, hogy most, amikor a szerzői jog heves viták tárgyát képezi, hibát követnénk el, ha elfogadnánk a Bizottság arra irányuló javaslatát, hogy a zeneművek védelmi ideje 50 évről 95 évre emelkedjen. Ezért Bowles képviselőtársamhoz hasonlóan én is el fogom utasítani a javaslat egészét. Úgy vélem, hogy a Bizottságnak új javaslatot kellene kidolgoznia. biztos úr, gondolja át újra, dolgozza át a javaslatot, és aztán jöjjön vissza.

Roberto Musacchio (GUE/NGL). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, úgy látom, hogy a zenei és kulturális szektor egészét érintő alapvető változásokkal szemben Európa protekcionista megoldásokkal és elavult rendszerekkel próbálkozik, morzsákat ígérve az előadóművészeknek és kisebb zenei kiadóknak és tovább támogatva a nagy sztárok érdekeit, akiknek összehasonlíthatatlanul több lehetőségük lesz a további profitnövelésre.

A *The Pirate Bay* weboldal üzemeltetői elleni svéd bírósági ítélet fényében világosan látszik, hogy amennyiben a Parlament elfogad egy ilyen intézkedést, az negatív és összességében véve nem megfelelő választ adna a jelenlegi technológiai korszak kihívásaira, valamint egy egész generáció kultúra, kommunikáció és szabadság iránti igényére.

A művészi kifejezés szabadságának védelme valójában a művészek és a társadalom kapcsolatán alapul, a művészi alkotások létrehozásának és a művészet élvezetének szabadsága kéz a kézben járnak és közös ellenségük a kereskedelmet kiszolgáló kultúra, amit ez a jogalkotás erősítene.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL). – (EL) Elnök úr, a Bizottság javaslata és a jelentés a művészi alkotást és az emberi kultúrát tartós fogyasztási cikké kívánja tenni. Nem a zenészek védelmét szolgálják.

A meghosszabbítás csupán a monopol nagyvállalatoknak, a zeneiparban tevékenykedő multinacionális vállalatoknak, a show-biznisznek és a szórakoztató iparnak kedvez, amelyek továbbra is mások alkotásaiból fognak meggazdagodni. A vesztesek a dolgozók, a művészek és maga az emberi evolúció, hiszen a multinacionális vállalatok nyomására a zenészek és előadóművészek többsége alamizsnáért cserébe kénytelen lesz jogait átruházni rájuk.

A meghosszabbítás több százmillió eurónyi profitot termel majd a multinacionális vállalatoknak, de csupán évente néhány tucat eurót a zenészeknek. Ezen túl a nagy vállalatok a szellemi tulajdon létrehozását is irányítani fogják a profit törvényei alapján.

A Bizottság javaslata, melyet az Európai Parlament főbb képviselőcsoportjai is támogatnak, sokat elárul annak a természetéről, jellemzőjéről és érdekeiről, amit az Európai Unió óv és védelmez. A tőke nyereságessége védelmében mindent árucikké alakít, a víztől kezdve a művészen keresztül a kultúráig és az emberi alkotásig.

Jens Holm (GUE/NGL). – (SV) Elnök úr, a szerzői jogi védelem időtartamának 95 évre történő meghosszabbítására vonatkozó javaslat megdöbbentő példája annak, milyen eredményességgel lobbiztak a nagy lemezkiadó vállalatok egy olyan javaslat érdekében, amely teljes mértékben az ő érdekeiknek felel meg. A szerzői jogi védelem időtartamának ilyen nagy mértékű meghosszabbítása az egyéni fogyasztókat sújtja és megakadályozza új zeneművek létrehozását. Az Egységes Európai Baloldal/az Északi Zöld Baloldal Képviselőcsoportja ezért módosítást nyújtott be, melyben a 95 éves meghosszabbítás törlését javasoljuk. Továbbá az egész irányelv elvetését kérjük.

A *Happy Birthday* dal jogai feltételezhetően az észak-amerikai Warner vállalat tulajdonát képezik. A születésnapjukat nyilvános helyen ünneplő emberek az Egyesült Államok bizonyos részein a büntetéstől és bírságtól való félelmükben nem nagyon merik elénekelni a dalt. Ez egy abszurd példa arra, hová vezethet, ha megengedjük, hogy az egyéni érdekek és az ipar irányítsa a politikát. A példa az Egyesült Államokból származik, ahol a szerzői jogi védelem időtartama már 95 év. Európában ez ne fordulhasson elő. Utasítsuk el a 95 évre vonatkozó követelményt és utasítsuk el az egész irányelvet!

Az is kérdés a számomra, vajon a Bizottság készített-e arra vonatkozó hatáselemzést, hogy a jövőbeni bevételek mekkora része kerül az egyes művészekhez, és mekkora részét tartják meg a nagy vállalatok.

Manolis Mavrommatis (PPE-DE). - (EL) Biztos úr, mint a vita alatt nyilvánvalóvá vált, a szellemi tulajdon védelmi idejének meghosszabbításáról kialakult vélemények eltérőek.

Még egyszer szeretnék rámutatni, hogy az irányelv elfogadása nem érintené a fogyasztókat, és nem vezetne a hangfelvételek árának emelkedéséhez. Mindannyian arra törekszünk, hogy az érintett jogok védelmi idejét a várható élettartam növekedéséhez igazítva meghosszabbítsuk. A szellemi tulajdon a szerző halála után 70 évig védelem alatt áll, bizonyos mértékű bevételhez juttatva a családot. Az előadóművészek jogaira vonatkozó jelenlegi védelmi idő, amely a felvételtől számított 50 év, ezért rendkívül rövid. Ezért gondolom úgy, hogy a 70 évben megállapított kompromisszumos megoldás jó elképzelés lenne.

Szeretném továbbá felhívni a figyelmüket a színészekre vonatkozó készülő tanulmányra és egy esetleges, 2010-ben előterjesztendő irányelvjavaslatra. Én is úgy vélem, hogy a színészi előadást védeni kellene, különösen abban a korban, amikor a művészi alkotás ilyen nagy jelentőséggel bír, és amikor a technológiai fejlődés segítségünkre lehet a színészek bevételeinek biztosításában.

Végezetül bízom az Európai Bizottság együttműködésében az új irányelvjavaslat tekintetében.

Glyn Ford (PSE). - Elnök úr, hadd tegyem világossá: támogatom a szerzői jog védelmének 50 évről 70 évre történő meghosszabbítását. A problémám azonban az, hogy ki fog ebből profitálni?

Örömmel fogadom, hogy a Musician's Union követelésének megfelelően a kísérő zenészek részesülnek a profit 20%-ából. A probléma a multinacionális lemezkiadó vállalatok és a vezető zenészek közötti egyensúly. Sokan közülük 30-40 éve írták alá a szerződéseket, amelyek a forgalmazói ár 8%-át biztosították a számukra, úgy, hogy a vállalatok a felelősek az előállításért, a terjesztésért és az értékesítésekből származó pénz begyűjtéséért. Most ugyanezeknek a multinacionális vállalatoknak több millió euró hull az ölébe anélkül, hogy bármit is kéne érte tenniük, hiszen az új digitális korszakban semmit sem kell tenni ezért. A technológiai változások következtében rég feleslegessé vált ipari struktúra alapján Nottingham seriffje lett a nyertes, nem Robin Hood. A művészeknek lehetővé kellett volna tennünk, hogy visszaszerezzék tulajdonukat, melynek létrehozása egyedül az ő érdemük.

Christofer Fjellner (PPE-DE). - (SV) Elnök úr, egyvalamit tegyünk világossá. A szerzői jog védelmi idejének meghosszabbítása nem eredményezne több vagy jobb zenét. Őszintén, melyik 25 éves zenész mondaná: „nem csinálom meg ezt a felvételt, mert csak 75 éves koromig fizetnek utána, nem pedig 120 éves koromig”? Ez még a szegény zenészeket sem ösztönzi, hiszen nem az ő lemezeik fogynak még készítésük után több mint 50 évvel is. Ellenben ösztönzi a nagy lemezkiadó vállalatokat, vagy azokat, akik már amúgy is sokat kerestek a felvételeik után. Úgy vélem, hogy ez teljes mértékben aránytalan.

Ha valaki most feltalálja a rák ellenszerét – az orvosi Nobel-díj megszerzésén túl – találmányára nem több mint 20 év védelmi időt kapna, miközben valaki, aki létrehoz egy felvételt, találmányára, jobban mondva a felvételre 95 év védelmi idő járna. Ez teljesen aránytalan. Azzal egyetértek, hogy 70 év jobb, mint 95, de véleményem szerint a legjobb lenne, ha a javaslat egészét elutasítanánk.

Charlie McCreevy, a Bizottság tagja. – Elnök úr, szeretném azt gondolni, hogy tanultam egyet s mást európai biztosi pályafutásom során. Némelyek ugyan határozottan állítják, hogy ez nem így van, azonban én úgy gondolom, valóban sokat tanultam.

Az egyik dolog, amit biztosan megtanultam, hogy minden, ami a szellemi tulajdonnal kapcsolatos kérdéseket érinti, számos csapdát rejt. A szellemi tulajdonnal kapcsolatos jó néhány kérdés került elő a Parlamentben és a Miniszterek Tanácsában, melyekkel biztосként, illetve azt megelőzően az ír kormány minisztereként szembesültem, a kérdések némelyike pedig immár 20–30 éve terítéken van. Azt tehát megtanultam, hogy a téma bármelyik aspektusa rendkívül nagy érdeklődést vált ki, rengeteg vitát generál és megosztja a parlamenti képviselőket, a tagállamokat és az érdekelteket egyaránt.

Megtanultam, hogy ezen a területen rendkívül nehéz bármivel is foglalkozni, és elfogadható megoldásokra törekedni. Biztosi pályafutásom alatt bizonyos területeken számos alkalommal sikertelenül próbáltunk megállapodásra jutni.

Mindezek fényében cseppet sem vagyok meglepve a vita során minden oldalról megnyilvánuló érvek mélységén és komolyságán, hiszen bármely, a szellemi tulajdon kérdésköréhez kapcsolódó téma minden egyes alkalommal hasonló vitákat generál, és azok az emberek, akik a Crowley úr által előterjesztett kompromisszumos javaslat ellenzői között vannak, a szellemi tulajdonra vonatkozó más kérdésekben az ellentétes oldalon lesznek.

Az ilyen típusú vitákban tehát nagyon érdekes látni, hogy vannak olyanok, akik egy bizonyos álláspontot képviselnének a szellemi tulajdon egyéb kérdéseiben, itt viszont attól eltérő véleményt fogalmaznak meg, hiszen ez egy nagyon nehéz téma, és nem is vonom kétségbe a közreműködők őszinteségét.

Nincs értelmű pontról pontra végigmenni a felvetett kérdéseken és megvitatni őket, mert a bizottságban már agyontárgyaltuk mindegyiket. Crowley úr és a többi előadó egyvalamit biztosan megtettek, mégpedig azt, hogy rengeteg időt szenteltek a kérdésnek. A Parlament kivételesen sok időt és kivételesen sok energiát fordított rá, valamint sok asszisztens és jó néhányan az én főigazgatóságomban kivételes erőbedobással dolgoztak azért, hogy megpróbáljunk elérni egy vélekedésünk szerint elfogadható kompromisszumot.

Néhány kérdésre azért kitérnék. Hadd ugorjak át néhány pontot az elején, amelyek nem annyira ehhez a vitához kapcsolódnak, hanem inkább a korábbi vitát övező kérdésekhez, amelyeken keresztül ez a javaslat megszületett.

Biztosíthatom önöket arról, hogy az előadóművészek voltak azok, akik arra kértek, hogy terjesszünk be egy javaslatot – erről az oldalról indult az intenzív lobbitevékenység.

Amennyire különböző vélemények uralkodnak itt a Parlamentben és a tagállamokban, ugyanezt a véleménykülönbséget tapasztaltam saját főigazgatóságomban is, amikor először felmerült a kérdés, és az itt előterjesztett különböző álláspontok nagy része ott is előkerült. Úgy gondolom, ez természetes: ha ez ilyen eltérő véleményeket generál itt és a tagállamokban is, akkor egy főigazgatóságtól sem várhatunk mást.

Azonban meglehetősen intenzíven lobbiztak nálam egyszerű előadóművészek. Igen, nagy ismertségű előadóművészek is jöttek hozzám és támogatásukról biztosították az ügyet, mert az egyszerű előadóművészek úgy gondolták, hogy jobb lenne, ha ebben a bizonyos kérdésben nagy nevek is melléjük szegődnének, de az egyszerű előadóművészek – a kísérő zenészek, akikről a legtöbb ember még csak nem is hallott – voltak a legnagyobb lobbisták. Úgy gondolom fontos itt megjegyezni, hogy – ahogy Heaton-Harris úr is utalt rá – 38 000 kísérő zenész támogatja ezt a javaslatot.

Döntenünk kellett, hogy milyen irányba induljunk el. Állítom, hogy a legtöbb ember ismeri a négy kedvenc dala vagy hangfelvétele énekesét, de kétlem, hogy sokan tudnák, ki írta azokat. Az dalok szerzői azonban életük végéig és utána még 70 évig birtokolják a szerzői jogot.

Ha most megneveznék hat dalt a legnépszerűbbek közül, kétlem, hogy bárki is lenne itt a Parlamentben, aki meg tudná mondani, ki írta azokat, ellenben bárki, aki ismeri az adott felvételt, meg tudná mondani, hogy azt ez és ez énekelte. A szerző egész életére plusz 70 évre szerzői jogi védelmet kap, az előadóművész viszont csupán az előadástól számított 50 évre.

Bármilyen morális szempontból nézzük, ez nem tekinthető méltányosnak. Néhányan csupán egy slágerig jutottak, valamikor 21–22 éves korukban, aztán teljesen eltűntek, és nem kerestek valami sokat az egészen. Úgy gondolom, méltányos lenne, hogy életük alkonyán, úgy 70 éves korukhoz közeledve, vagy azon túl, egy kis többletbevételhez jussanak. Végiggondolhatjuk az összes szakmai és intellektuális érvet, de a méltányosság alapján úgy vélem, hogy ez a legerősebb érv.

Mint ahogy Crowley úr és mások említették, őszinte szándék vezérelte a kérdések – köztük néhány igen kényes kérdés – megoldására tett kísérletet. A tőlünk telhető legtöbbet megtettük a javaslat kidolgozásakor. Crowley úr a megállapodások és kompromisszumok kialakítására törekedve rendkívül sok munkát fektetett ebbe a témába, kitartóan és keményen dolgozott.

Szeretnék kitérni néhány felvetett kérdésre.

Neena Gill, aki nagyon támogató volt a jelentéssel kapcsolatban, amiért köszönetet szeretnék mondani, említette a „felhasználod vagy elveszíted” záradékot, amely egy év múltán lép életbe, azonban a tagállamok a végrehajtás során lehetővé tehetik, hogy három vagy hat hónap után lépjen életbe.

Bowles képviselőasszony úgy érzi – egy pillanatra sem vonom kétségbe ebbéli őszinteségét –, hogy nincs abban a helyzetben, hogy megszavazza ezt a javaslatot, illetve a Brian Crowley által előterjesztett kompromisszumos javaslatot. A szerződések ügyét említette. Nos, én nem gondolom, hogy a szerződések problémája miatt használhatatlan a javaslat. Ez valóban olyan téma, ami egy következő kezdeményezés tárgyát képezhetné, amennyiben – és kizárólag abban az esetben –, ha ez a javaslat sikeres lesz.

Lichtenberger képviselőasszony kitűnő beszédet tartott. Szeretném felhívni a figyelmét arra, hogy 2000 euró nem filléreket jelent egy kísérő zenész számára. Az alap ötletét, ahogy már korábban is említettem, 38 000 kísérő zenész támogatja, és úgy gondolom, ők csak tudják.

Medina Ortega tapasztalt politikusként igen jól rátapintott egy fontos kérdésre, és én egyetértek vele abban, hogy olyan javaslattal kell előállnunk, amely jó eséllyel megállja a helyét a Miniszterek Tanácsában is. Ahogy rámutatott, realistáknak kell lennünk, hiszen, tekintettel az ott meglévő különböző álláspontokra, olyan javaslatot kell előterjesztenünk, amelynek reális esélye van arra, hogy átjut a Miniszterek Tanácsán, és ezt az észrevételét igen szemléletesen és jól fogalmazta meg.

Scmidt és Musacchio képviselő urak a lemezkiadók jelenlegi üzleti modelljével kapcsolatos kérdéseket feszegették, azonban mi nem támogatjuk a lemezkiadók jelenlegi üzleti modelljét. A 70 éves időtartam bármilyen innovatív üzleti modellt lehetővé tesz.

Holm úr utalt arra az eshetőségre, hogy bírságot kellene fizetni például a *Happy Birthday* elneveléséért, de azt gondolom, hogy ezen a ponton különböző dolgokat kevert össze. Itt nem a dalról van szó, hanem csupán egy előadóművész által készített felvételtől, tehát Holm úr elnevelheti a *Happy Birthday*-t ahányszor csak akarja és ezért semmilyen módon nem fenyegeti a megbírságolás veszélye. A javaslatban az előadóművész felvételéről van szó, nem a szerzőéről.

Mavrommatis számos észrevételt tett, amelyeket mi is végiggondoltunk, de úgy vélem, hogy a 70 év a legmegfelelőbb az élettartam tekintetében.

Végezetül köszönetem és nagyrabecsülésem szeretném kifejezni az úgy hatékony kezeléséért mindazoknak, akik az Európai Parlament munkájában részt vettek. Az eredmény a Brian Crowley által előterjesztett kompromisszumos javaslat, és úgy vélem, hogy a javaslat az alkotóközösségünkre vonatkozó jogalkotási keretek javításának szándékáról tanúskodik. Úgy gondolom, hogy a jövő igazolni fogja, hogy az alkotók védelme helyes döntés volt, valamint hogy a jogkezelési infrastruktúra hatékonyságának növelése be fogja bizonyítani, hogy tévedtek, akik azt állították, hogy a védelem megerősítése az on-line kultúra virágzását gátolja majd.

Szeretnék köszönetet mondani mindenkinek, akinek szívügye volt az a vita, különösen az előadónak, Brian Crowley-nek, nem csak azért, mert írországi kollégám és régi barátom, hanem mert rendkívül sok munkát fektetett abba, hogy megpróbálja a lehető legkülönbözőbb egymással versengő parlamenti érdekcsoport számára elfogadhatóvá tenni ezt a kompromisszumot, és mert elősegített egy olyan kompromisszumot, amelynek – ahogy Medina Ortega úr fogalmazott – reális esélye van arra, hogy a Miniszterek Tanácsában is elfogadják.

Brian Crowley, előadó. – Elnök úr, ismét köszönetemet szeretném kifejezni képviselőtársaim felé a vitában való részvételükért. Sajnálatos módon dacára minden vitának, javaslatnak, módosításnak és a módosítások módosításának, valamint a véghezvitt változtatásoknak, néhány képviselőtársunk még mindig nem értette meg, milyen előrelépések történtek. Azt kell, hogy mondjam, személyes szinten mindenki álláspontját tiszteletben tartom és megértem, milyen megfontolások vezérelték azokat.

Ez azonban kissé nehezemre esik akkor, amikor a képviselőtársaim által benyújtott módosításokhoz a *Financial Times* egyik cikke van mellékelve, melyben kifejtik, hogy a szerzői jogok ellen kell szavaznunk, miközben a cikk alján az áll, hogy „szerzői jogok által védett”. Még a *Financial Times* is, amely ellenzi a szerzői jogi védelmet, vagy a védelem meghosszabbítását, a szerzői jog eszközét használja!

Hasonlóképpen a fogyasztói szervezetek is amellet érvelnek, hogy helytelen a szerzői jogi védelem meghosszabbítása, mert ütközik a fogyasztók jogaival és korlátozza a fogyasztók választását, szintén figyelmen kívül hagyva azt a tényt, hogy a szerzői jog már létezik és az említett jogok, illetve a védelem már érvényben vannak.

Hasonlóképpen, némely képviselőtársam arról beszél, hogy milyen módon gátolja majd ez az innovációt és az alkotószellemet, de hogyan alkotnak majd az emberek bármit is, ha nem tudják megvédeni a jogukat? Hogyan teszik, ha nem tudják megvédeni az alkotásukat?

Hasonlóképpen, azoknak, akik a lemezkiadó iparban történő kereskedésről beszélnek, végre fel kéne ébredniük. Ez így volt a kezdetektől. Már a hangfelvételek megszületése előtt, amikor még csak kottát lehetett vásárolni, már akkor is fizetni kellett egy bizonyos összeget, amely a zene szerzőjéhez jutott és valahányszor előadták a darabot, az előadóművésznek is jutott belőle egy rész.

Amiről beszélünk tehát, az az egyensúly és méltányosság beillesztése a képletbe, hogy biztosítsuk azoknak a jogait, akik a leggyengébb szerződési és végrehajtási feltételekkel rendelkeznek, és akik zenei pályájuk vége felé közelednek, annak érdekében, hogy védelmi és használati jogot élvezhessenek.

Fontos, hogy az emberek felismerjék, hogy az új technológia előretörése – amelyet mindannyian örömmel fogadunk, hiszen fantasztikus előrelépés – nem azt jelenti, hogy jogom van valamit megkapni úgy, hogy semmit nem adok érte. Régen, ha bement volna valaki egy hanglezetboltba, leemelt volna egy CD-t vagy egy hanglezet és kísétált volna vele az ajtón, elfogták volna bolti lopásért; a zenék ingyenes letöltése az internetről, anélkül, hogy fizetnénk érte valakinek, ennek megfelelő tett.

Arról van szó, hogy lehetővé tesszük, hogy a megfelelő mechanizmusok a helyükre kerüljenek.

Szeretnék köszönetet mondani Jacques Toubonnak, Neena Gillnek és valamennyi kollégámnak a segítségükért és támogatásukért, valamint különösen hálás vagyok Medina Ortega képviselő úrnak hasznos iránymutatásaiért és tanácsaiért, melyekkel kíségetett a probléma spanyol vonatkozásaival kapcsolatban.

Elnök. – A napirendi pontot ezzel lezárom.

A szavazásra holnap, 12.00 órakor kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (PSE), írásban. – (PL) A javaslat célja az európai művészek támogatása a hangfelvételekre vonatkozó védelmi idő 50 évről 70 évre történő meghosszabbításán keresztül.

A dokumentum egy, a kíséző zenészek számára létrehozandó alapról is szól, amelyet a producerek a szerzői jog meghosszabbításából származó éves bevételek legalább 20%-nak megfelelő hozzájárulásából tartanának fenn. Ötven évvel a hangfelvétel bemutatása után az előadó felbonthatja a szerződést, amennyiben a producer nem értékesíti a hangfelvételt.

Ezek új, azonban csupán kozmetikai változtatások a szerzői jog területén, amely sürgősen alapos felülvizsgálatra szorul. A szerzői jog az internet előtt létezett, s egy másik korszakra volt alkalmazható. Most a kérdés új megközelítésére van szükség.

A jelenlegi jogalkotás, beleértve a 2006. december 12-i, 2006/116/EK irányelvet is, nem temeti be a joghézagot, amely az új technológia fejlődése révén keletkezett. Amennyiben az Európai Parlament elfogadja a Crowley-jelentést, lehetővé válik egyfajta multikulturális védelem, amely versenyképességünk növekedését segíti a nemzetközi zeneiparban. A Parlament arra is felkérte a Bizottságot, hogy készítsen elemzést arra vonatkozóan, hogy mennyire van szükség a védelmi idő meghosszabbítására az audiovizuális szektor előadóművészei és producerei esetében. Legkésőbb 2010. január 1-jéig a Bizottságnak elő kell terjesztenie az elemzés eredményeiről szóló jelentést az Európai Parlamentnek, a Tanácsnak és az Európai Gazdasági és Szociális Bizottságnak. A szerzői jog alapos felülvizsgálata még mindig várat magára.

18. A városi mobilitásra vonatkozó cselekvési terv (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont Gilles Savary jelentése (A6-0199/2009) a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság nevében a városi mobilitásról szóló cselekvési tervről (2008/2217(INI)).

Gilles Savary, előadó. – (FR) Elnök úr, biztos úr, köszönöm. Némiképp szokatlan stílusgyakorlatra vállalkozott az Európai Parlament ezzel a jelentéssel, mivel – amint Önök is emlékeznek rá – a városi mobilitás kérdését először a közlekedéssel foglalkozó biztos, Jacques Barrot vetette fel immár két éve, aminek eredményeként az Európai Bizottság kidolgozta a zöld könyvet, és következtetéseit 2007 tavaszán terjesztette elénk. E következtetésekkel Parlamentünk saját kezdeményezésű jelentése foglalkozott, amelyet képviselőtársam, Rack úr dolgozott ki, aki ma is itt ül közöttünk.

Az európai intézményrendszer szerint a zöld könyvet fehér könyvnek kell követnie, és jelen esetben az Európai Bizottságnak a városi mobilitásról szóló cselekvési tervre irányuló javaslata került elénk.

Köszönettel tartozom a jelenlévő Tajani úrnak, hogy decemberben figyelmeztetett arra, hogy politikailag nem lehetséges a Bizottság számára, hogy azonnal javaslatot nyújtson be. Ez érthető: egyes tagállamok egyéni indokokból fenntartásukat fejezték ki most, hogy közelednek az európai választások, de a Parlament felvette a kesztyűt.

Szeretnék köszönetet mondani jelenlévő képviselőtársaimnak is, minden képviselőcsoportban, különösen a koordinátoroknak, és a Regionális Fejlesztési Bizottságnak, hogy támogatták a javaslatomat, amely a megszerzett előnyünkre épített, és azt mondta, hogy ha a Bizottság többé nem tud kezdeményező szerepet vállalni, nekünk kell.

Amit ma javasolni készülünk, némiképp újdonság. Nem tudom, van-e erre precedens ebben a Házban. Mi fogjuk javasolni a Bizottságnak azt a cselekvési tervet, amelyet a Bizottságnak kellett volna javasolnia nekünk.

Természetesen egy ilyen saját kezdeményezésű jelentéstől semmilyen jogi eredményt nem lehet várni. Azzal, hogy rendkívül pontos javaslatokat tartalmazó, nagyon gyakorlatias cselekvési tervet terjeszt elő, a Parlament semmi mást nem remélhet, mint hogy meghallgatják, mivel a Parlament nem a végrehajtó hatalom, nem az Európai Unió kormánya – ez ugyanis a Bizottság szerepe.

El kell mondanom másfelől, hogy az utóbbi néhány hónapban óriási támogatást szereztünk az ebben a kérdésben érdekelt szervezetektől. E szervezetek többek között – ezt azon képviselőtársaim kedvéért szeretném kiemelni, akiknek még mindig fenntartásaik vannak e kezdeményezéssel kapcsolatban – helyi önkormányzatok, és a helyi önkormányzatokat képviselő valamennyi szervezet, azokban az országokban is, amelyek a szubszidiaritásra hivatkozva próbálják megmagyarázni nekünk, hogy ez a cselekvési terv szóba sem jöhet.

Ezért azt hiszem, hogy a helyi önkormányzatok is felismerték, hogy a városi mobilitás a XXI. század valószínűleg egyik legfontosabb kihívása. Miért is? Mivel ma az európaiak 60%-a városi közösségben él. 2020-ban ez a szám adat 80%-ra emelkedik, és mi, az Európai Unió olyan jogalappal rendelkezünk, amely szerint együttesen felelünk a tagállamokkal és a helyi önkormányzatokkal a közlekedési politikáért.

Mi, európaiak, lemondunk-e arról, hogy bármilyen halvány ötletünk legyen vagy bármilyen csekély kezdeményezést tegyünk olyan területeken, amelyeken a közlekedés jelenti majd a legösszetettebb és vitathatatlanul a legalapvetőbb problémákat az elkövetkezendő években? Úgy véljük, nem, és az Európai Parlament ezért nem akarja, hogy csendben maradjunk, hogy hallgassunk a városi mobilitásról, sokkal inkább azt akarta tőlünk, hogy e kezdeményezéssel felkérjük a Bizottságot arra, hogy a kérdést a következő ciklusban is kezelje prioritásként.

Szeretnék köszönetet mondani minden koordinátornak, mivel szokatlan módon dolgozunk együtt, nagyon is az árral szemben, és a benyújtott jelentés széles körű támogatást szerzett a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottságban.

Szeretném elmondani, hogy ez a jelentés a szubszidiaritás elvén alapul. Nem is lehet kérdés – igen, tudom, lejárt az időm, de remélem, elnök úr, megbocsát az előadónak – hogy Európa bármilyen városi közlekedéssel kapcsolatos döntést a helyi önkormányzatok nevében hoz meg.

Én magam is helyi szinten megválasztott képviselő vagyok, és rendkívül elkötelezett a helyi önkormányzatok igazgatásának szabadsága irányában, amint azt azok a kampányok is mutatják, amelyeket itt e Házban folytattunk különösen Pieczyk úrral, aki szintén tagja a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottságnak. Azt hiszem azonban, hogy Európa ösztönözheti, javíthatja az információ és a legjobb gyakorlatok cseréjét, és ez javaslatunk lényege, amelyet hamarosan vázolni fogunk.

Antonio Tajani, a Bizottság alelnöke. – (FR) Elnök úr, először is szeretnék köszönetet mondani Savary úrnak a munkájáért. Szeretnék köszönetet mondani neki azért az elkötelezettségért, amelyet a nagyvárosok és a városok közlekedéséről szóló európai politika előmozdítása iránt tanúsított. Ez nem másodlagos kérdés: ha ugyanis fel szeretnénk nőni az európai közlekedés jelentette kihíváshoz, dolgoznunk kell a városi közlekedés területén.

Ezért szeretnék először is Savary úrnak köszönetet mondani. Megismétlem: köszönet illeti őt, előrelépést tettünk a városi közlekedés területén, és a mai jelentés, amelyről holnap szavaznak, nagyon fontos üzenet, olyan üzenet, amelyet meg kell hallgatnom, és remélem, pozitív választ adhatok a következő ciklusban Savary úrnak az elkötelezettségét illetően. Hálás vagyok még egyszer a városi közlekedés területén végzett munkájáért.

Most az anyanyelvemen folytatom.

a Bizottság alelnöke. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a városi közlekedés egyértelműen része az Európai Unió közlekedési rendszerének, mivel az egész rendszer gyakori kezdő- és végpontja a nagyvárosok területe, és útközből is számos nagyvárost érint. Ebből eredően fontos nem csak a városi élet szempontjából foglalkozni a városi mobilitással, hanem a valamennyi típusú közlekedés szempontjából, ideértve a nagy távolságra irányuló közlekedést is.

Az éghajlatváltozás elleni küzdelem, a kereskedelem megkönnyítése, az energiaellátás biztosítása, a polgárok mobilitási igényeinek teljesítése, a torlódásokkal összefüggő problémák csökkentése és a demográfiai változások kezelése mind alapvető jelentőségűek az európai politika számára, és a városi területek mobilitása szorosan összefügg mindezen kihívásokkal.

Pontosan ebből az okból terjesztette elő a Bizottság 2007 szeptemberében a városi mobilitásról szóló zöld könyvét, és a zöld könyv elfogadását követő konzultáció azt mutatta, hogy széles körben egyetértünk abban, hogy az Európai Uniónak szerepet kell vállalnia e területen. E következtetést támasztja alá az Önök Rack úr vezetésével kidolgozott állásfoglalása a városi mobilitásról szóló zöld könyvről, amelyet 2008. július 9-én fogadtak el.

A könyv célja az volt, hogy lerakja a városi mobilitásról szóló cselekvési terv alapjait; az a tény, hogy a Parlament saját cselekvési tervet dolgozott ki a bizottsági javaslat előtt, nagyon erős politikai üzenetet hordoz, ezért is hangsúlyoztam Savary úr előadóként elvégzett munkájának jelentőségét, mivel arra mutat, hogy a Parlament mekkora jelentőséget tanúsít egy olyan munkának, amelyet semmi esetre sem hanyagolhatunk el.

Amit azzal Önök is tisztában vannak, támogatom a városi mobilitás kérdését, és egy megfelelően kidolgozott cselekvési terv gyors elfogadását. Szeretném megismételni, hogy ez a Bizottság 2009. évi munkaprogramjában szerepel, és remélem, hamarosan el is fogadjuk. Savary úr rendkívül jól fogalmazta ezt meg hozzászólásában: még mindig ellenállnak néhányan az európai intézményekben, mivel azt hiszik, hogy egy ilyen cselekvési terv sértene a szubszidiaritás elvét. Nem hiszem, hogy ez kérdés lehet, különösen, ha a szubszidiaritás szó latin gyökerét nézzük, a *subsidiium* ugyanis segítséget jelent. Európai intézményekként az a feladatunk, hogy segítsük a helyi intézményeket a sikeresebb munkavégzésben. Az, hogy segítünk valakinek, nem jelenti, hogy a helyébe lépünk, azt jelenti, hogy hozzájárulunk a probléma jobb megoldásához!

Anélkül, hogy a javaslattal kapcsolatban részletekbe bocsátkoznék, megerősíthetem, hogy cselekvési tervünk azokon a tevékenységeken fog alapulni, amelyeket már egy ideje folytatunk, és azokat egy átfogóbb kontextusba helyezzük, arra törekedve, hogy megjelenítsük azt az európai szemléletet, amely még mindig hiányzik a városi mobilitással kapcsolatos európai cselekvésből. Ily módon a politikai keretrendszer az olyan területeken folytatott jövőbeni cselekvések számára is meg kell tervezni, amely területeken a közösségi szintű fellépés hasznos, vagy inkább alapvető.

Az Önök jelentése mindenképpen jelentős adalék belső megbeszéléseinkhez, és biztosíthatom Önöket, hogy számos javaslatát figyelembe tudjuk majd venni. Természetesen vannak olyan szempontok és részletek, amelyeket tovább kell pontosítani, illetve meg kell vitatni. Garantálom, hogy alaposan átgondoljuk javaslataikat, a Régiók Bizottságának ajánlásával együtt, amely Bizottsággal Önök is konzultáltak.

A mai szavazás nem zárja le a témában folytatott párbeszédünket. Ahogy a Bizottság munkája halad, ígérem, kapcsolatban maradok Savary úrral és azokkal a képviselőkkel, akik közelebbről figyelemmel kísérték a közlekedési ágazatot, így a Bizottság által elfogadott terv összhangban lesz a Parlament által elfogadottal, és valódi minőséget tükröz majd. Végül, hadd mondjam el még egyszer, tervünk nem azt mutatja majd, hogy a Bizottság a helyi szervek helyébe lép, csak azt, hogy a Bizottság segítséget szeretne nyújtani a helyi szervezetek munkájuk javításában, azzal, hogy megosztja azokat az információkat és legjobb gyakorlatokat, amelyek jobb életminőséget biztosítanak polgáraink számára, és megkönnyítik a városokon belüli, a városokon kívüli és a városokon áthaladó közlekedést. Ezért köszönetet mondok az Európai Parlamentnek az elvégzett munkájáért, és a tervvel kapcsolatban tartandó szavazásért.

Jean Marie Beaupuy, a Regionális Fejlesztési Bizottság véleményének előadója. – (FR) Elnök úr, biztos úr, Savary úr, hölgyeim és uraim, egy parlamenti közgyűlésen vagyunk, amelynek az a feladata, hogy szövegekről szavazzon, biztos úr, és elsősorban azért vagyunk a parlamenti közgyűlésen, hogy ezeket a szövegeket végrehajtsák.

Megjegyeztük ma, hogy az Ön elődje által a zöld könyvvel kapcsolatban végzett kiváló munka és az azt követő körülbelül 400 hozzászólás után a munka alig folyt tovább, annyira nem, hogy – amint Ön is elismerte – az is különös volt, hogy a Parlament nyilatkozik.

A természet valóban fél az üres terektől, ezért ha az Európai Bizottság nem végzi el a munkáját, az Európai Parlamentnek kell, és ebben a tekintetben el kell mondanom – és ezt Ön is elmondta, biztos úr –, hogy Savary úr munkája rendkívül hasznos, mivel ténylegesen biztosította az Önök számára mindazt az anyagot, ami a cselekvési terv megszövegezéséhez szükséges.

Nem arra gondolok itt, hogy szerepcsere zajlik a Bizottság és a Parlament között, de meg kell jegyeznünk, hogy noha a Lisszaboni Szerződést még el kell fogadni, a Parlament ténylegesen egy kicsivel több hatalomra tesz szert.

Savary úr munkája azért kiváló, mert újra figyelembe veszi a Regionális Fejlesztési Bizottság számos javaslatát.

Azt várjuk Öntől – a szubszidiaritás tiszteletben tartása mellett természetesen –, hogy egy útmutatót terjesszen elénk. Ez nagyon hasznos lesz. Nem az lesz a célja, hogy a helyi önkormányzatokat korlátozza, hanem az, hogy segítsen nekik. Szeretnénk, ha mutatókat dolgozna ki a számunkra, nem kényszer jelleggel, hanem támogatásként. Mindenekelőtt azt is várjuk, hogy bemutassa nekünk a közlekedési terv alkotóelemeit is. Néhány országban vannak ilyenek, néhány országban ezek még kötelezőek is, és abszolút életbevágóak.

Szeretnék erre egy példát hozni. A városi lakhatással foglalkozó képviselőcsoportok közötti csoportosulásban, amelynek elnöke vagyok, felhívtuk a figyelmet a városok elmúlt néhány évben tapasztalható növekedésére: 10 év alatt a városok növekedése Luxemburg területének háromszorosát érte el. Hogyan is kapcsolódik ez a ma esti vitánkhoz? Nagyon is szorosan, hiszen a városlakók pontosan 20%-kal utaznak többet naponta a városi növekedésnek köszönhetően, és több mint 70%-uk saját autóját használja erre.

Ezzel csak azt szeretném mondani, hogy amikor a Regionális Fejlesztési Bizottság arra kéri Önt, hogy az integrált megközelítéssel egyidejűleg vegye figyelembe a közlekedési terveket is, olyan általános elvet állapít meg, amelyet reményeink szerint Ön figyelembe vesz cselekvési tervében.

Ez a kérdés természetesen felvetődött a városi lakhatással foglalkozó képviselőcsoportok közötti csoportosulásban is, és szeretnénk halánkat kifejezni előre is, hogy itt is figyelembe veszi az integrált megközelítést.

Nem válaszolt a kérdéseinkre ma, biztos úr. Amit ma Ön tett, az egy langyos kötelezettségvállalás; az elvek tekintetében elég határozott volt, de semmilyen garanciát nem adott nekünk.

A helyzet azonban súlyos. Miért is? Mert 400 millió európai él városokban, és ez a 400 millió európai olyan életfeltételekkel néz szembe, mint amilyen ez is, hogy órákat kell vesztegetnie nap mint nap a dugóban. Tudjuk, hogy ezek a torlódások a GDP 1%-ába kerülnek. Akkor, amikor helyreállítási tervről, gazdaságélénkítési tervről beszélünk, milliárdokat herdálunk el.

Gyorsabb fellépésre van szükség, biztos úr, mivel a városi mobilitási cselekvési tervek döntő fontosságú részét képezik a gazdaságélénkítési tervnek, de életbevágóak az éghajlatváltozásban rejlő kihívás szempontjából is, mivel – amint Ön is rámutatott – a szennyezés 40%-át városok okozzák. A biztonsági szempontot sem szeretném elhanyagolni, mivel háromból két közlekedési baleset városokban történik. Tudjuk, hogy egy haláleset közel 1 millió euróba kerül, és egy súlyos sérülés több mint 1 millió euróba, ebből Ön is láthatja, hogy a városi mobilitás kihívása mekkora gazdasági és humán költséget jelent évente.

Így, mindezen gyakorlati okokból, az európai választások előestéjén arra kérjük Önt, biztos úr, hogy ha lehetséges a ma esti vita lezárásakor, menjen messzebb javaslataival és ígéreteivel, ne csak általános ígéretet tegyen, hanem vállaljon kötelezettséget egy cselekvési tervre, az Ön cselekvési tervére, hogy polgártársainkat is ösztönözze a június 7-i szavazásra.

Reinhard Rack, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, csatlakozom az előadóhoz, Gilles Savaryhoz, és sajnálatomat fejezem ki, amiért a Bizottság nem vitte keresztül az integrált cselekvési tervre irányuló eredeti tervét.

Nagyno sok jó okot találunk arra, hogy az érintettek, a helyi önkormányzatoktól az Európai Unióig, miért szeretnék javítani a városi közlekedés feltételein. Tudjuk, hogy a legtöbb európai városokban él, és hogy a jelenlegi közlekedési feltételekre mindent el lehet mondani, csak azt nem, hogy optimálisak lennének. Ezért született elvi egyetértés arról, hogy a Parlament kezdeményezésére integrált javaslatokat teszünk a tervvel és Savary úr jelentésével kapcsolatban. Köszönöm neki elkötelezettségét és konkrét javaslatait.

Ugyanakkor szeretném teljesen egyértelművé tenni, hogy az, amitől sokan félnek, vagy amitől úgy vélik, félniük kell, nem fog megtörténni. Senki sem szeretné elvenni a jogot az önkormányzatoktól vagy a helyi és regionális hatóságoktól, hogy a közlekedési feltételeket kialakítsák. Pusztán segítséget szeretnénk nyújtani európai oldalról annak biztosítására, hogy a fellépésre ésszerű közös szabályok alapján kerül sor ott, ahol az önkormányzat, a város vagy a regionális közigazgatási egység azt ésszerűnek tartja. A szubszidiaritás elve nincs veszélyben. Amit tenni szeretnénk, védelmezi ezt az elvet.

Ezért a polgárok érdekében továbbra is törekszünk annak biztosítására, hogy ha egy polgár még tíz vagy húsz kilométert utazik Európában, ne kerüljön olyan forgalomcsillapított övezetbe, amelyről úgy véli, hogy ugyanolyan, mint otthon, jöllehet teljesen eltérő szabályokat kellene követnie.

Senki sem szeretne torlódási díjat vagy más szabályokat erőltetni az önkormányzatokra, de amennyiben ezek alkalmazására sor kerül, azokat a polgárok által felismerhető keretben kell használni. Több mint 100 éve egyetértünk abban, hogy a közúti jelzésekre közös megközelítést kell alkalmazni. Ennek így kellene lennie ebben a kérdésben is a jövőben.

Saïd El Khadraoui, a PSE képviselőcsoport nevében. – (NL) Először is szeretnék köszönetet mondani az előadónak, Gilles Savarynak, és mindazoknak, akik a végeredményhez hozzájárultak, az általuk végzett munkáért, és az előadónak különösen azért, hogy állhatatosan kitartott, annak ellenére, hogy a Bizottság jelezte, nem áll szándékában a cselekvési tervet folytatni, legalábbis most, pedig erre olyan régóta várunk.

Szeretném megkérni a Bizottságot, hogy fogadja el az ajánlásokat, amelyekről holnap szavazni fogunk, és azt a lehető leghamarabb váltsa tettekre. Jöllehet a Parlamentben van egy elenyésző kisebbség, és nyilvánvalóan a Bizottságban és a tagállamokban is van néhány ember, akik azt hiszik, hogy egyértelműen el kellene határolódnunk mindattól, ami a városokkal kapcsolatos, de teljesen egyértelmű, hogy Európa hozzáadott értéket kínál, ha jelentős és nagymértékben közös problémák kezeléséről van szó.

A jelentés számos érdekes javaslatot tartalmaz. Az egyik nyilvánvalóan az információ és az összehasonlítható adatok gyűjtése, amelyek révén feltérképezhetjük a problémát. Más javaslatok az ésszerű ötletek cseréjére és támogatására, a technológiai innováció vezérlésére, a rendszerek átjárhatóságának biztosítására, és a városok mobilitási tervek készítésére történő ösztönzésére, valamint a fenntartható mobilitás irányában teendő lépésekre vonatkoznak. Ezek és más példák egyértelműen olyan kérdéseket érintenek, amelyeket európai szinten kell megszervezni annak érdekében, hogy városainkat élhetőbbé, könnyebben elérhetővé és fenntarthatóbbá tegyük. Ezért számítok a Bizottságra abban, hogy ezt végigviszi, és a polgárok érdekét szem előtt tartva kezeli a kérdést.

Michael Cramer, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, én is köszönetet mondok az előadónak.

Az éghajlatváltozással összefüggésben a városi közlekedés központi szerepet játszik, mivel valamennyi káros kibocsátás 70%-áért felel. Csak akkor tudjuk elérni éghajlatvédelmi célkitűzéseinket, ha megváltoztatjuk a közlekedéspolitikánkat az EU-ban. A legnagyobb lehetőség a városokban rejlik, ahol valamennyi, személygépkocsival tett utazás 90%-a 6 km-nél rövidebb, ezért kiváló alkalmat kínál arra, hogy busszal, vonattal, kerékpárral vagy gyalog közlekedjünk.

Nagyon örülünk annak, hogy a többség támogatja azt az elképzelést, hogy a 100 000 lakosnál nagyobb városok csak akkor kapnak uniós pénzt, ha fenntartható mobilitási tervet is benyújtanak. Sajnáljuk, hogy az a javaslatunk nem szerzett többséget, amely szerint 30 km/h általános sebességhatárítást kellene bevezetni, a szubszidiaritás elvével összhangban meghagyva egyúttal a lehetőséget a városok számára, hogy magasabb sebességet írjanak elő egyes utakon. Ez nem csak az éghajlat szempontjából lenne jó, de csökkentené a közúti balesetek számát is. Minden évben 40 000 ember hal meg Európa közútjain, ez éppen 40 000-rel több a kellenél.

Johannes Blokland, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – (NL) Először is szeretnék köszönetet mondani Savary úrnak a közöttünk kialakult jó együttműködésért. Ésszerű jelentést dolgozott ki, az árnyék-előadókkal szorosan együttműködve.

A jelentés egyértelművé teszi, hogy a városi mobilitás a közlekedési ágazat olyan része, amelyben sok kihívás és lehetőség rejlik. Kihívás az európai éghajlatvédelmi célkitűzések, a torlódások ellenőrzése, a forgalombiztonság és a felhasználó-barát tulajdonság, és lehetőség a fenntartható gazdasági fejlődés, és ezzel szoros összefüggésben a belvízi hajózás növekedése tekintetében.

Mivel a jelentés kiváló, és helyesen fordít kellő figyelmet a szubszidiaritás elvére, ezért röviden a városi mobilitás és a belvázi hajózás kapcsolatáról szeretnék szólni. A fenntartható gazdasági fejlődés Európában, és nem kevésbé a közlekedés és a városi térségek területén nagymértékben a belvázi hajózáson múlik majd. Számos európai városban vannak belvázi utak, és ebből következően bennük rejlik az a képesség, hogy a közlekedésben tapasztalható keresletnövekedést fenntartható módon elégítsék ki. Végül is a belvázi hajózás növeléséhez nincs szükség nagyobb infrastrukturális beruházásokra, az nem okoz torlódást az európai városokban, nem növeli az európai városok környezeti és éghajlati problémáit, feltéve, hogy tiszta motort és tiszta üzemanyagot használ. Ha a belvázi hajózási kapacitás már jelen van az európai városokban, azt ki kell használni és támogatni kell.

A városi mobilitás jövője ezért szorosan összefügg a belvázi hajózás jövőjével. Ezért arra kérem az Európai Bizottságot, hogy vegye alaposan figyelembe a belvázi hajózás jelentőségét a városi mobilitásról szóló új jogszabály kidolgozásakor.

Renate Sommer (PPE-DE). - (DE) Elnök úr, már hosszú ideje vitatkozunk a városi közlekedésről az EU-ban. De miért is? Nem is a mi hatáskörünkbe tartozik. A hatáskör eredetileg megosztott, de mivel a lakosság körülbelül 80%-a városokban él, és az éghajlatváltozásnak köszönhetően most ezt át akarjuk venni.

Szerencsére tiltakozásaink hatására letörtük az Európai Bizottság ambícióit a városi közlekedésről szóló cselekvési terv tekintetében. Köszönöm Tajani biztos úrnak az áttekintést. A *subsidere* inkább támogatást és nem előírást jelent, de természetesen ő olaszként ezt jobban tudja, mint én németként felsőfokú latintudással.

Számomra az a legfontosabb, hogy a jelentésünk, a Parlament jelentése hangsúlyozza a szubszidiaritás és az arányosság elvének szigorú betartását. Az európai szintű jogalkotási intézkedések elengedhetetlenek a városi közlekedés szempontjából. Mi támogató intézkedésekért vagyunk itt. Az ötletcsere, valamint a legjobb gyakorlatok cseréjének a biztosítása az, aminek értelme van. Nem kell újra feltalálnunk a biciklit. A városainknak egyedi, saját igényeikhez igazított megoldásokra van szükségük, de ezt csak a helyi szereplők dolgozhatják ki, mivel csak ők tudják, hogy mire van szükségük.

Az önkormányzatoknak nagyon különböző helyzeteket kell figyelembe venniük, ezért elegendő mozgásteret kell biztosítani számukra, különösen, ha a belvárosi kereskedelmet életben akarják tartani. Ez fontos egy város vonzereje szempontjából. Ezért lényeges, hogy ne zárjuk ki a személygépkocsikat, és jobban összpontosítsunk a városi logisztikára. Ezért szeretném, ha több támogatást nyújtanánk a városon belüli kiskereskedelmi logisztikával kapcsolatos kutatáshoz. Ez lenne némi terhet a városról.

Fontos, hogy a demográfiai változásokat is figyelembe vegyük. Társadalmunk folyamatosan öregszik. Változnak a mobilitási és lakhatási igények. Ha csökkenteni akarjuk a forgalmat, az embereknek mindennapi szükségleteiket az otthonukhoz közel kell tudniuk beszerezni, és ez is a kiskereskedelem egyik kihívása. Minden más csak a vidéket támogatná.

Nincs szükségünk a városi mobilitás megfigyelőközpontjára. Nagyon sok pénzbe kerülne, rengeteg papírmunkát generálna, amit egyszerűen csak félretolnának Brüsszelben.

Maria Eleni Koppa (PSE). - (EL) Elnök úr, a városi mobilitásról szóló e jelentés fontos része az életképes európai mobilitásnak, és integráns része a fenntartható növekedési stratégiának és a lisszaboni célkitűzéseknek.

A kihívás abban rejlik, hogy innovatív fellépéseket kell elfogadni, és olyan jogalkotási intézkedéseket kell hozni, amelyek jelentősen javítják a városokban élő polgárok életminőségét. Tény, hogy az európai polgárok mindennapi élete jelentősen nehezebbé vált az utazás, a torlódások, a szennyezés, a zaj és a környezet degradálódása által okozott stressz eredményeként. Ezért egyensúlyt kell találnunk egyrészt a közös közlekedéspolitikának mint a mobilitáshoz való jognak és a gazdasági fejlődés fontos részének fejlesztésére irányuló ambíció, és másrészt a forgalmi torlódások javítását és az éghajlatváltozás leküzdésére irányuló drasztikus lépést magában foglaló integrált megközelítés között.

Röviden, ezzel humánusabb életet teremtünk. Kombinált közlekedési módokat kell kialakítani a lehető leghamarabb, és tájékoztatni kell a polgárokat valamennyi városi közlekedési hálózatról, hogy legyen választási lehetőségük.

Én is szeretnék gratulálni az előadónak e kiváló és alapos jelentéshez, és arra kérném az Európai Bizottságot, ne vesztesse el több időt vagy munkát a cselekvési terv kidolgozásában.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN). - (PL) Elnök úr, gratulálok Savary úrnak a téma kezeléséhez. A közlekedés alapvető probléma a városi térségekben. Ezeket a kérdéseket a szubszidiaritás elvének megfelelően

a hazai, különösen a helyi jogszabályok szabályozzák. A probléma jelentőségét azonban fel kell ismerni, és konkrét segítséget kell nyújtani, valamint meg kell szervezni az európai szintű koordinációt. Ez mind a megfelelő tapasztalatok támogatására, mind az innovatív műszaki és szervezési megoldások előmozdítására vonatkozik.

Konkrét támogatás szükséges a városi térségek intelligens közlekedési rendszereihez, amelyek figyelembe veszik a hatékony forgalomirányítást és a biztonságot is. Hasznos itt a közlekedési potenciál, az információs technológia és a távközlés összekapcsolása. Szintén szükség van még modális megoldásokra, amelyek a tömegközlekedés több módját használják és csökkentik a torlódást a városközpontokban. Úgy vélem, lényeges, hogy a várostervezési modelleket úgy változtassuk meg, hogy a városi közlekedés felhasználóbarát és környezetbarát legyen. Támogatom azt az elképzelést is, hogy konkrét pénzügyi eszközt különítsünk el a városi mobilitás tekintetében a következő pénzügyi tervben.

Emlékezzünk arra, mit is mondott az előadó, hogy az EU lakosainak majdnem 80%-a él városokban. Sok-sok időt elvesztegetnek a közlekedés rossz szervezése miatt. Mi ne raboljuk tovább az ő idejüket.

Antonio Tajani, a Bizottság alelnöke. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, válaszul csak azt tudom hangsúlyozni, hogy elkötelezett vagyok a cselekvési terv 2009-ben történő előterjesztése iránt.

Tisztában vagyok azzal, hogy a képviselők többsége sürgősnek érzi a cselekvést, de amint arra El Khadaroui úr is rámutatott, vannak jogi kifogások több európai intézményben, nem csak a Bizottságban, és ezeket is kezelniünk kell azáltal, hogy meggyőzzük a kételkedőket, hogy egy ilyen cselekvési terv, ismétlem, nem sérti a szubszidiaritás elvét. Elmondom még egyszer, mivel hosszú éveken át tanultam latinul, nagyon is tudom, hogy mit jelent ez a pozitív szó, azt jelenti: „segíteni”.

A mai vitát követően, és Savary úr szövegének elolvasása után tovább szeretnénk haladni ezen az úton. Részemről én nem habozom, de annak érdekében, hogy célunkat elérjük, sok embert kell meggyőznünk, és úgy gondolom erre a legjobb módszer, ha erőteljes politikai, műszaki és jogi érveket terjesztünk elő. A Parlament által kidolgozott szöveg határozottan nagy segítséget fog nyújtani a kifogások elosztatásában, amire biztosan sort tudok keríteni a következő néhány hónapban. A Bizottság így olyan cselekvési tervet ad a polgárok kezébe, amely egyértelműen teljes mértékben figyelembe veszi az Önök elmúlt hetekben-hónapokban végzett munkáját.

Ezért szeretnék újra köszönetet mondani Önöknek, és megerősíteni elkötelezettségemet és óhajomat az iránt, hogy abban az irányban haladjak tovább, amelyet az elődöm és az Európai Parlament is választott, míg biztosítani szeretném, hogy a döntést a lehető legtöbbször támogassák, így a terv még hatékonyabb lesz. Ha azt választjuk, hogy talán néhány héttel korábban fogadjuk el a tervet, de nem minden érdekelt teljes támogatásával, az talán nem a legjobb módszer az általunk kitűzött célok elérésére.

Mindazonáltal úgy vélem, hogy e vitát követően, és a parlamenti döntés után jelentős előrelépést teszünk, és ezért a képviselők többségének igénye – mivel még e vita során is elhangzottak elégedetlen szavak a cselekvési tervről – úgy vélem, kielégíthető lesz az elkövetkezendő hónapokban.

ELNÖKÖL: Diana WALLIS

alelnök

Gilles Savary, előadó. – (FR) Elnök asszony, hölgyem és uraim, természetesen szeretném mindjárt itt, e vita során megnyugtatni Sommer asszonyt. Sok jogszabály került elénk már, amely a helyi önkormányzatokat érintette: a *Stadtwerke*, azaz a kommunális létesítmények versenyeztetése például, vagy a közszolgáltatási kötelezettségek a közlekedési ágazatban, és a közbeszerzési szerződésekről szóló irányelvek.

Nos, itt most nem erről van szó. Ennek sokkal több köze van a szubszidiaritáshoz. Itt nem arról kell döntenie, hogy egy városi tanács, az önkormányzat, vagy a városi térség 30-as zónát alakítson ki vagy a vasúti közlekedéshez rendeljen prioritást. Gondoskodtam arról, hogy ne folyjunk bele ilyen vitába.

A következő kérdést tettem fel magamnak: „Milyen hozzáadott értéket jelent az Európai Unió?” A válasz először is a cselekvésre való hajlandóság. Az Európai Unió nem hagyhatja a városok kérdését figyelmen kívül ugyanabban a hónapban – 2008 decemberében – amikor saját maga, Merkel asszonynak és Sarkozy úrnak hála, különösen nagyra törő éghajlat-változási tervet határozott meg.

Hogyan vállalhatjuk a „háromszor húszas” éghajlat-változási tervet, ha azt mondjuk, „nem érdekel a városi környezet”, noha ez gyakorolja a legnagyobb hatást az éghajlatváltozásra?

Ez politikai következetesség kérdése – az európai politikai következetessége –, mivel egyetértettünk abban, és a kormányok is, hogy vállaljuk az éghajlat-változási tervet. Jogos hát az igény, hogy a városi környezetre összpontosítsunk, és nem menekülhetünk ettől, sem a közlekedés területén, sem más területeken.

Igen, biztosítanunk kell, hogy a városi tanácsok szuverén döntéseket hozhassanak; ők közelebb vannak hozzánk. Ugyanakkor gondoskodhatunk arról, hogy találkozzanak egymással, megvitassák a legjobb gyakorlatokat, információt cseréljenek.

Ösztönözzük őket városfejlesztési tervek végrehajtására, amire eddig egyáltalán nem voltak képesek.

Gondoskodhatunk arról, hogy valamennyi közlekedési módot integrálják: a puha közlekedést, a tömegközlekedést, a vízi közlekedést – Blokland úrnak igaza van – és a vasúti közlekedést.

Biztosíthatjuk, hogy a városi közlekedés vonzóbb legyen a felhasználók számára.

Erre törekszünk, és ehhez szeretnénk pénzügyi eszközt rendelni. Itt van a Marco Polo, amely a kombinált közlekedést ösztönzi. Itt vannak az URBAN-programok. Van több európai programunk, amely ösztönzőket biztosít. Ezeket nem most találjuk ki, évek óta működnek.

A következő pénzügyi tervet, anélkül hogy növelnénk, a városi közlekedés felé kell irányítani. Ez a javaslatunk.

Zárásképpen szeretném elmondani Tajani úrnak – elnök asszony, bocsásson meg, én vagyok az előadó –, hogy ha holnap elsöprő többséget szerzünk, azzal mehet vissza a Bizottságba, hogy: „Úgy vélem, tennünk kell valamit, mivel meg van a felhatalmazásunk, és mert a Parlament nem egyedül járt el”.

(Taps)

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra holnap kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), írásban. – (RO) Az európai polgárok életminősége közvetlenül attól függ, hogy sikerül-e a városi közlekedést kényelmesebbé és fokozottabban környezetbaráttá tennünk. Éppen ezért a közlekedés hozzáférhetőségének biztosítása és az átjárhatóság támogatása döntő fontosságú fellépések. Ugyanakkor az ilyen típusú közmunkákba tett befektetések hatékony módjai az európai és nemzeti gazdaságélénkítési tervekben előírt pénzeszközök befektetésének. E megközelítés lényege, hogy a polgároknak két szempontból is összpontosítunk, egyrészt, mint munkavállalókra az új munkahelyek teremtése révén, másrészt, mint a közlekedési szolgáltatásoknak és a környezet minősége javulásának kedvezményezettjeire.

Számos, a városi mobilitás javításáról szóló európai kezdeményezésben és javaslatban van szükség azonban az integrált megközelítésre. A szubszidiaritás elvének betartása nem zárja ki a következetes jogi keret megvalósításának és egy olyan közös referenciakeret megteremtésének szükségességét, amely az integrált ajánlásokon felül a helyes gyakorlatok átfogó sorát is tartalmazza.

Ennek eredményeként a témában közvetlenül felelős helyi önkormányzatoknak lehetőségük lesz a helyi és regionális szintű közlekedés fenntartható fejlesztésében érdekelt személyekkel fenntartott kapcsolatok erősítésére, és ez érdekében is áll egyúttal.

Én is felszólítom az Európai Bizottságot, hogy sürgősen dolgozza ki a városi mobilitásról szóló cselekvési tervet, hogy felgyorsítsa az ágazat konzisztens integrálását az európai közlekedési hálózatba általában.

Dushana Zdravkova (PPE-DE), írásban. – (BG) A meglévő személyszállítási és áru fuvarozási technológiák és eszközök a városi környezetben a tetőpontjukhoz értek. A kisebb európai városokat is megbénítja már a gépjármű-forgalom. Annak érdekében, hogy javítsuk polgáraink életminőségét, fel kell gyorsítanunk a tudományos kutatás és az innováció fejlesztését és megvalósítását a városi mobilitás területén. Egyértelműen az a helyzet, hogy az erőforrásoknak a meglévő infrastruktúra bővítésére történő elkülönítése nem segít a növekvő válság leküzdésében. Új, „intelligens” megoldásokat kell találnunk a városi közlekedésben tapasztalható jelenlegi, de a jövőbeni problémák kezelésére is. Ezért üdvözöltem a CIVITAS program új generációjának kialakítását, mivel úgy vélem, arra kell összpontosítanunk, hogy kifejlesszük a forgalomirányításban alkalmazható információs technológia új generációját.

Az elmúlt években elfogadott integrált tervezési megközelítést viszonylag széles körben alkalmazzák a nagyobb európai városok városi terveinek kidolgozásában.

Egy olyan állandó európai struktúra kialakítása és finanszírozása, amely összegyűjti és terjeszti az e területen bevált helyes gyakorlatokat, és előmozdítja az Európai Unió valamennyi régiójából érkező érdekelt felek közötti párbeszédet, új, jelentős lépést jelent a városi térségek fenntartható mobilitásának ösztönzésében.

19. Az intelligens közlekedési rendszerekre vonatkozó cselekvési terv - Az intelligens közlekedési rendszereknek a közúti közlekedés területén történő kiépítésére, valamint a más közlekedési módokhoz való kapcsolódására vonatkozó keret (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a következők együttes tárgyalása:

– Anne E. Jensen jelentése a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság nevében az intelligens közlekedési rendszerekről szóló cselekvési tervről (2008/2216(INI)) (A6-0227/2009), és

– Anne E. Jensen jelentése a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság nevében az intelligens közlekedési rendszereknek a közúti közlekedés területén történő kiépítésére, valamint a más közlekedési módokhoz való kapcsolódására vonatkozó keret megállapításáról szóló európai parlamenti és tanácsi irányelvre irányuló javaslatról (COM(2008)0887 - C6-0512/2008 - 2008/0263(COD)) (A6-0226/2009).

Anne E. Jensen, előadó. – (DA) Elnök asszony, nem vagyok biztos abban, hogy ugyanolyan lelkesedéssel tudok beszélni, mint Savary úr, de az intelligens közlekedési rendszerek kérdése nagyon érdekes téma. Melyek is azok az intelligens közlekedési rendszerek? Nos, nem is olyan egyszerű megválaszolni a kérdést, mivel különböző rendszerek egész soráról van szó: olyan rendszerekről, amelyek biztonságosabb, hatékonyabb, környezetvédelmi szempontból megfelelőbb közlekedést tesznek lehetővé a korszerű információs és kommunikációs technológia kihasználásával. Az ITS, azaz az intelligens közlekedés tehát egy különböző dolgokat átfogó általános fogalom. Az ITS olyan gyűjtőfogalom, amely többek között kiterjed az eCallra, amely automatikusan hívást kezdeményez egy segélyközpontba baleset esetén, az útdíj-rendszerekre, amelyek célja az úthasználati díjak beszedése, és a már jól ismert GPS-rendszerekre, amelyek sokunk autójában megtalálhatók és segítséget nyújtanak az ismeretlen területen való tájékozódásban.

Az ITS-ben azonban más kiaknázatlan lehetőségek is rejlenek: a járművek közötti, a jármű és az út közötti, valamint a jármű és az információs központ közötti kommunikáció lehetősége. Nos, miért is nem használjuk ezt a technológiát szélesebb körben, ha annyira jó? Hát, ez egy olyan kérdés, hogy mi volt előbb, a tyúk vagy a tojás. Vajon először a gépkocsikat kellene felszerelni olyan technológiával, amelyik képes az út menti jeladóval kommunikálni? A gépkocsi-gyártók tisztában vannak a lehetőséggel, de nem tudnak befektetéseket vonzani e technológiákba, ha nincsenek út menti jeladók. A hatóságok pedig nem fektetnek be addig a jeladókbá, amíg a gépkocsik nem tudják a jelet venni. Valaminek azonban történnie kell, és be kell indítanunk a dolgokat.

Ezzel összefüggésben a Bizottság kidolgozta az intelligens közlekedési rendszerekről szóló cselekvési tervet, és irányelv-javaslatot terjesztett elő, amelynek elő kell mozdítania az ITS alkalmazását a szabványosítás bevezetésével. Ehhez gratulálnunk kell a Bizottságnak. Szükségünk van erre a kezdeményezésre. Az intelligens közlekedési rendszerekről szóló két jelentés, amelyeket ma vitatunk meg, a cselekvési terv és az irányelv elválaszthatatlanul kapcsolódnak egymáshoz. Ennek így is kell lennie, mivel az irányelv nélküli cselekvési terv semmi újat nem hozna. A cselekvési tervben szereplő számos dolog már folyamatban lévő projekt. Ami döntő azonban, az az irányelv, mivel az mozdítja elő a fontos szabványok kialakítását az EU-ban. A cselekvési terv célja másrészt, hogy kijelölje az irányelv alkalmazási körét, és biztosítsa, hogy a szabványosítás folyamatában felhasználjuk a közös projektekből nyert tapasztalatot.

A közös szabványoknak az Európai ITS Bizottságon keresztül történő elfogadása négy konkrét területet érint: először, a közúti, forgalmi és utazási adatok optimális felhasználását, másodsor az ITS-szolgáltatások folyamatosságát a közlekedési folyosókon és az agglomerációkban, harmadszor, a közúti közlekedésbiztonságot és védelmet, és negyedszer a járműveknek a közlekedési infrastruktúrába való integrálását. Ezen felül az adatbiztonság fontos kérdése is előttünk áll. Nem szeretnénk egy úgynevezett „nagytestvér” társadalmat, ezért a szabványokba a kezdetektől bele kell foglalni az adatbiztonságot és az egyének jogait. Egy másik nagyon fontos kérdés a felelősség és a felelősség megosztása. Ha valami balul üt ki, tudnunk kell, mi okozta a problémát, a járművezető, a műholdas navigációs rendszer vagy a jármű technológiája. Ellenkező esetben nem lépünk előre. És ebből eredően nem tudjuk a szükséges befektetéseket előteremteni.

Szeretnék köszönetet mondani más képviselőcsoportok árnyék-előadóinak szoros együttműködésükért. A véleményünk ugyan néha eltért abban, hogy milyen mértékben kellene a közúti közlekedés modális alternatíváira összpontosítanunk, de úgy vélem, megtaláltuk az egyensúlyt az ITS-technológia közúti közlekedésben történő használatának biztosítása, és a más közlekedési módokhoz való kapcsolódása között. Az információs technológiát arra is lehet használni, hogy könnyen összehasonlítsuk az A-ból B-be utazás különböző módjait, és hogy betekintést nyerjünk a leggyorsabb, legolcsóbb és környezetvédelmi szempontból legmegfelelőbb lehetőségekbe. Szerettem volna, ha gyorsan megállapodunk a Tanáccsal, de ez nem volt lehetséges. A cseh elnökség kiváló munkát végzett, de remélem, az a mód, ahogyan szigorítottuk a bizottsági javaslatot, csak elfogadhatóbbá teszi az irányelvet a Tanács számára, mert ez egy olyan irányelv, amelyre szükségünk van.

Antonio Tajani, a Bizottság alelnöke. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, szeretnék köszönetet mondani a Parlamentnek, különösen az előadónak, Jensen asszonynak, és minden árnyék-előadónak kiváló munkájukért, és azért, ahogyan a bizottsági javaslatot fogadták.

Én természetesen örülök az alternatív megoldásoknak, és figyelembe veszem az irányelvtervezet tekintetében javasolt módosításokat. Legfőképpen annak örülök, hogy a Parlament megerősítette az EGNOS és a Galileo műholdas helymeghatározó rendszerek fontosságát az intelligens közlekedési rendszerek (ITS) alkalmazása tekintetében. Szeretnék azonban néhány kérdést feltenni a Parlamentnek, és választ is szeretnék adni arra, hogy a Bizottság miért terjesztett elő az ITS bevezetésének támogatásáról szóló irányelvet, és másodszor arra, hogy a helyi és nemzeti kezdeményezések ezen a területen nem elegendőek-e.

A Bizottság 1988 óta finanszíroz konkrét kutatási és fejlesztési programokat az intelligens közlekedési rendszerek területén, amely programok vitathatatlanul pozitív eredményeket mutattak fel, és számos ajánlást ösztönöztek. E kutatási és fejlesztési projektek fontos alapul szolgáltak a technológiai fejlődés, a fellépések összehangolása, és a bevezetés támogatása számára általában, de elszigetelten.

Ezért itt az ideje, hogy az ajánlásokat konkrét lépésekre váltsuk annak érdekében, hogy kiaknázzuk az intelligens közlekedési rendszerek előnyeit, amely előnyök az útbiztonságban, a torlódások megszüntetésében és a közúti rendszer környezeti hatásának csökkentésében jelentkeznek. Az a célja ennek a döntő fontosságú irányelvtervezetnek, hogy támogassa azokat az intézkedéseket, amelyek felszámolják az ITS szélesebb körű és összehangoltabb bevezetése előtt álló akadályokat.

Szeretnék néhány példát említeni, hogy megértsék, miért is nem elég az önkéntes vagy helyi stratégia: ma egy Barcelona és Frankfurt között utazó fuvarozónál nem csak mobiltelefon van és fedélzeti navigációs rendszer, hanem legalább háromféle útdíjszedési terminál azon országok vonatkozásában, amelyeken áthalad, vagy hogy elkerülje a lakóövezeteket. 2001-ben a Bizottság azt ajánlotta, hogy a tagállamok tegyenek közzé részletes információt a hálózaton belüli úttípusokról és a forgalomkorlátozás alá eső zónákról. Sajnálatos módon csak néhány helyi vagy nemzeti hatóság teljesítette ezt az ajánlást. Ami végül ahhoz vezet, hogy a navigációs rendszerrel felszerelt járművezetők az egész hálózatot használják, és e rendszerek a nehéz-tehergépjárműveket elég gyakran teljes mértékben alkalmatlan vagy veszélyes útvonalakra terelik, például iskolák mellé vagy nagyon meredek utakra.

Az új irányelv lehetővé teszi az ahhoz szükséges intézkedések elfogadását, hogy e helyzeteket elkerüljük, ezáltal csökkentve az elénk került problémákat. A Bizottság várja a Parlament és a Tanács egyetértését az irányelvtervezetről, amely a cselekvési terv végrehajtásának legfontosabb eszköze.

Szorosan együttműködünk mind Önökkel, mind a Tanáccsal, hogy a megállapodás a lehető leghamarabb megszülessen, és remélem, a Tanács jövő heti nem hivatalos ülése a csehországi Litoměřicében hozzájárul majd ehhez, mivel az ITS is napirendre kerül. Jensen asszony is meghívást kapott, ezért – úgy vélem – részt vesz az ülésen, még akkor is, ha nem hivatalos minőségben, de a lényeg az, hogy összevethetjük a Bizottság, a Parlament és a Tanács álláspontját, és felgyorsíthatjuk az általam könnyűnek vélt megállapodás létrejöttét, így gyakorlati választ adhatunk a polgároknak, és a lehető leghamarabb közösen elfogadott szöveget hagyhatunk jóvá.

Giovanni Robusti, a Regionális Fejlesztési Bizottság véleményének előadója. – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, az ITS-tervezetet a Regionális Fejlesztési Bizottság véleményének megszövegezőjeként követtem nyomon. Bizottságunk véleményét, amelyet egyhangúlag fogadtunk el, nagymértékben átvette a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság is, a hosszú távú projektek tekintetében kialakított együttműködés szellemében. Szeretnék köszönetet mondani mindenkinek, aki munkájával és ötleteivel segített.

Mindannyian igyekeztünk elkerülni azokat a túlzásokat, amelyek gyakran jellemzik az elvi nyilatkozatokat. Szerettük volna meggyőzően kifejezni azt a tényt, hogy nem arról tárgyalunk, hogy hány utat kellene tervezni, vagy milyen utakat, hanem hogy csak azon dolgozunk, hogy hogyan lehet a közlekedés összehangoltabb, biztonságosabb, még inkább felhasználóbarát, környezetbarát, azaz intelligens, ami önmagában nem gonoszított. Igyekeztünk bizonyítani a technológia, a biztonság, a perifériás zónák és a vízi utak szerepét, és leginkább a strukturális alapokkal való összhang szerepét, így a tervezett menterendek és célok következetesek és összehangoltak lesznek. Igyekeztünk egyre növekvő szerepet biztosítani a biztonság és az integrált irányítás számára, nem csak a közlekedés, hanem elsősorban a fuvarozott emberek tekintetében. Úgy vélem, sikerült következetes és meggyőző megközelítést kidolgoznunk.

Most két dologban reménykedem: hogy a Bizottság nem csak egyszerűen „tudomásul veszi” ezt, aztán továbblép abba az irányba, amelyet jónak tart, ha operatív döntéseket kell hozni; valamint, hogy a tervben megfogalmazott operatív stratégiák képezik a kapcsolódó intézkedéseket programozók választásainak alapját. Túl gyakran láttunk a kristálygömbben nagyszerű terveket, amelyek azonban átjárhatatlanok voltak egymás számára.

Csalódás lenne, ha továbbra is finanszíroznunk kellene az utakat, amikor már elhatároztuk, hogy kevesebb gépkocsinak kellene közlekednie az utakon; csalódás lenne, ha továbbra is finanszíroznunk kellene olyan járműveket, amelyek kialakítása során nem veszik figyelembe az összekapcsolódást vagy a passzív biztonságot, az üzemanyag-fogyasztást vagy a környezet felélését; csalódás lenne, ha együtt elhatároznánk, hogy egy adott utat követünk, és aztán az erőforrások és a pénz, amelyekért felelősek vagyunk, egy másik rendeltetési helyre kerülnének, és azt időbeli összehangolás nélkül költenénk el.

Etelka Barsi-Pataky, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (HU) Elnök asszony! Az Európai Néppártnak az a véleménye, hogy az európai közlekedéspolitika egyik legfontosabb pillére az intelligens közlekedési technológia. Két éve, amikor a közlekedéspolitikai fehér könyv féldős felülvizsgálatakor itt a Parlamentben ezt megvitattuk – és ennek riportőre voltam – már az egyik legfontosabb célként jelöltük meg az intelligens technológiák alkalmazását, mint egy olyan eszközt, amely segít abban, hogy az útjainkon a hatékonyság növekedjen, a szolgáltatások színvonala emelkedjen. De ma már léteznek azok az intelligens fejlesztések, amelyek útjainkat biztonságosabbá, a közúti közlekedést pedig környezetkímélőbbé fogják tenni.

Hogy a technológiai fejlesztéseinkből alkalmazás legyen, nos, ehhez szükséges ez az akcióterv és az irányelv. A szabályozásban javasoltam, hogy állapítsuk meg az intelligens alkalmazásoknak egy minimumszintjét, azért, hogy ezzel a minimumszinttel a TEN-T hálózatunkat, de legalább a TEN-T networkünket el tudjuk látni. Ezek ugyanis szolgálni fogják a hatékonyságot és a biztonságot. Természetesen a Bizottságtól várunk finanszírozási javaslatokat az intelligens megoldások közül azokra, amelyek nem magánfinanszírozásból fognak megvalósulni. Hasonlóan várunk javaslatokat a Bizottságtól arra nézve, hogy a külső határokon átlépő forgalom hogyan tud zökkenőmentesen illeszkedni a reményeink szerinti intelligens európai infrastruktúrához. Az irányelv keretében az Európai Bizottság szokatlanul nagy bizalmat kapott, tekintettel arra, hogy az irányelv egy keretirányelv. Ezért fontos a Parlament számára, hogy a kommitológiai eljárások keretében részt vegyen a végrehajtási utasítások kialakításában.

Elnök asszony! Ma szavaztunk a TEN-T politika jövőjéről szóló zöld könyv felülvizsgálatáról. Biztosak lehetünk abban, hogy csak intelligens közlekedéssel van jövője az európai TEN-T hálózatnak. Köszönöm szépen.

Silvia-Adriana Țicău, a PSE képviselőcsoport nevében. – (RO) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, először is szeretnék gratulálni Jensen asszonynak a minőségi munkájához és a két jelentéséhez.

Az intelligens közlekedési rendszerek olyan fejlett alkalmazások, amelyek célja, hogy innovatív szolgáltatásokat kínáljanak a közlekedési módok és a forgalomirányítás tekintetében, valamint, hogy lehetővé tegyék a felhasználók jobb tájékoztatását, és a közlekedési hálózatok biztonságosabb, összehangoltabb és „okosabb” kiaknázását. Úgy vélem azonban, hogy fontos, hogy az intelligens közlekedési rendszerek valamennyi közlekedéstípushoz kapcsolódjanak, ne csak a városi közlekedéshez, és erre tekintettel terjesztettem elő módosításaimat. Ezen felül, a városi közlekedés és a városi mobilitás nagyon is a városfejlesztés része. Ezért örülök annak, hogy itt van velünk képviselőtársunk a Regionális Fejlesztési Bizottságból. Úgy vélem, fontos, hogy az intelligens közlekedési rendszerek hatékonyan hozzájáruljanak az üzemanyag-fogyasztás csökkenéséhez, és ebből következően a városok jobb levegőminőségéhez és a forgalomáramláshoz.

Úgy vélem, fontos, hogy tájékoztassuk az utasokat, védjük a személyes adatokat, és természetesen, hogy biztosítsuk az adatok anonimitását, ezáltal védve a felhasználókat. Végül, de nem utolsó sorban úgy érzem, hogy ez előrelépés, de nagyobb befektetések szükségesek ebben az ágazatban.

Sepp Kustatscher, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, elvben egyetértünk az irányelv általános célkitűzésével. Az utazók és a közúti infrastruktúrát üzemeltetők számára többek között a közúti balesetek csökkentésének és a közlekedés olcsóbbá és hatékonyabbá tételének céljából biztosított jobb információs rendszerek egyértelműen jó ötlet, amint a környezeti adatok gyűjtését szolgáló eszköz is az. Három dolog azonban aggodalommal tölt el.

Először is, az úgynevezett okos technológiába vetett hit könnyen arra vezeti az embereket, hogy saját felelősségüket a gépekre és eszközökre ruházzák.

Másodszor, mindjobban növekszik az összegyűjtött adatokkal való visszaélés veszélye. Az emberek magánélete is egyre nagyobb veszélybe kerül.

Harmadszor, ez az irányelv túlságosan gépkocsi-orientált. A más közlekedési rendszerek, mint a tömegközlekedés tekintetében biztosított átjárhatóság sokkal fontosabb lenne, mint ez a bonyolult macska-egér játék, amelyet az ágazat játszik velünk.

Dieter-Lebrecht Koch (PPE-DE). – (DE) Elnök asszony, feltétlenül támogatom a Bizottság célját, hogy jogi keretet hozzunk létre az intelligens közlekedési rendszereknek a közúti közlekedésben történő összehangolt bevezetése és alkalmazása tekintetében. Személyes, régi küzdelmem az eCall, az elektronikus segélyhívó rendszer tömeges bevezetésének területén szinte nap mint nap rávilágít ennek szükségességére, és az intelligens közlekedési rendszerek még ennél is többre képesek. Hozzájárulnak a környezet fenntarthatóságához, a javuló hatékonysághoz, a növekvő biztonsághoz és a megkülönböztetésmentes versenyhez a közúti árufuvarozásban és személyszállításban. Támogatják a módközi szállítást azáltal is, hogy kapcsolódásokat alakítanak ki más közlekedési módokkal, például a vasúttal, a vízi utakkal és a légi közlekedéssel, amelyek már régóta megkezdtek az intelligens közlekedési rendszerek alkalmazását.

Ez a tagállamok által egyedül nem érhető el, csak a Közösség feladataként. Az Unió-szerte kötelező minimumszabványokon és -előírásokon alapuló intelligens közlekedési rendszerek jobb környezetet teremtenek az innováció, és tervezési biztonságot különösen a kis- és középvállalkozások számára. Különösen örülök az intelligens közlekedési rendszerek tekintetében tervezett nyílt, jármű-integrált platformnak.

A cselekvési terv végre menetrendet állapít meg az egyedi rendszerek bevezetésére a) a közúti közlekedés biztonsága tekintetében, mint az ESP és az eCall, b) a forgalomirányítás folyamatossága tekintetében, például a torlódásokról vagy a parkolási lehetőségekről szóló információ révén csökken a parkolóhelyet kereső, körbe-körbe járó gépkocsik száma, c) a közúti, forgalmi és utazási adatok valós idejű használata tekintetében, ami mind a tehergépkocsi-vezetőket, mind azokat segíti, akik az utakat használják.

Az irányelv részletes követelményeket állapít meg a szabványos intelligens közlekedési rendszereknek az EU-ban történő kötelező és összehangolt bevezetése és a tagállamokban történő alkalmazása tekintetében. Az irányelv védi a személyes adatok használatát is. De legyünk óvatosak, az intelligens közlekedési rendszerek egy csomó pénzbe kerülnek, mivel az infrastruktúrát és a járműveket fel kell szerelni a szükséges információs és kommunikációs technológiával. Még mindig nagyon keveset tudunk arról, hogy a potenciális felhasználók mennyit hajlandóak vagy képesek fizetni.

Gilles Savary (PSE). – (FR) Elnök asszony, először is szeretnék köszönetet mondani Jensen asszonynak az állandó kiváló munkájáért, mivel nagyon nyitott volt és figyelt minden véleményre.

Azzal szeretném kezdeni, hogy az intelligens közlekedési rendszerek mögött is európai alapok állnak, és én némiképp meglepődve tapasztalom, hogy a gyakorlatban hogyan fordítódnak ezek személygépkocsikra.

Úgy vélem, hogy a gépkocsiknak is egyértelműen meg van a maguk jó oldala, az autógyártási ágazat egy rendkívül erőteljes ágazat Európában. Úgy gondolom azonban, hogy valamennyi közlekedési módba be kell csempésznünk némi intelligenciát.

Nem hagyom figyelmen kívül azt a tényt, hogy ott az ERTMS a vasút számára, illetve a SESAR és a GALILEO, de meglátásom szerint hiányzik a felhasználó-orientált megközelítés a felhasználók tájékoztatása terén; a korlátozott mobilitással rendelkező személyek számára biztosított hozzáférés és a városi járművek átalakításának lehetősége terén, az energiatakarékos városi járművek bevezetése terén, a közlekedésbiztonság terén, különösen a tömegközlekedésben, ami nagyon fontos kérdés, a felhasználók tájékoztatása terén, és a számítógépes jegyértékesítés terén; e területeken gyakran jelentős előrelépésre van szükség.

Ezért úgy vélem, az erőforrásokat diverzifikálni kell az elkövetkezendő években. Különösen szeretném, ha figyelmet fordítanánk a személyes adatok tiszteletben tartására. Meg kell előznünk azokat a helyzeteket,

amelyek Orwell 1984 című művében ábrázolt világba röpítenek minket, ahol arra a fantasztkumra törekszünk, hogy az embereket teljes mértékben felváltják a gépek. Láttuk, mi történt a Hudson-folyón az elmúlt télen: ha nem lett volna a pilóta, kétségtelenül egyetlen gépi szerkezet sem tudta volna letenni a repülőgépet. Zárásképpen, úgy vélem, a személygépkocsikon kívüli közlekedési módokhoz is prioritást kell rendelni.

E fenntartások ellenére támogatom a benyújtott jelentést.

Zita Gurmai (PSE). – (HU) Tisztelt Elnök asszony! Biztos úr! Kedves kollegák! Az intelligens közlekedési rendszerek bevezetése számtalan kézzelfogható előnnyel jár. Hatékonyabbá és biztonságosabbá teszi az európai közlekedést, elősegíti a környezet védelmét és az energiahatékonyságot is. Elismerésre méltó a Bizottság cselekvései terve, és a világos határidő kijelölése. Fontosnak tartom ugyanakkor, hogy a rendszerek kiépítésénél a kompatibilitás, egységesség, szabályosítás szempontjai érvényesüljenek. A felhasználók számára a megfizethetőség mellett a szabad választás lehetőségét is fel kell használni, megfelelő törvényekkel garantálni kell, hogy a magánszemélyek adataival semmilyen formában ne lehessen visszaélni. Olyan racionális, magas szintű és intelligens rendszer kiépítéséről kell gondoskodni, amely alkalmas a továbbfejlődésre és képes az új technológiai vívmányok hatékony alkalmazására. Ezek megvalósulása mindannyiunk érdeke. Egyúttal az európai autóipar szempontjából is döntő fontosságú, hogy szabadon gurulhassunk. Köszönöm a jelentéstevő munkáját.

Den Dover (PPE-DE). – Elnök asszony, mérnökként szólok a témához, a fiamnak pedig van egy közlekedés-felméréssel foglalkozó vállalkozása, amely az egész Egyesült Királyság területére kiterjed.

Ez a kérdés rendkívül fontos, mert Európából garantálhatjuk, hogy a legújabb technológia befolyásolja a közúti közlekedés valamennyi formájának hasznosságát és hatékonyságát. Ez egy évről évre jelentősen növekvő terület. Még a válságos időszakban is körülbelül 55%-os növekedést prognosztizálunk a mostani és a 2020-as állapot között az áru fuvarozó járművek, és 35%-ot a személygépkocsik tekintetében, és ezzel együtt természetesen az energiafogyasztás is növekszik.

Választott képviselőként gyakran járjuk körbe választókerületünket, és kerülünk dugóba, és nagyon sokszor telefonálunk, hogy megtudjuk, mi a helyzet előrébb. Több adatra van szükségünk a szélvédőn, hogy hatékonyabban és eredményesebben választhassuk ki a számunkra üdvöztető megoldást.

Sok sikert kívánok Jensen asszonynak és a Bizottságnak.

Antonio Tajani, a Bizottság alelnöke. – (IT) Elnök asszony, tisztelt képviselők, úgy vélem, optimistán kell a jövőbe tekintetnünk, mivel ami az irányelv jóváhagyását illeti, úgy hiszem, hogy a cseh elnökség erőteljes együttműködése mellett a svéd elnökség is hajlik majd a Bizottság, a Parlament és a Tanács közötti pozitív megállapodásra. Ez reményt ad nekem, és úgy gondolom, ez még a Parlamentet is ösztönözheti holnap arra, hogy igennel szavazzon az általunk megvitatt szövegekre.

Szeretnék néhány észrevételre reagálni, és megnyugtatón Ticaú asszonyt célkitűzéseinket illetően: először olyan cselekvési tervvel és irányelvvel kezdjük, amely általánosságban tekint a közlekedési rendszerre, és ebből a szemszögből tekintjük át majd a városi dimenziót, és összpontosítunk arra; először azonban az általános dolgokat kell áttekintetnünk, és aztán térhetünk rá a konkrétumokra.

Kusstatcher úrnak is választ szeretnék adni a közúti ágazat és más közlekedési rendszerek témájában. Jelenleg nincs átfogó európai keretrendszer az intelligens közlekedési rendszerek (ITS) közúti ágazatban történő bevezetésére és alkalmazására, míg más közlekedési módok tekintetében létrejöttek konkrét tervek, amint arra Savary úr is rámutatott: a SESAR, az új generációs légiforgalom-irányítási rendszer, a RIS a folyami közlekedés és a VTMS a tengeri közlekedés tekintetében, és ne felejtjük el a vasúti közlekedésben alkalmazott RTMS-rendszert sem. Az ITS cselekvési terv ezért elsősorban a közúti ágazatot érinti, de konkrét tevékenységeket és kezdeményezést is tartalmaz, amelyek célja a közúti közlekedés és más közlekedési módok megfelelő interfészekén keresztül történő összekapcsolhatóságának biztosítása és javítása.

Szerettem volna rámutatni, nem csak Savary úr számára, hogy az ITS cselekvési terv természetesen nem csak az idősebb járművezetők tekintetében tartalmaz intézkedéseket, hanem a veszélyeztetettként meghatározott úthasználók, azaz a kerékpárosok és a gyalogosok tekintetében is. Ezek is szerepelnek többek között azon intézkedések között, amelyeket a bizottság esetleg elfogad az irányelvben meghatározott intelligens közlekedési rendszerek tekintetében. Ezek különösen foglalkoznak az ITS felhasználók biztonsága érdekében történő alkalmazásával, itt lehetne említeni a látáskárosodottak számára kialakított intelligens jeleket.

Ennek fényében egy irányelvvel bevezethetünk bizonyos szabályokat, de a probléma az, hogy intelligens sofőrökre is szükségünk van. Nem elég, hogy intelligens rendszereink vannak, arról is gondoskodnunk kell, hogy akárki is ül egy személygépkocsi vagy tehergépkocsi volánjánál, vagy a motoron vagy biciklin, az intelligensen közlekedik. Sajnálatos módon ez nem olyasvalami, amit irányelvvel, rendelettel vagy cselekvési tervvel szabályozhatunk, egyszerűen csak tartós szabályokat kell alkalmaznunk, hogy meggyőzzük az európai polgárokat az intelligens közlekedésről, és arról, hogy ne fogyasszanak szeszessitalt vagy kábítószer, ha közlekednek.

Anne E. Jensen, előadó. – (DA) Elnök asszony, úgy vélem, Tajani biztos úr most rátapintott a lényegre, hiszen éppen erről van szó. A járművezetőket intelligensebb közlekedésre kell ösztönöznünk. Ezt hosszasan megvitattuk, és Kusstatscher úr is számtalanszor elmondta, hogy ahelyett, hogy lehetővé tennénk, hogy e rendszerek még ostobább viselkedésre sarkalljanak bennünket, azt kell biztosítanunk, hogy e rendszerek ténylegesen segítsenek abban, hogy tájékozottabbak legyünk és okosabban cselekedjünk. Ez nagyon fontos. Emellett úgy vélem, fontos szem előtt tartanunk a tehergépkocsi-közlekedés példáját, amely keresztül-kasul átszeli Európát; a tehergépkocsi-vezetők arra panaszkodnak, hogy hamarosan ki sem látnak a szélvédőn, mindazon szerkentyűk miatt, amelyekre az útdíjszábási rendszerekkel, a torlódások után fizetendő díjak rendszereivel és az egyéb információs rendszerekkel folytatott kommunikációhoz szükségük van. Közös platformra van szükségünk, hogy a számítógépbe táplált adatokat a saját nyelvén csatoljuk vissza a gépjárművezetőnek. A lehetőségek rendelkezésünkre állnak. Tulajdonképpen hihetetlenül sok lehetőségünk van.

Azt is megvitattuk, hogy mekkora összegű finanszírozást kellene erre elkülöníteni. Ezt körülbelül 300 millió EUR-ban határoztuk meg, amelynek nagy része az EasyWay-en megy át, mindenekelőtt a Bizottság segítségével. Megemlíthetem, hogy az én országomban, Dániában most fogadtunk el egy tervet, hogy az elkövetkezendő öt évben 40 millió EUR-t különítünk el az ITS-re. 40 millió EUR elég sok egy 5 millió lakosú országtól, de valóban lehetővé teszi a számunkra, hogy jelentősen előre lépjünk. Ezért azt gondolom, hogy ha az egyes tagállamokat vesszük, van lehetőség arra, hogy némi távlatot kínáljunk e tekintetben. Ez pontosan az, amibe bele kell fognunk, és remélem, maga a téma is rákerül a közlekedési miniszterek napirendjére, amikor 29-én üléseznek.

Zárásképpen szeretnék néhány szót szólni a módosításokról: jelentősen támogattuk ezt az irányelvjavaslatot, és csak négy módosítást terjesztettünk elő a holnapi szavazásra váró jelentés tekintetében. Én személy szerint az 57. módosítást támogatom, amelyet a szocialista képviselőcsoport nyújtott be, és a Zöldek 59. módosítását, de ellenzem az 58. és a 60. módosítást. Úgy vélem, az a tény, hogy ilyen kevés módosítást terjesztettünk elő, bizonyítja a Parlament erőteljes támogatását. Tajani úr, Ön tehát határozott tárgyalási felhatalmazást kapott.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra holnap kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Mieczysław Edmund Janowski (UEN), írásban. – (PL) Napjainkban és a mai világban szükség van arra, hogy a közlekedés gyorsan alkalmazkodni tudjon a használatában és a társadalmi elvárásokban bekövetkezett exponenciális növekedéshez. Úgy vélem tehát, hogy az intelligens közlekedési rendszerek (ITS) bevezetése rendkívül hasznos. Tisztában kell lennünk azzal, hogy a közúti közlekedés jelenlegi helyzete igen aggasztó. Ezt a következő statisztikák is mutatják:

- a közutakon elhunytak száma 2006-ban 43 000 volt az EU-ban, ebből 5 500 Lengyelországban;
- a közúti torlódások éves költsége az EU-ban a GDP 1%-át teszi ki;
- a közúti közlekedés CO₂-kibocsátása a közlekedés CO₂-kibocsátásának 70%-át adja.

A következőkre van tehát szükség:

a közúti és forgalmi adatok optimális felhasználása;

az ITS-szolgáltatások folyamatosságának és megbízhatóságának biztosítása az európai közlekedési folyosókon és az agglomerációkban;

az információs technológiai alkalmazások kiterjedt használata a nagyvárosok térségében, amely alkalmazások a közlekedéssel kapcsolatos kérdéseket kombinálják az információs technológiával és a távközléssel;

a közúti forgalombiztonságot támogató alkalmazások, mint az eCall, az ADAS és egyéb gyors és összehangolt bevezetése;

a közlekedési infrastruktúra jobb integrálása a járművekkel és a járművek között;

európai szintű koordináció, a vezető országok tapasztalatainak és helyes gyakorlatainak kiaknázása.

Próbáljuk meg tehát bevezetni az ITS-t az egész EU-ban, valamennyi közlekedési eszköz és valamennyi utas tekintetében, mind az egyéni, mind a tömegközlekedésben.

20. A Marco Polo II. program (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont Ulrich Stockmann jelentése a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság nevében az áru fuvarozási rendszer környezetvédelmi teljesítményjavításának közösségi pénzügyi támogatására irányuló második „Marco Polo” program („Marco Polo II.”) létrehozásáról szóló 1692/2006/EK rendelet módosításáról szóló európai parlamenti és tanácsi rendeletre irányuló javaslatról (COM(2008)0847 - C6-0482/2008 - 2008/0239(COD)) (A6-0217/2009).

Ulrich Stockmann, előadó. – (DE) Elnök asszony, biztos úr, az áru fuvarozás áttelése a közútról a vasútra és a belvízi utakra vagy a rövid távú tengeri járatokra olyan, mint a tartós izzó közlekedési vitáinkban, és az is volt már évtizedek óta. Most, az éghajlatváltozással kapcsolatos vitával összefüggésben ez a vita természetesen új értelmet nyert.

Eközben különböző politikai megközelítések és eszközök révén eljutottunk ehhez az átteléshez. Ha azonban alaposan megvizsgáljuk, a forgalmat elég nehéz a gyakorlatban áttelni, és csak nagyon ritkán sikerült.

Először is azért, mert a szállítási módok közötti kapcsolódások még mindig nem kellően összehangoltak; másodszor, mivel a vasutak és belvízi utak még mindig nem eléggé elfogadottak mint európai szolgáltatók, és harmadszor, mivel a közlekedés környezetbarát formái nyilvánvalóan nem nyújthatnak háztól házig szolgáltatást.

Mindezen nehézségeket tovább súlyosbítják a jelenlegi gazdasági válság következtében a közúti áru fuvarozásban drámaian csökkenő árak. A Marco Polo II is megérezte mindezen problémák hatását. Ezért keresünk mi, közlekedéssel foglalkozó politikusok sürgősen megoldást, mivel a megállapított célkitűzésünkötől, azaz, hogy a Marco Polónak segítenie kell a közúti áru fuvarozásban tapasztalható növekedés 60%-ának áttelésében, nagyon messze vagyunk. Ezért irányt kell változtatnunk, még e parlamenti ciklus vége előtt, és ezért elég ésszerű kompromisszumot találtunk.

Mi is fog történni? Először is a Bizottság még e rendeletjavaslat megszületése előtt megbízott egy ügynökséget, hogy vegye át a program kezelését és egyszerűsítse az adminisztratív eljárást. Ennek van értelme. Találtunk és közösen megtárgyaltunk egy sor kompromisszumot, hogy a programot még vonzóbbá tegyük. Először is, a tengeri gyorsforgalmi utakra vonatkozó küszöböt 250 millió tonnakilométer/év-ről 200-ra csökkentettük; másodszor, a forgalom-átterelési projektek küszöbét 80 millió tonnakilométerről 60-ra csökkentettük, csakúgy, mint a belső vízi utakkal kapcsolatos projektek esetében, ahol a Parlament elfogadtatta a küszöb 17 millió tonnakilométerről 13-ra csökkentését. A kiegészítő infrastruktúrák megengedhető finanszírozási szintjét 10%-ról 20%-ra emeltük. Ennek is van értelme. Végül sikeresen megállapodtunk abban is, hogy a gazdasági válságokra, mint a mostani is, hivatkozni lehet a szerződések időbeli hatályának meghosszabbításakor.

Így jóval vonzóbbá sikerült tennünk a programot. Ez az általunk elért kompromisszum a parlamenti képviselők közötti magas fokú konszenzusnak is köszönhető, mivel a képviselők jelentős érveket és alapvető vitapontokat tette félre ezen a ponton, hogy a program gyorsan újraindulhasson. Éppen ezért, mielőtt a Bizottság benyújtana egy, a Marco Polo III-ra vonatkozó javaslatot, tényleg általános vitát kell tartanunk, ahol újra felvethetjük mindezeket a pontokat, amelyekre a jövőbeni irány meghatározásához szükség van. Ezen felül természetesen tudni szeretnénk, hogy az általunk tett kiigazítások hogyan alakulnak majd. Ez a szavazás tárgya, és remélem, holnap megkapom az Önök támogatását.

Antonio Tajani, a Bizottság alelnöke. – (IT) Elnök asszony, tisztelt képviselők, szeretnék köszönetet mondani Stockmann úrnak az általa végzett munkáért. 2003 óta az volt a Marco Polo program célja, hogy fenntarthatóbb közlekedési rendszert hozzon létre Európában azáltal, hogy a közúti áru fuvarozás éves növekedésének jelentős részét más, fokozottabban környezetbarát szállítási módokhoz tereli át, mint például

vízi utakra, a vasúti közlekedésre és a rövidtávú tengeri járatokra. Az első Marco Polo program, amely arra törekedett, hogy négy év alatt 48 milliárd tonnakilométert tereljen át a közutakról, 2006-ban zárult le, jöllehet a külső becslések azt mutatták, hogy e célértékeknek csak 64%-a teljesült.

A második Marco Polo program révén szerzett tapasztalat azt mutatja sajnos, hogy a program nem válik hatékonyabbá, és hogy Európa nem használja ki teljes mértékben ezt a fontos eszközt, hogy olyan közlekedési rendszert alakítson ki, amely jobban megfelel a piac alakulásának. Az elmúlt évben jó pár levelet küldtem az EU valamennyi közlekedési miniszterének, és arra ösztönöztem őket, hogy használják a Marco Polót.

Ezért azt hiszem – és úgy tűnik, a Parlament is osztja nézeteimet –, hogy elérkezett az idő a rendelet módosítására, az e projekthez vagy programhoz való hozzáférés szabályainak megváltoztatására, mivel a programnak olyan finanszírozást is nyújtania kell, amelyet nem mindig használnak fel. Határozottan a jó irányba tartunk, mivel a kis- és középvállalkozásoknak igyekeznünk segíteni, hogy részesülhessenek a közösségi projekt előnyeiből. A kkv-k eddig elég nehezen fértek hozzá a Marco Polo programon keresztül nyújtott európai pénzeszközökhöz.

A ma küldött üzenetünk nem csak azoknak szól, akik használják a Marco Polót. Ez az üzenet, úgy vélem, felhívás számos európai rendelet módosítására, mivel ugyanez vonatkozik más szektorokra és az európai pénzeszközökkel érintett nemzeti szabályokra; e pénzeszközöket nem mindig úgy alakították ki, hogy biztosított legyen az azokhoz való egyszerű hozzáférés. Ez nagyon is valós probléma valamennyi tagállamban, és itt is hangsúlyozni szeretném, hogy nem csak a mi rendeleteinkhez kapcsolódik, hanem az európai pénzeszközökkel érintett nemzeti szabályokhoz is.

Így tehát azt hiszem, ma nem csak a Marco Polo programon dolgozunk, de üzenetet is küldünk a helyes, a polgárok érdekeit szem előtt tartó jogszabályalkotásról, és a közösségi projektekhez való hozzáférés egyszerűsítéséről. Úgy vélem ezért természetesen, hogy Stockmann úr munkáját megéri támogatni, és hogy a javasolt szöveget el kell fogadni, hogy a Parlament holnap, ismétlem, pozitív üzenetet küldhessen az egész Európai Unió számára.

Hadd mondjam el még egyszer, hogy ez a kérdés nem csak a Marco Polót érinti, annál sokkal átfogóbb. A Marco Polótól kiindulva úgy vélem, más olyan szektoroknak is jó szolgálatot teszünk, amelyek különösen tudatosan használják fel a közösségi pénzeszközöket és használják ki a Bizottság által a 27 uniós tagállamnak és vállalkozásaiknak kínált különböző programokat.

Anne E. Jensen, a Költségvetési Bizottság véleményének előadója. – (DA) Elnök asszony, amikor a Költségvetési Bizottság úgy határozott, hogy nyilatkozatot ad ki a Marco Polo programról, ennek pontosan az volt az oka, hogy nehezen látta biztosíthatónak, hogy a finanszírozást a rendeltetése szerint használják fel. Ezért mi természetesen örülünk annak, hogy most intézkedésekre kerül sor. A Bizottság megérdemli a dicséretet. Megpróbáljuk egyszerűsíteni az adminisztrációt és szigorítani a szabályokat annak érdekében, hogy a finanszírozást könnyebben lehessen rendeltetésszerűen felhasználni. Válaszul mi a Költségvetési Bizottságban abban is megállapodtunk, hogy ha nem sikerülne a program végrehajtásának javítása, ha nem sikerülne annak biztosítása, hogy a finanszírozást rendeltetésszerűen használják fel, újra kell gondolnunk, hogy vajon tényleg ennyi pénzt kell-e elkülöníteni a Marco Polóra, és vajon e pénz egy részét nem kellene-e más programokra fordítani, ahol azokat jobban fel lehet használni. Természetesen a 2010-es választások után el kell végeznünk a költségvetés félidei felülvizsgálatát, és az egyik dolog, amivel nyilvánvalóan foglalkoznunk kell, az annak az értékelése, hogy mely programok működnek és melyek nem. Ha azt látjuk, hogy valahol sürgős szükség van rá, természetesen olyan projektektől vonjuk el a pénzt, ahol nem lehet felhasználni, és azt irányítjuk át, hogy ne pazaroljuk el pusztán támogatásként.

Dieter-Lebrecht Koch, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, a plenáris ülés holnap szavaz az áru fuvarozás környezeti teljesítményének javítására irányuló Marco Polo II programról. A Marco Polo II nagyobb tervezési biztonságot kínál, mivel ütemezése szerint 2013. december 31-ig szól. Költségvetése 450 millió euró. A tervezett projektek támogatathatósági küszöbét csökkenteni kell a Marco Polo I-hez képest, és ezáltal a kis- és középvállalkozások is ki tudják használni. Különösen hálás vagyok az előadónak ezért. Számos kis- és középvállalkozás jelenlegi pénzügyi helyzetének fényében ez egy nagyon polgárbarát politika, amelyet feltétel nélkül támogatok.

A program a forgalom áterelésén és a közúti közlekedés túlterheltségének csökkentésén alapul. Erősíti a módközi szállítást, így hozzájárul egy fenntartható és hatékony közlekedési rendszerhez. A holnapi igenlő szavazattal, amit javaslok, a jogszabály-alkotási eljárást első olvasatra le tudjuk zárni.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk, az UEN képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök asszony, biztos úr, a Nemzetek Európájáért Unió Képviselőcsoport nevében szeretném a következő kérdésekre felhívni a figyelmet.

A dicséretes célkitűzések, mint a közúti közlekedés túlterheltségének csökkentése, a közúti közlekedés környezetre gyakorolt hatásának csökkentése, valamint az áru fuvarozás során a rövidtávú tengeri járatoknak, a vasútnak és a belvízi hajózásnak vagy a szállítási módok kombinációjának előnyben részesítése ellenére a Marco Polo program végrehajtása tekintetében rendelkezésre álló pénzeszközök alig felét használjuk fel évente, és a program tervezett tevékenységeinek csak 60%-a valósul meg.

Az Európai Bizottságnak a program egyszerűsítésére irányuló javaslatát tehát támogatni kell, és különösen a következőket: a kisvállalkozások és egy személyes vállalkozások részvétele a programban anélkül, hogy konzorciumot kellene létrehozniuk; a programban való támogathatóság tekintetében tonnakilométerben megállapított küszöb egyértelmű csökkentése; a támogatási intenzitás növelése a pénzügyi támogatás emelésével, amely támogatás az ártterelt áru forgalom 500 tonnakilométere után adott 1 euróról 2 euróra változik; a pénzügyi támogatás odaítélési eljárásának egyszerűsítése. Szeretném reményemet kifejezni az iránt, hogy ezek az intézkedések segítenek biztosítani a programban rendelkezésre álló pénzeszközök lehető legjobb felhasználását.

Johannes Blokland, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – (NL) Ma este a Marco Polo II program változtatásait tárgyaljuk. Hálás vagyok az Európai Bizottságnak, hogy javasolta a pénzeszköz küszöbértékeinek csökkentését, és örülök, hogy Stockmann úr is a szükséges dinamizmussal vette át a javaslatokat. Különösen számíthat a támogatásomra a belvízi hajózásra vonatkozó küszöb további csökkentése.

Azért van egy probléma. Ez a csökkentés nem elég. A Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottságban Wortmann-Kool asszonnyal sikeresen orvosoltuk ezt a hibát. Sajnálom ezért, hogy Stockmann úr nem kívánatosnak tartja módosításunkat, a 24-es számút. Úgy ismerem őt végtére is, mint a belvízi hajózás hűségese támogatóját, és remélem, hogy az ilyen módosítások kedvesek a számára. A Bizottság által javasolt küszöb ugyanis még mindig túl magas az olyan kisvállalkozások számára, mint amilyenek – majdnem a dolog természetéből adódóan – a belvízi hajósok. Nem értem, miért keresnek más intézmények mindenáron hibát a 24. módosításban.

Van egy megfelelő összegű pénzalapunk a fenntartható közlekedés számára. A belvízi hajózás messze a legbiztonságosabb szállítási mód. Akkor miért ne csökkentjük a küszöböt ezen ágazat tekintetében? Az Európai Bizottság meglátásom szerint attól fél, hogy az ilyen javaslatok arra ösztönöznek néhány tagállamot a Tanácsban, hogy más területeken is csökkentéseket kérjenek. Szeretném arra kérni az Európai Bizottságot, hogy határozottan álljon ki és kifejezetten ismerje el ebben a Házban a belvízi hajózás, mint a legbiztonságosabb szállítási mód jelentőségét.

Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (PPE-DE). – (EL) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, 400 millió eurót fektetünk majd be a Marco Polo II programba 2013-ig, és nagy reményeket táplálunk egy hatékonyabb és életképesebb közlekedési rendszer iránt, amely biztosítja a hozzáadott környezeti értéket az Európai Unióban, kombinálva egyúttal a gazdasági, társadalmi és területi kohéziót.

A Marco Polo II program tekintetében 2008-ban közzétett ajánlattételi felhívások eredményei és az első Marco Polo program értékelésének következtetései azt mutatták, hogy ez a program észrevehető változást hozhat a közlekedésben. Ugyanakkor nagyon valószínű, hogy a jogalapjában megfogalmazott célkitűzés, azaz a torlódások elkerülése, vagy a nemzetközi közúti áru fuvarozásban várható teljes növekedés jelentős részének áttérése Európában nem teljesül majd.

Ahhoz, hogy a program elérje céljait, a Marco Polo II-t vonzóbbá kell tenni. A joglapot meg kell változtatni, és az ellenőrzési eljárásokat egyszerűbbé és egyértelműbbé kell tenni. Ezen felül a finanszírozási feltételeket és követelményeket a valós célhoz kell igazítani, és a változásokat a lehető leghamarabb véghez kell vinni a lehető legnagyobb hatás elérése céljából.

Mi az Európai Parlamentben támogatjuk és reméljük a kisvállalkozások könnyebb hozzáférését a programhoz, a projektek támogathatóságának alacsonyabb és egyszerűbb küszöbértékeit, valamint a támogatások növelését, más szóval egy olyan programot, amely gyakorlatiasabb és közvetlen eredményeket ér el.

Ezek a változtatások és kiigazítások egy életképes, dinamikus és hatékony Európa jellemzői lehetnek, és az európai választások előestéjén érdekünkben áll, hogy a polgárok ezt megismerjék és megtapasztalják.

Antonio Tajani, a Bizottság alelnöke. – (IT) Elnök asszony, tisztelt képviselők, a vita végéhez közeledve szeretnék néhány kérdést megválaszolni, és köszönetet mondani, hogy első olvasatra támogatták ezt a megállapodást, amely határozottan segít majd a második Marco Polo program hatékonyságának növelésében.

Szeretném elmondani, hogy az elmúlt években a beosztottaim, akiknek ismételt köszönöm a munkáját, már elkezdtek a Marco Polo program 2013 utáni sorsán gondolkodni, és ez az értékelés többek között a kompromisszumos megállapodásban meghatározott pontokra összpontosít. Szeretném különösen hangsúlyozni a finanszírozási feltételek tekintetében a szállítási módok közötti költségtétel szükségességét a biztonság, a környezeti teljesítmény és az energiahatékonyság alapján, a kis- és középvállalkozások igényeit figyelembe vevő keresletorientált segítségnyújtás bevezetésének szükségességét az alkalmazási szakaszban, a gazdasági válság, mint a projektek tartama meghosszabbításának alapjául szolgáló kivételes ok elismerését, és a támogathatósági küszöbök termékspecifikus csökkentését.

Ami a küszöbök csökkentését illeti, szeretném megnyugtani Blokland urat, hogy az a szöveg, amit elfogadni készülünk, már alacsonyabb küszöböt ír elő a belvízi hajózás tekintetében. Nem gondolom, hogy ennél is többet tehattünk volna, minthogy az adminisztratív költségek emelkednek, de remélem, azért azt az üzenetet sugározzuk, amelyet Ön kért.

Ami a Marco Polo program 2013 utáni sorsára vonatkozó elmélkedésünket illeti: amint elmondtam, a témák között fog szerepelni annak lehetősége, hogy a tervezett projektek finanszírozási minimumküszöbe tekintetében célokat határozzunk meg az átlagolt tonnakilométereken felül energiahatékonyságban és környezeti előnyökben kifejezve; emellett a Marco Polo program, a logisztikai cselekvési program és a TEN-T program közötti összhang biztosításának lehetősége a közösségi pénzeszközök kiutalásának összehangolása érdekében hozott megfelelő intézkedések révén, különösen a tengeri gyorsforgalmi utak tekintetében; valamint a belvízi hajózási ágazat és az abban tevékenykedő kis- és középvállalkozások sajátos jellemzői figyelembevételének szükségessége, például a belvízi közlekedéshez rendelt programon keresztül.

Akárhogy is, a Bizottság úgy tervezi, hogy 2011 során közzéteszi a program jövőjéről szóló közleményét, valószínűleg egy harmadik Marco Polo programra irányuló javaslat kíséretében.

Ulrich Stockmann, előadó. – (DE) Elnök asszony, biztos úr, egyet értek Önnel. Holnap valóban pozitív üzenetet küldhetünk, nevezetesen azt, hogy polgárbarát és értelmes módon tudjuk módosítani jogszabályainkat, ha arra van szükség. De nem csak kiküldeni kell ezt az üzenetet, hanem információs kampányt is kell indítanunk Európa országaiban, hogy kihasználhassuk a program vonzerejét, hiszen valóban elvégeztünk minden szükséges módosítást. Ezek most alkalmi áron kínált valódi ajánlatok. Ha most nem tudunk áttérni semmit, akkor tényleg el kell gondolkoznunk az egész program létjogosultságáról.

Remélem, Jensen asszony, hogy nem kell majd más programokba fektetnünk a pénzt, mivel ez fontos kérdés. Át kell terelnünk a forgalmat és át is fogjuk terelni, ahol csak lehetséges, de ez nem könnyű. Blokland úr, már megkapta a válaszat. Újratárgyaltuk a belvízi közlekedést, és mondhatni további kompromisszumot csikartunk ki a Tanácsnál. Arra törekedtünk, hogy első olvasatra végezzünk. Ezért nem tudtunk túl radikális megközelítést elfogadni, és úgy kellett tárgyalnunk, hogy fél szemünket a kompromisszumon és a konszenzuson tartottuk. Végeredményében nagy dolgokat értünk el.

Várom azt az alapvető vitát, amelyre hamarosan sor kerül majd a harmadik program tekintetében, a Bizottság által megígért közlemény alapján, így valamennyi alapvető kérdéstről tárgyalhatunk, minden olyan kérdéstről, amelyet a kompromisszumra irányuló közös indítványban felsoroltunk, mint például, hogy felosszuk-e a programot az egyes szállítási módok szerint és így tovább. Akkor majd megint izgalmassá válik a dolog. Most csak működni kell, hogy ne álljon le, és a már futó projektek lehetőleg ne bukjának el ebben a válságban. Az tényleg kár lenne, ezért a kompromisszum. Még egyszer köszönöm mindenkinek az elvégzett munkát.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra holnap kerül sor.

21. A versenyképes áru fuvarozást szolgáló európai vasúti hálózat (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont Petr Duchoň jelentése a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság nevében a versenyképes áru fuvarozást szolgáló európai vasúti hálózat létrehozásáról szóló európai parlamenti és tanácsi rendeletre irányuló javaslatról (COM(2008)0852 – C6-0509/2008 – 2008/0247(COD)) (A6-0220/2009).

Petr Duchoň, előadó. – (CS) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, a bizottsági javaslat célja európai vasúti árufuvarozási folyosók létrehozása, és az e folyosók működtetéséhez és irányításához szükséges szabályok megállapítása. A Bizottság arra törekszik, hogy e javaslattal növelje a vasúti árufuvarozás versenyképességét, és ehhez gratulálni szeretnék. A Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság megvitatta a Bizottsággal a javaslatot, amelyre összesen 250 módosítás-tervezet érkezett. A tervezett módosításokról szóló tárgyalások során olyan kompromisszumot értünk el, amelyet a teljes politikai paletta támogatott. A kompromisszum főként abból a kísérletből ered, hogy próbáljuk meg a vasúti közlekedés egészét optimalizálni, ugyanakkor hagyjunk kellő rugalmasságot a válsághelyzetek kezelésére. A Bizottság által javasolt szöveget finomítottuk és egyszerűsítettük, és hangsúlyt fektettünk arra, hogy az egyes országok jogos érdekei is teret nyerhessenek, mind a folyosók kialakítása, mind a működtetésük és irányításuk terén. A bizottsági javaslatához képest erősödött a vasúttársaságok helyzete az irányító szervezetekben. Nagyobb szerepet kaptak az európai vasúti árufuvarozási folyosókban érdekelt szervezetek is. A folyosóval érintett harmadik országokkal folytatott együttműködésre vonatkozó észrevételeket figyelembe vettük. Számos változás teremt nagyobb egyensúlyt a személyszállítás és a vasúti árufuvarozás érdekei között. Az átlátható döntéshozatal iránti igényt is elfogadtuk a vasútvonal-kategóriák kialakítását és a nagysebességű tehervonatokra vonatkozó elsőbbség meghatározását érintően. Zárásképpen szeretnék köszönetet mondani az árnyék-előadónak és az Európai Parlamentben dolgozóknak együttműködésükért, valamint a tisztelt képviselőtársaknak a türelmükért.

Antonio Tajani, a Bizottság alelnöke. – (IT) Elnök asszony, tisztelt képviselők, Duchoň úr, a magam részéről szeretnék köszönetet mondani a Parlamentnek, hogy beleegyezett e javaslat ilyen gyors megtárgyalásába; úgy vélem, ez rendkívül fontos a vasúti árufuvarozás fejlődése szempontjából. Külön köszönetet szeretnék mondani az előadónak, Duchoň úrnak, és a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottságnak hajlandóságukért és minőségi munkájukért, ami segített e jogszabály-javaslat megerősítésében, amely javaslat elsődlegesen arra irányult, hogy a pályahálózat működtetői közötti szorosabb együttműködésen keresztül európai szinten jobban integrált vasúti közlekedést alakítsunk ki.

A vasúti közlekedés a legutolsó, hangsúlyozom, a legutolsó szállítási mód, amely nagyon is nemzeti jellegű. A vonattal történő határátlépés még most is sokszor körülményes lehet. E nehézségekért nagymértékben a pályahálózat működtetői felelősek, ezért arra kell bátorítanunk őket, hogy működjenek együtt, akár a pályahálózat működtetése, akár a befektetések tervezése és kivitelezése tekintetében.

Az árufuvarozási infrastruktúrát az európai politika körébe kell vonni, mivel már most is jelentős nemzetközi dimenzióval bír. Emlékeztetem Önöket arra, hogy az árufuvarozási szolgáltatások 50%-a most is nemzetközi, és ez csak növekedni fog a jövőben.

Másodszor, a javaslat célja a vasúti árufuvarozási szolgáltatások bővítésének lehetővé tétele. Ez az ágazat nem fejlődhet és nem versenyezhet a közúti ágazattal, illetve nem helyettesítheti azt a tehervonatok számára biztosított infrastruktúra jelentős javítása nélkül. Ma a tagállamok nagy többségében a vasúti árufuvarozásnak alkalmazkodnia kell a személyszállítás igényeihez. Sajnálatos módon ez mind a pályahálózat működtetésére, mind a befektetésre igaz.

Harmadszor, e javaslatnak köszönhetően talán jobban sikerül integrálni a vasútvonalakat az árufuvarozási rendszerbe, és módközi szállítást kialakítani Európában. Tulajdonképpen ahhoz, hogy a vasúti közlekedés jelentősen hozzájárulhasson a Közösség közlekedési céljaihoz, a vasúti infrastruktúrát jobban hozzá kell kapcsolni más szállítási módokhoz, különösen a tengeri és közúti szállításhoz.

A javaslat fő célkitűzései mellett ugyanakkor szeretnék négy lényeges elvet is megemlíteni, amelyek az általunk megvitatott szövegek alapjául szolgálnak. Az első elv a folyosók és így a hálózat meghatározása. E meghatározásnak inkább gazdasági és nem politikai tényezőkön kell alapulnia. A második elv a pályahálózat-működtetők közötti fokozott együttműködés. A harmadik elv, amelyre részletesebben ki szeretnék térni, az infrastruktúra által nyújtott szolgáltatások minőségét és megbízhatóságát érintő jobb garanciákkal kapcsolatos, amelyek az infrastruktúra működtetésében az árufuvarozás és a személyszállítás közötti nagyobb egyensúlyt teremtő rendelkezéseknek köszönhetőek.

Ez nem jelenti azt, hogy rendszeresen elsőbbséget kell adni a tehervonatoknak a személyszállító vonatokkal szemben a teljes hálózaton, ellenkezőleg, és hadd tisztázzam ezt, ez árufuvarozási folyosókat jelent, azaz konkrét és egyértelműen meghatározott vonalakat. A tehervonatok ezért nem kerülnek rendszeresen hátrányba, különösen ott, ahol nagyobb szükség van gyorsaságra és/vagy pontosságra. Erre gondolunk a gyakorlatban akkor, amikor az árufuvarozási folyosók meghatározásáról vagy a versenyképes árufuvarozás előmozdításáról beszélünk.

Végül, a negyedik pillér a stratégiai terminálok valódi hálózatának meghatározása és megteremtése. Ebben az esetben a terminál szót a lehető legtágabb értelemben kell használni, és abba bele kell érteni a vasúti járműtelepeket, a kikötői terminálokat, a logisztikai vágányokat, a közutakat, vasutakat, és a többi, ami elengedhetetlen az áru fuvarozási folyosók és a közlekedési rendszer egészének megfelelő működéséhez.

Ezt szerettem volna elmondani, és szeretnék ismét köszönetet mondani a Parlament gyorsaságáért és hatékonyságáért, büszke vagyok arra, hogy én magam is képviselő voltam e Házban sok-sok évig. Az előadó és a közlekedési bizottság elismerést érdemel munkájáért. Köszönöm.

Georg Jarzembowski, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, bizottsági alelnök úr, hölgyeim és uraim, és mindazok, akik még mindig hallgatnak minket, különösen Lübbering úr. Képviselőcsoportom támogatja a Bizottság azon alapvető megfontolását, hogy a vasúti áru fuvarozást azáltal növeljük, hogy határokon átnyúló közlekedési folyosókat építünk ki, és ebből a célból konkrét rendeleteket alkotunk. Alelnök úr, köszönjük nem csak a javaslatot, köszönjük azt is, hogy ma esete majdnem éjfélig velünk maradt, mi ugyanis szeretünk dolgozni. Köszönöm.

Ezen felül, és ez talán nyelvbtlás volt az Ön részéről a bizottsági javaslat bejelentésekor, képviselőcsoportunk kiváló előadónkkal együtt határozottan meg van győződve arról, hogy a tehervonatoknak nem kell abszolút elsőbbséget biztosítani minden más vonattal szemben, csak könnyebb hozzáférést az áru fuvarozás számára, mivel majdnem minden tagállamban a vasúthálózatot mind a tehervonatok, mind a nemzetközi, nemzeti, regionális és helyi vonatok használják.

Különösen üzemzavarok esetén nem hozhatunk az írásztal mögül döntéseket, a hatáskör tehát az egyedi pályahálózat-működtetőknél és a vasúttársaságoknál marad, így a normál vonatforgalom a lehető leghamarabb és leghatékonyabban állhat helyre. Még az európai áru fuvarozási vasúthálózatra vonatkozó konkrét rendelet mellett is a tagállamoknak kell felelősnek maradniuk az áru fuvarozási folyosók kialakításáért és megváltoztatásáért. Az Európai Bizottságra történő hatáskör-átruházás semmilyen formája nem lenne hasznos, ebben egyet kell értenünk. Végül, a vasúttársaságokkal, fuvarozókkal és szállítványozókkal is konzultálni kell a folyosókat szabályozó rendeletekről, mivel ők rendelkeznek azzal a gyakorlati tudással és tapasztalattal, hogy hogyan lehetne a vasúthálózatokat a leghatékonyabban felhasználni a versenyképes áru fuvarozásra.

Gratulálok még egyszer az előadónak. Kiváló jelentést írt, amelyet javarészt nagy örömmel fogadtunk el a bizottságban. Köszönet az előadónak.

Lily Jacobs, a PSE képviselőcsoport nevében. – (NL) A nemzetközi tehervonatok átlagosan 18 km/h sebességgel gördülnek át az Európai Unión. 2007-ben a tehervonatok mindössze 60%-a ért be menetrend szerint a célállomásra. Miért is? Mert a nemzetközi vasúti áru fuvarozás megszervezése még mindig nem hatékony, egyáltalán nem. Így a vasúti áru fuvarozás valószínűleg soha nem versenyezhet a közúti fuvarozással. Ezzel a tempóval soha nem érjük el Európa környezetvédelmi célkitűzéseit, és nem lesz semmi abból a szándékunkból, hogy 2020-ra 20%-kal csökkentjük a CO₂-kibocsátást.

Az európai bizottsági javaslat célja, hogy versenyképes vasúthálózatot teremtsen az áru fuvarozás számára az Európai Unióban. Ez úgy sikerülhet, hogy határokon átnyúló folyosókat hozunk létre, hogy fokozzuk az együttműködést a pályahálózat-működtetők között, és biztosítjuk a befektetések kölcsönös összehangolását a tagállamok között, valamint, hogy késedelem esetén megfelelőbb prioritási döntéseket hozunk. Ily módon jelentősen javulhat a vasúthálózat kapacitása és versenyképessége.

A Bizottság eredeti javaslata, hogy késedelem esetén elsőbbséget ad a tehervonatoknak, mindenképpen nagyon messzire ment, de az előadó józan együttműködésének köszönhetően olyan kiváló kompromisszumot értem el, amely garantálja a rugalmasságot és a pragmatikus megközelítést. Sajnálatos módon az Albertini-javaslat ezt a fontos szakaszt is kiüresítette. Az Európai Parlament szocialista képviselőcsoportja ezért nemmel szavaz a 71. módosításra.

A javaslat azonban, amint előttünk áll, még alkalmas arra, hogy közös munkára ösztönözze az embereket, és kellően figyelembe veszi a felhasználókat és a piaci szereplőket a tervezésben és a végrehajtásban. Itt lenne az ideje, hogy végre egy valódi belső piacon dolgozzunk együtt a vasúti közlekedés területén, és így környezetbarát és fenntartható jövőbe fektessünk be.

Michael Cramer, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, én is köszönöm az előadónak és az árnyék-előadónak kiváló együttműködésüket. Mi, a Zöldek/ az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportja is örülnénk, ha az áru fuvarozás áttérelődné a vasútra, de nem a

személyszállítás kárára. Az utasok mobilitása közszolgáltatás Európában. A Bizottság nem veszi figyelembe Európa vasúthálózatának valós helyzetét, hogy az árukat és az utasokat ugyanazok a vasutak szállítják. Nem kellene dogmatikus prioritást rendelni egyik szállítási típushoz sem.

Mi, a Zöldek az egyablakos rendszert szeretnénk alkalmazni, hogy egyetlen kapcsolattartó személy álljon mindazok rendelkezésére, akik tehervonatokat szeretnének Európa határain átküldeni. Ezen felül több átláthatóságot szeretnénk a vasútvonalak kiosztásakor és üzemzavarok esetén, annak érdekében, hogy elkerüljük többek között a méltánytalan versenytorzulást. A Bizottságnak és Önnek, mint a Szerződés őrének meg kell szüntetnie azt a gyakorlatot, amelyben az állami társaságok díjmentes vonalakat foglalhatnak le csak azért, hogy a versenytársakat távol tartsák.

A zajcsökkentéssel, különösen az árufuvarozásból származó zaj csökkentésével kapcsolatos indítványunkat a többségi koalíció leszavazta ebben a Házban. Mi, a Zöldek azonban továbbra is lobbizunk azért, hogy környezetbarát vasútvonalak legyenek, különösen a meglévő tehervagonok utánszerelésével.

Ulrich Stockmann (PSE). – (DE) Elnök asszony, a vasúti árufuvarozás csak akkor veheti fel a versenyt a közúti árufuvarozással, ha általánosan elfogadottá válik Európában, ezért üdvözlöm a határokon átnyúló árufuvarozási folyosók bevezetését, amely optimalizálja az árufuvarozást. Erről szól ez az egész.

Ezzel a jelentéssel eloszlattuk azokat az aggodalmakat, amelyek a személyszállítás minőségének romlását várták az árufuvarozásra vonatkozó rögzített elsőbbségi szabályoktól. A jelentésen azonban még dolgoznunk kell, mivel szalagmunkások vagyunk, és ez még csak az első olvasat. A jövőben figyelembe kell vennünk a tagállamok reakcióit is.

Más alapon kell kiszámolnunk a folyosók számát. A Parlament országonként egyre tett javaslatot. Úgy vélem, hogy nekünk Németországban észak-déli és kelet-nyugati folyosóra is szükségünk van. Másodszor át kell gondolnunk, hogy lehetnek-e kitérőfolyosók azokon a területeken, ahol a forgalom nem annyira vegyes. Harmadszor, egyértelműnek kell lennie, hogy a vasúti közlekedés összkapacitása nem csökkenhet.

Végül, de nem utolsó sorban sokan aggódnak amiatt, hogy a vasúti árufuvarozás növekedése nagyobb zajjal is jár. Ezért kell egy józan, a vasúti árufuvarozásra alkalmazandó zajcsökkentési jogszabállyal kezdenünk mindjárt a következő parlamenti ciklus elején.

Már alig várom a további munkát. Még mindig van dolgunk. Köszönetet mondok az előadónak, mert tényleg jó kompromisszumot ért el egy nagyon vitatott kérdésben.

Gabriele Albertini (PPE-DE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, szeretnék gratulálni Duchon úrnak kiváló jelentéséhez. Módosítást nyújtottam be az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportja nevében, a 14. cikk (2) bekezdését illetően. E cikk szerint forgalomáramlási nehézségek esetén a tehervonatok elsőbbséget kapnak más vonatokkal szemben az európai árufuvarozási folyosókon.

Olaszországban és Európa nagy részén az árufuvarozást és személyszállítást ugyanazokon a vonalakon végzik, jelenleg csak kevés szakaszt szentelnek az árufuvarozásnak. Ez a fajta rangsorolás hátrányosan érintené a regionális személyszállítást a fontosabb olasz központokban, például Milanóban, amely három TEN folyosón helyezkedik el.

Annak érdekében, hogy elkerüljünk egy olyan helyzetet, amelyben a személyszállítást hátrány éri az árufuvarozással szemben, azt javasoltam az említett módosítás benyújtásával, hogy tiltsuk be ezen elsőbbségi szabályok alkalmazását a csúcsforgalmi órákban, amikor a legtöbb ember dolgozni megy. A csúcsforgalmi órák tartamát maximalizálnánk, három órára reggel és három órára késő délután, és azok a munkanapokra korlátozódnának.

A pályahálózat-működtetők által átadott információk felhasználásával minden tagállam meghatározhatná a csúcsforgalmi időszakot az adott ország tekintetében, szem előtt tartva a regionális és a nagy távolságra irányuló áruforgalmat.

Antonio Tajani, a Bizottság alelnöke. – (IT) Elnök úr, tisztelt képviselők, a téma ma rendkívül pozitív következtetésekkel zárult meglátásom szerint, amely következtetések segítenek abban, hogy nagyon egyértelmű üzenetet közvetítsünk a tagállamok felé, méghozzá azt, hogy az európai vasúti rendszerben olyan folyosókra van szükség, amelyeket valamiképp az árufuvarozás számára különítenek el. E folyosók létrehozását közösségi szinten kell koordinálni, és annak egységesnek kell lennie, és a vasúti ágazat valamennyi érdekeltjének részt kell vennie ebben a munkában.

Ami az előadó által javasolt kompromisszumos módosításokat illeti, azok biztosítják a kapacitás-újraelosztási és -fenntartási folyamat javítását a nemzetközi tehervonatok minőségi vasútvonalai tekintetében, valamint kapacitástartalékot hoznak létre a rövidtávú igények számára. A Bizottság elfogadja ezt a megközelítést, és elfogadja a nemzetközi tehervonatok hálózati üzemzavar esetén történő irányításával kapcsolatos kompromisszumos módosítást is. Ami a többit illeti, a Parlament független. Köszönöm.

Petr Duchoň, előadó. – (CS) A vita viszonylag széles körű egyetértést mutatott a politikai palettán. Ezért szeretnék köszönetet mondani az árnyék-előadóknak, és mindazoknak, akik részt vettek a vitában. Úgy vélem, a legnagyobb félelmek a tehervonatok és a személyvonatok közötti konfliktus lehetőségéből erednek. A benyújtott szöveg figyelembe veszi ezt a veszélyt, és kellő rugalmasságot biztosít az üzemeltetők számára a válsághelyzetek kezeléséhez. Amennyiben megfelelően és zökkenőmentesen működő vasúti műveletekről van szó, ott természetesen nem lehetnek ilyen konfliktusok, és nincs értelme egyik vagy másik vasúti szállítás elsőbbségéről vitatkozni. Potenciális konfliktus tehát csak a válsághelyzetekben adódhat, de amint azt már korábban is elmondtam, itt az a legfontosabb, hogy elegendő hatáskör maradjon az üzemeltetőknél, és ez a dokumentum biztosítja ezt.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra holnap kerül sor.

22. A következő ülésnap napirendje: lásd a jegyzőkönyvet

23. Az ülés berekesztése

(Az ülést 23.50-kor berekesztik.)